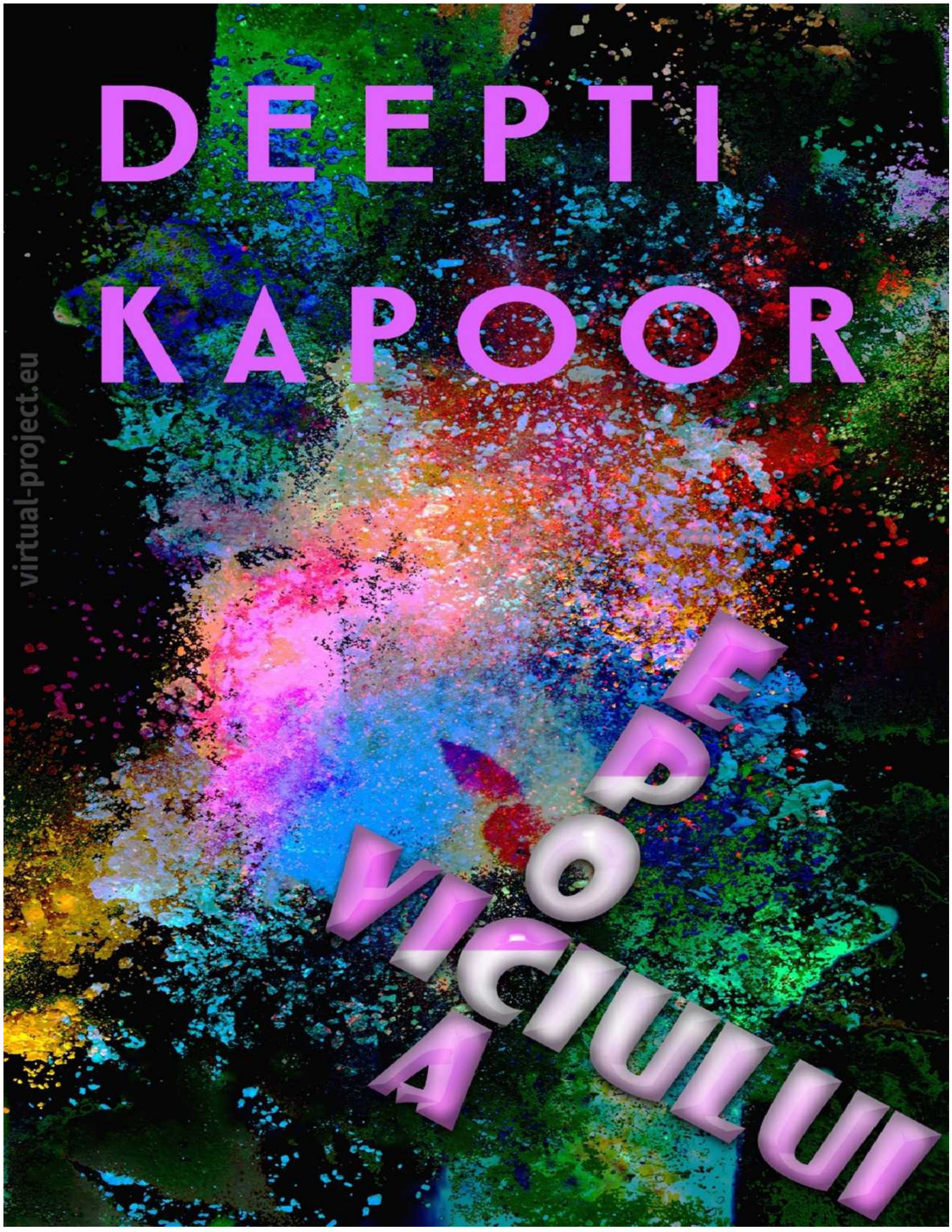
DEEPTI
KAPOOR
virtual-project.eu
PE
IGIULUI
A

DEEPTI KAPOOR

EPOCA VICIULUI

Original: *Age of Vice* (2023)

Traducere din limba engleză şi
note de: BOGDAN PERDIVARĂ

EDITERA

virtual-proiect.eu

2023

„Pentru *naga sadhdu,* dezastrul de la *kumbha mela* din 1954 nu a însemnat decât încă un episod violent, produs în timpul unui eveniment având violenţa ca principiu, între bărbaţi a căror profesiune era violenţa. Dacă a arătat diferit, asta s-a întâmplat doar fiindcă în cale se puseseră săteni obişnuiţi”.

William R. Pinch, Warrior Ascetics and Indian Empires

„Şi ca urmare a scurtimii vieţilor lor nu vor izbuti să adune cunoaştere multă. Şi din pricina puţinătăţii cunoaşterii lor vor fi lipsiţi de înţelepciune. Şi de aceea pofta de bogăţii şi avariţia îi vor copleşi pe toţi”.

Mahabharata

UNU

NEW DELHI, 2004

Cinci oameni ai străzii zac morţi pe marginea Centurii Interioare a metropolei New Delhi.

Sună ca începutul unui banc sadic.

Dacă asta şi e, lor nu le-a spus nimeni.

Mor în locul unde au adormit.

Aproape.

Corpurile le-au fost târâte zece metri de Mercedesul venit cu viteză care a sărit peste bordură şi i-a făcut fărâme.

E februarie. Ora trei dimineaţa. Şase grade afară.

Cincisprezece milioane de suflete se ghemuiesc în ţărână ca să doarmă.

Opâclă subţire, sulfuroasă căptuşeşte străzile.

Unul dintre morţi, o fată, Ragini, avea optsprezece ani. însărcinată în cinci luni. Soţul ei, Rajesh, de douăzeci şi trei de ani, dormea alături. Amândoi cu burta în sus, înfofoliţi cu şaluri groase peste creştete şi picioare, arătând ca nişte cadavre oricum, dacă nu puneai la socoteală semnele care-i arătau a fi vii, rucsacul sub cap şi sandalele potrivite grijuliu lângă braţe.

O întorsătură crudă a sorţii: cuplul cu pricina a sosit doar de ieri în

Delhi. Refugiindu-se alături de Krishna, Iyaad şi Chotu, trei muncitori

itineranţi proveniţi din acelaşi district din Uttar Pradesh. Zi de zi, aceşti / ± / / [7] /

bărbaţi se trezeau înainte să se crape de ziuă ca să bată drumul până la Company Bagh, la centrul de repartiţie, încercând să facă un bănuţ din orice slujbă se găsea – bucătar la o dhaba, tonetă cu mâncare, ospătar pe la nunţi, muncitor în construcţii –, după care trimiteau paralele înapoi în sătucul lor, plătind pentru shaadi, nunta unei surori, şcoala unui frate, medicamentele unui tată. Trăiau de pe-o zi pe alta, de pe-o oră pe alta, salahori săraci,

zbătându-sepentru supravieţuire. întorcându-se să se culce la apus în locul acesta pustiu, pe marginea şoselei de centură, aproape de Nigambodh Ghat. Pe lângă magherniţele demolate din Yamuna Pushta care

le-au fost odată cămin.

Însă ziarele nu zăbovesc asupra acestor trei bărbaţi. Numele lor se fac nevăzute în zori, odată cu stelele.

O dubă de poliţie cu patru agenţi soseşte la locul accidentului mortal. Se dau jos şi văd corpurile. Văd şi mulţimea gălăgioasă, frământată, care înconjoară acum maşina. Cineva încă e înăuntru! Un tânăr, stând cu spatele drept ca o scândură, cu mâinile încleştate pe volan şi ochii închişi, cu pleoapele strânse. E mort oare? O fi murit aşa? Poliţaii împing în lături gloata şi se uită în interior. „Doarme?", zice către colegii lui un agent. Cuvintele fac ca şoferul să întoarcă încet capul şi, ca un soi de monstru, să deschidă ochii. Agentul îşi mută iute privirea, aproape sărind cât colo de la sperietură. Figura netedă şi arătoasă a şoferului are ceva grotesc. Ochii îi sunt ostili şi sălbatici, însă în afară de asta nu i s-a clintit niciun fir de păr. Agenţii deschid portiera, flutură năbădăioşi din bastoane, îi poruncesc să coboare. La picioarele lui e o sticlă goală de whisky, Black Label. Omul e zvelt, genul care se duce la sală, poartă bluză şi pantaloni de poplin cenuşiu, părul îi e dat impecabil cu ulei, cărarea, aranjată la milimetru. Dincolo de duhoarea de whisky se simte un alt iz: parfumul Davidoff Cool Water, nu că poliţaii ar avea habar.

Au habar de următoarele: tipul nu e bogătan, nu-i avut deloc, ci mai degrabă un facsimil, un tip purtând însemnele bogăţiei: se află în serviciul ei. Hainele, aspectul îngrijit, maşina nu pot ascunde originea sărmană a naşterii sale; mirosul ei e mai tare decât orice băutură spirtoasă ori colonie.

Da, e un servitor, un şofer, un mânător, un „ băiat ".

O versiune bine hrănită, îmblânzită, a ceea ce zace fără viaţă pe asfalt.

Iar maşina nu e Mercedesul lui.

Ceea ce înseamnă că i se poate produce durere.

Se văietă cu suspine, în legea lui, cât îl trag agenţii afară. Se încovoaie de şale şi vomită pe mocasini. Un poliţai îl loveşte cu

bastonul, îl saltă pe picioare. Altul îl percheziţionează, găseşte portofelul, găseşte un toc gol de pistol, găseşte o cutie de chibrituri cu emblema unui hotel pe nume Palace Grande, descoperă un teanc de bani ţinut laolaltă într-un clips, douăzeci de mii de rupii cu totul.

— Al cui e automobilul?
— De unde au apărut banii ăştia?
— De la cine i-ai furat?
— Ai crezut că pleci la o plimbărică?
— A cui e băutura?
— Chutiya, javră, unde-i arma?
— Rahat cu ochi, pentru cine lucrezi?

în portofel are o carte de alegător, un permis de conducere şi trei sute de rupii. Actele îl prezintă drept Ajay. Numele tatălui e Hari. S-a născut pe 1 ianuarie 1982.

Şi Mercedesul? E înregistrat pe numele unui oarecare Gautam Rathore.

Poliţaii se strâng la sfat: numele sună familiar. Şi adresa asta, Aurangzeb Road, vorbeşte de la sine. Doar cei bogaţi şi puternici locuiesc acolo.

— Chutiya, latră un agent de poliţie cu actele maşinii în mână. E şeful tău?

însă tânărul numit Ajay e prea beat ca să răspundă.

— Târâtură, i-ai luat maşina?

Unul dintre poliţai trece într-o latură şi se uită de sus la morţi. Ochii fetei sunt deschişi, pielea i s-a albăstrii deja de la frig. Sângerează prin locul dintre picioare unde a fost odată viaţă.

La secţie, Ajay e dezbrăcat şi lăsat gol-puşcă într-o încăpere rece şi
fără geamuri. E aşa de beat, că leşină. Agenţii revin, aruncă peste el apă
rece ca gheaţa. Se trezeşte răcnind. L-au pus pe un scaun şi-i apasă umerii
de perete, îi desfac picioarele. O agentă se cocoaţă cu tălpile pe coapsele
lui până ce i se opreşte circulaţia sângelui şi el scoate un muget de durere
şi iarăşi leşină.

Până în ziua următoare, cazul capătă greutate. Oroarea a pus stăpânire pe media. La început vine vorba despre fata gravidă.

Canalele de ştiri o bocesc. însă nu a fost, în viaţă, nici fotogenică şi nici doldora de promisiuni. Aşa că atenţia se concentrează pe ucigaş. O sursă confirmă că automobilul este un Mercedes înregistrat pe numele lui Gautam Rathore, şi informaţia devine ştire – omul e un stâlp al scenei sociale din Delhi, jucător de polo, povestitor iscusit de anecdote şi prinţ cu autentic sânge

albastru, primul şi singurul fiu al unui membru al Parlamentului, Maharaja Prasad Singh Rathore. A condus Gautam Rathore vehiculul? e întrebarea de pe buzele tuturor. Dar nu, n-are cum, alibiul său e inatacabil. Noaptea trecută era plecat din Delhi, în vacanţă. S-a cazat la un hotel de lux de lângă Jaipur. Locul în care se află acum este necunoscut. A emis însă o declaraţie în care se arată îngrozit de evenimente şi trimite condoleanţe rudelor îndoliate. Şoferul, dezvăluie nota trimisă presei, a început doar de puţin timp să lucreze pentru el. Pare să fi luat Mercedesul fără ştirea lui Gautam. Pare să fi şterpelit whisky-ul şi Mercedesul şi să fi ieşit să dea ilicit o tură.

Un comunicat al poliţiei confirmă următoarele: Ajay, angajat al lui Gautam Rathore, a furat o sticlă de whisky de la domiciliul lui Rathore în vreme ce angajatorul său lipsea de acasă şi a pornit să se plimbe cu Mercedesul, în cele din urmă pierzând controlul asupra vehiculului.

Relatarea de mai sus devine fapt.

E întărită de presă.

Se întocmeşte dosarul de trimitere în judecată.

Ajay, fiul lui Hari, este pus sub incidenţa Secţiunii 304A a Codului
Penal Indian. Omor prin imprudenţă. Sentinţa maximă: doi ani.

•

Este trimis la un tribunal aglomerat, adus înaintea magistratului districtual. Magistratului îi ia două minute să-l trimită în arest preventiv, fără posibilitatea eliberării pe cauţiune. E transportat cu autobuzul, împreună cu al ţi deţinuţi, la închisoarea Tihal. Puşcăriaşii sunt înşiruiţi pentru procesare; se aşază în rânduri posomorâte pe băncile de lemn,
înconjuraţi de panouri cu reguli bătute în cuie în ghipsul umed şi pătat al
pereţilor. Când îi vine rândul, e dus într-un birouaş înghesuit, unde
aşteaptă un funcţionar şi un doctor de închisoare, dotaţi cu maşină de

scris, respectiv stetoscop. Posesiunile îi sunt iarăşi întinse dinainte:
portofelul, clipsul cu bani conţinând douăzeci de mii de rupii, cutia de
chibrituri cu numele Palace Grande, tocul de armă gol. Banii sunt număraţi.

Funcţionarul ia creionul şi începe să completeze formularul.

— Numele?

Deţinutul se holbează la el.

— Numele?

— Ajay, zice abia auzit.
— Numele tatălui?
— Hari.
— Vârsta?
— Douăzeci şi doi de ani.
— Ocupaţia?
— Şofer.
— Mai tare.
— Şofer.
— Cine ţi-epatron?
Funcţionarul înalţă privirea peste lentile.
— Gautam Rathore.
Zece mii de rupii sunt luate din banii lui, restul i se înapoiază.
— Bagă-i la ciorap, zice funcţionarul.

.

E procesat şi trimis la închisoarea Nr. 1, călăuzit pe întinderea curţii către dormitoare, purtat pe coridorul umed şi rece până la o celulă largă unde trăiesc înghesuiţi ca sardinele alţi nouă deţinuţi. De barele celulei atârnă haine ca pe o tarabă din piaţă, iar podeaua e acoperită cu saltele zdrenţuite, pături, găleţi, desagi, saci. O latrină mică, turcească, într-un ungher. Cu toate că n-a mai rămas pic de loc, gardianul cere să se elibereze o bucăţică pentru el pe podeaua rece, lângă latrină. însă nu există o saltea în plus. Ajay întinde pătura ce i s-a dat pe podeaua de piatră.

Stă cu spinarea lipită de perete şi privirea agăţată în gol. Vin câţiva

tovarăşi de celulă şi îşi spun numele, dar nu reacţionează, nu

bagă de

seamă nimic. Se ghemuieşte şi se culcă.

.

Când îşi revine în simţiri vede deasupra lui, în picioare, un bărbat.

Bătrân, cu dinţi lipsă şi priviri care fug în toate părţile. Mai bine de şaizeci

de ani pe pământ, zice. Mai bine de şaizeci de ani. E şofer de

ricşă
motorizată în Bihar, sau cu asta, cel puţin, s-a îndeletnicit afară.
Aşteaptă
de şase ani să fie judecat. E nevinovat. Unul dintre primele lucruri
pe care
le rosteşte.

— Sunt nevinovat. Cică aş distribui droguri. Dar n-am făcut nimica. Mau prins unde nu trebuia. Un traficant era la mine în ricşă, a fugit, iar poliţia m-a luat în locul lui.

Continuă întrebându-l pe Ajay de ce e învinuit, câţi bani a reuşit să dosească. Ajay îl ignoră, întoarce capul.

— Cum vrei, zice cu voioşie bătrânul, dar să ştii, eu fac rost de chestii pe-aicea. Pe o sută de rupii îţi mai aduc o pătură, pe altă sută de rupii îţi fac rost de păpică mai bună.

— Lasă-l în treaba lui, răcneşte un alt tovarăş de celulă, un băiat negricios şi dolofan din Aligarh, care se scobeşte în dinţi cu o bucată de neem. Nu ştii cine-i ăsta, e Criminalul din Mercedes.

Silueta bătrânului se retrage.

— Arvind îmi spune, se prezintă grăsuţul. Zic ei că mi-am omorât nevasta, da ’ nu-s vinovat.

.

Afară, în curte, ora de plimbare. Sute de puşcăriaşi strângându-se laolaltă, buluc, din celule. Bărbaţii îl cântăresc din priviri. E, într-un fel, faimos. Au auzit cu toţii de Criminalul din Mercedes. Vor să se holbeze mai de aproape, să-i judece ei singuri vinovăţia ori nevinovăţia, să vadă cât e de dur, cât e de speriat, să decidă unde i-ar fi locul. Durează un minut numai să-şi dea seama că e unul dintre nevinovaţi, un ţap ispăşitor pentru un şef bogătan. Unii încearcă să-i smulgă preţiosul adevăr. Ce i s-a promis ca să ia asupra lui beleaua? O prăjitură dulce de tot? Parale, când iese? Ori că au să-i trimită la şcoală băieţii şi fetele? Sau au luat-o pe partea cealaltă? I-au ameninţat familia? I-au pus viaţa în pericol cumva? Ori poate nu e decât loial?

Reprezentanţi ai găştilor care conduc închisoarea îl abordează în curte, la cantină, pe coridoare, îi solicita sprijinul, îşi vând marfa. Banda Chawanni, banda Sissodia, gaşca Bedi, banda Haddi, clanul Atte. Temuta bandă Bawania. Gaşca Acharya şi băieţii lui Gupta. În calitate de nevinovat, de om nedeprins cu viaţa de infractor, îi va trebui protecţie. Va deveni în scurtă vreme ţinta extorcării dacă nu-şi alege un clan; fără sprijinul unei găşti, cât de curând vreunul are să-l violeze, un gardian o să- l transfere altundeva, singur cu alt deţinut care-o să-şi facă mendrele cu el, n-o să vină nimeni când se pune pe ţipat. Şi-o să-i ia tot, până la ultimul bănuţ. Îi oferă povaţa asta înţeleaptă şi

neutră de parcă nu ei ar fi amenințarea. E tras încoace şi încolo. „Câţi bani ai? Intră în gaşca noastră. Intră în gaşca noastră şi o să ai securitate. ” „ O să ai mobil, pornografie, carne de pui. ” „ O să fii scutit de botezul care ţi se

pregăteşte. ” „Intră la noi în bandă şi poţi să fuţi, poţi să iei cu japca. ” „Banda noastră e cea mai tare. Ai face bine să te alături până nu-i prea târziu. ” Ajay ignoră toate pledoariile. Când se întoarce în celulă, vede că pătura i-a fost luată.

.

Preferă, în orice caz, să fie singur şi îndurerat. Oroarea acelor trupuri neînsufleţite nu-i dă pace, îi jeleşte în timp ce respiră. Refuză toate clanurile, întoarce spatele emisarilor şi îmbierilor. Aşa că a doua zi, lângă farmacie, îndată după ce a fost chemat la examinarea medicală, îl înconjoară trei bărbaţi din altă celulă. Scot limbile şi extrag lamele de ras pe care le păstrează în gură; se aruncă asupra lui, năpustindu-se să-i taie faţa şi antebraţele pe care le înalţă în apărare. Primeşte ca penitenţă tăieturile, fără să schiţeze vreun gest de durere. Apoi răbdarea, într-un sfârşit, i se curmă, se face ţăndări ca o ceaşcă. Zdrobeşte cu podul palmei nasul întâiului atacator, apucă de cot braţul celui de-al doilea şi i-l rupe din încheietură. Cu al treilea mătură podelele. înhaţă o lamă şi-o apropie
de limba tipului, i-o despică pe mijloc, ţinându-i fălcile căscate cu sila.

.

E găsit în picioare, lângă ei, stropit cu sânge şi, cu puşcăriaşii urlând de durere, e aruncat cât ai clipi la carceră, îl bat măr, îl anunţă că-l aşteaptă acolo un sejur îndelungat. Odată ce se închide uşa, se zburleşte, mârâie şi izbeşte pereţii cu palmele şi picioarele. Ţipete fără limbaj. Cuvinte de neînţeles. Nu-şi poate ţine sub control lumea.

îşi închipuie sfârşitul. Tot ce este şi ce-a făcut. Dar nu. în următoarea
dimineaţă, uşa este descuiată şi înăuntru păşesc gardieni proaspeţi. îi cer
să-i urmeze. Mai întâi are să facă un duş. Tremură golaş şi expus. Când se
apropie paznicii, strânge pumnii, se lipeşte de perete iarăşi, gata de luptă.
Gardienii se hlizesc şi-i aruncă haine curate.

.

E dus în biroul directorului. O tavă cu bunătăţi: fructe abia tăiate felii, paratha, lassi. O imagine a paradisului. Directorul îl îndeamnă să se aşeze.

— Ia o ţigară. Trage-o din pachet. A fost o greşeală. Mie nu mi s-a zis. Dacă mi s-ar fi zis, treaba asta nu s-ar fi întâmplat în veci. Chiar aşa, n-a ştiut nimeni, nici măcar prietenii dumitale. Dar acum s-a schimbat macazul. Vei fi dus la prietenii dumitale acum. Vei fi liber, în anumite limite. Şi tărăşenia cu tipii ceilalţi, asta are să fie uitată complet. Ar putea fi chiar

pedepsiţi. Doar că i-ai pedepsit dumneata însuţi, aşa-i? Un spectacol pe
cinste. A, şi banii ăştia sunt ai dumitale. Era bine să fi spus ceva. Ar fi
trebuit să lămureşti situaţia. De ce nu ne-ai dat de ştire?

Ajay se uită lung la fructe, la pachetul de ţigări.

— Ce să vă spun?

Directorul penitenciarului zâmbeşte.

— Că eşti de-ai lui Wadia.

MAHARAJGANJ, UTTAR PRADESH-UL DE EST, 1991

Va trebui să ţineţi seama că Ajay era doar un băieţel. De opt ani, malnutrit. Abia dacă ştia să citească. Cu o privire scrutătoare în găvanele ochilor.

Familia lui era amărâtă.

Dărâmată de sărăcie. Trăind de pe-o zi pe alta într-o colibă căptuşită cu iarbă uscată şi folii de plastic, pe o movilă înălţată peste nivelul de inundaţie, la o aruncătură de praştie de desişul de trestii, mai încolo de marginea de umbră a satului. Tata şi mama erau vidanjori amândoi, râcâind căcatul de prin latrinele sătenilor cu bucăţi de ardezie şi cu mâna goală, cărând pe creştete coşuri de răchită al căror conţinut era menit să fie lepădat ceva mai încolo. Urinând şi defecând pe câmp, înainte de ivirea zorilor. Uşurându-se după lăsarea întunericului. Crescând legume prăpădite şi fmnzoase în dejecţiile împuţite. Bând apă sălcie de la o fântână
de hăt departe, ca să nu polueze sursa comunităţii. Intinzându-le cât le e plapuma. Aşa încât să nu cheme moartea asupra lor.

Mama lui Ajay, Rupă, e iarăşi însărcinată.

Sora lui mai mare, Hema, paşte capra.

Suntem în Tutor Pradesh-ul de Est. O mie nouă sute nouăzeci şi unu.

Spre nord se ridică munţii Nepalului.

Luna e vizibilă cu mult după ce s-a făcut ziuă.

încă de la prima lui suflare, Ajay avea să fie bocit ca un mort.

AJAY

1

(Cu treisprezece ani înainte)

2.

E o mie nouă sute nouăzeci şi unu, iar districtul se află în aprigă nevoie. Proprietarii de pământ din casta superioară şi camarila lor prosperă. Băiatul bate zilnic drumul până la şcoala guvernamentală, o cocioabă veche şi coşcovită; o speranţă deşartă de beton fără uşi; ochiuri de geam cu cadre de lemn crăpate, pline de aşchii şi găuri; încăperi prea mici pentru atâţia

mucoşi cu părul pieptănat, dat bine cu ulei, uniforme ponosite, dar curate, luptându-se să-şi ţină într-un fir de aţă rangul. Profesorul lipseşte, adeseori beat, de multe ori trăgând chiulul, de multe ori primindu-şi acasă salariul de funcţionar al statului. Ajay e sărman, mai puţin decât sărman chiar, exilat în fundul clasei cu ceilalţi Valmiki, cu Pasi şi Kori, izgoniţi, nebăgaţi în seamă. La prânz sunt puşi să aştepte separat, pe pământ pietros, în vreme ce copiii din caste se aşază în şir, cu picioarele încrucişate sub ei, pe platforma netedă şi îşi iau masa pe frunze de bananier. Când ei termină de mâncat vine rândul celor fără de castă. Au porţii mai mici, îndoite cu apă. După prânz, Ajay e pus la muncă. Mătură duşumelele, culege de prin unghere căcaţi uscaţi, curăţă excrementele de şopârlă de pe terasă. Într-o zi, lângă zidul despărţitor e găsit un câine mort, zace umflat, putred, muşcat de şarpe. E pus să lege cu o sfoară laba de dinapoi şi să târască leşul de acolo.

Face drumul până acasă, câţiva kilometri în dogoarea după-amiezii, ca s- o ajute pe Hema cu capra. Trece de templul lui Hanuman, trece pe lângă băieţii care joacă crichet. Se ţine la distanţă sigură. Acum trei ani a făcut greşeala să culeagă o minge rătăcită şi s-o arunce înapoi din toate puterile. Ceilalţi s-au ferit de minge ca de lepră, iar Ajay a fost alergat pe întinsul câmpiei. A scăpat de ei traversând canalul de scurgere. I-au spus aşa: „Mai atinge tu mingea, şi-ţi ciopârţim mâinile şi picioarele, le punem pe foc, iar pe tine te azvârlim în puţ”.

E o mie nouă sute nouăzeci şi unu, iar peste tatăl lui s-a abătut necazul. Capra lor, scăpată din pripon, a dat iama prin spanacul unei grădini din sat. Ajay şi Hema o recuperează, dar proprietarul culturii a şi aflat. Apare în aceeaşi seară împreună cu mai-marele satului, Kuldeep Singh. Kuldeep vine însoţit de o ceată de haidamaci întărâtaţi. În prezenţa lor, proprietarul terenului cere o explicaţie acolo unde n-ar fi suficientă niciuna, în vreme ce tatăl lui Ajay, vânos şi ciolănos, cere o iertare care nu se va ivi nicicând.

întâi se ocupă de capră. Parcă presimţindu-şi soarta, animalul se stropşeşte, pufneşte şi-şi apleacă spre ei coarnele, aşa încât bătăuşii şovăie. E nevoie să fie împinşi la o parte de Kuldeep Singh, care îşi abate măciuca noduroasă peste capul caprei. Ţeasta crapă, rumegătoarea e priponită în neant, cu picioarele surpate sub ea – arată, o clipă, ca un bebeluş străduindu-se să păşească. Kuldeep Singh îi pune genunchiul pe cap şi-i retează beregata cu cuţitul. întărâtaţi de sângele fierbinte, bătăuşii trec la

tatăl lui Ajay. II trântesc la pământ, îl ţintuiesc de umeri şi genunchi şi-l croiesc pe rând cu beţe de bambus la tălpi, urcând apoi, plini de râvnă, spre
glezne, gambe, genunchi, pântece. II lovesc cât îi ţin puterile în burtă, în piept, peste braţe. Nevasta şi fiica ţipă tare, se jeluiesc, îi imploră să se oprească. Ajay o rupe la fugă, dar e prins şi ţinut bine de Kuldeep Singh.
Mâinile cele grele îl înhaţă de umeri. În nări îi ajunge un iz de tabac,
băutură şi parfum înăcrit. Ajay răsuceşte capul, ridică ochii spre cerul
rozaliu, însă Kuldeep Singh i-l întoarce cu de-a sila, să se uite.

Tatăl lui e cuprins de febră, oasele i se învineţesc în amurg. Dimineaţa,
deznădăjduită, mama lui apelează la cămătarul local, Rajdeep Singh,
implorându-l să-i dea destul cât să-şi ducă soţul la spitalul de stat care se
află la douăzeci de kilometri distanţă. Rajdeep Singh îi acordă două sute de
rupii, cu dobândă de patruzeci de procente, după o negociere umilitoare.

Când Rupă ajunge la spital, doctorii refuză să-i interneze bărbatul dacă
nu-şi primesc în avans arginţii, toată suma. Iau o sută cincizeci de rupii şi-l
leapădă apoi într-un salon, nebăgat în seamă. Alunecă din această lume la
miezul nopţii. Văduva târăşte de una singură înapoi trupul prin beznă, legat
de o sanie de lemn, şi revine acasă în zori. Fiindcă în locul de îngropăciune
al satului li se refuză accesul, îl incinerează ei însisi, cu ulei uzat şi cioate

7 ## 7 #

de lemn, întocmindu-i un rug aproape de coliba lor. Nu e destul lemn ca treaba să fie dusă la capăt. Duhoarea e de neîndurat. Sapă o groapă puţin adâncă pe lângă desişul pădurii şi-i îngroapă acolo rămăşiţele pârjolite.

A doua zi, oamenii lui Rajdeep Singh apar să-i amintească mamei lui Ajay de datorie. Haidamacii o înconjoară pe sora lui Ajay, schimbă comentarii libidinoase, sugerează de ce-ar trebui

ea să se apuce. Ajay
veghează din ascunziş, tăcut, pitit în lanul din vecini. În pământul crăpat de
sub talpa lui e un gândac. îşi acoperă urechile ca să stăvilească ţipetele şi striveşte insecta sub picior. Apoi o ia la fugă. Când se întoarce, două ceasuri mai târziu, sora lui suspină într-un ungher al colibei şi mama lui atâtă focul

i i

Câteva ore după aceea, thekedarul – furnizorul local de forţă de muncă -
apare în uşă. îşi prezintă condoleanţele şi, cunoscându-le starea vrednică
de plâns, propune să le achite el însuşi datoria, cu totul. II pot răsplăti într- un fel simplu, onorabil.

3

Ajay n-are niciun cuvânt de spus. În dimineaţa următoare, înainte să se facă lumină, e împins pe platforma unei camionete Tempo cu trei roţi, unde se mai află opt băieţi pe care nu i-a mai văzut în viaţa lui. E un vehicul vechi, cu cabină hodorogită şi, la spate, o cuşcă unsuroasă al cărei acoperiş se cască spre cer, aşa că încărcătura umană poate să vadă, însă nu cutează să scape. Ajay nu are nimic pe lume în afară de boarfele lui vechi şi o pătură jegoasă. Mama şi sora lui se ţin la distanţă, apoi se întorc şi pleacă. Motorul mârâie la ralanti pe pământul bătătorit de lângă canal. Apoi antreprenorul urcă în cabină, urcă şi asistentul lui şi se depărtează de degetele tot mai lungi ale luminii, pe drumul hopuros, către o zare neagră, străpunsă de stele. Ajay stă catatonic printre băieţii posaci şi scuturaţi de frisoane. O mână de pături le ţine cu greu de cald. Se strâng unii în alţii în partea dinspre cabină a cuştii, uitându-se înspre răsărit, privindu-şi căminele cum se micşorează în urmă, aşteptând zorii.

Se opresc la o dhaba aglomerată, puţin înainte să răsară soarele, ca să urineze. Un neon absent adună în jur molii fremătătoare. Pe gurile
camioanelor aflate la popas scapă aburi. În câteva minute doar, cerul s-a făcut albicios şi relieful se desluşeşte. Pe autostradă huruie vehicule. De
cealaltă parte se întind, în pâclă, lanuri de grâu. Asistentul antreprenorului, un individ aţos, negricios şi ciupit de vărsat, cu o mustaţă răsucită, faţa
alungită şi ochi înguşti, deschide cuşca în spate. Îi avertizează să nu fugă cât îi mână către şanţ să se pişe, iar ca să se asigure că aşa vor sta lucrurile, se aţine în spatele lor, jucându-se cu cuţitul. Ceaţa se întinde şi se îngroaşă, soarele se iveşte scurt, un disc alburiu de argint, apoi dispare. Iarăşi încuiaţi în remorcă, băieţii primesc *roti* şi *chai,* în vreme ce thekedarul şi asistentul său iau loc la una dintre mesele de plastic din faţă şi comandă *aloo paratha.*

Acesta este momentul.

Unul dintre băieţandrii din cuşcă, cu piept îngust şi păr creţ, până acum pasiv, saltă de la locul lui, escaladează cuşca, se aruncă de pe platformă. A atins pământul şi-a luat-o la sănătoasa înainte ca oricine să poată reacţiona, goneşte spre dosul dhabei, mâini se întind instinctiv să-l apuce, însă băiatul le alunecă printre degete şi sare peste mormane de gunoi, apoi peste

4

canalul de scurgere împuţit şi ajunge pe câmpul ascuns de pâclă. Asistentul

antreprenorului sare în picioare de îndată, răstumând scaunul de plastic când se ia după el – fuge pe lângă toalete, se aruncă şi el peste şanţ, îşi trage cuţitul din teacă. Apoi şi bărbatul şi băiatul se fac nevăzuţi. Camionagiii, lucrătorii de la benzinărie, băieţii urmăresc evadarea cu sufletul la gură, chiorându-se la întinderea sură cu ochii mijiţi, cu urechile ciulite. Doar antreprenorul, care a văzut multe la viaţa lui, rămâne liniştit, sorbindu-şi ceaiul.

Trec cinci minute tară vreun semn.

Viata obişnuită îsi reia cursul.

II i

Apoi răsună un ţipăt paralizant, un răcnet care zguduie ceaţa. Toţi câinii de pripas încep să latre.

Când asistentul se întoarce răsuflând greu, singur, pe cămaşa lui albă se văd picuri de sânge. Scuipă în ţărână şi se aşază tară un cuvânt.

Nimeni nu cutează să i se uite în ochi.

îşi isprăveşte chaiul, îşi înfulecă paratha.

Momentul e însemnat cu fierul roşu în creierul lui Ajay.

Negura de peste câmpuri se ridică şi se risipeşte.

Merg ziua întreagă şi soarele se face tăios, lumea întreagă arde luată ostatică, trec prin orăşele cu răscruci prăfuite, înţesate de camioane şi tarabe cu legume.

Unii dintre băieţi încep să se foiască de parcă s-ar trezi dintr-un somn indus de tranchilizante, şoptind între ei, încercând să se apere de dogoarea soarelui, de praf şi de vânt. Ajay, cu ochii întredeschişi, nu stă de vorbă cu nimeni; încearcă să-şi amintească trăsăturile tatălui, ale surorii, ale mamei.

încearcă să-şi amintească drumul spre casă. Se trezeşte după-amiază tară să-şi fi dat seama că adormise şi vede o metropolă cu bulevarde largi, clădiri grandioase şi grădini de flori cu corole în culori vii, o lume pe care o socoate un vis.

Când iarăşi se trezeşte, soarele aproape că a apus; acum se află pe o şosea îngustă ce urcă spre crestele unor munţi. Ţăndări de piatră cad rostogolindu-se de pe versanţi şi un şir de dealuri domoale se vede în urmă.

Se uită la ochii băieţilor din cuşcă şi, în cele din urmă, vorbeşte.

i i i 7 7 i

— Unde suntem?

— În Punjab.

— Şi unde mergem?

Unul saltă bărbia.

— Acolo, sus.
— De ce?
— La muncă, zice altul.

*

Ajung în munţi seara târziu, urcă anevoie, se târăsc pe serpentine, camioneta suind nu mai iute decât un catâr, motorul opintindu-se contra beznei adânci şi torenţilor ce izbucnesc prin gâtuiturile stâncilor. Ajung la loc drept şi într-o latură se vede, urmându-i, panglica susurătoare a unui râu. Luna se arată iar, la mărime deplină, bolta înaltă e incandescentă. însă dedesubtul flotilei de nori ce alunecă pe cer e întunecime, sunt forme groteşti, puncte de întâlnire conspirative, un univers de umbră, zumzetul motorului. Temperatura scade şi băieţii se strâng unii într-alţii să se încălzească, se cuprind în braţe, oase şi cutii toracice zuruind la atingere.
încep apoi orele de lavă ale coşmarului, neîncetatele suişuri şi coborâşuri, oră după oră de rotocoale prin văi şi curbe în ac de păr, cu aerul atât de rece încât doare, Ajay ţinându-se bine în aşteptarea virajului următor, a platoului, a înălţării soarelui şi întinderii lui asupra râului nevăzut. Aşteaptă să fie dus înapoi acasă, să-l trezească mama din somn, să târâie potăi moarte afară din curtea scolii.

Lujerii se întind şi noaptea ajunge la capăt, galbenul soarelui se iţeşte peste creste şi moartea albastră care a umplut ceasurile din urmă e izgonită. Lumină pură şi victoria răsăritului. Ajay examinează chipurile mişcând din pleoape ale băieţilor, care se foiesc toropiţi în pături. Feţe mai vârstnice: paisprezece ori cincisprezece ani, una mai tânără, de şapte ani, poate.
Verifică dacă s-au schimbat. Nu s-au schimbat. Însă au trecut printr-un portal.

Acum nu mai e nicio nădejde că se vor întoarce acasă.

Camioneta opreşte pentru micul-dejun la un chioşc de chai săpat precum
o grotă într-un versant stâncos, vecin cu un altar dedicat zeităţii locale. În
locul acela lăţimea şoselei e abia suficientă cât să permită trecerea a doua
vehicule deodată. Alături cu drumul, un râu molatic curge printr-o crevasă
adâncă. Asistentul sare din cabină, îsi dezmorţeşte braţele

ridicându-le
[7] # ## #
deasupra capului, aprinde o *beedi* şi păşeşte spre margine, unde pietre
văruite în alb avertizează despre existenţa prăpastiei. îşi curăţă unghiile cu briceagul şi scuipă în hău. Nişte maimuţe care se despăduchează prin

preajmă sâsâie furioase, îşi arată colţii şi ţopăie spre următorul cot al râului.

Băieţii sunt tot în cuşcă.

Motorul inert e sunetul cel mai gălăgios din lume.

Thekedarul îl salută pe *chai wallah,* care îşi prepară licoarea într-un vas încăpător, pe o plită cu parafină. Asistentul se întoarce de pe margine şi se aşază lângă el, deschizând în treacăt cuşca. Cei trei bărbaţi stau la taclale, se ţin la curent cu ultimele păţanii de pe şosea.

Asistentul fluieră la băieţi.

— Dezmorţiţi-vă picioarele, pişaţi-vă. Altă ocazie n-o să mai aveţi prea curând.

Bărbaţii sunt relaxaţi, incidentul de la dhaba din dimineaţa de dinainte a ## [7] # fost uitat deja.

De data asta băieţii n-au unde să fugă ori să se ascundă.

Aşa că se dau jos şi hălăduiesc tară ţintă, holbându-se la culoarul din rocă de calcar, trăgând în plămâni cu poftă aerul curat. Ajay aude râul, în afara razei sale vizuale, curgând din acoperişul lumii.

Unul dintre băieţi, poate cel mai mic, puştiul de şapte ani, păşeşte spre margine.

Ajay îl vede oprit acolo, transfigurat, balansându-se chiar pe muchia prăpastiei, cu ochii în jos.

Până ce asistentul îl apucă de braţ şi-l trage îndărăt. Şi iarăşi pornesc la drum.

Pe la zece soarele s-a făcut necruţător. Păturile cu care s-au înfofolit sunt preschimbate în umbrare.

Străbat munţii Himalaya.

Scăpaţi de noapte.

Şi mai rătăciti încă.

Se pun la somn.

Pe la mijlocul zilei, camioneta Tempo ajunge într-un târguşor ponosit dintr-o vale înfierbântată, înecată în unsori şi motoare, o groapă de gunoi înăuntrul munţilor, un ceaun cu jeg. Trec râuleţul potopit şi îndiguit de gunoaie, a cărui punte joasă de metal e împestriţată cu prapuri de rugăciune. Ies din orăşel pe alt drum şi urmează printre pini cursul apei. Insule mici şi ierboase îi întrerup albia. Către nord, în spaţiile dintre arborii cu mireasmă de răşină, se înalţă creste înzăpezite. Un nou lanţ colosal, un zid

alb, de

nepătruns. Ajay adoarme iar şi îl visează pe tatăl lui cu un coş pe cap; corpul, mai jos, e făcut tăciune.

După-amiază, camioneta se apropie de un oraş mare, cuprins de o pantă împădurită. Străjuieşte gura unei văi alungite şi abrupte care spintecă până hăt departe pământul. De deasupra se prăvălesc huruitor cascade ce-şi fac loc prin stâncărie şi se alătură răului capricios, făcându-l sălbatic. Sătenii îşi spală rufele ceva mai în aval, izbind cu ţesăturile în bolovani. Camioneta trece de o curbă, şi râul e astupat de desişul pinilor. Străbat serpentinele pe lângă căscioare de lemn îngrijite şi în cele din urmă opresc într-un spaţiu de parcare dintre copaci.

Şi uite-aşa, cât ai bate din palme, motorul amuţeşte, o întristare nouă – băieţii dau din pleoape nedumeriţi şi se ridică nesiguri, ca navigatorii ajunşi la ţărm după luni petrecute pe mare.

S-a strâns deja, în aşteptarea lor, puzderie de lume. Thekedarul sare jos din cabină, scuipă nişte *paan,* o frunză de betel, şi scoate din buzunar o agendă. Le strigă fără răgaz numele, pe rând, în vreme ce asistentul deschide platforma camionetei şi-i trage de-acolo unul după altul spre a-i încredinţa muşteriilor. Se iscă dispute mărunte, banii îşi schimbă proprietarii. Legături abia înjghebate sunt rupte din nou. începe să cadă o ploaie uşoară şi Ajay se aşază pe vine în cuşcă, aşteptând. Unul câte unul, băieţii sunt luaţi. Cei trei rămaşi sunt scosi la mezat.

4.

Ajay e vândut unui bărbat scund, gras, cu obraji roşiatici, haine scumpe şi aer afectat.

— Poţi să-mi zici Tăticu’, spune bărbatul luându-l pe Ajay de mână şi călăuzindu-l spre punctul de staţionare a ricşelor cu motor.

Dedesubt, oraşul se desfăşoară în volute tot mai îndepărtate. Dincolo de pereţii de pânză ai ricşei se dezvăluie crestele mai înalte, gheţari ca nişte giuvaiere licărind în ploaia torenţială care a început între timp să cadă. Ajay stă în tăcere, lipit de banchetă, tremurând, în vreme ce Tăticu’, aplecat în faţă, pălăvrăgeşte cu şoferul. Câţiva kilometri mai sus se arată o aşezare mai mică şi

mai paşnică, un sat împestriţat cu case negricioase în vechiul

stil muntenesc — acoperişuri de paie, pietre grele, cadre din buşteni, balcoane părăginite de lemn cioplit. Sunt ameninţate de casele noi şi puse pe harţă din beton, cu movile de nisip din râu adăpostite sub folii de plastic alături de mormane de piatră.

Ricşa îi lasă în dreptul a ceva ce aduce cu o mică fermă clădită pe coasta dealului, însă când pun piciorul pe drum, Ajay vede că aceasta se întinde cinci niveluri dedesubt, de parcă s-ar prelinge în josul versantului. Intră grăbiţi în cabana cea mai de sus, trecând printr-un pasaj scurt şi pustiu, apoi, dincolo de o uşă de lemn masiv, pătrund într-un rai de lumină şi căldură, o încăpere largă, înţesată cu obiecte dezordonate, cu ferestre pe două laturi, întinse din podea până în tavan, prin care se vede minunata priveliţte a văii. Odaia e plină de sofale, de covoare ţesute, de ornamente şi obiecte vechi, având ca piesă centrală o sobă pe lemne care-şi trimite tentaculele de ţevărie prin alte încăperi, în vreme ce un burlan râgâie fum printr-o fantă de aerisire de lângă geam, aruncându-l către văzduh. Un
ceaun imens cu lapte bolboroseşte pe plită. încăperea e îmbibată cu iz de smântână.

O femeie rotofeie, rozalie şi bine mirositoare, mai plină de farmec decât oricare alta văzută de Ajay, se ridică zâmbind.

— Ea e Mămica, zice Tăticu’ apucându-l pe Ajay de după umeri.

— Bună, zice Mămica întinzându-şi spre el mânuţa trandafirie. Cum te cheamă?

— Haide, dă mâna, îl îmboldeşte Tăticu’.

Dar tot ce face Ajay e să se holbeze.

— Cum îl cheamă? întreabă Mămica, străduindu-se să-şi retină un

zâmbet.

— Dă mâna, zice Tăticu’. Uite-asa.

Ia mâna Mămicii într-a lui şi o strânge.

Ajay ridică ochii spre Tăticu’ şi surâde tâmp.

— Ai mâncat? îl întreabă Mămica pe Ajay cu voce gângurită. Vrei nişte chai?

Ajay rânjeşte întruna.

— E timid, zice Mămica de parcă ar diagnostica un pacient. Se apleacă în dreptul lui şi îl examinează mai îndeaproape. Eşti sigur că e-n stare să vorbească?

— Sigur că e-n stare să vorbească, spune Tăticu’.

Doar că Ajay nu scoate un cuvânt.

— Mă îndoiesc că stie să citească ori să scrie, zice Tăticu’. Dar de vorbit poate. Aşa-i că poţi?

— N-ai verificat? face, întrucâtva iritată, Mămica.

— Doar ăsta mai rămăsese, lămureşte Tăticu’.

— Cum te cheamă? întreabă iarăşi Mămica, luându-i mâinile între palmele ei.

Ajay e fascinat.

Şopteşte atât de firav, că nu poate fi auzit.

— *Ajay.*

— încă o dată? zice ea apropiindu-şi zâmbitoare urechea de faţa lui.

— Ajay, îngaimă el.

— Ajay! exclamă triumfătoare femeia şi se ridică brusc în picioare, repetându-i numele de parcă ar fi cel mai melodios de pe lume. Foarte dulce.

— Ţi-am spus eu că poate vorbi, se împăunează Tăticu’.

— Ce-ar fi să-i arăţi camera lui?

Îl conduce pe Ajay iarăşi afară; în loc să revină la şosea, cotesc pe după latura clădirii şi o apucă în jos, pe un şir de trepte din stâncă pe care streaşină le apără de ploaie, pe lângă o serie de terase mici şi înierbate. Ajung tocmai până la parterul clădirii, cinci niveluri mai jos, şi pătrund într- o încăpere îmbibată de umezeală, de parcă pământul mustind de apă ar ameninţa să tâsnească de sub betonul gol. E o debara cu vechituri şi saci de ciment lângă care se văd o saltea jegoasă şi câteva pături.

— E camera ta, zice Tăticu’. Şi aici ai cheia, adaugă întinzându-i-o. Să ai grijă de ea; dacă o pierzi, n-o să-ţi mai poţi încuia uşa.

Ajay se uită lung la cheia din mână.

— Baia e acolo, continuă Tăticu’ arătând spre o uşă. O să găseşti şi săpun. Spală-te şi odihneşte-te. Mă întorc după tine la cinci, când o să începi munca.

Ajay se holbează la o policioară de lângă saltea pe care se află câteva obiecte de uz personal, două tricouri, un caiet de şcoală, o minge dezumflată de fotbal, o răţuşcă pe roţi şi o oglindă împâclită.

— Poţi să le iei pe alea, zice Tăticu’ aruncând o privire de afară în vreme ce închide usa. Au fost ale băiatului de dinainte.

Adoarme printre pături, simţind hurducăturile camionetei încă bătându-i în inimă.

Când deschide ochii, ploaia a contenit, s-a făcut linişte afară şi un licăr straniu zvâcneşte în sticla prăfuită a gemuleţului încastrat sub tavan, deasupra nivelului vechiturilor împrăştiate. Nu ştie unde e, apoi îşi dă cu încetul seama; călătoria se spulberă ca un vis ceţos, doar camera rămânând solidă, deconectată de orice altceva.

Zace mult timp în pături, nemişcat, cu mintea ca o pasăre zburând deasupra oceanului.

Soarele se lasă după munţii de peste vale, norii s-au spart şi dezvăluie un albastru pur. Iarba de pe terase scânteiază de picuri. Singurătatea se revarsă din clădirea de deasupra. Suie treptele ca să se uite mai bine, însă în clădirea principală luminile sunt stinse. Acum nu mai ştie ce să facă. Toate casele din susul şi din josul versantului par abandonate. Se întoarce deci în camera lui, îşi acoperă capul cu păturile şi aşteaptă.

*

— Te-ai spălat pe mâini? întreabă Tăticu’.

Ajay minte, şopteşte că da.

— Mai spală-le.

E mantra acestei case.

Spală-te pe mâini. Spală-te iarăşi. Spală-ţi picioarele, spală-ţi hainele. Spală-ţi nasul ăla mic şi mucos.

Lui Ajay i se dă de mâncare. Tăticu’ îl îndeamnă să se îndoape zdravăn.

— La muncă trebuie să fii puternic. Mănâncă orez cu sare şi ghee, bea lapte, nu lăsa deoparte bunătăţile, avem ghee şi lapte din belşug.

I se vorbeşte apoi despre muncă. Absoarbe impasibil totul.

Tăticu’ are o mică fermă, la o oră de urcuş prin pădure, pe o pajişte alpină. Ajay îl înlocuieşte pe băiatul de dinainte. Treaba lui e să aibă grijă de lapte, să facă ghee, să se ocupe de treburile domestice, să pregătească micul-dejun, să măture şi să spele podelele, să spele rufele, să aţâţe focul, să pregătească prânzul şi, după ce s-a terminat cu prânzul, să spele vasele. I se dă o farfurie a lui, o ceaşcă, un castron şi o lingură.

— Ştii să găteşti? zice Tăticu’.

Ajay scutură din cap.

— În cazul ăsta, o să-nveţi. Cu începere de acum. Iar mâine, după gustarea de dimineaţă, o să ne ducem la fermă.

Mămica îi arată, în aceeaşi seară, cum se face de mâncare: pui şi curry, *aloo gobi, palak paneer,* orez. Băiatul se minunează de bogăţia ingredientelor, de mirodeniile puse cu largheţe, de lingurile pline cu ghee, unt clarifiat. Mămica e o bucătăreasă generoasă şi o profesoară răbdătoare. I se dau firimituri pe dosul mâinii, de gustare, şi ridică ochii mari, nevenindu-i a crede, de fiecare dată când pe limbă îi explodează arome.

— Uite-l cum zâmbeşte, zice Mămica.

[7]

Însă Tăticu' e cufundat în lectura ziarului.

Când se ajunge la roti, i se porunceşte să le facă el însuşi şi sunt declarate bune, deşi a fost cam zgârcit cu sarea.

I se arată apoi cum să pună masa, cum să aranjeze lingurile de servit, bolurile, talerele, iar după ce e gata cina, i se cere să se aşeze la masă cu ei.

Nici nu stie cum să stea.

— Ia loc, zice Mămica şi trage scaunul de alături. Uite, aici.

Se cocoaţă pe scaun fără să-şi desprindă privirea de la ea.

— Acum serveste-te.

Se uită la amândoi, şovăielnic.

[7] #

— Haide.

întinde mâna după o lingură de servit şi-şi pune stângaci porţii mici în farfurie, iar Tăticu' se face că nu vede când lasă în urmă o dâră de sos.

Când farfuria lui Ajay e presărată cu moviliţe, Tăticu' cedează nevoii de a interveni.

— Îţi trebuie mai mult de-atât, zice şi îndeasă pe farfuria lui Ajay nişte linguroaie sănătoase de orez şi dai, scăldând totul în unt topit.

— Aşa-i că-i cel mai bun ghee pe care l-ai gustat vreodată? zice Mămica.

— Da, şopteşte Ajay.

N-a mai pus gura pe ghee până atunci.

— Tatăl tău a murit, spune Tăticu', de parcă tatăl lui abia ar fi dat telefon să le împărtăşească vestea. Iar mama ta a avut nevoie s-o ajuţi cât de mult poţi.

Injgheabă o istorie.

— Ai venit aici, aşadar, să munceşti pentru ca toţi de acasă să fie bine.

Ajay se holbează, mut.

— Mama ta nu trebuie să se mai zbată acum. Familia ta e

fericită fiindcă

— munceşti.

Ajay îşi zugrăveşte în minte chipul mamei privind din beznă în vreme ce el e încărcat în Tempo. îşi aduce în faţa ochilor cadavrul fumegând al tatălui său. Vede lanurile de grâu, se răsuceşte pe călcâie şi fuge de ţipetele surorii. Striveşte un gândac sub talpă, repetându-şi în minte numele Kuldeep şi Rajdeep Singh.

— Stiu că vii dintr-un loc unde se tin multe obiceiuri şi credinţe înapoiate, continuă Tăticu'. Multe reguli şi tradiţii legate de realitatea lumii voastre. Dar pe-aici suntem liberi de asa ceva, asa că esti liber şi tu. înţelegi?

Se uită de la Tăticu' la Mămica, apoi la tăciunii din vatră, la puiul cu curry.

— În gospodăria noastră, urmează Tăticu', avem alte reguli. Nu are a face de unde vii. Suntem fiinţe umane cu totii, şi oamenii toti sunt la fel. Pricepi ce înseamnă asta?

Ajay nu suflă o vorbă.

— înseamnă că dacă te-ntreabă cineva de unde vii, le spui aşa: „Vin dintr-o casă Kshatriya".

Ajay îşi coboară ochii în farfurie.

— Zi cu gura ta, îl îndeamnă Tăticu', alungind cuvintele. „Vin dintr-o casă Kshatryia".

Ajay se uită la Mămica; femeia dă din cap a îmbărbătare.

— Locuiesc într-o casă Kshatriya, îngaimă.

— Nu, zice Tăticu'. Acum vii dintr-una, bine?

Ajay dă din cap aprobator.

— Vin dintr-una.

— Prea bine, spune. Tăticu', s-a rezolvat. Acum mănâncă.

încearcă.

Face o bilă de orez şi dai. Se holbează la ea.

Numai că n-o poate ridica spre gură. Parcă a paralizat.

— Care-i baiul? întreabă Tăticu', lăsându-şi înadins lingura lângă farfurie.

— Ce-i, copile? zice Mămica şi se apleacă spre el, ca Ajay să-i poată şopti la ureche.

După ce copilul vorbeşte, femeia îi aruncă lui Tăticu' priviri încurcate.

— Vrea să ştie dacă n-ar putea să mănânce acolo, jos – aici se

opreşte

şi-şi mută privirea pe podea.

Tăticu' trage aer în piept, prelung, laborios, comunicându-şi astfel simţămintele mai bine decât ar face-o orice cuvânt.

— Ţi-am spus eu.

— Ştiu, replică ea.

— Foarte bine, îi zice lui Ajay, revenind la hindi, ia-ţi o farfurie de metal şi du-te.

Ajay sare de la masă şi aduce una dintre tăvile ieftine de metal. Transferă conţinutul vasului de porţelan, îşi mai pune nişte pui şi se grăbeşte să se retragă în ungherul bucătăriei, unde se aşază cu picioarele încrucişate, cu spatele la ei, şi se pune pe înfulecat. E mai mult în masa asta decât a mâncat în ultima săptămână – simte că are să-i plesnească stomacul.

După cină, când Tăticu' şi Mămica se odihnesc, este însărcinat cu spălatul vaselor. Când totul a fost curăţat, Mămica îi arată cum se face laptele cald cu curcuma.

— Ziua începe la cinci, îl înştiinţează Tăticu', în vreme ce Ajay, ghemuit lângă foc, soarbe din pocalul cu *haldi doodh.*

Dogoarea este hipnotică. Îi vine să se lungească şi să adoarmă acolo, pe
loc. Însă după ce a terminat i se dau sandale şi e trimis în jos pe treptele reci, scuturat de fiori în aerul umed, unde se încuie în cameră, se acoperă cu câte pături găseşte şi se întinde în bezna îndurerată, aşteptând zorii.

5.

Iarna se sfârşeşte, vine primăvara, zăpezile se topesc şi turma va fi iarăşi dusă la păscut. I se arată la fermă vacile, e învăţat cum să pună nutreţ animalelor şi cum să le cureţe grajdurile, cum să le mâne la muls şi cum să
le priponească pe pajişte. În fiece dimineaţă, Ajay trebuie să alerge până
sus şi să aducă două doniţe cu lapte pentru nevoile casei. Restul îi va fi
furnizat băiatului de lucrătorii fermei, ca să-l preschimbe în ghee ori să-l
pună în sticle pentru vânzare.

Munca este grea şi e ostenit mai mereu, însă mănâncă trei mese pe zi şi
nu-l chinuie nimeni, nici nu ameninţă să-l ucidă. E o viată mai bună decât a

sperat ori a cunoscut vreodată. Are parte în fiecare dimineaţă de paharul de

lapte proaspăt şi de câteva roti fierbinţi scăldate în ghee de cea mai bună calitate. Prânzurile şi cinele pe care le găteşte, folosind reţetele Mămicii, sunt pline de legume proaspete, iar orezul nu se sfârşeşte nicicând.

în clipele libere, când nu e nimeni cu ochii pe el, lui Ajay îi place nespus
să se dea de-a tumba prin grădina terasată, să se murdărească prin iarbă, să
sară de pe o protuberanţă pe alta, coborând pe lângă casă spre fundul văii,
către râul cel lat şi puternic. Cu fiece săptămână, prinde ceva mai multă
carne pe el, ceva mai multe cuvinte pe limbă, un hohot de râs, un zâmbet.
Apoi urmează vinovăţia. Se consolează cu minciuna pe care i-a spus-o
—^ . /v
Tăticu'. Familia lui trăieşte bine acum datorită lui. îşi înjgheabă o imagine
a existenţei lor zilnice. Sacrificiul lui a deschis calea prosperităţii lor. îşi tot
spune asta până ce nu-şi mai aminteşte adevărul. Decide că îi place aici. Îi place să alerge printre copaci, să se joace cu câinii de la fermă, să-şi arunce apă rece peste obraji, să stea cu Mămica lângă foc, serile. Şi mai descoperă un lucru: îi place să se facă plăcut, îi face plăcere să anticipeze orice nevoie posibilă, nu doar pe cele ale lui Tăticu' şi ale Mămicii, ci pe ale tuturor, ale argaţilor de la fermă, ale animalelor, ale prăvăliaşilor. Nu doar plăcere, nu tocmai, mai degrabă e ca tamponarea unei răni, mai degrabă ca stăvilirea unui val, un sacrificiu prin care-şi anulează trauma naşterii.

La început de vară se întâmplă ceva neaşteptat: apar străinii. Sosesc în autobuze sau pe motociclete, oameni ciudaţi, dezlănţuiţi şi voioşi, cu părul lung şi trăgând din pipe ca înţelepţii satului, care fac zarvă şi cântă la instrumente şi aduc o înviorare haotică vieţii de pe munte, căci par să existe
tară structură, ritual sau regulă. întâiul convoi de motociclişti se iveşte în mijlocul după-amiezii. Aude de departe huruitul, îl confundă cu o avalanşă ori un cutremur, asta până ce observă vehiculele cu două roţi suind în şir pe drumul ce însoţeşte râul şi dispărând dincolo de cocoaşa povârnişului.

Aşteaptă ciulind urechile, neîndrăznind s-o rupă la fugă, încă

nepregătit pentru dezamăgire.

Îi ocheşte cum ies iarăşi la iveală, la jumătate de kilometru de el.

Sare câte două trepte odată, aleargă spre şosea la prima motocicletă pe care o aude trecând cu vuiet, ţopăind pe alături cât de repede poate, chiuind, salutându-i pe motocicliştii care-i fac şi ei din mână în treacăt, o pâclă de bucurie.

Vara asta e fabuloasă. În ceasurile pe care ar trebui să şi le petreacă

odihnindu-se se furişează afară din odaie, suie până în satul de lângă
izvoarele cu ape termale unde-şi fac veacul străinii şi se uită cu gura

căscată la aceşti oameni uluitori care stau în cafenele, fumând şi

sporovăind şi cântând la instrumente; dă bir cu fugiţii dacă vreunul încearcă
să-i vorbească, copleşit peste poate, luptându-se cu timiditatea. Când îşi
adună curajul şi se apropie, străinii râd şi glumesc cu el, îi zâmbesc
binevoitori. Şi când cineva îşi varsă paharul, se grăbeşte să-i aducă
respectivului un şerveţel. Când cineva are nevoie de un foc, se repede cu o
cutie de chibrituri pe care o are asupra lui, scapără chibritul şi priveşte râsul
omului. Hotărăşte să ţină la el, pe oriunde s-ar duce, o cutie. Să aprindă, ori
de câte ori poate, un *chillum,* pipa pentru cânepă indiană, sau o ţigară.
Băiatul cu Chibriturile. Aşa îi spun de-acum străinii.

Cât e vara de lungă, cafenelele şi restaurantele care au stat cu obloanele
trase strălucesc acum de muzică şi lumină, de izurile unor mâncăruri stranii

şi exotice, sunt înţesate cu femei şi bărbaţi împodobiţi cu flori. Nici n-a trecut o lună, şi a şi învăţat o spuză de cuvinte englezeşti. „Te rog”, „mulţumesc”, „da” şi „nu”. „Mă scuzaţi”.

Ba, şi mai mult, Tăticu’ deschide câteva odăi de la nivelurile inferioare, cărora Ajay le dă la repezeală un perdaf, şi le închiriază cu cincizeci de rupii pe noapte.

Însă când lunga vară se sfârşeşte, străinii se fac nevăzuţi la fel de iute pe
cât au apărut, un exod uriaş de motociclete şi autobuze spre sud, iarăşi
coborând către India; iar culorile toamnei explodează şi frigul îşi arată
colţii, pământul se întăreşte, se veştejeşte. Animalele sunt aduse

de pe
munte şi băgate în adăposturile pentru iernat, iar când încep ninsorile casa e
restrânsă la încăperea centrală, unde focul arde zi şi noapte. Ajay doarme
peste iarnă în odaia cea mare, lângă sobă. Se simte mai însingurat ca
oricând aici. în licărul portocaliu, cu zăpada căzând deasă în lumina lunii,
îsi aminteşte, visând, de mama şi de sora lui.

7 7

6.

Şapte ani trec în acest loc care nu se face niciodată acasă. însă e singurul spaţiu unde ştie să trăiască, să respire, să crească, e înlănţuit de el, locul din

care nu poate să plece. Ajay îşi execută corvezile, se ţine după străini, învaţă punjabi şi himachali pe lângă hindi, mai prinde şi crâmpeie de engleză, germană, ebraică şi japoneză, umplându-şi temeliile goale pe dinăuntru ale existentei, dând nume multor lucruri. Mămica e bună cu el, câteodată se mai arată înlăcrimată ori crudă, însă are uriaşa bunăvoinţă de a-l învăţa să scrie şi să citească, ba chiar să-şi scrie numele în engleză.

Devine, între casă şi fermă, un adolescent puternic şi ascultător, musculos, fibros; învaţă să tragă cu puşca, moşeşte vacile la fătat, are grijă de hrănirea şi dresarea câinilor, e atent la leoparzi şi urşi, mereu de strajă, mereu pe fază, niciodată prezent cu totul; zilele se prefiră ca boabele de grâu, e un slujbaş credincios al Tăticului, vital, însă de mică importanţă în schemă, expus ritmurilor şi curenţilor subterani ai sălaşului său domestic, dar într-un fel aflat şi la adăpost; mănâncă, bea, dă pe gât lapte, creşte, pe buză îi apare o mustăcioară absurdă, învaţă să se bărbierească – truda îi e necontenită, cum să nu prindă puteri? Trupul său păşeşte în maturitate în vreme ce mintea îi e încă undeva în urmă, copilăroasă uneori, mereu căutând să se facă trebuincios mai mult decât să aibă trebuinţă de oricine altcineva. Doarme singur la el în odaie cât e vara de lungă, ascultând zarva petrecerilor din livezile de meri. Nopţile de iarnă şi le petrece sus, dezmierdat de căldura vetrei. Se face curând mai înalt decât Mămica, decât Tăticu', deşi lor nu li se pare că aşa ar sta lucrurile. Iar vara, când sosesc în sat hipioţii, se înghesuie cu ei prin hăţişul de cafenele şi pensiuni dimprejurul izvoarelor termale, continuând să înveţe englezeşte, Ajay Chibrit, Băiatul cu Chibriturile, performer mut, clovn tăcut, mereu gata, învăţând să facă mici servicii pe câţiva chara, să ruleze ţigări cu iarbă pentru o rupie, să umple un chillum pe cinci, să tragă, atunci când e nevoie, pânza în calea soarelui; băiatul acesta, odinioară luat la trei-păzeşte de un neamţ căpos, de un oarecare israelian cu purtări aspre, de un japonez împătimit după acid lisergic, acum puternic şi atent şi mai chipeş decât a avut vreodată dreptul să fie. însă gata, mai presus de orice, să fie de folos, încântându-i pe aceia care se întorc acolo primăvară de primăvară, zicând: „Ajay, tu eşti? Doamne, ce-ai crescut..." Iar cei care mai înainte i-au aruncat porunci fără să clipească devin acum timoraţi, îi cer

exclusivitate, îi caută favorurile. Până şi cei care n-au mai dat ochii cu el până acum sunt dornici să facă impresie. Femeile glumesc despre cât e de arătos. „E doar o chestiune de timp”, zice una şi se hlizesc cu toţii, atotştiutori. Ciudată mai

e trecerea timpului. Ciudat mai e trupul ăsta nou. Dar Ajay nu e construit
astfel. Nu are pic de şiretenie în el şi ştie cât de fragil poate fi un corp.

S-a interesat de soarta celorlalţi băieţi, a celor cu care a călătorit în

cuşcă. Unul a dispărut în pădure şi a fost găsit mâncat de Dumnezeu ştie ce, altul s-a înecat încercând să traverseze râul învolburat. Patru au fugit împreună după ce au furat de la stăpânii lor şi, din aceştia patru, doi au fost condamnaţi pentru jaf şi omor şi alţi doi, din ce-a aflat, au fost împuşcaţi încă dinainte să ajungă între zidurile închisorii.

— Tu de ce nu fugi, ia zi? îl întreabă Tăticu' de fiecare dată când mai apare câte o notă informativă.

— Fiindcă nu-s prost, zice Ajay.

— Aşa-i, spune Tăticu'. Nu eşti prost, şi mai eşti şi băiat de încredere.

Repetă după mine, zice trecând pe engleză. Nicăieri nu-i ca acasă.

.

Cu trecerea anilor, Tăticu' extinde acea casă imensă, adâncă şi pustie, renovând pereţii golaşi ai încăperilor de la nivelurile inferioare, amenajând locul pentru oaspeţi; cu fiecare etaj zugrăvit şi strălucind de curăţenie,

hardughia aduce un profit frumuşel verile. încă o sarcină: Ajay, acum administrator al pensiunii, pe lângă treburile de la fermă, e pus să schimbe cearşafuri, să deretice prin camere, să gătească pentru musafiri, să facă tot ce e necesar.

Uneori, străinii care stau aici îi pun întrebări: „De unde eşti?", „Unde sunt ai tăi?", „Te duci vreodată acasă?", „Cum e viaţa în satul din care vii?". Pe toate acestea le dă deoparte cu un zâmbet sfios.

— Şcoală mergi? întreabă italianul cu piele tăbăcită de soare când Ajay tocmai ce-a împlinit cincisprezece ani.

Ajay clatină din cap.

— Ce faci? Pentru învătat?

— Lucrez, zice băiatul şi zâmbeşte.

— Fost la scoală înainte?

— Când eram mic, spune măsurându-şi cu grijă cuvintele.

— Şi când pleci?

Tăcere. Un ridicat din umeri.

— Când venit aici?

Italianul nu-l scapă din ochi, insistent, încercând să-i sondeze mintea.

— Dar banii iei, nu?

Bărbatul face semnul universal, frecându-şi unul de altul degetul mare şi arătătorul, făcând să apară, ilustrativ, şi o bancnotă de zece rupii.

— Banii. Rupii.

Ajay se preface că nu pricepe şi îşi vede de pregătit prânzul.

— Uite, pentru tine, ia.

Ajay se uită la bani, zâmbeşte şi scutură din cap.

— Hai, ia.

Acceptă bancnota şi o vâră sfios în buzunar.

Italianul se lasă pe speteaza scaunului şi-l priveşte cu luare-aminte.

— Nu iei banii, nu. Asa-i?

E adevărat, Ajay n-a fost niciodată plătit. Tăticu' i-a spus că mama lui primeşte, lună de lună, salariul lui. Nu are de ce să fie neîncrezător, e un act de credinţă.

Acum însă vrea să afle detalii, ca atunci când ţi se spune acelaşi basm în fiecare noapte.

într-o după-amiază, pe când îşi croiesc drum prin pădure el oprindu-se când şi când ca să nu-l lase pe Tăticu' în urmă, veste cum fac salariile lui să ajungă în satul mamei.

Tăticu' rămâne tăcut un timp, de parcă n-ar fi auzit. În zice:

— Ţi-am pus salariile într-un cont, la bancă. Şi mama ta la filiala ei.

— De la bancă?

— Da.

— Are o bancă?

— Da, cea din satul vostru, spune Tăticu'.

— N-o stiu.

— Când stăteai tu acolo nu era. Abia s-a deschis.

— Şi înainte de asta cum îi veneau banii?

— Îi dădea omul care te-a adus aici.

— Câţi bani capătă?

— Lună de lună, primeşte câte cinci sute de rupii.

Ajay îşi învârte în cap cifra, trecând în revistă sumedenia de lucruri pe
care şi le-ar putea cumpăra mama lui.

îşi văd de drum. Ramurile, în văpaia soarelui, par să ia foc. Mirosul dulceag de răşină umple aerul.

— Pot să o văd? întreabă Ajay.

— Cum să nu, zice Tăticu’ tară să clipească. Te duci când vrei tu.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Dar dacă te duci, continuă Tăticu’, o să fiu nevoit să te înlocuiesc şi n-o să te mai poţi întoarce, îţi dai seama, nu?

Gândul că un alt băiat i-ar putea lua locul îi sădeşte teamă în inimă.

— Nu ţin minte drumul spre casă, spune într-un târziu Ajay. Cum celălalt tace, adaugă: Dar la telefon aş putea vorbi cu ea, aşa-i?

— Poate, zice Tăticu’ de parcă un asemenea gând nu i-ar fi trecut niciodată prin cap. Are telefon?

— Nu stiu.

— Şi dac-ar avea, nu-i stim numărul.

Chibzuiesc amândoi la asta, în tăcere.

— Dar oamenii care m-au adus aici? insistă Ajay. N-am putea să-i întrebăm pe ei?

— Nu mai vin de ceva ani, răspunde Tăticu’.

Cărarea se lărgeşte, trec pe lângă un utilaj abandonat, izul de rugină şi ulei învechit stăruie în văzduh.

— Nu esti fericit aici?

— Ba sunt.

— Ai tot ce-ţi trebuie. Nu tu foame, nu tu griji. Eşti înconjurat de natură.

— Mă gândesc la mama câteodată.

Tăticu’ oftează.

— E firesc.

— Uneori o visez.

— Mama ta a vrut să lucrezi.

— Mă gândesc câteodată să mă întorc acolo, după.

— După ce?

— După ce aţi terminat cu mine. Vreau să mă întorc acolo şi să fiu om mare.

— Asa?

— Când mai cresc.

— îmi pare rău că vrei să pleci.

— N-o să plec, spune Ajay.

Ies din codru. Mai au o bucată scurtă de drum până acasă.

— Hai să facem o înţelegere, zice afectuos Tăticu’. Într-o zi,

curând, o

să-ţi spun tot ce ştiu despre mama ta şi satul tău. Şi-ai să hotărăşti tu singur dacă vrei să pleci. Bine?

— Bine.

— înţelegi, sper, că nu te ţine nimeni aici împotriva voinţei tale.

Păşesc mai departe. Cerul de deasupra văii se schimbă.

Gheţarii dinspre Ladakh se topesc.

— Când o să fie asta? vrea să afle Ajay. Când o să-mi spui totul?

Tăticu' se încruntă la nori.

— Să zicem că anul viitor, când o să împlineşti şaisprezece ani.

Tăticu' îşi pierde viaţa câteva luni mai târziu, când maşina lui de teren Mahindra Armada se ciocneşte cu un autobuz local, târziu în noapte, într-un unghi mort de pe şoseaua Bhuntar-Manikaran. Sunt ucise douăzeci şi şase de persoane. Şoferul a folosit o amfetamină ilegală; taxatorul de bilete avea aceeaşi vârstă cu Ajay.

Corpul lui Tăticu' e găsit în următoarea zi, la douăzeci de metri mai jos de fiarele contorsionate, poposit între ramurile unui copac, îmbibat de ploaie, cu măruntaiele desfăşurate precum banda magnetică dintr-o casetă peste pereţii defileului.

Ajay, aproape uitat în puhoiul de îndurerare, se refugiază în acea zi la fermă, îngrijind de animale, aducând jos laptele, şi abia seara se strecoară în odaia lui ca să doarmă. Moartea şi incinerarea aduc înapoi vise înfricoşătoare. Imediat ce se sfârşeşte ultima ceremonie, la patru zile după accident, Mămica, toropită de mâhnire, e luată de familia ei înapoi în locul de baştină, o altă vale care se află aproape la şase ore distanţă. Ajay priveşte cum e condusă la maşină, cum se depărtează. Vine lângă geam şi întinde spre ea mâna, iar femeia îl vede, însă nu-i vorbeşte şi nici nu schiţează vreun gest.

Apoi se face nevăzută. Lucrătorii se întorc la fermă şi el este lăsat singur
în casa aceea. De multe ori a mai fost singur acolo, dar niciodată aşa,
niciodată fără instrucţiuni, niciodată fără vreun orizont la vedere. Face
7
iarăşi focul, şi când s-a înteţit bine începe să fiarbă şi să smântânească laptele. Taie apoi legumele pentru o cină pe care n-are cine s-o mai mănânce. Când toate sunt gata, iar masa e

întinsă, cu două şervete pregătite, îşi ia tava de metal, se pune pe podea şi-şi mănâncă în linişte porţia. După cină, după ce s-a spălat, face câţiva paşi şovăielnici în partea privată a

casei, până în dormitorul Mămicii şi al Tăticului. Se opreşte în prag şi se uită îndelung la pat, la jucăriile de pluş de pe dulăpiorul Mămicii, la ceasul cel ticăitor de pe biroul lui Tăticu’. Se vârâ în cele din urmă în patul lor, pe partea unde a dormit întotdeauna Mămica, şi se ghemuieşte acolo adulmecând perna, îmbrăţişând-o până adoarme. Ar vrea s-o întrebe sumedenie de lucruri. Despre banca mamei lui, despre datele contului şi unde se află acea filială.

Se trezeşte dimineaţa cu un bărbat proţăpit lângă el, privindu-l de sus. Sare înspăimântat cât colo în clipa în care deschide ochii şi o zbugheşte într-un ungher, cu capul plecat.

— Băi jegosule, zice omul. Ieşi afară. N-ai pic de ruşine?

E o rudă de-a lui Tăticu’ care a venit să preia casa şi ferma. Şi-a adus băieţii lui.

Ajay e trimis în odaia mare. Se opreşte cu mintea amorţită, cu braţele atârnând moi, între bucătărie şi sobă. Lucrurile au şi început să se schimbe. Ordinea la care a contribuit, cea repetată şi executată de-a lungul anilor, e acum făcută fărâme. Casa rezonează greşit deja, arată aiurea, deja nu mai e stabilă. Are o oră, i se comunică, să-şi ia tălpăşiţa.

— Dar pot să ajut, îngaimă Ajay.

— Nu-mi trebuie ajutor, replică omul.

— O să lucrez gratis.

Bărbatul hohoteşte amar.

— Asta faci deja.

Deznădejdea îi e atât de mare, încât nu se clinteşte, încă speră că i se va îngădui să rămână.

— Ce mai aştepţi? răcneşte omul şi ridică un braţ, cum ai face ca să alungi un câine de pripas.

— Dar unde să mă duc?

— Că tare-mi pasă mie! Cară-te acasă.

E aprilie 1999. Nu are acte, nici buletin de identitate, n-a fost nici educat formal, nu are salariu, nu are siguranţa vieţii, doar câteva posesiuni; o răţuşcă cu arc, o colecţie de cutii de chibrituri folosite, isteţimea, faptul că rupe o vorbă-două în limbi străine şi că se pricepe să slujească la stăpân. Urcă până la fermă şi îşi ia rămas-bun de la vite, le lasă limbile fierbinţi şi moi să i se înfăşoare peste degete, le vede nările şi ochii măriţi de plăcere

şi recunoaştere. A ajutat la aducerea pe lume a câtorva dintre vacile

acestea. Pe altele le-a văzut murind. Când coboară iarăşi la casă, vede că

mobilierul este deja rearanjat; camerele sunt despuiate de lucrurile Mămicii, care vor fi trimise de-acolo. Dă peste alţi băieţi care se ocupă de corvezi în feluri care lui i se par nesatisfăcătoare. Aşteaptă un moment în care se mai domoleşte zarva, îşi ia de la bucătărie farfuria şi castronul preferate, le bagă într-un sac de iută şi mai şterpeleşte şi cuţitul favorit, apoi dă fuga la el în odaie, o descuie şi pune laolaltă bacşişurile pe care le-a economisit de-a lungul anilor, banii bine pitiţi prin talmeş-balmeşul de lucruri, în spaţii secrete, protejaţi de umezeală în mai multe pungi de plastic. Un pic sub cinci mii de rupii, până în ziua de azi o comoară menită a fi savurată, acum o sursă de frică. La sfârşit pune într-o desagă tot ce e al lui, încuie uşa după el şi o apucă spre marginea proprietăţii. Se suie pe zidul cel mai scund şi se uită peste vale şi peste râu, către câmpul de alături, îşi dă jos pantalonii şi se pişă în direcţia râului, apoi, după ce-a terminat, socotind că a fost văzut de noii rezidenţi ai casei, azvârle din toate puterile cheia de la cameră în hăţişul de iarbă înaltă al proprietăţii învecinate.

Pleacă din casa aceea pe care o ştie ca-n palmă, încredinţat că n-o va mai vedea nicicând. Urcă în sat pe cărări ferite, făcând zigzaguri pe ţancurile abrupte de stâncă, trecând prin mijlocul pâraielor, printre livezi, prin spatele altor case, pe lângă puzderie de pisici şi câini pe care îi cunoaşte. Suie deasupra văii, către şirurile înălţate ale pinilor, şi se cocoaţă pe un bolovan.

Ce să facă acum? Lumea i s-a deschis înainte. Ar putea să se ducă la Delhi dacă aşa ar avea poftă, şi din Delhi s-o pornească spre Uttar Pradesh. Ar putea, dacă ar încerca, să dea de urma mamei şi surorii lui; dacă s-ar strădui tare de tot, ar putea încă să-şi amintească pământul acela, cum arătau din depărtare poalele munţilor; dacă i s-ar da suficient timp, ar nimeri până la urmă. E puternic acum, e isteţ. Ştie să scrie şi să citească, ba chiar şi să vorbească ceva engleză. Ar putea s-o facă, nu e de neconceput. Numai că... ori de câte ori mintea i-o apucă pe drumul acelui gând, începe să se chircească şi să se cutremure de frică. Imaginea mamei se ofileşte, a surorii ţipă. Oare mai ţine minte măcar cum arată ele? Le zăreşte încă în vise, le vede cu

coada ochiului chipurile, însă când încearcă să alcătuiască în stare de trezie imaginile, acestea se fac fărâme sub intensitatea îndurerării lui. Dar cu siguranţă s-au îmbogăţit, nu se poate altfel. Sunt fericite mulţumită lui. De asta a trudit el, de asta s-a jertfit, de asta a zăbovit atâţia

ani aici. De-acum, firește, sunt îndeajuns de bogate. Dacă banii ar înceta să apară în contul ei bancar, ce-ar crede mama lui? Că a murit? Poate. Poate că l-ar boci. Poate că ar fi mai bine să se gândească așa la el însuși. Și-a plătit datoria, e liber acum.

Se ridică în picioare sub imboldul acestei bruște eliberări și coboară de pe coama muntelui, cu traista în spate, în sat. E cu putință acum să-și vadă libertatea ca pe o șansă. Poate trăi, dacă asta dorește, în felul străinilor. Acum, că nimic nu-l mai leagă, poate fi orice. Poate să lucreze o perioadă la oraș, să-și petreacă timp în Delhi făcând parale, să descopere lumea și minunățiile ei, ba chiar să călătorească până în îndepărtatul Bombay. Parcă vede totul aievea. Ar putea să muncească un timp acolo, să cunoască amândouă locurile, și abia mai târziu să își găsească mama și sora, când i-o
pica bine, după ce s-a făcut putred de bogat. Însă după aceea îl cuprind îndoielile. Nu are totuși niciun act. Identitatea îi e legată de fermă, de
Tăticu', de satul acesta. Și cum s-ar descurca el în oras, un loc înfricoșător?

[7] # # [7] #

Intră în sat cu gândurile acestea forfotindu-i prin minte și se așază pe trepte la Purple Haze, una dintre cafenelele pentru vilegiaturiști în care și-a petrecut atâta vreme cât a fost mic, tolerat, apoi adoptat așa cum se întâmplă cu câinii vagabonzi. Proprietarul, Surjeet, s-a arătat mereu înțelegător cu el. Acum iese din incintă ca să-i prezinte condoleanțe pentru moartea lui Tăticu'.

— O-ho, da' ce-i asta? întreabă împungând cu piciorul în desaga lui Ajay. Ai pornit-o în vacanță sau în pelerinaj?

— Nu, zice sfios Ajay.

— Atunci? Te-au aruncat în stradă?

Ajay dă din cap a încuviințare și zâmbește spășit.

Surjeet clatină din cap.

— Am auzit că tipul cel nou e un hoț. Unde-o să te duci acum?

— La Delhi.

— Hei! Nu te duce la Delhi, spune Surjeet. Orașul ăla e lucrarea diavolului.

— O să lucrez acolo, zice Ajay.

— Mai degrabă o să fii omorât.

Ajay îl așteaptă răbdător să-și continue vorba.

— Uite ce-i, zice într-un târziu Surjeet. Clienții mei te cunosc deja. Și stiu cât de harnic esti. Ce-ar fi să rămâi aici și să

munceşti pentru mine? Pe
i

bani, ca un salariat adevărat.

E înfricoşător cât de iute îşi declară Ajay acordul.

*

Se lasă luat de valul traiului de servitor. E plătit două mii de rupii pe lună plus mâncare şi i se dă voie să doarmă pe o saltea de pe podeaua cafenelei, cu ceilalţi băieţi, întinsă după ce mesele şi scaunele au fost strânse. Surjeet locuieşte într-o casă din sat – pleacă pe la şase după-amiaza; băieţii de la cafenea – cu toţii nepalezi care lucrează de ani buni acolo – rămân în incintă după ora închiderii, gătindu-şi mâncare pentru ei, fumând ţigări ieftine, uitându-se la filme de pe discuri laser, vorbind cu dor despre casă, despre ce vor face într-o bună zi, când vor avea bani de ajuns puşi deoparte, despre cafenelele pe care o să şi le deschidă, despre utilajele de fermă pe
care o să le cumpere. Nu şi Ajay. îşi face treaba, mătură, se asigură că totul e în ordine în cafenea, apoi se duce primul la culcare, la zece fix, ghemuit pe-o parte, nepăsător la zarvă, la râsete. Nici nu-i trece prin cap să fie unul de-al lor, să le ceară să-l primească în grup, iar lor nici nu le trece prin cap să-i solicite asta – îl acceptă ca atare, tară răutate ori curiozitate. Tot el e primul care se trezeşte, înainte să se crape de ziuă. Nu vrea să-i zboare printre degete norocul de a fi găsit locul acesta, nu vrea să-şi şubrezească
stabilitatea existenţei cu obrăznicii. îndată ce se trezeşte, după ce şi-a împăturit aşternuturile, suie cincisprezece minute prin pădure, frecându-şi dinţii cu o rămurică în vreme ce păşeşte, îndreptându-se, cu un calup de săpun în mână, spre o cascadă micuţă. Se dezbracă şi se spală acolo, gol, în apa rece ca gheaţa, uitând de tot şi toate preţ de o clipă, apoi se întoarce la cafenea, ia resturile din ziua precedentă şi hrăneşte vacile, iar oasele de pui le dă câinilor de pripas din piaţetă. Se întoarce la cafenea şi mătură în tăcere rămăşiţele nopţii cât ceilalţi băieţi încă dorm, iar după ce se trezesc, se apucă să aranjeze scaunele şi mesele. Nepalezii îşi întind oasele, scuipă, se spală pe dinţi, se înfăşoară în şaluri, se uită cu ochi goi către munţi, aprind ţigări, îl privesc cum deretică după ei, apoi dau drumul la plite şi fac chai, gătesc micul-dejun, îi aruncă priviri de blândă uluire. Curând munca
lui încrâncenată le aparţine lor, le e ca o mascotă. II lasă într-ale lui, sunt, într-un fel, îngăduitori. Lucrează aşa acest prim sezon, fără crâcnire ori şovăială. Nu judecă pe nimeni, nu-şi face duşmani, îşi ţine părerile pentru el. Zâmbeşte şi dă aprobator din

cap la orice i se cere. Băieţii îi poartă de
grijă. Îi dau porţii de hrană mai mari, pe care Ajay le mănâncă recunoscător.

Inspiră prietenie şi loialitate.

Când sezonul ajunge la final, îşi numără banii şi-şi primeşte partea din bacşişuri. A făcut cu totul paisprezece mii de rupii – nu-i vine a crede că e aşa de uşor. Aproape de parcă i s-ar fi dat bani fără să facă nimic. Devine
magic, ireal. Îi place siguranţa adusă de bani; acum s-ar putea duce oriunde,
ar putea trăi o vreme, ar putea face propriile alegeri. Însă e un lucru totodată nu lipsit de primejdii – şi acum are de luat o decizie. Iarna se apropie, cafenelele s-au închis, zăpada stă să cadă, şoselele vor fi blocate, satul va hiberna, ca în fiecare an, iar el nu are încotro se duce. Dacă rămâne, trebuie
să găsească o casă în care să lucreze ca să trăiască. II întreabă pe Surjeet dacă poate zăbovi – Surjeet răspunde că are să plece şi el, la Chandigarh, iar casa de aici va fi pusă sub cheie.

— Pot să mă ocup eu de ea, zice Ajay.

— Singur? Toată iarna?

— Da.

— N-ar fi mai bine să-ţi cauţi altceva de lucru şi să te-ntorci la

II i

primăvară?

Surjeet şi băieţii lui din Nepal se consultă; Ajay e invitat să călătorească cu ei la Delhi şi mai departe spre Goa, la muncă. Toţi, în afară de doi, au ca
destinaţie o căbănuţă pe plajă, un loc unde se duc mereu. II sună pe proprietar. După ce izbutesc să prindă legătura, îl întreabă. Şi da, Ajay e binevenit la lucru acolo, împreună cu ei. Peste două zile pornesc spre Delhi.

Se aştern la drum cu mult înainte să se crape de ziuă. Cuibărit în autobuz, cu capul lipit de geamul rece şi privind cum se ivesc treptat munţii albăstrui, urmărind relieful pe care îl cunoaşte atât de bine, Ajay are acum un alt plan. I-a venit în cap peste noapte, cât n-a putut dormi, deşi a fost prea agitat să-l pună în cuvinte. Acum însă e limpede, confirmat de gloria acestei porniri impetuoase. O va face, va face ce i s-a spus, lucrul de care mai înainte s-a temut prea tare ca să-l înfăptuiască: se va duce acasă.

Cum altfel?

Cu rupiile din buzunar, se va întoarce acasă.

îşi va croi el drum cumva. Banii îi vor fi călăuză şi apărare.

Trage aer în piept cu putere, îşi ia rămas-bun de la munţi; inima îi palpită şi mintea i se turează ca un motor la gândul imensităţii care i se întinde în faţă. Apoi, într-un târziu, adoarme.

Se trezeşte în aglomeraţie şi zăpuşeală, cu soarele bătând tare în latura

stângă a autobuzului, arzându-i fruntea lipită de geam. Nu e probabil decât nouă dimineaţa, dar s-a făcut deja mult mai zăpuşitor decât ar trebui. E toropit de arşiţă.

— Suntem în Delhi?

Băieţii râd. încă n-au ieşit din munţi.

— E asa de cald, se minunează el.

— Acolo, jos, e şi mai cald, răspunde unul dintre băieţi.

S-au oprit într-un ambuteiaj din centrul unui oraş comercial, unde câteva autobuze, camioane şi camionete încearcă să treacă printr-o gâtuitură a traficului. E drept, munţii încă se zăresc de jur-împrejur – le vede piscurile –, dar sunt altfel, cerul e diferit, aerul e îngroşat de fumul negru al
motoarelor. II cuprinde neliniştea. Dogoarea îi face greaţă, claxoanele vehiculelor îi asaltează mintea. Planul care i s-a părut atât de limpede şi bine întocmit îl îngrozeşte deodată, pare să-i scape printre degete. Cum de i-o fi trecut una ca asta prin cap?

Senzaţia sporeşte şi se consolidează pe parcursul zilei. Cum să supravieţuiască la aşa ceva? Să navigheze pe această mare frământată de obiecte şi trupuri? Banii din buzunar nu i se mai par tocmai îndeajuns. Gheara oribilă pe care o simte scormonindu-i stomacul nu se potoleşte nicicum. Când ajung în cele din urmă la Delhi, l-a cuprins deja o disperare abjectă. Metropola e copleşitoare; îl sufocă zarva, betonul interminabil, haosul întregii întocmiri. Nu desluşeşte niciun tipar. După ce coboară din autobuz se ţine aproape de nepalezi. Băieţii o apucă siguri pe ei spre locul pe care îl ştiu deja – un acoperiş terasat adiacent unui hotel din Paharganj unde lucrează alţi nepalezi. Chiar şi după ce e de mai multe ori avertizat să nu se răzleţească de grup, aproape că-i pierde de câteva ori, îmbulzit în
mulţime, hărţuit de sâsâieli şi vorbe de ocară. îşi ţine desaga în faţă, banii aproape. E uşurat când ajung într-un târziu la hotel, şerpuiesc pe culoarele umede şi puturoase şi ies pe acoperiş. Aici măcar e o atmosferă mai calmă. Ce-i mai rău din oras e tinut la distantă. Băieţii îl povăţuiesc să tină asupra
lui banii şi actele, tot ce e de valoare. „Să n-ai încredere-n nimeni, să nu te depărtezi”. Amplasează nişte saltele pe acoperiş, unde vor dormi înghesuiţi unii într-alţii sub stele. La apus, băieţii fac o chetă din puţinul pe care-l păstrează pentru plăcerea lor, restul fiind pus deoparte pentru călătorie ori trimis acasă, şi se duc la magazinul de băuturi să cumpere o sticlă de whisky bun, un lux

pe care şi-l permit o dată pe an. Apoi, cu amicii de la

hotel, încing o petrecere pe acoperiş, aduc o plită de camping, gătesc

momos de pui, *sewura* de porc, *tamatar jhol.* Sorb şi din whisky, îşi trec
sticla unii altora până o termină, cântă ceasuri întregi. Ajay se ţine deoparte,
atent, întotdeauna alert; nu se atinge de băutură, abia dacă pune gura pe
mâncare, întreabă de ce nu rămân ei să lucreze la oras. Oraşul e
rău, i se ~ ## ~
explică, e plin de escroci, de bandiţi, e urât şi murdar, nu-i de stat aici, doar
bogătanii o duc bine, restul se chinuie. îşi întind saltelele, se întind să doarmă. E septembrie – în noapte s-a strecurat, abia simţit, un dram de răcoare. S-ar putea să plouă, zice unul. A auzit că în Goa plouă, musonul îşi dă ultima suflare. „Ai mai văzut oceanul?" „Nu", zice Ajay. „O să-ţi placă
mult", vine replica. „Acolo e altfel, nu-i greu ca în munţi. În Goa e viaţă bună".

Simte, cât e noaptea de lungă, vuietul depărtat al traficului pătrunzându-i în suflet, camioanele cele mari şi claxoanele lor, behăitul implorator al
surghiunului. îşi imaginează, pe firul sunetelor, acest tărâm vast şi groaznic în care s-a născut. Ideea de a pleca, de a ajunge iarăşi acasă, i se pare acum lamentabilă. Este cu neputinţă. Nu există acasă, asta trebuie să-şi reamintească iar şi iar, trebuie să se dezbare de gând. Cade în adormire cu ideea asta în minte. Şi de dimineaţă, când clopotele templelor răsună şi incantaţiile încep să se audă hipnotic, urcând şi coborând, Ajay se ridică gata de plecare.

Ajung în Goa trei zile după aceea şi-şi găsesc sălaş în Arambol, într-un local care se numeşte RoknRoll. Aici vede Ajay oceanul, stă înaintea lui pe plajă, lasă valurile să i se înfăşoare pe după glezne, să-l tragă de tălpile goale. Zilele îi sunt pline şi goale în acelaşi timp, iar munca e printre cele mai plăcute din câte a făcut vreodată. Se trăieşte bine în Goa. Cei de la local îl plac, e un muncitor sârguincios care nu bea şi nu fumează. Un băiat
care poate deja vorbi nişte engleză şi nepaleză. II plac fiindcă ştie să se poarte, ştie să nu se uite prea lung la femeile străine, să nu pună prea multe
întrebări. II agreează şi străinii; e atent, aleargă la bucătărie cu

comenzile,
se întoarce iute cu mâncare şi un zâmbet. Fetele îl plac fiindcă e sfios,
arătos, dinţii îi sunt de un alb perfect, pe corp nu are pic de grăsime şi nu se
holbează, nu încearcă să le farmece cu vorbe dulci şi laude de
sine. E iubit ~ #
de toţi. Nu face decât să servească. Totul este uitat. Aşa se scurge un sezon. Cel mai adesea sub soarele orbitor. Reflectat câteodată în cioburi violente.
Ţinându-şi laolaltă periuţele de dinţi în baia umedă din spate. împărţind

restul de deodorant Axe, tricourile şi blugii de căpătat. Ajay aproape că se
lasă dus de val. E pârjolit de soare şi pietrificat. învaţă să înoate, mai întâi câineşte, apoi, pe măsură ce sezonul avansează, nişte străini îi arată stilul
fluture şi apoi craul. învaţă şi să cârmească o barcă cu motor, se duce la pescuit de crabi pe pietre când mareea e scăzută, în lumina lunii, şi doarme pe plajă sub stele. Joacă volei, crichet şi fotbal în timpul siestei de după- amiază, când afacerea e mai amorţită. Mănâncă peşte, carne de vită, carbonara cu pui şi cartofi prăjiţi, mango, apă de cocos, ananas; se bronzează din creştet până în tălpi.

Se simte binecuvântat, mulţumit. însă îşi spune în beznă: „Ştii cât de fragilă poate să fie viaţa".

E adevărat.

Unii dintre nepalezi s-au pus pe vândut *charas.* Aduc haşişul din munţi la fiecare sezon, o sută de tola în total. E un charas de munte perfect. Lipicios şi verde, înfăşurat în celofan. îl vând chiar la local, iau comanda împreună cu cea de mâncare, aşa e sistemul: muşteriii cer „muşchiuleţ de munte pe jar", fel care nu există în meniu. Achită pe nota de plată, produsul apare pe bon împreună cu mâncarea pe care au comandat-o. Marfa ajunge la client într-o cutiuţă de lemn, împreună cu restul. E un sistem bun. Proprietarul localului îşi ia partea, poliţia la fel. Numai că unii băieţi se lăcomesc, fac tranzacţii şi pe plajă, de capul lor, fără protecţie, iar alţii se
duc prin alte baruri, ba chiar pe alei dosnice, nopţile. Într-o zi, unul dintre ei e găsit mort în junglă, legat de un copac, cu o cârpă îndesată în gură şi mâinile retezate.

E incinerat. Totul trece în uitare.

Nimic nu este uitat.

Băieţii, zdrenţuiţi pe la cusături, îşi văd de viaţă de parcă fiecare zi ar fi ultima. Unii şi-au găsit iubite străine, fete cunoscute la cafenea cu care s-au împrietenit, cărora le-au dat droguri şi pe care le-au dus apoi prin hăţişurile junglei sau, pe motociclete, pe la cascadele aflate la depărtare de ţărm, le-au arătat locuri ascunse, cu nădejdea vagă a unei promisiuni – „O să-ţi fac chemare pentru viză, vino să locuieşti cu mine". Băieţii îl îndeamnă pe Ajay să-şi facă şi el rost de o fată. Ce mai aşteaptă? Admiratoare are destule. Fetele se interesează adesea de el. Numai că e prea timid; dă înapoi. Nu poate concepe faptul,

propriul său corp îl îngrozeşte, propriile-i
necesităţi trupeşti. Îi place să-şi impună limite; acele limite îl ţin
puternic.

Doarme încovrigat pe plajă, lipit de spinarea câinilor atraşi de blândeţea lui şi de mirosul nevoii reciproce.

Isi clădeşte o fantezie: se va înapoia acasă şi-şi va lua de acolo mama şi sora. Va sosi într-o limuzină a lui, cu şofer, el pe bancheta din spate, şi se vor pune pe bocit cu toţii când va atinge picioarele mamei. Şi satul întreg va sărbători.

7.

Ar putea s-o ţină la nesfârşit cu existenţa asta suspendată dacă n-ar apărea, tară veste, Sunny Wadia. Soseşte după ce Ajay a revenit în munţi, întors din Goa la Purple Haze pentru sezonul estival din 2001.

Sunny e căpetenia unei găşti mici de petrecăreţi, indieni care trăiesc precum străinii, încă lucru rar la vremea aceea. Care trăiesc precum străinii, însă nu sunt străini deloc, patru bărbaţi şi o femeie, ceva primejdios de nou şi de cutezător; indieni tineri, bogaţi şi fascinanţi, netemători s-o arate, netemători să se vâre prin magherniţe, bineveniţi oriunde, primiţi şi acolo cu bucurie. Călători pentru care autenticitatea nu e pusă sub semnul întrebării, care acceptă să se adune prin cafenele cu străinii, să fumeze chillum şi să se înfrupte din mâncarea lor de excursionişti, care au venit în maşini mari şi lucitoare, tară zgârieturi, în loc de autobuze ori biciclete, cu haine bune, şi care s-au cazat în cele mai de soi hoteluri din sat, cu balcoane lucitoare de pin şi baruri scumpe.

Ajay n-a mai întâlnit asemenea indieni. Cât ai bate din palme, mica ceată pare să pună stăpânire pe sat. Prăvăliaşii trimit la hotelul lor pachete şi coşuri cu bunătăţi. Şoferii le dau târcoale, arzând să fie de folos, aşteptând să-i plimbe, să-i transporte la petreceri, să nu fie nevoiţi oaspeţii în persoană să conducă. Şi spre deosebire de străini, care-şi chivernisesc orice para, banii nu sunt o preocupare pentru grupul acesta, banii nu sunt o sursă de griji, nu e nicio virtute în a fi zgârie-brânză. Oamenii ăştia *cheltuiesc.* Vor să se simtă bine; nu romanţează sărăcia lucie. Zvonurile despre ei şi despre cât de mână-spartă sunt încep să se răspândească. Economia satului e redirecţionată într-acolo. Toţi angajaţii îşi vor tainul, toţi sătenii vor să capete câte ceva. Însă unii străini încep să bombăne. Indienii ăştia, zic unii, nu-şi înţeleg propria cultură; au fost infectaţi de

Occident. Rătăcirea lor e un semn trist.

IV

Însă băieţii din Purple Haze încing discuţii animate ori de câte ori dau cu ochii de ei, analizând în amănunt activităţile grupului respectiv. Sunt cinci! Şi au atâta prestanţă. Bărbaţii sunt asa de arătosi şi de înstăriţi. Şi o femeie
însoţită de atâţia! Cu cine-i măritată? A cui iubită e? Cum e asta cu putinţă? De unde credeţi că sunt? Chandigarh, Delhi, Bombay? Cineva decide că femeia e o actriţă celebră. Altcineva crede că printre ei se găseşte un jucător de crichet cunoscut. Indienii aceştia hălăduiesc prin cafenele şi pufăie la
charas zi de zi, plătind fără să ezite pentru haşişul de Malana. înghit locurile pe care le frecventează, le invadează, le colonizează şi pornesc mai departe. Banii au puterea asta. Aici vor prăjitură cu nuci. Colo au chef de clătite cu banane. Le place viţelul Stroganoff de altundeva. Comandă feluri de la o cafenea şi cer să le fie trimise la alta. Se aşază la masă în Purple Haze şi comandă mâncare de la MoonBeam.

— N-aveţi pic de respect, rosteşte o voce.

E o clientă a cafenelei, o spanioloaică slabă ca o scândură şi ridată de la soare, trecută de patruzeci de ani, care le caută pricină.

— Nu poţi, pur şi simplu, să faci asta, continuă femeia fluturându-şi braţele, stârnită. Să faci aşa nu e bine. Arată spre proprietarul localului: El face de mâncare. Arată spre farfuria proprie: Şi voi aduceţi altceva de afară. Fără pic de ruşine.

Urmăresc amuzaţi scena şi încep să facă glume în hindi.

— Ascultă la chutiya asta... Scorpia-i dusă cu capul.

— Nu-mi râdeţi în faţă, ţipă femeia. Nu vorbiţi despre mine.

— Doamnă, intervine unul din grup într-o engleză cu nuanţe molatice, londoneze. Cu tot respectul, dacă aţi învăţa limba acestei ţări, aţi şti că nu despre dumneavoastră vorbeam.

— Nu mă luaţi cu rahaturi, pufneşte ea dând un bobârnac ţigării în direcţia lui. V-am văzut eu cum vă fâţâiţi pe aici.

— Doamnă, nu e nevoie de cuvinte urâte, zice Sunny cu o falsă expresie inocentă care-i face pe prietenii lui să izbucnească în chicoteli.

Se aude o completare îngânată în hindi, „E razna”, şi hlizelile se înteţesc.

— Lua-v-ar naiba, se răsteşte femeia. Veniţi aici cu banii şi masinoaiele

voastre şi credeţi că puteţi face ce-aveţi voi chef, că le puteţi

porunci tuturor. Bani aveţi, dar v-aţi pierdut cultura.

Grupul explodează în hohote de râs.

Însă tânărul se înnegurează la faţă.

— Doamnă, nu ne povesti dumneata despre cultura noastră. Nu suntem animale de la zoo pentru plăcerea dumitale, nici băştinaşi numai zâmbet care să-ţi decoreze iluminarea. Simplitatea şi cinstea pe care crezi dumneata că le sesizezi nu sunt decât ochii care îţi păcălesc creierul. Nu vezi şi nu auzi nimic. Iar pe tipul ăsta, zice arătând spre proprietarul localului, îl doare în cur dacă aducem noi mâncare de altundeva. L-am plătit pentru privilegiul ăsta. Dacă ne-ai cunoaşte cultura, ai şti şi că respectul e una, dar până la urmă banii vorbesc. Şi să mai înţelegi dumneata un lucru. India e ţara noastră, nu a voastră. Voi sunteţi oaspeţi aici. Şi noi suntem gazde minunate, dar nu ne trataţi tară respect în propria noastră casă.

Tânărul acesta este Sunny Wadia. înalt, impunător, şarmant. Ochi migdalaţi, un nas cu o formă plăcută, acvilină, o barbă scurtă, neagră tăciune. Părul îi e tuns scurt, pieptul, lat, antebraţele, puternice. E îmbrăcat cu un tricou decolorat şi poartă ochelari de aviator. Pare să se afle la distanţă egală de sacru şi profan.

În câteva zile, grupul lui Sunny se oploşeşte la Purple Haze. Le plac
atmosfera, serviciile, vibraţia. Îi farmecă pe nepalezi; au un aer superior şi totodată fratern, glumesc cu băieţii, le cer favoruri, iau în stăpânire sistemul stereo şi îşi pun muzica proprie. Ştiind că-i aşteaptă bacşişuri consistente, bucătarii nu au nicio problemă să gătească feluri care nu se găsesc în meniu.

Ajay, agitat, plin de surescitare, îi studiază intens, fascinat de purtările lor, de bogăţia pe care o aduc, de uşurinţa cu care şi-o poartă. E mereu atent la ei, dar încearcă să nu se holbeze. Pe Sunny îl priveşte cel mai îndeaproape, sunt de-acum zile de când nu-l scapă din ochi. Câteodată
Sunny râde mai tare decât oricine. Uneori îşi întrerupe prietenii. Însă, dacă nu pui la socoteală incidentul cu spanioloaica, le arată străinilor o politeţe deplină. Invită lume să li se alăture, pune întrebări, oferă opinii chibzuite. El, cu orice ocazie, este cel care plăteşte.

Ajay îşi ia asupra lui sarcina de a se asigura că lui Sunny nu-i lipseşte nimic. Dacă vede că se deschide un pachet de ţigări, s-a şi înfiinţat cu o brichetă. Se iveşte ca din pământ, cu un şervet, la o clipă după ce se varsă

vreun pahar. Îi aduce mai întâi lui Sunny mâncarea, strânge farfuriile de îndată ce a isprăvit de mâncat, se asigură că tăblia mesei e imaculată. Cei
din grup bagă de seamă. Îi amuză. „Uite la el, e *cheia* al tău”. Ca să profite

de energia lui, îi dau sarcini în plus. îl trimit să le facă cumpărături, îl
plătesc să le ducă hainele la curăţat, îl plătesc să le spele maşinile. II trimit să le facă rost de chara. Când îşi dau seama că se pricepe de minune să pregătească un chillum, e pus să facă şi asta. E viguros şi meticulos când curăţă cu tifon cilindrul pipei; are mişcările agile ale unui lustragiu, ochiul unui ceasornicar; râd admirativ pe seama lui. Atâta atenţie la detalii, atâta pricepere. N-ar vrea să fumeze cu ei? Scutură din cap îngrozit. Nicidecum. „Bravo", îi zic. Ajunge, nu peste mult, să facă turul odăilor lor, dimineaţa, înainte să înceapă lucrul, când ar trebui să se odihnească, aducându-le ce le trebuie. Lor zelul acesta li se pare ieşit din comun, uneori drăgălaş, alteori întrucâtva demn de milă. Cuiva îi trece prin cap un nume nou. Căţeluş. „Căţeluşul e aici".

Sunny e interesat de terenuri. A decis că vrea să construiască prin zonă. Vrea o vilă sau un hotel al lui, undeva unde să evadeze, să se adăpostească. Şi cumva acest lucru se află. însă pe aici e greu să faci rost de pământ. îi trebuie, pentru început, un partener local. Cineva din afară n-ar putea să cumpere de unul singur. Numai că, odată ce intenţia îi e ştiută, acum, că s-a aflat că vrea ceva concret de la aceste locuri, atitudinile se schimbă: a
devenit bun de fraierii. încep să dea târcoale roiuri de indivizi care se declară agenţi imobiliari, vin să stea de vorbă cu el săteni care „cunosc un loc". I se oferă loturi de calitate inferioară, iar el ştie prea bine cum stau lucrurile. O să încerce să-l stoarcă şi de ultima para. Sunny, înconjurat de hoitari, începe să fie iritat de tâmpenia lumii. Bănuieşte că unii dintre amicii lui au trăncănit în gura mare despre interesele lui. Ajay îl aude într-o zi mustrându-i, lungiţi pe pernele cafenelei, cu ceaţa zorilor agăţată de piscurile din zare, în vreme ce o boare de ploaie cade peste străvechile cărări pietruite. Altfel, cum s-ar fi dus vorba? Sunny, mohorât, se retrage în sine. Timp de câteva zile e posac cu toţi. Abia dacă mai iese din Purple Haze, fumează neîntrerupt, nu adresează nimănui niciun cuvânt, cugetă înnegurat. Distracţia se opreşte când are chef Sunny. Iar Ajay, lângă el, veghează atent.

Apoi, după vreo câteva dimineţi de posomoreală, soseşte un amic nou care izbuteşte să degajeze atmosfera. Un sikh înalt, cu chip asprit, pantaloni soldăţeşti şi tricou cu Superman, cu o cicatrice adâncă brăzdându-i fruntea,
despicându-i nasul. îşi face apariţia într-o maşină de teren accesorizată la

maximum, un Gypsy, şi e cât pe ce să se izbească de zidul cafenelei când opreşte cu scrâşnet din pneuri, cu muzică rock de anii şaptezeci bubuind atât de zgomotos din boxele-i indecente, că o mulţime de gură-cască ies din prăvălii, de prin case şi cafenele ca să-i fie martori la sosire. Sunny dă fuga să-l îmbrăţişeze. Prietenii lui Sunny, care au stat potoliţi, i se înşiră pe urme.

Bărbatului i se spune Valvârtej.

— A-nceput învârtejeala! chiuie el.

A venit glonţ de pe un teren de golf din Chandigarh, explică tipul. A băgat mingea din prima, ieri după-amiază. Ceilalţi l-au săltat pe umeri, s-au dus la club şi s-au pus pe machit până au terminat toată pileala. La patru dimineaţa, pe şosea fiind, a decis s-o ia spre munţi, către nord, să mai dea nişte zvâc petrecerii. Auzise că Sunny ar fi pe acolo. S-a dus acasă, şi-a trezit nevasta, a luat ceva boabe şi-un pic de acid din sertar, apoi, la cinci dimineaţa, a ieşit din oraş şi a condus tară oprire, cu un bax de douăşpe beri şi o jumătate de whisky pe post de tovarăşi, plus un teanc de bani de şpagă pe la gabori.

Se întoarce grăbit spre vehicul, înţesat cum e cu doze goale de bere, şi scoate din torpedou o pipă italienească de formă conică, sculptată manual.

— Dă-i-o lui, zice Sunny arătând spre Ajay cu degetul, îţi face un amestec mortal.

Nou-venitul îl strigă pe Ajay direct.

— Hei, zice pocnind din degete, pune mâna pe tifon!

Lui Ajay îi creşte inima.

Sunny şi Valvârtej petrec patru zile tară oprire, cu muzică hipnotică zvâcnind ritmic din camera de hotel a celui din urmă. Hotelierul a fost plătit regeşte. Ajay e însărcinat să le aducă bere, să-i aprovizioneze cu haşiş şi cu câte un platou cu gustări. Ceilalţi amici ai lui Sunny, cei cu care a venit, se retrag pe la alte hoteluri sau pornesc spre casă cu automobilele, fug de pe munte, incapabili să ţină pasul. Când Ajay le aduce cele trebuincioase, pătrunzând în camera pâcloasă de la fum, cu beculeţele cu ultraviolete aduse de Valvârtej licărind, cu draperiile trase, cu podeaua înţesată de cutii de pizza, tăvi cu mâncare, scrumiere care dau pe dinafară şi crâmpeie de tifon folosit la umplutul pipelor, cu orice aparenţă a decenţei şi sobrietăţii spulberată, nu arată nicio emoţie, nicio părere, nicio reacţie. Face doar cum

i s-a spus.

/v

În dimineaţa a cincea, Sunny şi Valvârtej sar în Gypsy şi o pornesc hurducându-se pe şosea.

Peste sat, tară veste, se lasă liniştea. Gata cu vârtejul, înapoi la Purple Haze, înapoi la existenţa lui obişnuită. Privit pe sub sprâncene de ceilalţi băieţi nepalezi pentru că s-a sustras treburilor de acolo, Ajay se simte pustiit.

Însă două zile după aceea Sunny revine în sat dinspre versantul împădurit, singur, desculţ, cu hainele murdare şi zdrenţuite. Parcă s-ar întoarce de la război, aşa arată, parcă nu s-ar recunoaşte pe sine. Umblă clătinându-se pe picioare până ce Ajay dă cu ochii de el şi-l aduce la cafenea, îl călăuzeşte spre o banchetă capitonată mai ferită, îi aduce o cană de ceai verde, îi rulează un cui. Sunny fumează cuiul şi rămâne pironit aşa vreme de un ceas, cât e ocupat Ajay cu alţi muşterii, apoi îl strigă şi cere o bere, dar până să se grăbească Ajay să i-o aducă, Sunny zice:

— Ajay. Uită-te la mine.

Ochii lui sunt larg deschişi, mai întunecaţi decât de obicei. Respiră precipitat. Stă agăţat de marginea unui tărâm pe care nu-l mai zăreşte nimeni altcineva. E pentru prima oară când i-a zis lui Ajay pe nume.

— De unde eşti? întreabă Sunny.

— De aici.

— Nu, face cu exasperare celălalt, nu. Bate cu pumnul în masă. Nu. Nu eşti de aici, n-ai sânge de muntean, spune uitându-se întunecat în ochii lui Ajay. De unde, atunci? Zi-mi.

— Uttar Pradesh, rosteşte şoptit Ajay.

— Da! exclamă Sunny. Da, din U.P eşti. îşi umflă pieptul cu aer, se asază mai bine. De unde din U.P? întreabă iar.

— Nu ştiu, zice Ajay.

Sunny se uită la băiat prelung şi pătrunzător.

— N-are importanţă, declară în cele din urmă. Noi doi suntem din

aceeaşi ţărână. Suntem fraţi. închide ochii şi, şezând cu spatele drept, ţine pleoapele strânse, în clipa următoare, pe buze îi apare un surâs dezarmant: Acum du-te şi adu-mi rahatul ăla de bere.

— Ai grijă de mine, zice când se întoarce Ajay.

— Da, domnu’.

— Şi nu vrei nimic în schimb.

i

Cuvintele nu sunt formulate ca o întrebare. Ajay nu ştie ce să zică.

— Unde ţi-e familia?

Sunny îşi apucă berea, încercând să pară mai sobru.

— Nu stiu.

— Păi, de ce nu stii?

[7] #

— Tatăl meu a murit, zice Ajay.

— Şi ai fugit de acasă?

Ajay clatină din cap.

— M-a trimis mama.

— Apoi?

— Am lucrat într-o casă de aici, dar bărbatul a murit.

Ceva în imaginea asta îl calmează pe Sunny. Se lasă pe spetează şi închide o clipă ochii, apoi iarăşi îi deschide, de parcă bezna ar fi prea de tot.

— Îţi place aici? întreabă. Nu vrei mai mult de-atât?

— Mai mult de-atât, se aude Ajay îngânându-l.

— Ţi-ar plăcea să faci ceva cu viaţa ta? Ceva important?

— Da.

Sunny se chinuie cu portofelul. încearcă să se uite înăuntru, dar nu reuşeşte să se concentreze, aşa că i-l întinde lui Ajay.

— Ai fost bun cu mine, spune. N-ai încercat niciodată să capeţi ceva. Ajay ţine portofelul în mână, nesigur de ce ar trebui să facă. Oricum, în
portofel nu-i niciun ban.

— Scoate unul din cartonaşele cele albe, îi cere Sunny. Ajay pescuieşte o carte de vizită.

— Ia-o, spune Sunny. E a ta.

înapoiază portofelul şi examinează cartea de vizită. Pe faţă, cu litere cenuşiu-închis, sunt inscripţionate două cuvinte: SUNNY WADIA.

Ajay silabiseşte mut numele.

— Dă-o încoace, zice Sunny. Şi adu-mi un pix.

Ajay înapoiază cartea de vizită şi aleargă să caute pix.

— Eu o să plec, continuă Sunny când puştiul revine. Dacă vrei de lucru – mâzgăleşte ceva, cu mare efort, pe dosul cartonaşului –, vino în Delhi la adresa asta. Spune-le la poartă că vrei să-l vezi pe Tinu. Dă-le cartea asta de vizită. Să zici că Sunny Wadia a trimis după tine.

8
.

Viaţa obişnuită îşi reia cursul la Purple Haze, însă Sunny Wadia i-a furat inima lui Ajay. Tot ce a fost stabil cândva capătă alterări subtile. Nu a spus nimănui ce ofertă i-a făcut Sunny. Nu are, ca dovadă, decât cartea de vizită. O ţine în portofelul lui maro şi jerpelit, care i-a fost dăruit de un oaspete german şi care se îndoaie prea uşor, precum cartonul vechi. Scoate când şi când cartea de vizită şi o trece printre degete, câteodată o şi adulmecă, simte izul slab de colonie, bogăţie şi fericire, de fiecare dată diminuat, şi bucăţica de carton începe să se ferfeniţească de la atâta pipăială. Ştie că ar trebui s-o pună bine, dar nu se poate abţine să n-o privească, să n-o preţuiască. E ultimul lucru pe care îi cad ochii înainte să adoarmă. Dar poate el să facă un asemenea salt? Trec şase săptămâni, sezonul montan se apropie de final. Nimic nu se schimbă, nu-l mai vizitează nimeni nou, nu i se mai revarsă încântări proaspete în viaţă, totul asurzeşte şi e secătuit de
culoare după Sunny Wadia. începe să se gândească serios la asta. Visează cu ochii deschişi la ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar duce. Să lucreze în
Delhi, să lucreze pentru Sunny Wadia. Într-un magazin, poate? La vândut de haine? Sau pe la vreun birou? Să poarte şi el haine elegante, cămaşă şi cravată, să fie modern ca Sunny. însă acolo visul se sugrumă. Dincolo de asta nu-şi poate imagina nimic despre cum i-ar fi cu adevărat viaţa. Bagă dreptunghiul de carton la loc şi închide portofelul.

Când se termină sezonul la cafenea, se presupune că va călători, ca de obicei, până la Goa cu băieţii.

Însă în după-amiaza de dinaintea voiajului, îndată după ce-şi primeşte salariul şi partea din bacşişuri, îşi adună pur şi simplu banii, hainele şi puţinele lucruri pe care le mai are într-o geantă de sport şi porneşte peste coasta muntelui către staţia de autobuz. Prinde cursa de şase după-amiaza spre Delhi şi ia loc pe banchetă, dorindu-şi ca motorul să pornească odată.

Crede că nu va fi în stare să doarmă tot drumul, dar de îndată ce autobuzul o ia din loc, se stinge ca o lumânare. Somnul îl dezorientează. Se trezeşte în toiul nopţii, hurducându-se pe nenumăratele pliuri ale terenului muntos, sute de kilometri, către câmpie. „Mă pot întoarce”, gândeşte. „O să
văd doar cum e” Însă o parte din el ştie că nu se va mai întoarce nicicând. Şi plecarea are ceva eliberator, e drept, e o uşurare să arunce peste umăr

atâţia ani şi să pornească în marş spre o viaţă măreaţă.

Când ajunge în oraş, lepădat la Autogara Interstatală, abordează un grup de tineri pierde-vară care caută să facă un bănuţ oferind camere cu chirie şi îi roagă să-l îndrume. Recită din memorie adresa, puştanii se uită unii la alţii, unul zice că are drum într-acolo şi că îl poate duce direct. Ajay se suie cu el într-un automobil, şi tară veste li se alătură alţi trei din ceată. Parcurg o distanţă scurtă, opresc pe o alee dosnică, tinerii îl bat măr şi îl jefuiesc de tot ce are.

Câteva ore după aceea hălăduieşte tară ţintă pe străzi, în stare de şoc, cu nasul însângerat şi faţa tăiată în câteva locuri, plângând pierderea tuturor posesiunilor sale. Fără băieţii nepalezi care să-l ghideze, totul e nepământean şi ameninţător; orice făptură, un potenţial atacator. Hoinăreşte aşa, în nicio direcţie anume, sperând să-i iasă în cale un răspuns, dar nu poate rezolva ghicitoarea oraşului şi se teme să întrebe.

Nimereşte într-o zonă mai înstărită a oraşului, cu bulevarde largi şi case cu verande înconjurate de copaci, păzite de agenţi de poliţie. Trece pe lângă un asemenea echipaj, iar oamenii legii îl uşuiesc de acolo ca pe un vagabond.

După încă un ceas riscă să ia loc pe terasa unei ceainării de lângă o intersecţie aglomerată. Un şofer binevoitor se interesează de el, îl întreabă ce a păţit la faţă. Când îşi adună curajul de a-i spune despre cum a fost furat şi ce caută până la urmă în oraş, şoferul îi cumpără chai şi *bun-makhan,* apoi îi promite că-l va duce unde are nevoie să ajungă. în clipa aceasta de nădejde, Ajay îşi aminteşte de cartea de vizită. Se caută în cămaşă – da, acolo e, în buzunarul de la piept. Mânat de un val de speranţă şi de mândrie, scoate la iveală cartonaşul, arătând adresa scrisă în grabă, cu litere piezişe, pe verso, însă pe şofer nu-l interesează decât numele de pe faţă.
Uimit, fluieră uşurel.

— #[7] Tu stii cine-i ăsta?

— Da, răspunde Ajay. E un om bun.

— Şi o să lucrezi acolo? Norocos eşti, puştiule. Cui îi mai pasă că te-a scuturat careva, zice şoferul înapoindu-i cartea de vizită. Hai să mergem, spune şi îl cuprinde pe Ajay cu braţul pe după umăr. Şi să nu-ţi uiţi prietenii.

S-a lăsat seara când intră pe strada îngustă, plină cu maşini lucitoare,

mormane de nisip pentru construcţii şi ansambluri de locuinţe de lux nedesluşite, ascunse pe după porţi uriaşe. Ajay e flămând şi neliniştit, e plin de vânătăi şi crestături pe faţă, însă adrenalina îi creşte până la cer când vede porţile acelea imense, măreţia clădirilor pe care le străjuiesc.

— Aici e, zice şoferul arătând cu degetul spre poarta din faţă, înaintea căreia stau doi paznici înarmaţi.

Clădirea e un bloc solid, întunecat şi de nepătruns, de cinci niveluri, cu ziduri netede şi zdravene camuflate de lăstărişuri căţărătoare şi cu geamuri reflectorizante care ascund secretele din interior.

Când coboară, paznicii îi aruncă priviri neprietenoase, mâinile lor se strâng pe puşti.

— Ce vrei, mă? zice unul. Dacă ai venit să cerşeşti de mâncare, n-ai

7 # # 7

decât să te duci la templu.

— A venit pentru un loc de muncă, ţipă şoferul. Şi cineva trebuie să mă plătească şi pe mine.

— Şterge-o, se răsteşte la el un paznic.

— Ce pofteşti? i se adresează celălalt lui Ajay.

— Vreau să îl văd...

Vocea lui Ajay e aşa de pierită, că abia se face auzit.

— Ce? Mai tare.

— Vreau să îl văd pe Tinu, zice cu voce mai desluşită Ajay.

Paznicii râd cu hohot.

— Tinu-ji? Ce vrei de la Tinu? Ce să vrea Tinu cu o javră ca tine?

Ajay ezită. Apoi duce mâna la buzunarul de sus. Buricele degetelor lui alintă marginea cărţii de vizită. O scoate, face un pas înainte şi le-o arată ridicată în mâna tremurândă, ca şi cum s-ar teme că se dezintegrează.

— Vedeţi, spune, rugându-se să funcţioneze. Sunny Wadia a trimis după mine.

.

E dat un telefon, porţile sunt deschise şi e condus de un paznic pe o alee de acces înţesată cu limuzine impecabile până la o uşă mică, lăturalnică, a casei monumentale. Trec printr-un pasaj bine luminat, ca o peşteră, ajung pe alt coridor, străbat încă unul, se învârt prin labirint, aşteaptă un ascensor de serviciu, coboară un nivel şi o apucă iarăşi pe un coridor. Trece pe lângă zeci de oameni, bucătării şi încăperi cu paturi şi mese de lucru, vede

bărbaţi şi femei în uniformă.

Îi întreabă pe paznic:

— E un hotel?

Paznicul însă nu vorbeşte.

După încă vreo câteva minute de învârteli, e condus într-o odaie mică şi îmbâcsită, ca o cabină de vapor. Un bărbat îndesat, la vreo cincizeci de ani, cu burtică şi o faţă turtită pe care doar o mamă ar putea s-o îndrăgească, stă întins pe un pat şi se uită la televizor, îmbrăcat cu maiou alb şi pantaloni de culoare închisă. Se foieşte un pic, îşi reprimă un râgâit, se încruntă la paznicul care salută şi pleacă.

— Aşa, zice răsucindu-se ca să se uite la Ajay, despre ce-i vorba?

— Domnu', sunteţi Tinu-ji?

Bărbatul trage o cămaşă pe el, îşi piaptănă părul. Arată spre o folie cu tablete.

— Dă-mi alea.

Ajay îi întinde pastilele.

— Aciditate, mormăie bărbatul. îşi aruncă una în gură, apoi: Da. Eu sunt Tinu.

Ajay îi prezintă cartea de vizită.

— Domnul Sunny a trimis după mine.

Tinu întinde braţul după o pereche de ochelari de pe noptieră – cu lentilele cocoţate pe vârful nasului, arată ca un birocrat de provincie ori un
conţopist-şef, durul de mai devreme acum înmuiat. îşi plimbă privirea între chipul lui Ajay şi cartea de vizită.

— Ce-ai păţit?

— Domnu', m-au jefuit unii.

— I-ai lăsat să te tâlhărească. N-are a face, zice şi iarăşi îsi aruncă

privirea peste cartonaş, îl strânge între buricele degetelor, apoi îl lasă jos, alături. De unde ai ăsta?

— Domnul Sunny mi l-a dat.

— Da, încuviinţează din cap Tinu. Unde?

— La Manali. Acum şase săptămâni.

— Aşa, face Tinu, tară să pară impresionat. Şi ţi-a oferit de lucru?

— Da, domnu'.

— De ce?

Ajay e blocat de întrebare. înalţă neajutorat ochii. Tinu ridică din sprâncene.

— Te-am întrebat ceva.
— Domnu’, l-am ajutat.
— L-ai ajutat?
— Da, domnu’.
— Esti băiat de local?
— Da, domnu’.
— L-ai ajutat să cumpere droguri...
— Nu, domnu’...
— Atunci cu ce l-ai ajutat?
— Comisioane, domnu’.

— Comisioane... zice Tinu uitându-se la ceas. E târziu de-acum. Am face bine să-ţi dăm o cameră.

Apasă pe butonul unei sonerii şi-un băiat care aduce destul de bine cu Ajay îşi face apariţia.

— Dă-i un pat pentru noaptea asta, du-l la bucătărie să mănânce, spune Tinu uitându-se la Ajay. Ne ocupăm dimineaţă de tine. Du-te.

— Domnu’? face Ajay, pe picior de plecare.
— Ce mai e?
— Cartea de vizită, domnu’.

Tinu dă ochii peste cap, însă i-o înapoiază, Ajay face o mică plecăciune şi dispare.

E condus pe alte pasaje şi culoare, în jos pe o scară până la un dormitor comun aflat în măruntaiele clădirii. I se arată unul dintre cele patru paturi suprapuse, dintre care cele două de jos sunt ocupate deja.

— Alege-ţi unul, îi spune servitorul arătând spre paturile de sus. Ai un dulăpior pentru lucruri. Dar unde-ţi sunt lucrurile?

— N-am nimic.

— Du-te la bucătăria din capăt şi mănâncă ceva, zice servitorul arătând vag cu braţul către direcţia dinspre care au venit. După aia culcă-te.

Nu-i ia mult să adoarmă. A văzut submarine în filme. îşi imaginează că e în interiorul unuia, că navighează acum pe sub Delhi. Ascultă pocnetul ţevilor şi zgomotele surde care se aud dinspre bucătăria din capătul culoarului. Nişte bărbaţi intră şi se întind pe paturi, care au perdele ce pot fi trase pentru intimitate, ca într-un vagon de dormit.

Dimineaţa, încăperea e goală. Se aşază pe pat, cu perdeaua dată în lături, îmbrăcat complet, aşteptând. Un alt băiat vine după el şi îl duce la bucătărie

să-şi ia micul-dejun, apoi la un croitor care îşi are atelierul în pivniţă, unde capătă o uniformă care-i vine ca turnată, trei maiouri, trei cămăşi albastru- deschis şi două perechi de pantaloni negri, o curea, trei perechi de şosete şi nişte pantofi negri pe măsura lui. La un mic ghişeu ca de farmacie de lângă atelier i se înmânează săpun, şampon şi periuţă de dinţi, nişte deodorant şi o unghieră. I se spune să se spele cu săpun de două ori pe zi, să folosească deodorantul, să se spele pe mâini la câteva ore sau după orice activitate care ar putea să implice mizerie pe degete, să se spele mereu înainte să pună mâna pe alimente şi după ce se duce la toaletă şi să-şi menţină întotdeauna unghiile curate şi scurte. îşi ia hainele şi obiectele de toaletă înapoi în cameră, face duş şi se schimbă, după care, dându-i-se prilejul să vadă, pentru întâia dată, străfulgerări ale lumii de afară, e dus la etajul al doilea al clădirii, într-un cabinet unde un oarecare domn Dutta, cărunt şi cu aer studios, cu urechile năpădite de smocuri de păr şi o mustaţă subţire, stă după tăblia unei mese de lucru pline ochi cu catastife, trăgând din ţigară.

— Cine esti?

— Ajay, domnu’.

Domnul Dutta îl inspectează mai îndeaproape, în tăcere, lăsând ţigara deoparte.

— Eşti băiatul după care a trimis Sunny?

— Da, domnu’.

— Norocosule.

Urmează un şir lung de întrebări.

— Bei alcool?

— Nu, domnu’.

— Fumezi?

— Nu.

— Droguri iei?

— Nu, domnu’.

— Vinzi?

— Nu, domnu’.

— Dar ştii ce-s drogurile, aşa-i?

— Da, domnu’.

— Fiindcă eşti ospătar.

— Am lucrat la o cafenea, domnu’.

— Stii să conduci?

— Da.
— Cu două roţi, cu patru?
— Orice, domnu’.
— Camioane şi autobuze?
— Nu, domnu’.
— Deci nu chiar orice.
— Nu, domnu’. Dar ştiu să merg cu un tractor, domnu’.
— Ai crescut în munţi.
— Da, domnu’.
— Făcând ce?
— Am muncit la o fermă. Făceam ghee.
— Făceai ghee. Foarte bine.
— Apoi la cafenea.
— Ai fost şi în Goa?
— Da, domnu’.
— Şi droguri n-ai vândut?
— Nu, domnu’.
— Trebuie să fi văzut tot felul de mârşăvii, este?

— Da, domnu’.
— Oameni nebuni.
— Da, domnu’.
— Stii şi tu câte chestii de tot felul fac oamenii.
i i
— Da, domnu’.
— Şi esti discret.
i i
— Domnu’?
— Atent. Îţi ţii gura.
— Da.
— Poti să păstrezi secrete?
— *Da.*
— Şi esti credincios?
— Da. ’
— Ştii cine e Sunny Wadia?
— Domnu’, e un om de seamă.
— Este fiul unui om însemnat. Tot ce vezi aici se datorează tatălui lui, Bunty Wadia. Toţi îi datorăm lui fericirea noastră. E o persoană excepţională. Deocamdată poţi să răspunzi în faţa lui Sunny, dar toţi

răspundem în faţa lui Bunty-ji. Bunty-ji e Dumnezeu. Să nu uiţi asta.

— Da, domnu’.

— La scoală te-ai dus?

— M-am lăsat la opt ani.

— Dar te duce capul?

— Ştiu să scriu şi să citesc, domnu’. înţeleg englezeşte. Mai ştiu şi ceva ebraică, germană şi japoneză, domnu’.

— Căsătorit?

— Nu, domnu’.

— Copii ai?

Clatină sfios din cap.

— Câţi ani ai, de fapt?

— Nu ştiu, domnu’. Optsprezece? Nouăsprezece?

— Bun atunci, să-ţi dăm o zi de naştere. Să zicem... 1 ianuarie 1982?

[7] # #

— OK, domnu’.

— Fetele îţi plac?

Ajay nu ştie ce să spună.

— Nu peste mult o să lucrezi cot la cot cu fete. Dacă te atingi de ele, n-o să fii crutat.

— Da, domnu’.

— Dacă ai chef de fete, du-te pe centură.

Ajay n-are habar pe unde-o fi şi asta.

— Dacă te iei de femeile de pe-aici, îţi tăiem fuduliile.

— Da, domnu’.

— Şi dacă eşti prins că furi, îţi tăiem mâna.

— Da, domnu’.

Domnul Datta îşi aprinde o ţigară.

— Bun asa. De unde esti de fel?

i i

— Din Uttar Pradesh.

— Familia ţi-e acolo?

— Nu ştiu.

— De ce?

— Am plecat de mic.

— Şi nu te-ntorci?

— Nu. Tatăl meu a murit.

— Deci tară zile libere de Diwali. N-o să-ţi iei, sper, trei zile libere ca să

te-ntorci după trei săptămâni.

— Nu, domnu’.

— Bun. Card bancar ai? Vreun cont?

— Nu, domnu’.

— Bani?

— Mi-au furat tot ce aveam.

— Cum adică?

— Ieri, când am ajuns în Delhi.

— Asta ai păţit la faţă?

— Da, domnu’.

— Cât de mult ai pierdut?

Ajay îşi pleacă bărbia în piept.

— Treizeci şi două de mii, domnu’.

[7]

Domnul Dutta fluieră şi clatină din cap, îşi notează ceva, închide catastiful şi se uită o clipă lung la învelitoare.

— *Chalo,* du-te la Elite Salon din piaţă să te tunzi şi să te bărbiereşti. N-
o să ai de plătit. O să punem după aia un doctor să se uite la faţa ta. Îţi deschidem un cont bancar şi un salariu de început de cinci mii pe lună. O să capeţi şi un telefon. Să-l ai mereu la tine, cu bateria încărcată. Iar aici – spunând asta, trage un sertar şi înşiră pe tăblie cinci bancnote de o sută de rupii – ai avansul.

— Mulţumesc, domnu’.

[7]

— Restul ţine de Sunny, lui îi dai seamă. Acum el ţi-e şef. Fă ce zice, şi o să fie totul bine.

— Da, domnu’.

— Şi zâmbeşte. Esti, de-acum, unul dintre oamenii Wadia.

Nimeni n-o # ## [7 7]
să mai fure vreodată de la tine.

Se tunde şi se rade în piaţă, iar când se întoarce, un doctor îi îngrijeşte tăieturile de pe faţă, îi curăţă rănile şi îi dă un analgezic şi un antibiotic. I se arată spaţiile destinate servitorilor de la subsol, locurile unde are şi unde nu are voie să se aventureze, apoi, după-amiază, e trimis sus, la Sunny. încă nu poate cuprinde cu mintea dimensiunile acestei case; nu seamănă cu nimic din ce a văzut vreodată. Un băiat în uniformă îl poartă pe coridoare pe care crede că le ştie, însă când ajung la parter pe un şir de trepte înguste, împrejurimile se schimbă subit, gresia funcţională şi luminile albe lasă

locul covoarelor şi mobilierului ornamentat, tablourilorpe pereţi, fabuloasei expuneri a avuţiei. Urcă pe o scară centrală, cu trepte de marmură, unde la fiecare etaj se ajunge, dincolo de mai multe uşi grele, în felurite apartamente. Vede intrând şi ieşind servitori. La etajul al treilea, o apucă pe una dintre aceste uşi şi pătrund în alt hăţiş de coridoare, luminate delicat, decorate cu statuete de zei şi muzică sacră, liniştitoare, în vreme ce tălpile îi calcă pe marmură albă cu picăţele negre. La capătul unui coridor vede un lift. Intră în cabină, el şi băiatul cel tăcut în uniformă, şi urcă până la etajul al cincilea. De îndată ce ascensorul se opreşte, sunt întâmpinaţi de o uşă roşie capitonată şi de o scară ce dă către dreapta. Băiatul sună la uşă, iar un tinerel dolofan, cu ochi laconici, deschide şi îi lasă să intre.

#

O izbucnire de lumină şi aer. Apartamentul lui Sunny e la ultimul nivel al clădirii. Ajay pătrunde într-o încăpere vastă, plină cu divane pluşate şi măsuţe joase, înţesate cu teancuri de cărţi cu coperte cartonate; o platformă înălţată către dreapta, cu alte sofale şi un televizor gigantic; pe pereţi sunt picturi luminoase, în culori bătătoare la ochi; sculpturi stranii şi lămpi împestriţează locul; vede platouri cu fructe tăiate îngrijit; şi dincolo de platformă e şi o bucătărioară înghesuită, care nu se armonizează cu restul. Către stânga e o altă secţiune, cu o masă de sufragerie şi opt scaune, dincolo de care nişte uşi de sticlă dau către ceva ce pare o piscină, prin care se prefiră lumina caldă a după-amiezii. Lui Ajay îi pare că locul există într- un univers doar al său, detaşat de sistemul digestiv al uriaşului imobil, de opulenţa amuţită şi austeră a celorlalte etaje. Da, după strivitoarea autoritate a clădirii, după apăsarea lipsită de ferestre a dormitorului la comun, apartamentul acesta îi lasă impresia paradisului.

Rămâne năuc pe loc, inhalând totul. Apoi aude vocea după care a tânjit atâta dinspre o uşă din străfundurile apartamentului.

— Arvind? strigă vocea.

— Da, domnu’.

— Cine-i acolo?

— Domnu’, a venit băiatul cel nou, răspunde servitorul rotofei.

— Ce băiat nou?

— Domnu’, cel de pe munte.

Urmează câteva clipe de tăcere.

— Trimite-l la mine.
— Du-te, şopteşte Arvind.

Ajay porneşte spre vocea lui Sunny, se opreşte în prag.

— Vino încoace!

Când intră, e izbit de şuierul îngheţat al aparatului de climatizare.

încăperea nu are geamuri, abia dacă e mobilată. Podele de marmură, pereţi crem, un pat mare şi jos pe care Sunny şade gol până la brâu, rulându-şi un joint.

— Domnu', zice Ajay.

Sunny ridică privirea şi îl cercetează impasibil.

— Ce-ai păţit la faţă?

— Domnu'... se precipită Ajay.

Tocmai când e pe cale să-şi recapete stăpânirea de sine, se deschide o uşă în spatele patului, iar fata din munţi, „actriţa", se iveşte purtând un şort de mătase şi o cămaşă bărbătească.

i i

— E Căţeluş, exclamă. A venit. A, ce drăgălaş! Dar ce şi-a făcut la fată?

Se aruncă pe pat, iar Ajay nu ştie unde să-şi mai ferească ochii.

— Vreau cafea, zice cu voce leneşă fata.

7 #

— Du-te să faci, porunceşte Sunny. Sunt boabe în bucătărie.

Ajay e încremenit locului, copleşit de tot şi de toate.

— Chutiya, ţipă Sunny. Ce mai aştepţi?

9.

Ziua de lucru începe oficial la şase dimineaţa. Se trezeşte în fiecare zi la patru şi petrece o oră bună în baia comună frecându-se bine pe corp, spălându-se pe dinţi, curăţându-şi unghiile, dându-şi cu ulei şi pieptănându-şi cu cărare părul, asigurându-se că pantofii îi sunt lustruiţi, iar hainele, călcate şi apretate imaculat.

Sarcina lui e ca dimineaţa totul să meargă strună. Când se trezeşte

Sunny, nu vrea să vadă deşeurile nopţii trecute. În majoritatea serilor Sunny

e vizitat până târziu de prieteni. Uneori, când intră în apartamentul lui, Ajay

simte că i-a ratat pe toţi la secundă. O ţigară încă arzând în scrumieră, un

CD încă auzindu-se în surdină. Şi-a făcut o rutină, mai întâi adună sticlele

goale, cu grijă mare să nu răsune niciun clinchet. Urmează la rând paharele goale. Scrumierele. Apoi începe măturatul. Caută pe fundul pachetelor

goale de ţigarete după charas uitate pe fund, scoate ce găseşte, vede dacă nu-s şi alte droguri în punguţe şi le pune la loc sigur în sertar. Verifică apoi sofalele de telefoane rătăcite, bani sau cârduri de credit, înfoaie pernele, spală podeaua cu mopul.

Preferă să fie singur. Însă cam două sau trei zile pe săptămână dă acolo peste Sunny cu amici de-ai lui, cu jaluzelele trase şi luminile scăzute, cu fum ceţos plutind prin odaie şi un film la televizor, alteori sunt câţiva afară, lângă piscină, ascultând muzică întinşi pe şezlonguri. Atunci trebuie să fie şi mai grijuliu, mai discret, să pună în balanţă dereticatul cu deranjul pe care l-ar putea provoca. Ştie să plece urechea la nevoile oamenilor. Ştie că cei rămaşi treji la ora asta nu vor să se aprindă lumini stridente, nu vor să li se pună întrebări frivole, nu vor să le pară rău de ce-au făcut. Ştie să se facă folositor, dar şi invizibil. Mai ştie să aducă pături şi să le pună la îndemână, să facă un ibric de ceai de muşeţel şi să îl lase pe masă, să-i maseze picioarele lui Sunny dacă e necesar.

Sunny, află, e meticulos cu anumite lucruri. Igiena e unul dintre ele. Mai este şi temperatura. Aerul condiţionat trebuie menţinut zi şi noapte la 17 grade Celsius.

La şapte treizeci dimineaţa, asta cel puţin într-o zi normală, după ce apartamentul e dereticat, trebuie să aducă la căpătâiul patului lui Sunny apă caldă cu lămâie şi rădăcină rasă de curcuma şi să pună Gayatri Mantra la nivelul 14 de volum. Peste douăzeci de minute îl serveşte cu o cană cu cafea la filtru, un bol cu fructe, suc de portocale şi cornuri proaspete,
trimise în fiecare dimineaţă de brutăria din Oberoi. Îi încropeşte după aceea o baie cu apă fierbinte rău, picurând uleiuri înmiresmate ori săruri şi răsfirând la suprafaţă petale de trandafir. La nouă aduce toate ziarele şi revistele cele mai recente. Cam pe la nouă şi jumătate se face vremea micului-dejun. Câteodată şuncă şi sandvişuri cu brânză, altă dată *bhurji* de ouă cu pâine albă prăjită şi ketchup, uneori *aloo paratha,* alteori absolut nimic. După masă, Ajay îi rămâne la dispoziţie în vreme ce Sunny decide cu ce-o să se îmbrace în ziua aceea: îi aduce hainele alese din dressing, le întinde alături de accesorii, îi ascultă lecţiile despre armonizare şi asortare şi fineţurile croitului, pe care Sunny afirmă că le-a deprins în Italia. Apoi, cât se îmbracă stăpânul său, Ajay îi pregăteşte servieta pentru ziua în curs, îi pune laptopul şi încărcătorul, hârtiile şi documentele, ţigările – Treasure London – şi bricheta Zippo. După ce pleacă

Sunny, Ajay se apucă de făcut

inventarul, căci trebuie să reaprovizioneze frigiderul şi barul, care sunt golite noapte de noapte. Bere, vin şi şampanie sunt înşirate în cuprinzătorul agregat frigorific, vodca şi ginul sunt puse la congelator, iar prin dulăpioare sunt refăcute stocurile de whisky, rom şi coniac. Sticlele se aduc dintr-o cămară gigantică de la subsol, monitorizată de camere de filmat şi zăvorâtă cu parolă. Sunt acolo mai multe varietăţi de alcool decât a văzut vreodată Ajay, cutii după cutii şi lăzi peste lăzi clădite unele peste altele. Adesea, Ajay zăboveşte acolo încercând să memoreze fiecare marcă, să înveţe pe de rost culorile sticlelor, etichetele şi numele. Dacă stăpânul e acasă peste zi, prânzul lui — dai, roti, curry de pui sau de oaie, *sabzi* – este servit la ora unu, în vreme ce Sunny răspunde la e-mailuri sau se uită la televizor. Ajay îi oferă o ţigară odată ce masa s-a încheiat, i-o aprinde şi-i aduce cafea. Simplă, cu două cubuleţe de zahăr.

Ia o pauză între două şi trei, timp în care mănâncă de prânz şi el (ce-a rămas de la masa lui Sunny). După-amiezile şi serile nu au o structură clară. Câteodată e de curăţat piscina de pe terasă, alteori e trimis cu un şofer după comisioane ori are de dus ceva la vreun hotel unde ar putea să se afle Sunny în acel moment. Uneori nu are decât să aştepte.

La şase după-amiaza i se termină tura. E timpul pentru *apetitivo,* pentru migdale cu şofran, măsline coapte, bulbi de anghinare, pentru Negroni Sbagliato (aroma lunii), Campari, vermut Cocchi Storico din Torino şi prosecco Bisol Cartizze Valdobbiadene, puse la îndemână împreună cu măsurica din metal, paharele pentru cocktailuri, găletuşa şi cleştii pentru gheaţă, lămâia şi portocala, cuţitul de mărunţii şi ţigările proaspete, în pachetul deschis, cu primele două iţindu-se afară, una săltată doar un pic mai mult decât cealaltă.

Apoi aşteaptă.

Acestea sunt momente încordate.

Dacă Sunny a avut o zi proastă, Ajay are să afle curând. Stăpânul va sosi morocănos, va căuta pricină la tot ce vede, se va aşeza să-l privească pe Ajay cum amestecă băutura şi va clătina din cap, îl va pune să arunce totul şi s-o ia de la capăt. „Nu-ţi iese nimic acătării”, va zice. Şi totuşi, de cele mai multe ori, Sunny va sosi mulţumit de viaţă, va lua loc, îşi va trage picioarele sub el, se va apuca singur să-şi pregătească băutura, va explica dinamica

preparării ei, va povesti câte ceva, îl va regala cu un Once Upon a Time în Piazza San Carlo, apoi îl va încuraja să-şi prepare singur unul (doar

pentru a fi aruncat după o sorbitură, e numai ca să ştie ce gust are).

La şase şi jumătate, Arvind ar trebui să-i preia îndatoririle, dar adesea întârzie. Asta îl frustrează pe Ajay, indolenţa colegului său, dar e recunoscător totodată că i se mai dă puţin timp, că-i poate vedea sosind pe prietenii lui Sunny, că poate întrezări primele scântei ale nopţilor după care culege cenuşa.

După ce termină programul, Ajay se întoarce în camera lui, face duş, se schimbă, îşi pune hainele noi cumpărate de la piaţă – cămăşi şi pantaloni pe care la munte nu i-ar purta în veci. Cina şi-o ia la măsuţa din dosul bucătăriei centrale, mestecă încet, tară conversaţie, trecând în revistă evenimentele zilei, apoi e liber să iasă la plimbare pe străzi. De la şapte şi treizeci până la zece, în cele mai multe nopţi, memorează străzile din zonă, studiază prăvăliile, ajunge să cunoască ce se petrece prin vecini. Zăboveşte o ţâră la o ceainărie ori pe o bancă, urmărind cum se preumblă lumea, hrănind câinii de pripas cu resturile de pui pe care a izbutit să le strângă. Se ţine mereu în mişcare, eliberând energia statică a zilei; în aceste ore se luptă cu singurătatea, cu dorul de munţi, de o cărare pe care s-o suie, de o pădure în mijlocul căreia să dispară. Se plimbă tocmai până la AIIMS, Institutul de Ştiinţe Medicale, se învârte prin jurul spitalului; ceva legat de mulţimea de sărmani disperaţi să capete vreun leac ori vreo veste ori să afle soarta celor dragi îi dă un sentiment de siguranţă perversă. Chipul îi e scăldat în lumina verde şi fosforescentă a tuturor farmaciilor înşiruite afară. Se întoarce

i i

acasă. Da, e acasă acum. îşi aminteşte de şoferul care l-a ajutat în prima zi.

îşi imaginează că-l revede, că se ciocneşte de el în mijlocul drumului, că-i arată omului recunoştinţa sa oferindu-i un prânz, făcându-l să priceapă cât de departe a ajuns pe lume. Poate că şoferul – cum îl chema? – l-ar invita pe la el pe acasă, ar ajunge să-i cunoască familia, să fie binevenit printre ei, să stea în parc cu fiul lor, poate s-ar afla şi o fiică în peisaj ori vreo nepoată.

încearcă să-şi imagineze ceva coerent şi dincolo de acel punct, numai că nu-şi mai aminteşte chipul şoferului, darămite numele.

La trei luni de când a început lucrul, domnul Dutta îl cheamă pe Ajay în cabinetul lui.

— De-acum lucrezi şi serile, îi spune. II serveşti pe Sunny când are musafiri. Poţi s-o faci? Zi şi noapte?

— Da, domnu’.

— O să ai nişte ore în plus ziua, să dormi. Şi ţine minte, nu vezi nimic.

— Da, domnu’.

— Nimic nu iese din apartamentul ăla.

— Da, domnu’.

— Salariul tău e acum de cincisprezece mii pe lună.

— Mulţumesc, domnu’.

— Bine, du-te.

— Domnu’?

— Ce-i?

— Dar cu Arvind ce s-a întâmplat?

— Bufonul ăla? A trebuit să-i tai fuduliile.

În aceste noi şi fantastice nopţi, Ajay e martor al gloriei din care până acum nu a întrezărit decât ecouri: flăcările hipnotice iluminând apartamentul, aprinzându-l cu zvon de muzică şi cuvinte şi răcnete beţivăneşti, care par, cu trecerea orelor, să se facă tot mai sălbatice şi mai fantastice. În aceste nopţi potopitoare vede dezintegrarea unora dintre cei mai frumoşi oameni din câţi a cunoscut vreodată, invizibili pe măsură ce membrii găstii se iau la hartă; râd şi dezbat şi urlă şi se sărută şi se bat şi ţopăie. Bărbaţii se insultă unii pe alţii şi povestesc. Femeile îi insultă pe bărbaţi şi spun bancuri. Lumea se opreşte să se schimonosească în faţa oglinzilor, se adună în grămezi bârfitoare şi hohotitoare, se aruncă în piscină.

— Ajay.

A devenit un nume. De chemat şi de folosit. Pornit ca un robinet. Iarăşi închis.

Numele lui strigat, braţe înălţate fluturând pahare goale.

Ajay iute ca prâsnelul, umplându-le recipientele, aducând gheaţă proaspătă, curăţând ce se varsă.

La asta se pricepe bine de tot. Descoperă cine e de treabă şi cine e crud şi-şi impune să se ocupe mai întâi de cruzime.

Dar Sunny...

Sunny e deasupra a tot şi toate.

Fără Sunny nu există nimic. O mână invizibilă se odihneşte pe inima ce bate în pieptul stăpânului său.

Adunarea devine un vacarm turbulent. Sunny istoriseşte cum a ajuns

Ajay în vieţile lor.

— L-am găsit în munţi, zice în râsetele celorlalţi. A văzut totul. *Totul.* De ce credeţi că l-am adus încoace?

În mijlocul serii i se cere de mâncare. Ajay sună jos, la bucătărie. „Ce se poate pregăti? Foarte serios acum. O putem face? E posibil?” Dând fuga spre bucătărie, e izbit de liniştea de acolo, de felul în care aţipeşte clădirea enormă, cum personalul alunecă într-o tăcere aurită, cum se revarsă dorinţa, precum sângele, din viaţa îmbelşugată a lui Sunny. Aduce bucatele, le aranjează pe platouri, îi serveşte în boluri, se asigură că toţi îşi primesc porţia. Roti proaspăt cu unt alb. Pui. Chiftele şi cartofi prăjiţi. Biriyani de oaie.

Uneori e trimis să ridice din afara casei mâncarea. Ia un şofer şi urcă

într-una dintre nenumăratele maşini. Trebuie doar ca cineva să zică: „Vreau kebab de la Aapp Li Kantir” ori „Du-te la Karol Bagh după nişte pui *chan- gezi”,* şi o şi porneşte în noapte prin Delhi-ul aburit. Vede metropola din locul acesta al puterii, lunecând pe străzi, ascultând trăncăneala despre univers a şoferului, privind milioanele de chipuri ca al lui, însă lipsite de norocul său. Şi intră prin localuri, ia comenzile, plăteşte din teancurile de bancnote care i s-au încredinţat cu atâta nonşalantă. învaţă să verifice dacă

felurile corespund cu comanda, să se asigure că mâncarea e proaspătă şi fierbinte, apoi scoate bancnotele cu încetineală, informându-i pe cei de la restaurant că e în serviciul unui om de seamă, iar în localurile cele mai bune, unde o notă de plată e mai mult decât salariul lui pe o lună, află ce înseamnă puterea unui nume, care face ca un neică nimeni precum el să fie tratat cu un respect grijuliu. îşi asumă atitudinea cu pricina. Devine unul dintre oamenii casei Wadia.

Adesea, musafirii părăsesc fără veste locul. Opresc muzica ori filmul neterminat şi ies buluc pe uşă. S-ar putea ca într-un asemenea moment să le servească de mâncare. Ori să amestece băutura cuiva. Se fac însă nevăzuţi,

şi Ajay e lăsat singur, să stea neclintit în tăcere, savurând talmeş-balmeşul, savurându-şi viaţa înainte de a se apuca de curăţenie pentru ca totul să fie impecabil la înapoierea lui Sunny. S-ar putea întoarce cu toţii într-un ceas

ori deloc. În cazul din urmă se va duce la culcare, cu telefonul şi pagerul puse lângă ureche, aşteptând apelul lui Sunny. Nu e mereu aşa. Sunt şi zile mai lente, mai calme, în care Sunny nu se dă jos din pat până după-amiaza.

Zile când nu sunt decât ei, Ajay servind ceaiul, Sunny purtându-se melancolic sau grosolan. Zile în care Ajay ştie să nu-i stea în cale. Sunt şi zile cu femei. Unele pe care le recunoaşte din nopţile de chiolhan. Când revine, îl găseşte pe Sunny iarăşi singur.

10.

Un an trece în acest ritm, tară să-şi dorească nimic, tară timp să gândească. Frecventează una dintre sălile de forţă din *basti,* mahalaua din apropiere, o cutie şubredă şi dărăpănată de testosteron şi camaraderie, cu acoperiş de tablă şi aparate vechi, cu piese improvizate, unde se adună servitorii migranţi şi şmecherii de prin zonă. I se acordă, ca membru al casei Wadia, un respect extraordinar. Nimeni nu-l sileşte să se dea jos de pe banda de alergat. Nimeni nu-l ia în râs când trage de fiare. Nimeni nu pune întrebări. Petrece aici câte un ceas pe zi, clădindu-şi corpul cu greutăţi. Dimineţile iese la alergat în Deer Park, atunci când are posibilitatea, cum
fac bogăţii. În oglinda sălii de gimnastică repetă un nume.

Ajay Wadia.

Încet-încet devine conştient de faima lui Sunny. Ştie că stăpânul său e cunoscut în oraş şi asta îl umple de mândrie. Pentru întâia oară în viaţă se vede pe sine ca pe un obiect menit îmbunătăţirilor, cheltuie bani pe îngrijire corporală, îşi face manichiura o dată pe lună, pedichiura la două luni, scalpul i se masează la Dilip, în Green Park. Cumpără. Consumă. Vizitează mallurile cele noi. Ia cu el o listă cu lucrurile pe care vrea să şi le cumpere. Caută să desluşească vorbele străine pe care şi le-a trecut pe foaie în baia lui Sunny – Davidoff Cool Water, Proraso, Acqua di Parma, Santa Maria
Novella, Botot, Marvis –, sacre precum scripturile străvechi. îşi cheltuie timpul liber şi leafa prin malluri, descoperind alternative la ele. Axe. Old Spice.

Mallurile acelea.

Acum îi vine mai uşor să umble prin ele.

îşi aminteşte însă de întâia oară când a încercat să pătrundă într-unul, în prima lui zi liberă din prima lună de slujbă. Uite-l acolo, trezit înainte să se crape de ziuă. I-a fugit somnul. I-a intrat în cap ideea de a-şi cumpăra haine
noi. Însă pe faţă are încă vânătăile; arată ca un nimeni, mai rău

de-atât chiar

- în boarfele lui vechi de pe munte, pare un imigrant prăpădit. Devine brusc conştient de sărăcia lui. Se apropie de detectorul de metale şi probabil că duhneşte, sărăcia îl trădează. Paznicul, un tip pe care-l recunoaşte drept unul dintre aceia care fac bani mai puţini decât el, îi blochează intrarea. E umilitor să vadă cum pe lângă el trec familii înstărite şi tineri cocheţi, în haine frumoase, să vadă tinere moderne în fuste, tinându-se de brat,

înfruptându-se din îngheţată, să vadă şi cum câte unui străin murdar şi ponosit de călătorii şi pe jumătate dezgolit i se oferă tratamentul regal, ba chiar şi un salut plin de deferenţă, în vreme ce străjerul porţii îl împinge în lături pe Ajay Wadia. învaţă câte ceva din asta. Şi nu poate decât să-şi arunce privirea înăuntru, pe coridoarele de marmură cu aer condiţionat, cu toate magazinele sclipind, simţindu-se lepădat, ruşinat ca un cerşetor.

„Cum să-mi cumpăr îmbrăcăminte de calitate dacă nu pot intra în locul unde se vinde?" Această problemă spinoasă îi zumzăie în creier. Dedică mai multă atenţie garderobei lui Sunny, învaţă frazele, terminologia – Rubinacci, con rollino, Cifonelli, batistă la piept, pantofi de gală. Răsfoieşte asiduu revistele din salon când e singur, memorizând nume de mărci, liniile care diferenţiază ce e slab de ce e forte, ia nişte pagini rupte din numere mai vechi, se duce la un croitor din vecini şi încearcă să-i explice ce i-ar plăcea să poarte. Peste câteva zile se opresc asupra unei idei. Costumul albastru şi elegant care iese din asta, împreună cu două cămăşi, o cravată şi o pereche de pantofi îl costă leafa pe două luni, însă merită din plin. Când încearcă sacoul cel nou, e parcă un altul, transfigurat, e cineva în oraşul ăsta, cineva dincolo de poziţia lui, dincolo chiar de Sunny, dacă poate să viseze la una ca asta. în următoarea zi de repaus se costumează în acest om liber şi iese, băgând de seamă şuierăturile şi murmurele paznicilor, chicotelile cameristelor, apoi opreşte o ricşă cu motor şi se duce la mall.

Iar de data asta, da, trece.

Trece drept cineva care are timp de omorât.

Cu toate temerile lui, paznicii de la mall nici măcar nu se uită la el când navighează pe sub arcadele detectorului de metale şi pătrunde în ţara de lapte şi miere.

Poate acum să facă tot ce vrea.

Abia după ce a păşit în interior i se schimbă dispoziţia. Fiindcă prin
buzunare îi şuieră vântul, simte că ceva nu miroase a bine, are o
senzaţie #
apăsătoare de risipire şi frică. Acesta e locul judecăţii; începe să

suspecteze

că toţi ceilalţi ştiu. E un impostor. Nu doar în privinţa hainelor, ci şi a purtărilor. E o trăire nouă, niciodată nu i-a mai păsat de părerile altora
despre el. Devine conştient. Îi simte pe vânzători privindu-l, cântărindu-l. Ei ştiu că nu face decât să treacă drept ce nu este. Aşa că în anumite magazine nu cutează să intre, nici măcar ca să arunce o privire. Prefăcătoria ar fi dezvăluită dacă ar deschide gura. Până la urmă intră la toaletă şi se refugiază, asudat, într-o cabină. Se uită în jos la hainele cele ridicole, atât de strâmte. La ce s-o fi gândit? Arată ca un clovn. Iese din cabină, se uită la faţa cea tâmpită din oglindă şi îi vine să-şi şteargă reflexia. Decide să o ia cât mai iute la sănătoasa. Trage în piept aerul străzii, aspiră cu recunoştinţă gazele de eşapament, prinde un autobuz la întoarcerea spre casă, nemaivoind să arunce bani pe ricşă, dar nici să piardă timp cu mersul pe jos. Odată ajuns, îşi smulge de pe el costumul, se spală, îşi îmbracă iarăşi uniforma, cămaşa albăstruie şi nădragii negri, jerpeliţi, atât de alinătoare veşminte, atât de armonizate cu sufletul lui, şi pune sub cheie sacoul cel costisitor. Peste câteva săptămâni se întoarce la mall îmbrăcat cu hainele de lucru. E luat drept ce este, servitorul unui bogătan care face cumpărături pentru stăpân. Dacă întreabă cineva, ceea ce nu e cazul totuşi, poate spune încrezător că are un comision de făcut pentru şeful lui, poate să scoată şi
teancul de bani la iveală dacă e necesar. îşi poate expune lista de cumpărături. Davidoff Cool Water, Proraso, Acqua di Parma, Santa Maria Novella, Botot, Marvis. Poate să se preumble cătinel prin magazine, pretinzând că face achiziţii pentru stăpânul său cât strânge replici ale obiectelor personale ale lui Sunny.

Într-o zi, după mai bine de un an de serviciu, când Sunny a plecat pentru trei zile şi Ajay nu prea are de făcut mare lucru decât să aştepte în odaia lui, să măture când şi când apartamentul, să dea de mâncare crapului ornamental sau să înveţe reţete noi din cărţile de bucate de pe etajerele lui Sunny, e chemat în cabinetul domnului Dutta şi i se spune că a fost promovat la funcţia de valet personal al lui Sunny; un rol pe care, oricum, îl îndeplineşte deja. Domnul Dutta îi spune că, într-o bună zi, Sunny va ocupa o poziţie majoră în cadrul imperiului clădit de tatăl lui şi că, prin urmare, are nevoie de sprijin suplimentar. Pe lângă responsabilităţile pe care le îndeplineşte deja, îl va însoţi de acum înainte pe Sunny ori de câte ori participă la diverse evenimente de familie, îi va ţine servieta în

scaunul de

lângă şofer, va face comisioane pentru el ori de câte ori va fi necesar, îi va căra bagajul în călătorii, îi va fi pavăză contra lumii, va fi gata în orice ceas, îi va lega, dacă e nevoie, chiar şireturile; „dacă trebuie să îşi sufle nasul, îi vei oferi batista ori mâneca ta”.

Salariul îi este crescut la douăzeci şi cinci de mii pe lună şi, în loc de un pat în dormitorul comun, i se dă o cameră doar a lui. Iarăşi i se iau măsurile şi, după o săptămână, i se aduc trei costume de lână subţire, identice, gri- oţel, cu linii elegante, minimaliste.

— Domnul Sunny, zice radios croitorul, le-a conceput cu mâna lui.

Siguranţa va fi o necesitate. Capătă instruire de la unitatea de protecţie. E pregătit de Eh, un israelian tânăr, fost ofiţer în armată. Eh provine dintr-o familie de evrei din Kerala; are pielea aurie şi părul cârlionţat până la umeri, un trup înalt, cu mădulare lungi. După stagiul militar a pornit să hoinărească prin lume, cum fac atâţia dintre camarazii lui. A petrecut timp cu compatrioţii în Himalaya, făcându-şi creierii praştie, umblând pe motociclete Royal Enfield, apoi şi-a găsit drum spre Bombay. Şi-a încercat norocul ca model, însă îi sărea ţandăra prea iute, era prea volatil. A ajuns să se implice în care prea multe încăierări, a fugit de arest, a izbutit să ajungă la Delhi. Un vechi prieten din Israel l-a pus în legătură cu Tinu. A fost adus la pază, a crescut în ierarhie. Acum îl duce pe Ajay la poligonul de tir al familiei Wadia, la o fermă din Mehrauli, pe o bucată de pământ acoperită de livezi şi pâlcuri de pădure. Îi face cunoştinţă cu arma pe care o va ţine mereu asupra lui, un pistol Glock 19. Pe parcursul următoarelor şase săptămâni, în intervalele dintre însărcinările sale obişnuite, Ajay devine un expert nu doar cu pistolul Glock, ci şi cu arme precum Jericho 941 şi IWI Tavor TAR-21. Se obişnuieşte cu AR-15, cu AK-47, cu automatul Uzi, cu Heckler & Koch MP5. Cum să le mânuiască, în ce chip să le desfacă, să le cureţe şi să le reasambleze, cum să aibă grijă de ele, când să le folosească şi când nu, cum să le facă părţi din corpul său. Abilitatea de ţintaş a lui Ajay este exemplară. Când s-au încheiat cele şase săptămâni de instructaj, i se dă permisul de portarmă şi i se dăruieşte propriul său pistol Glock 19 semiautomat, împreună cu un toc de umăr şi două cutii cu muniţie, de ţinut la loc sigur, sub cheie, în dulapul din cameră, şi

de purtat asupra lui ori de câte ori îl însoţeşte pe Sunny în afara locuinţei familiei.

Eh începe să-l antreneze pe Ajay în Krav Maga.

Patru zile săptămânal, câte două ore odată. Însă cu toate că Ajay se

instruieşte ascultător, urmând la literă indicaţiile lui Eli, acesta din urmă e # 7 # frustrat. Deşi Ajay se descurcă cu armele de foc, poate face obiectelede metal să cânte, îi lipseşte fluenţa cu propriul trup. Şi chiar dacă poate respecta în detaliu orice tehnică, poate stăpâni secvenţele şi combinaţiile, îi lipseşte scânteia.

— Tu prea mult reţii la tine, zice Eli în engleza lui stricată. Trebuie te duci în locul violent. Aici, face şi se plesneşte peste inimă. încă o dată.

*

Ajay îl poartă pe Sunny în maşină, singur -îi e acum şofer, majordom, îi e tot. Ajunge să petreacă ore în şir în Audi,în Toyota Land Cruiser. Se familiarizează cu manevrarea lor, cu viteza, devin prelungiri ale corpului, se mândreşte cu felul în care le poate manevra prin metropolă, taie calea altor maşini, se simte extraordinar. E trimis, în Land Cruiser, cu treburi. Cel mai adesea să transporte încoace şi încolo alte persoane, prieteni de-ai lui Sunny. Mare parte sunt fete, între care recunoaşte multe de la petrecerile din apartamentul lui Sunny. E bun la memorat nume, chipuri, băuturi preferate, capricii. Le culege de cine ştie pe unde pe fetele acelea, din piaţă, de la vreun restaurant, de la intrarea în vreun parc, şi le aduce, cel mai adesea, la intrările din fată ale unor hoteluri de cinci stele, unde le lasă tară un cuvânt. Câteva ore mai târziu face drumul invers, asta dacă nu îi spune altceva Sunny, le duce unde vor ele să meargă. Nu suflă un cuvânt nimănui. Aude alţi şoferi bârfindu-şi stăpânii, pe amantele acestora şi ce se petrece între ei, dar Ajay nu scoate niciodată o vorbă.

Ies tot mai mult în afara metropolei. Câteodată iau un avion privat. Ajay e inima palpitândă a lumii lui Sunny. Fără cuvinte, fără chip, mulţumită.

11.

După doi ani, o fată nouă intră în scenă. Se iveşte subit. Apare într-o după-amiază cu Sunny la apartament, iar lucrul acesta e

straniu – niciodată nu aduce fete acasă în mijlocul zilei. Mascându-şi surpriza, Ajay înclină capul, împreunează mâinile cu o plecăciune şi se strecoară spre bucătărie să aducă de băut.

Fata asta e, în multe privinţe, altfel. Nu îşi cultivă aere de divă şi nu pare topită după Sunny. Mai mult, îi vorbeşte lui Ajay direct, se uită în ochii lui,

pune întrebări. I se pare că e prea vizibil în încăpere, asta îl nelinişteşte. Prepară băuturi şi sandvişuri şi rămâne apoi în pragul bucătăriei, într-o latură, ciulind cât de bine poate urechile, încercând să desluşească ce se

/V

petrece. Fata pleacă după o oră. Îi află numele, Neda. Duduia Neda. Ajay o escortează pe duduia Neda până la maşina ei rablagită. Vede un abţibild cu PRESA pe lunetă şi se simte uşurat să o ştie plecată.

II aşteaptă pe Sunny lângă Park Hyatt, câteva săptămâni după aceea,
când o vede iarăşi, ieşind din hotel, cu un aer absent, aşteptând ca valetul
să-i aducă maşina. Nu îl vede, o preocupă altceva, scoate o ţigară, vorbeşte
la telefon. Recunoaşte o anumită expresie pe chipul ei.

Curând, Neda devine un element cotidian în existenţa lui Ajay. I-a cedat
lui Sunny şi el e gondolierul dragostei lor, de la camera de hotel până acasă.
De la locul ei de muncă de lângă Connaught Place până la un hotel de cinci
stele sau altul în care o aşteaptă Sunny. Femeia se bizuie pe Ajay. Conspiră
cu el. „Mulţumesc, Ajay”, spune când coboară de pe bancheta din spate a
maşinii, la capătul nopţii.

Cam după şase săptămâni din această nouă fază, Sunny e acasă, uitându-
se la televizor. Se dau ştirile, în oras sunt tulburări, vreo colonie amărâtă e

7 # 7

devastată. Sunny stă înclinat înainte şi se uită la ecran cu încordare, cu
mâinile încleştate. închide apoi televizorul şi se întinde în tăcere pe divan, cu o încruntătură de concentrare nedumerită.

În seara aceea Sunny iese în oraş singur, însă îi spune lui Ajay să pornească spre ferma din marginea oraşului, locul unde a învăţat să tragă cu arma şi unde se construieşte pe îndelete un conac nou.

Sunny apare cu Neda peste câteva ore. Sunt posaci amândoi. Ajay aduce gheaţă şi vodcă, apoi i se cere să aştepte afară.

O simte – ceva bizar se petrece.

Se plimbă pe lângă arbori pe întuneric, cu telefonul în mână, fără să scape din ochi şantierul pustiu.

În ceva mai puţin de o oră, farurile altor trei automobile se apropie din capătul aleii de acces.

Opresc la oarecare distanţă de vilă.

Ştie din instinct că trebuie să-l avertizeze pe Sunny. O zbugheşte prin beznă; în clipa aceea se aprind alte lumini puternice, scoţând din umbră şantierul de afară. Când se uită peste umăr, îl vede pe tatăl lui Sunny coborând dintr-o limuzină.

O cursă contra-cronometru.

Ajunge lângă piscină.

— Domnu’, tatăl dumneavoastră!

Neda şi Sunny sunt în apă.

Nu e vreme de zăbavă. E vreme de panică.

Sunny îi ordonă lui Ajay să o scoată afară pe Neda, s-o ascundă. E împinsă în toaleta de lângă piscină exact la vreme. Ajay se furişează în vilă şi trage după el o uşă lăturalnică tocmai când Bunty Wadia şi oaspeţii săi misterioşi se apropie de spatele clădirii.

Nu ştie ce se petrece, ştie însă că Neda nu se poate afla acolo. Aşa că îşi face datoria.

Când calea e liberă, după ce bărbaţii au intrat în vilă şi s-au pus pe
discutat, o scoate din ascunziş şi o duce acasă.

[7] # #

*

După noaptea aceea, Neda dispare din existenţa lui Sunny. Iar viaţa lui
Sunny se modifică drastic. În zilele următoare pluteşte senzaţia că ceva înspăimântător s-a întâmplat, că o înfruntare groaznică s-a produs între Sunny şi tatăl său – vestea se insinuează de la etajul bătrânului, e auzită de zeci de servitori şi pusă şoptit în circulaţie. Nu peste mult, Tinu îl cheamă
pe Ajay, îi porunceşte să vină la el în birou. Îi cere îndată cartelele telefonice, telefoanele, bateriile. Tot ce i-a dăruit Sunny trebuie predat. I se dă în loc un telefon nou, cu număr nou. Când revine în apartament, dă peste Sunny în salon; se holbează mut la pereţi, cu spinarea întoarsă spre intrare şi pumnii încleştaţi. De parcă s-ar aştepta să fie pocnit. Se aude un ciocănit în usă.

— Vezi cine-i, zice.

Bunty Wadia intră în spaţiul sacru al fiului său, urmat de şapte bărbaţi pe care Ajay nu i-a mai văzut niciodată, indivizi aspri care duhnesc a tutun şi a băutură, tipi de pe stradă. Se apucă să facă praf şi pulbere apartamentul, zdrobesc totul cu bâte şi răngi, iar Sunny stă neclintit cât se întâmplă asta, resemnat, în vreme ce Ajay e paralizat de stupoare. Apartamentul, acum ruinat, e şocant de golaş.

În dimineaţa următoare Sunny apare devreme, cenuşiu la faţă, grav, îmbrăcat într-un costum închis la culoare, sobru. Ajay îl duce cu maşina până la unul dintre birourile concernului Wadia

din Greater Noida – sediul

operaţiunilor lor imobiliare unde Sunny rămâne întreaga zi. În ziua aceea şi în următoarele.

S-a terminat cu petrecerile. Neda s-a făcut nevăzută. Sunny se duce zilnic la birou, se întoarce acasă serile şi stă posomorât, singur, în apartament. S-a zis cu viaţa de noapte spumoasă, sclipitoare. Sunny e tot mai taciturn şi mai secretos.

Trec săptămâni, iar asta devine noua rutină. Dispoziţia lui Sunny devine mai rece şi mai aspră. Nu arată nicio emoţie, însă începe să-i încredinţeze sarcini noi lui Ajay, iar Ajay nu trebuie să se încreadă în nimeni altcineva. Trebuie să ia maşina, să se asigure că nu-i urmărit, apoi să treacă prin ciur felurite hoteluri ieftine şi soioase de două stele de prin oraş, ale căror nume Ajay le primeşte pe foi de hârtie. Are de verificat nivelul lor de siguranţă, de intimitate, trebuie să vadă dacă nu sar prea mult în ochi şi să raporteze. Fiecărui hotel i se dă un nume de cod, A, B, C, D, E, F. Când aduc vorba despre ele nu trebuie să le folosească numele reale.

Sunny începe să petreacă ore, la intervale neregulate, prin diverse hoteluri ieftine. Ajay îl lasă acolo, aşteaptă la câteva străzi mai departe, în
maşină, să fie chemat. îşi închipuie mai întâi că Sunny se vede cu Neda,
apoi că e vorba despre altceva. În rândul personalului se vorbeşte despre o criză în sânul familiei, nu se ştie ce soi de răfuială oribilă. Sunny a făcut o chestie groaznică. Câţiva dintre servitori trag de Ajay ca să obţină ceva informaţii despre activităţile patronului său. Ajay o face însă pe prostul, pretinde că habar nu are de nimic. Tinu îl cheamă la el când Sunny e ocupat şi îi cere veşti despre starea de spirit a tânărului, despre îndeletnicirile
acestuia, despre fata cu care avea obiceiul să se vadă. Îi aminteşte lui Ajay că nu Sunny îi este stăpân. Pe Bunty Wadia îl serveşte el. Fără tragere de inimă, Ajay rosteşte numele Nedei. Spune unde locuieşte, unde lucrează.
Însă nu suflă o vorbă despre hotelurile pe care le-a găsit Sunny.

*

Ajay se simte atras într-un război civil grotesc a cărui cauză, cumva, este
Neda. îşi imaginează tot soiul de grozăvii nedesluşite despre ea. Că a apărut tocmai ca să-i distrugă lui Sunny viaţa, să tulbure blânda şi luxoasa armonie de dinainte. Poate că, în tot acest timp, Neda a spionat.

Fiece zi e încărcată cu o tensiune pe care abia o poate îndura,

abia o
poate descifra. Ca şi cum ar fi pe picior de război. În spaţiul personal,

Sunny rămâne mânios şi retras. În public, cu tatăl său, cu Tinu, la birou, îşi menţine o aură de profesionalism detaşat, de indiferenţă robotică.

Într-o duminică, Sunny primeşte un telefon care îl alarmează. II ia deoparte pe Ajay şi îi spune să pornească imediat spre biroul din Greater Noida. „Fii discret. Fă să pară că ai alt drum. Dar du-te acum şi, de pe stradă, nu scăpa biroul din ochi. Fii atent la Neda".

— Să ai grijă de ea, zice Sunny. Serios vorbesc. Ai grijă. Nu lăsa să i se întâmple nimic.

Dar ceva tot se întâmplă. Aşteaptă pe o bretea, la distanţă mică de clădirea firmei. E puţin mai încolo de drumul expres, într-o parte dezolantă a oraşului-satelit al capitalei, numai teren agricol şi şantiere. Stă cu orele în maşină, uitându-se după ea, apoi îi ocheşte automobilul pornind înapoi spre Delhi pe întuneric. Păstrează distanţa, ţinându-se pe urmele ei la câteva sute de metri. Maşina Nedei trece în Delhi pe la podul Kalindi Kunj şi se îndreaptă către Okhla.

Distanţa pe care a menţinut-o înseamnă că nu vede accidentul. Vede doar
cele două maşini tamponate, oprite pe părţile opuse ale unei intersecţii largi
şi pustii dintr-o zonă industrială. Vede doar doi bărbaţi dând târcoale
maşinii Nedei, izbind cu pumnii în capotă şi în geamuri, răcnind spre ea, şi
încă un bărbat scoţând o bâtă de crichet din celălalt vehicul. Fără să stea pe
gânduri, accelerează de mai să dea peste ei şi îi orbeşte pe cei doi indivizi
cu farurile. Iese grăbit şi atacă. Atacă feroce, cu toată violenţa care s-a
adunat în el, încordată ca un arc. Se termină în câteva secunde.

Nici nu-şi

aminteşte ce a făcut exact. Ştie doar că la pământ zac trei bărbaţi răniţi, însângeraţi, că şi-a tras arma din toc. Se uită în habitaclul maşinii, de unde Neda, cu mâinile încleştate pe volan, îl ţintuieşte cu ochii căscaţi.

II sună pe Sunny, iar acesta îl instruieşte s-o ducă pe Neda la hotelul D. E supărată, suferă în urma şocului. Când Sunny

deschide uşa, îl loveşte. O trage înăuntru şi îl trimite pe Ajay de acolo. Neda petrece câteva ore în incintă, în vreme ce Ajay revine la locul accidentului ca să ducă la reparat maşina femeii. După ce o lasă la un atelier, revine la hotelul D şi aşteaptă. Când, în cele din urmă, e chemat să o ducă acasă, Neda e beată, domolită şi nespus de tristă, însă mânia i s-a topit. O tot priveşte în oglinda retrovizoare.

După acest incident, Ajay începe să aibă vise dureroase, frământate. Visează violenţă. Uneori visează mădulare frânte. Alteori, trupuri arzând. Şi

alteori o visează pe Neda.

12.

Trec luni fără Neda. Sunny nu-i mai menţionează numele. N-o mai sună.
Nu se vede cu alte femei. începe să-şi petreacă timpul cu un nou amic pe nume Gautam Rathore, un tip crud şi înspăimântător care îi aruncă lui Ajay rânjete bolnăvicioase. Sunny ia mereu cina cu el, bea cu el. Arareori mai vede pe altcineva. S-a cufundat într-o mohoreală generalizată, în depresie.

II întreabă pe Ajay:

— Care-i lucrul de căpătâi în viaţă?

— Munca, domnu', zice Ajay fără să ridice privirea.

— Familia, îl corectează fără convingere Sunny. Zilele astea bea mai mult. De unul singur.

Bea cu Gautam Rathore.

Trage coca în apartament cu Gautam.

Ajay nu vede nimic.

Şi curând Ajay e trimis să se întâlnească cu cineva pentru o tranzacţie
nocturnă. II aşteaptă o oră pe omul cu pricina, un nigerian tânăr şi prietenos. Cumpără de la el cocaină pentru Gautam Rathore. Sunny îi subliniază asta, se asigură că Ajay a priceput.

— Nu este pentru mine.

Fără veste, în noiembrie, Ajay şi Sunny pleacă la Gorakhpur cu avionul, Sunny la clasa întâi, Ajay la a doua. Ajay, care cândva a avut obiceiul să caşte gura la cer, privind cu uluire zborul aeronavelor, adoarme acum
înainte ca aparatul să decoleze. În clipa în care, după ce-au aterizat, însoţitoarea de zbor îl atinge pe umăr, îşi vine în simţiri încruntând fruntea, simte iz de sudoare în aerul stătut când pasagerii se ridică şi îşi înşfacă deja bagajele în vreme ce avionul rulează spre terminal. Cerul e opac, pâclos. Iarna se năpusteşte din munţii aflaţi spre nord.

Abia acum îi spune Sunny că au venit să se vadă cu unchiul lui, Vikram „Vicky" Wadia, un personaj despre care Ajay a auzit verzi şi uscate, însă doar rostite în şoaptă. „Vicky-ţi face iarăşi probleme". „Vicky-ţi se ocupă
de chestii în U.P" „Între Vicky-ţi şi Bunty-ji sunt tensiuni în

perioada

asta”.

Ajay recuperează de pe bandă valiza lui Sunny. Sunt întâmpinaţi în holul aeroportului de un pâlc de năimiţi şi de o escortă armată a poliţiei. Ajay îşi vede stăpânul neliniştit. încearcă să nu lase să se observe. Se ţine drept, trăgându-şi tăria de la arma ascunsă în toc. Însă oamenii lui Vicky sunt autentici: grosolani, ameninţători, plini de aur pe ei. Rânjesc a dispreţ spre Ajay, cu costumaşul lui şi părul netezit cu gel. II despart de Sunny, îl îndrumă spre o altă maşină. „Ce-ar zice Eli?” Tot antrenamentul lui e inutil acum. Ascultă tară să crâcnească.

Merg trei ore cu maşinile prin tărâmul acesta al trestiei-de-zahăr şi al orăşelelor prăfuite şi dărăpănate, iar Ajay se uită pe geam încercând senzaţia unui necontenit déjà vu, o amintire pe care nu poate ori nu cutează să o asocieze cu locurile.

În cele din urmă se abat de la şosea spre stânga şi trec prin nişte porţi de fier, pe sub o arcadă de beton care se fărâmiţează în mijlocul absolut al nimicului, înaintează pe un drumeag nepietruit, trec pe lângă camioane parcate şi corturi de muncitori, cu trestia-de-zahăr înaltă de amândouă părţile, până ce ajung la un petic ruginit, dar funcţional, de tehnologie, un punct de extracţie a zahărului, în umbra căruia se opresc.

Gărzile ies buluc din maşini, fără cuvinte, cu armele zăngănind şi ţăcănind. Gâtlejurile sunt curăţate de flegmă cu zgomot, se scuipă *paan* roşu în praf, unde se îngroaşă şi moare. Ajay e apucat de un braţ, nu prea tare, de parcă ar exista riscul s-o rupă la fugă. Se simte neobişnuit de apăsat, îngreunat. Soarele se lasă pe după nori, făcând să apară un halou. Unul dintre oamenii lui Vicky urinează nestingherit într-o margine a cărării.

Priveşte la maşina din capul convoiului, aşteptând să iasă din ea Sunny. Cum secundele se scurg, dă să se îndrepte într-acolo, însă mâna îl înhaţă mai strâns.

— Chutiya, nu mişca!

Alti bărbaţi se ivesc din clădirea făbricutei de trestie-de-zahăr, cu totii ## # ʸ # ducând automate AK-47.

E în aer o vibraţie ceremonioasă.

O învârtejire care vesteşte furtuna.

Nu peste mult se arată Vicky Wadia. De unde anume a apărut, Ajay n-ar putea spune. Pare să se fi ivit în mijlocul a toate, la dimensiuni depline, un uriaş îmbibat în sălbăticie, purtând *kurta*

neagră, cu cărare în mijlocul

părului negru şi lung, cu şuviţe trecute pe după urechi, cu un *tilak* roşu şi galben întins către josul frunţii, ochii străbătători conturaţi cu *kohl, o* mustaţă stufoasă, virilă, deasupra buzei. Păşeşte întins spre Sunny, de parcă ar fi accelerat de-o viaţă. Ajay stă neajutorat şi se uită. Soarele iese iarăşi şi face să scânteieze multele inele de aur de pe degetele lui Vicky. Degetele se răşchirează, se întind gata parcă să apuce, să sugrume şi să ucidă. Însă Vicky nu face decât să-şi îmbrăţişeze nepotul, să-l tragă la pieptul lui, să-i cuprindă în căuşul palmei ceafa, în vreme ce braţele lui Sunny atârnă moi pe lângă corp. Vicky dă un pas înapoi, îl cercetează dintr-un unghi, apoi din altul. Apoi se uită către Ajay.

— E al tău băiatul? Mâna de pe biceps e retrasă, mercenarii îi deschid drum. Un păpuşel drăguţ îmbrăcat bine, zice cu dispreţ.

Îi face semn lui Ajay să se apropie. Tânărul se trezeşte păşind în tărâmul nimănui. Vicky surâde batjocoritor.

— Dar ce faţă nevinovată… Face cum i se spune?

Sunny nu vorbeşte. Apoi Ajay e uitat.

— Haide, băiete, spune Vicky apucându-şi nepotul de grumaz, spune-mi ce vesti ai de acasă.

Vicky îl conduce spre un bungalow mic de lângă punctul de procesare şi, cât ai bate din palme, se fac nevăzuţi.

Ajay rămâne singur sub norii iute mişcători, cu mercenarii înarmaţi trândăvind în praf. Firul încordat dintre ei se înmoaie pe măsură ce prezenţa lui Vicky se diminuează. Unii se reazemă de vehicule ori se tolănesc în scaune de plastic, alţii se întind în hamace sub o prelată. Ajay se simte golaş, îi e greaţă. Trebuie, subit, să ia distanţă. Prefacându-se nonşalant, se răsuceşte pe călcâie şi se depărtează, se îndreaptă spre drumul lung de pământ. Se aşteaptă ca o voce să-i spună să se oprească, dar nu aude nimic. Aşa că merge şi tot merge, iar la fiecare pas parcă i se ridică o greutate de pe piept. Numără până la o sută înainte să întoarcă discret capul şi să se uite în urmă.

Bărbaţii sunt mai mărunţi, nu mai arată atât de ameninţători.

Se iscă un # # [7] #

vânticel. îşi deschide nasturii de sus ai sacoului, îşi curăţă cu palma pojghiţa de praf umezit de pe ceafa.

încă o sută de paşi.

Bărbaţii se retrag în neant.

Se uită la toate pe îndelete, îşi umflă nările de mirosuri.

Priveşte la şirurile de trestie-de-zahăr care încadrează drumeagul, la păsările care săgetează cerul. Adulmecă izul bogat de ţărână.

îşi ia timp să simtă.

Ceva se frământă. Vântul foşneşte printre trestii. Şi îşi dă seama, tară
veste, că stie acest loc. II cunoaşte. A mai fost acolo.

Dar cum? îşi scormoneşte prin minte, găseşte puţuri adânci şi negre din care nu poate extrage nimic, vede râpe lungi şi negre în care refuză să pătrundă. Se mai plimbă niţel, cu pielea ca de găină. Un imbold îl face să se aplece şi să-şi scoată pantofii şi şosetele din picioare.

îşi urmează impulsul. I se supune, tălpile lui goale apasă pământul. Picioarele i s-au făcut albicioase, moi. Să fi trecut atâta vreme de când hălăduia fără încălţări prin acele de pin ale pădurilor himalayene, atent la leoparzi? Şi înainte de asta... înainte de asta... un alt soi de ac îi străpunge inima.

Cât de departe a ajuns?

îşi înfige mai adânc degetele în sol. Le împunge acolo cu de-a sila,
vârându-şi pământ pe sub unghiile pedichiurate. Ceva mai încolo, pe
drumeag, corturile lucrătorilor migranţi se ridică umile, precare. E atras de
prelata lor albastră, uită de pantofi şi de şosete. Curând ajunge la acest pâlc,
la adunătura pestriţă de cămine improvizate, şi priveşte cu luare-aminte
cum freacă femeile plăci de metal cu nisip şi pietricele, cum pun pe focurile
pâlpâitoare ceaune cu orez. Vede copii goi, cu burţile umflate de
malnutriţie, alergând după pui şi după căţei, jucându-se cu anvelope şi
beţe. Se opreşte la câţiva paşi de marginea taberei şi se uită lung la ei.
Câţiva îl privesc la rândul lor. Ochii copiilor, pustiiţi şi inexpresivi, ochii
femeilor, temători. Cei ai bărbaţilor sunt bănuitori. Detectează cu
coada

ochiului ceva lângă el, pe jos; un gândac mare care dă să se furişeze printre bulgării de pământ. Şi, cu intenţii mârşave, în

inimă cu o surprinzătoare violenţă, calcă pe insectă. O striveşte sub călcâi.

Şi, în străfulgerarea acestei morţi, totul îi revine în minte.

Trupul arzând al tatălui.

Mama, îngropând cadavrul pârjolit.

Sora lui, înconjurată de bărbaţii aceia.

Laşitatea lui înaintea lui Rajdeep şi Kuldeep Singh.

În aşteptarea ultimului avion de întoarcere la Delhi, târziu în noapte, în

jalnica şi strălucitoarea zonă a plecărilor din aeroportul nou, cu zborul amânat, stau amândoi căzuţi pe gânduri. Sunny îşi masează gâtul şi se uită la mesaje pe telefon. Dintr-odată, îi trage lui Ajay un şut în gambă.

— Chutiya, m-ai abandonat azi.

Ajay nu scoate un cuvânt.

— Care ţi-e problema, futu-i?

— Niciuna, domnu'.

— Ei, rahat. Ştii cum m-ai făcut să par?

Ajay îşi coboară ochii.

— Pare rău, domnu'.

— Ce ţi-au spus?

— Domnu'?

— Ce-au spus?

— Cine?

— Oamenii lui Vicky. Păi, cine altcineva, nenorocitule? Au vorbit de mine?

— Domnu', nu a vorbit nimeni.

Sunny mijeşte ochii.

— Atunci... ce s-a întâmplat?

— Nimic, domnu'.

— M-ai făcut de râs.

Ajay dă din cap a încuviinţare.

— Nu stii cum e. Nu stii cum e aici. Cu unchiul meu. Pe-aici trebuie să
fii dur. Nu e ca la Delhi. Nimic nu e la fel.

„Nimic nu e la fel". Asta îi tot răsună în urechi. încearcă să alunge ţiuitul, dar nu se poate dezbăra de el. Nu se poate desprinde de imagine. Gândacul e un mesager, un portal. Şi acum un cordon îl conectează de copilul care a fost cândva. Timp şi spaţiu împăturite, parcă pentru a elimina cu totul viaţa dintre pliuri.

13.

De când cu călătoria asta, Sunny s-a făcut şi mai gânditor. Stă mai mult
treaz nopţile şi bea. II trimite pe Ajay să-i cumpere cocaină. Câteodată îl mână în puterea nopţii şi, când Ajay se întoarce, îl găseşte pe Sunny încă treaz, neclintit. Apoi Sunny doarme până la patru, se trezeşte şi iarăşi bea

înainte să se ducă la Gautam Rathore.

Într-o dimineaţă neguroasă, în ianuarie, Sunny se trezeşte devreme şi vrea să alerge. N-a dormit decât trei ore, e agitat, cu capsa pusă, poate beat încă. Arată ca naiba, dar îi cere lui Ajay să-l ducă în zona împădurită din Sanjay Van. E şapte dimineaţa. Sunny arată nelalocul lui îmbrăcat în trening. O ştie prea bine. Chiar vrea să facă asta?

— Vii şi tu, îl înştiinţează pe Ajay.

Ajay îşi scoate sacoul, lăsând la vedere cămaşa şi corpul de sub ea. Ochii lui Sunny trec peste muşchii bine conturaţi ai lui Ajay, peste aspectul lui tânăr. E invidie oare?

— Ia şi arma, zice Sunny.

Ajay pricepe că Sunny e speriat.

— Te duci la sală? întreabă Sunny cât îşi întinde mădularele.

Ajay face semn că da.

— Steroizi bagi?

— Nu, domnu'.

Ajay îşi scoate pantofii şi şosetele ca să alerge în picioarele goale.

— Ţine-ţi pantofii în picioare. O să te tai, zice Sunny.

— Sunt în regulă, domnu'.

— Nu, o să calci pe vreun ac. Şi-o să te îmbolnăveşti de vreun căcat de SIDA. Nu vreau să-mi aduci SIDA în casă. Te împuşc ca pe-un câine. Pune-ţi, în mă-sa, pantofii la loc.

Aleargă jumătate de ceas, cu Sunny opintindu-se din greu, pedepsindu-se chiar, cu Ajay pe urme, abia asudând niţel. E însă bucuros că se află acolo cu el, că împărtăşeşte acest moment. Creierul i-a fost în flăcări. Simte că aici e capătul lucrurilor. Simte că sunt amândoi pe cale să se prăbuşească.

— Domnu'?

— Ce-i? gâfâie Sunny.

S-au întors la maşină.

Ajay vrea să vorbească, se codeşte însă, aşa că Sunny schimbă pe engleză.

— Ce-i? Mă calci pe nervi.

— Domnu', vreau să-ntreb...

Nu poate...

— Zi dracului odată!

— Domnu’, ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră?

întrebarea îl opreşte pe Sunny în loc. Bruscheţea ei. îngheaţă.

N-a adus niciodată vorba despre mama lui în faţa lui Ajay, iar Ajay n-a mai pus nicicând o asemenea întrebare personală, nici despre asta şi nici despre altceva.

Ca lovit în moalele capului, zice:

— Cine ţi-a spus despre maică-mea?

— Nimeni.

Sunny se proţăpeşte în faţa lui Ajay.

— Rahat cu ochi, şuieră. Să nu mă minţi.

— Nimeni, domnu’.

— Vicky a fost, aşa-i?

— Nu, domnu’.

Sunny începe să răcnească.

— Cine căcat ţi-a spus ţie de maică-mea? Cu cine crezi tu că vorbeşti? Trage Glock-ul lui Ajay din toc, îl îndreaptă neîndemânatic spre faţa tânărului. Ar trebui să te împuşc aici, pe loc!

Ajay nu reacţionează, doar se uită fix în ochii lui.

— Nu uita cine eşti, zice Sunny.

— Cine sunt? răspunde cu calm Ajay.

Cuvintele astea îl mototolesc pe Sunny mai mult decât ar putea arma lui să o facă.

Lasă în jos ţeava armei şi înapoiază precipitat pistolul, apăsându-l în mâinile lui Ajay.

— Treci în maşină.

Sunny conduce el însuşi spre casă, prea repede, prea imprudent.

Când trec de porţi şi ajung în curtea interioară, în parc, Ajay îi simte răsuflarea grea. Cu mâinile încă pe volan, se întoarce spre el.

— Ce dracului e în neregulă cu tine? Sunny opreşte motorul. Ce ţi-a venit să întrebi de mama?

Ajay se uită cu privirea pierdută spre torpedou.

— Nimeni nu întreabă de mama, niciodată, continuă Sunny. îşi aprinde o ţigară. A murit, zice şi trage un fum.

— Vă gândiţi la ea? întreabă Ajay.

Sunny se luptă cu impulsul de a tăcea.

— Mă gândeam mult, altă dată. Acum nu mă mai gândesc deloc.

— M-am oprit şi eu din gânditul la ea, după ce am început să lucrez pentru dumneavoastră. Cugetă la asta, apoi continuă: Poate dinainte, chiar. Dar ea există.

Amândoi sunt surprinşi să audă cu atâta limpezime vocea lui Ajay. Sunny îl priveşte de parcă, pentru întâia oară, ar fi o persoană.

— Nici n-am ştiut că ai o mamă.

— Oricine are o mamă.

— Am crezut că e moartă.

Emoţia îl cuprinde; pare pe cale să se topească.

— Am făcut un lucru greşit, murmură Ajay.

— Ce lucru?

— Când eram mic, zice rostind cu o uriaşă concentrare cuvintele, tata a fost omorât. Pentru plata unei datorii am fost dat pe mâna unui thekedar, dus în munţi şi vândut. Ar fi trebuit s-o ajut pe mama să trăiască, ar fi trebuit să trimit bani acasă. Omul care m-a cumpărat mi-a spus că leafa mea are să-i fie trimisă ei. A zis că mama va avea bani destui şi că, datorită mie, nu va duce lipsă de nimic. Doar că n-a trimis o para. Şi eu am ştiut de la bun început, dar m-am prefăcut că-l cred. Apoi, când am mai crescut, am ajuns să cred minciuna. Am decis că mama şi sora mea mai mare trăiesc bine. Când am ajuns aici, când am început lucrul şi am făcut în sfârşit bani, puteam să le ajut cumva, dar n-am mişcat un deget. Am uitat. Stăpânindu-şi glasul, adaugă: Atunci când l-am văzut pe Vicky-ji mi-am amintit de ele. Şi acum trebuie iarăşi să le găsesc.

Sunny nu mai poate îndura.

Dă uşa de perete şi iese afară, lăsându-l singur pe Ajay.

14.

Ajay îi dă târcoale stăpânului său în următoarele câteva zile. Sunny rămâne închis în sine, Ajay îşi execută sarcinile cu un profesionalism exemplar. însă abia dacă mai aruncă vreo privire în oglindă. Nu poate să doarmă noaptea, răscolit de gândul la ce a făcut.

Se întoarce la marginea câmpului, fugind să se ascundă, în vreme ce sora
ţipă după el. O aude acum, târâtă de acolo. Vede în ţărână gândacul. II

defineşte laşitatea. E un fugar mititel. Ştie de ce l-a trimis mama lui
departe. începe să arate tot mai dărâmat. Sunny îl ţine continuu sub observaţie. Ajay se teme să nu fie dat afară. Alungat din reşedinţa familiei Wadia.

— Chiar vrei să dai de ea? zice pe nepusă masă Sunny într-o dimineaţă, când Ajay îi aduce cafeaua.

— Vreau, răspunde tânărul tară ezitare.

— Cum? întreabă Sunny. Cum o s-o găseşti?

— Nu stiu.

— Măcar stii de unde esti de fel?

— Cred că am crescut pe lângă locul ăla unde am fost.

— Făbricuta de zahăr?

— Am recunoscut pământul.

— Arată ca prin multe alte locuri.

— Dar l-am simtit, domnu'.

Sunny chibzuieşte.

— Nu te pot lăsa să te duci. Am nevoie de tine aici. Curând o să se întâmple chestii.

Ajay înclină din cap, se întoarce spre uşă.

— Stai.

Ajay se opreşte.

— Scrie tot ce-ţi aminteşti, zice Sunny. Nume. Puncte de reper. Şcoli, temple. Cum îi cheamă pe oameni. Orice.

— Da, domnu'.

— Şi o să văd ce pot găsi.

— Mulţumesc, domnu'.

— Între timp, am nevoie să-mi fii alături.

— Da, domnu'.

— Mâine zburăm spre Goa.

În noaptea aceea, Ajay stă în capul oaselor, în pat, şi pune totul pe foaie. Scrie tot ce crede că stie, cum se vede muntele de la colibă, ce formă au

câmpurile, şcoala, terenul fermei şi templul, numele de mult uitate ale locurilor din apropiere, nume de localnici, numele directorului şcolii, numele tatălui şi al mamei lui, apoi, în sfârşit, numele celor doi barosani, Rajdeep şi Kuldeep Singh.

îi înmânează foaia împăturită la îmbarcarea în avion, când, în drum spre

locul lui de la clasa a doua, trece pe lângă Sunny, care stă la clasa întâi. în timpul zborului nu se poate gândi decât la cei doi bărbaţi, la locul coşmarurilor sale de mult uitate, la acele lucruri pe care a încercat o viaţă să le lase în urmă.

Se cazează la un hotel de cinci stele din marginea capitalei statului Goa, Panaji, într-o vilă de pe malul mării care are şi o cameră pentru servitori. Miercurea şi joia sunt petrecute alături de Sunny pe la diferite întruniri de prin oraş. Serile, după obligatoriile cine de afaceri, Sunny stă singur în grădiniţa vilei şi se uită lung, peste zid, la mare. Abia dacă scoate câte o vorbă, nu mănâncă şi nu bea.

7 #

Vineri, Ajay e însărcinat cu închirierea unei maşini mici şi a unei motociclete Royal Enfield, care sunt plătite cu bani gheaţă. După-amiază, Sunny îi cere să rezerve o cameră într-un hotel ieftin din oraş, Windmill. Apoi îi dă un număr de zbor şi-i spune:

— Du-te la aeroport cu maşina închiriată. Duduia Neda aterizează la opt seara.

.

E o uşurare imensă când o vede pe Neda ieşind pe uşile de la Sosiri şi croindu-şi drum printre şoferii de taxi. A aşteptat-o ceva mai încolo; îşi face loc prin grămadă şi-i ia bagajul, ea îi zâmbeşte sfios, familiar. îşi lasă o palmă pe umărul lui cât merg spre maşină, un Maruti cu numere locale, tară ca vreunul să scoată o vorbă.

O roagă să stea în faţă, ca să nu-l creadă poliţia taximetrist pirat.

E ciudat s-o aibă lângă el.

Poate să-şi îngăduie un moment de plăcută halucinaţie – deşi e scandalos, imposibil de imaginat pentru mai mult de o clipă – că el este Sunny însuşi, că Neda este a lui, că are o viaţă normală, o viaţă asupra căreia deţine controlul.

Cu Neda întoarsă în existenţa lui Sunny, simte că lucrurile ar putea să se îmbunătăţească.

— Eşti prima oară în Goa, Ajay? îl întreabă ea.

Ca din senin.

Lui îi place să-şi audă numele rostit de Neda.

— Nu, doamnă.

E un plus de siguranţă s-o numească „doamnă”. Recad în tăcere.

— Doamnă, de fapt, spune peste câtva timp, surprins că vorbeşte

— neîntrebat, am mai lucrat pe aici.

— Serios, chiar asa? face ea, interesată cu adevărat. Când asta?

II păleşte timiditatea.

— Mai demult.

Ea chicoteşte moale.

— Unde?

— La Arambol.

— Fainã plajă acolo. La un local?

— Da, doamnă.

— Cu prieteni?

— Da.

— Şi o să te vezi cu ei de data asta?

— Doamnă, zice, am venit aici cu treabă.

Şi iarăşi se lasă cuprinşi de tăcere.

O conduce la hotel potrivit planului, apoi pleacă. Revine la cazarea de cinci stele a lui Sunny, parcând maşina pe o stradă rezidenţială la ceva distanţă, lângă motocicleta Royal Enfield, şi se întoarce pe jos. Trece prin detectorul de metale depunându-şi pe o tavă arma, îşi arată permisul, apoi se duce în dependinţa destinată servitorilor din vila lui Sunny şi aşteaptă. Se aşază pe pat, cu spatele drept ca o scândură, cu palmele pe coapse şi ochii închişi, de parcă ar medita. Se gândeşte la drumul în maşină cu Neda, la vântul călduţ, la tăcerea lor. Şi-o zugrăveşte apoi la ananghie, atacată. îşi aduce aminte în ce fel şi-a simţit pumnii izbindu-i agresorii. Să fie prima oară când cugetă la asta? Dinţii i se încleştează, pumnii i se strâng. Simte fiece lovitură, iarăşi şi iarăşi, implicarea despre care i-a vorbit Eh, dedicarea întru violentă. Ce simţăminte iscă ea în el? Ataşament. Nu e dorinţă trupească. Solidaritate. Posibil. Ori poate invidie? E invidios pentru cât de apropiată e de Sunny. Un loc în care nu poate ajunge. Deschide ochii
înainte să se piardă prea mult. Se ghemuieşte în pat. încearcă să doarmă. La miezul nopţii primeşte un mesaj de la Sunny. „Adu motocicleta la hotel, la cinci dimineaţa”.

E o plăcere să străbată încetişor oraşul pe Enfield, cu aerul cald mângâindu-i faţa şi huruitul sacadat al motorului puternic reverberând pe străzile pustii, scăldate în haloul gălbui-bolnăvicios al corpurilor de iluminat stradale. Aşteaptă la

recepţie pe când cerul se face tot mai palid. Şi uite-i.

Predă cheile. Rezervorul are plinul făcut. Permisul lui Sunny e în taşca cu fermoar de deasupra rezervorului. A avut grijă de tot.

— Ajay, zice Neda, ce-ar fi să te duci să-ţi vezi amicii?

— Să te întorci până mâine-seară, îi spune Sunny. La şapte.

Apoi se fac nevăzuţi.

Aşteaptă până ce îi ies din raza vizuală, imaginându-se în chipul unei prezenţe solide şi stoice dacă întâmplător vreunul dintre ei s-ar uita peste umăr, dacă ar fi nevoiţi, cine stie de ce, să revină, să se întoarcă la el. Mai aşteaptă niţel, până ce pârâiturile motorului se estompează de tot. În clipa aceea se răsuceşte pe călcâie, intră în clădire să achite nota şi, când totul e în regulă, se întoarce pe jos, cinci kilometri, la hotelul de cinci stele.

Are treizeci şi sase de ore.

Treizeci şi şase de ore, timp doar al lui, timp pe care trebuie să-l omoare. Se posomorăşte.

Ce să facă acum, să-şi viziteze vechii prieteni?

Stă pe pat şi aşteaptă. Se gândeşte să încuie şi s-o ia din loc.

Dar îi sunt prieteni măcar?

Stă pe marginea patului, cu ochii închişi, spatele drept, palmele iarăşi pe coapse.

Cugetând.

Imaginându-şi că se duce acolo cu maşina.

Şi-a mai derulat în cap scena. Parcă o vede aievea.

Ar apărea într-o maşină de teren neagră, şmecheră, în uniformă, dar cu nasturii desfăcuţi la gât, să arate că nu e în timpul programului. S-ar purta degajat, cu un zâmbet enigmatic care s-ar preschimba într-un hohot în clipa în care ei l-ar recunoaşte. Cineva l-ar îmbrăţişa, i-ar simţi umflătura armei şi ar fi uluit, ar cere să o vadă. Le-ar arăta pistolul, i-ar scoate încărcătorul, ar verifica să nu aibă glonţ pe ţeavă, l-ar trece tuturor. Ar râde pe seama băiatului care a fost cândva, ar depăna amintiri din vremurile de altă dată, ar spune istorii despre Delhi, despre cum trăiesc oamenii de vază. Le-ar arăta că e un bărbat de-acum, un bărbat care ştie cum merg lucrurile pe lume. Şi ei ar zice: „Ai reuşit, frate”.

Aşa şi-a imaginat.
Dar ce poveşti va trebui să spună despre el însuşi?
Ce istorisiri poate împărtăşi, când abia dacă ştie să vorbească?

Acolo. Vede iarăşi totul în faţa ochilor: camioneta Tempo, cuşca, pe mama şi pe sora lui uitându-se cum se micşorează în zare. Ceilalţi băieţi

înghesuiţi în el peste noapte, micul lui sine temător şi înfricoşat, îndepărtându-se de căminul lui prăpădit, dispărând în munţii albaştri, imenşi.

Iarăşi îl vede: cadavrul pe jumătate ars al tatălui său.

Îi e din ce în ce mai greu să respire.

La amiază îşi lasă deoparte arma cu tocul ei, intră în clădirea propriu- zisă a vilei şi începe să deretice, asigurându-se că bucătăria e imaculată şi că hainele lui Sunny sunt puse în ordine. Se opreşte buimac în mijlocul camerei de zi, în lumina difuză, negândindu-se la nimic şi neavând încotro să se ducă. Intră în bucătărie şi deschide frigiderul, vede berea şi vinul înşirate în uşă, resturile de mâncare de care Sunny nu s-a atins, închide la loc frigiderul. Nici măcar nu îi e foame. De băut nu bea. Nu are nimic de făcut.

însă când seara stă să se lase şi soarele se afundă în ocean, străbate

grădina vilei, iese pe poarta cu uluci albe şi coboară pe plaja privată. Sunt câteva şezlonguri pe care stau lungiţi străini ce sorb din pahare, într-un turn e un salvamar, panglica de plajă e patrulată de doi paznici care alungă câinii vagabonzi ori vânzătorii ambulanţi de pe rezervaţia cu nisip alb destinată bogaţilor.

încă e în uniformă, asudând un pic în cămaşa de corp purtată pe

dedesubt. îşi desface nasturii de sus, îşi freacă cu degetele pielea umedă din jurul gâtului, se apropie de ţărm. Simte un impuls copleşitor să se arunce în

apă. îşi dă jos pantofii şi şosetele, se dezbară de sacou şi îl aşază lângă pantofii aranjaţi frumos. Păşeşte spre mare, scoţând la iveală sub apăsarea tălpilor udeala nisipului. La primul val închide ochii şi se opreşte. Apoi intră în apă.

înaintează încetişor în unde, cu ochii închişi şi o expresie reverenţioasă pe chip. Apa îi vine până la brâu acum.

Se opreşte în spulberarea valurilor, deschide ochii şi lasă să pătrundă lumina crepusculară a soarelui.

— Hei, se aude o voce. Hei.

Se uită într-acold – paznicii s-au oprit în spatele lui, pe plajă.

— Nu ai voie aici.

Ajay se uită printre ei, apoi îşi îndreaptă iarăşi atenţia spre ocean.

— Nu ai voie. Plaja e doar pentru oaspeţi.

Rezistă alte câteva secunde, dar momentul de extaz s-a sfârsit. Se

răsuceşte pe călcâie şi o ia spre plajă, trece printre cei doi paznici, îşi culege sacoul, pantofii şi şosetele şi se întoarce la vilă.

15.

Pe Neda n-o mai vede în Goa. Sunny o lasă la aeroport înainte să se întoarcă. Apoi cei doi iau avionul spre Delhi. Sunny pare mai calm, mai decis. Câteva zile mai târziu, stă pe sofa cu laptopul în poală, uitându-se pe nişte proiecte arhitecturale, când vine Ajay cu cafeaua.

— Uite.

Sunny rupe din agendă o foaie şi o ridică spre el.

— Domnu'?

— Aici locuiesc mama şi sora ta.

Ajay despătureşte hârtia şi se uită lung la ea.

— Ai să-i mulţumeşti pentru asta lui unchiu-meu, adaugă Sunny. Vicky a găsit-o.

A rămas cu gura căscată, i-au secat vorbele.

— Îţi dau patru zile, zice Sunny. După aceea o să am nevoie de tine. După aceea totul are să se schimbe.

1
.

AJAY II

Ajay călătoreşte din Delhi până la Lucknow cu trenul, iar din Lucknow mai ia un tren spre Gorakhpur şi de acolo un autobuz local. îşi aminteşte acum totul. Praful şi fumul, mirosul de plastic ars din orăşelele acelea, turmele de bivoli, câmpurile de muştar, porumb, grâu şi trestie-de-zahăr, uleiul de motor picurând în ţărână, amestecat cu gunoaie şi vegetale putrede. Mai sunt şi fantomele. Cu braţele tăiate, beregatele retezate, capetele crăpate. Cadavre azvârlite în puţuri. Fecale umane. Oameni arzând. El s-a înălţat însă. E la un nivel superior. Parcurge kilometru după kilometru în pielea unui om reconstruit, scotocindu-şi prin trecut, trecutul din interiorul prezentului, cu sacoul lui din pânză subţire şi chipul arătos, corpul zvelt, arma apăsându-l în coaste. Şi banii. Ah, banii. Are în geanta de voiaj trei teancuri de rupii, câte o sută de mii fiecare, neatinse, înfăşurate în hârtie de împachetat care la rândul ei e înfăşurată în pânză. Trei sute de mii pentru mama lui, toate salariile din lume, lângă o cutie cu muniţie de rezervă, un schimb de haine şi o periuţă de dinţi.

îl va vedea şi totul va fi bine. *Ele* îl vor vedea. Mama şi sora lui.

Altfel, # # y mama lui era însărcinată când şi-a lăsat el viaţa cea veche în urmă, dar # # y acest fapt i-a ieşit din minte, aşa cum a pierdut amintirea durerii. Ce vor spune? Nu s-a gândit temeinic, e drept, la ce-o să găsească acasă. Nu şi-a imaginat nimic în afara tuşelor groase – pentru el însuşi ţine povestea simplă: „Ele sunt vii, există. Eu exist. Mă întorc acasă. Mă întorc întocmai cum am spus că voi face, cum a fost menit să fie. Mă întorc om de seamă,
cu posibilităţi materiale, un succes”. însă chiar când îşi imaginează această întoarcere triumfală, o parte întunecată din el ştie că e o minciună. Autobuzul lui face pană la lăsatul serii.

Pasagerii gem şi murmură adormiţi pe banchete, înfăşuraţi în şaluri, aşteptând să fie schimbată vreo piesă. Nu se schimbă

2.

nimic. Li se spune curând să coboare. Cei mai mulţi se opresc pe marginea drumului, zgribuliţi în mrejele frigului. Alţii, care ştiu drumul, o iau la pas.

Coboară şi el, cu geanta de voiaj, şi începe să meargă. Face semn unui camion.

Stă în cabină lângă şofer, înaintând cu repeziciune prin noapte. Merg aşa de-un ceas, fără să fi schimbat mai mult de zece vorbe. Ajay cercetează
şoseaua din faţă în lumina farurilor. începe, sau aşa crede, să recunoască
puncte de reper, monumente ale amintirilor adânc imprimate ale exodului.

Şoferul camionului, un bărbat îndesat şi bărbos trecut de cincizeci de # [7] #
ani, care pufăie fără oprire din ţigarete rulate, îi studiază aerul reverenţios.

— De unde eşti? întreabă.

— Delhi, zice Ajay.

Mai trece o bucată de timp.

— Dar cunoşti drumurile astea.

Ajay nu răspunde.

— Cu ce te ocupi?

— *Kaam.*

Muncă.

Camionagiul râde.

— Toţi muncim, zice, apoi, după câteva clipe: Ce fel de muncă?

Ajay se descheie la cămaşă, lasă briza rece a nopţii să-i sufle peste piept.

— *Accha kaam.*

Muncă bună.

Merg mai departe, cu cele două cuvinte levitând prin aer, ambigue şi stranii.

— Au fost probleme luna asta, zice într-un târziu şoferul. Lupte între bande. Multe camioane deturnate. Poate nu-i aşa de sigur.

Ajay se întoarce spre el.

— Pentru mine, adică?

Arma lui Ajay e în toc, pe interiorul sacoului.

Camionagiul îşi fereşte privirea.

Pentru o clipă, Ajay a uitat ce caută pe-aici.

Se lasă cu spinarea pe banchetă, închide ochii, scuturat de un fior scurt, se desfată cu puterea sa.

— Pentru cine lucrezi? întreabă camionagiul.

Vocea îi e egală, neprefăcută.

Chiar vrea să ştie.

i

— Vicky Wadia.

Brusca tăcere a şoferului spune totul.

Opresc la o dhaba în puterea nopţii. Licărul beculeţelor hipnotice agăţate prin copaci. Ajay stă singur la o masă, afară, în cel mai depărtat ungher, cu picioarele scaunului de plastic îndoindu-se sub greutatea lui. Oale aburinde cu mâncare şi voci beţivănesti nocturne răsunând de pofte beţivănesti.

Il vede pe camionagiu aruncându-i priviri de la altă masă, ghiceşte cam ce discută cu alţi camionagii, cu ospătarii de la dhaba. Discută despre el, li-l arată pe omul familiei Wadia, cel în sacou elegant, cu armă şi tot dichisul.

Îi dezbat intenţiile.

Nu se poate opri să nu simtă mândrie.

E temut, respectat.

De necontestat.

Îşi aruncă ochii asupra celorlalţi, în majoritate şoferi de camion. Mai sunt şi o mână de familii care-şi văd de-ale lor. Uitătura îi trece alene peste întreaga dhaba. Apoi se opreşte.

Un băiat de dhaba, un lucrător. Urechi mari, un ciuf de păr negru, bolnăvicios de slab, de cam doisprezece ori treisprezece ani. Munceşte la *tandoor* cu sudoarea adunându-i-se pe frunte şi o grimasă pe chip. Ajay îi scanează corpul, din creştet până în tălpi. Lanţul. O gleznă osoasă înlănţuită de baza plitei. În ochi îi joacă reflexiile flăcărilor ce pâlpâie înăuntrul cuptorului.

O altă amintire resuscitată. Dhaba, terenurile agricole din spatele ei, înţesate cu gunoaie. Zidul de beton care ascunde groapa budei. Cum de-a uitat? Băiatul sărind din cuşca unde erau cu toţii închişi, fugind din Tempo de-a latul câmpurilor împâclite, vânat de asistentul thekedarului. Răcnetul de la finalul urmăririi. Cuţitul însângerat. O clipă, Ajay crede că se află
acolo. Că aici, acum, e atunci. Lumea e şubredă.

El să fie? Acela e băiatul? L-au adus înapoi? N-a scăpat niciodată?

Se ridică şi păşeşte alene spre oamenii din ceainărie, dă

roată meselor, se învârte prin local ştiind că privirile tuturor sunt aţintite asupra lui. Trece pragul bucătăriei, ignorând protestele lucrătorilor, şi se postează dinaintea băiatului. Acesta se opreşte din lucru şi se uită la el, tremurând ca un câine bătut. O voce spune din spatele lui Ajay: *„Behenchod". O* vorbă urâtă, de ocară, ăla de i-o trage soră-sii. Se răsuceşte şi vede un bucătar pântecos, cu

un satâr în mână. „Ce faci acolo?” Bucătarul ridică dramatic satârul, însă Ajay nici nu tresare măcar şi un alt lucrător se grăbeşte să-i şuiere ceva la ureche, să-l tragă înapoi. Bucătarul coboară braţul cu satârul, îşi lasă în pământ privirea şi se depărtează, lăsându-l pe Ajay în pace.

Băiatul îşi îndreaptă iarăşi atenţia supra cuptorului. Ajay vede acum că e
străin. Încă un băiat care nu a reuşit să scape. „Ce rost ar avea să-l eliberez? Am alte treburi pe cap”.

Se întoarce la masa lui gânditor, şi pentru întâia oară îşi spune: „Eu sunt eu”.

I se aduce chai, plus un platou cu *rajma chawal* stropit din belşug cu *desi ghee.*

— De la patron, zice ospătarul arătând cu mâna spre un bărbat îmbrăcat bine şi aşezat comod la una dintre mesele de lângă casa de marcat. Nu costă nimic.

Camionagiul aşteaptă răbdător ca Ajay să termine. Când tânărul se
scoală de la masă, se ridică la rându-i şi pornesc îndată la drum. Înainte de revărsatul zorilor, şoferul anunţă apropierea oraşului.

— Opreşte, zice Ajay. O să merg pe jos restul drumului, îşi ia un moment ca să-şi trezească trupul amorţit în vreme ce camionul se îndepărtează, apoi o ia din loc. Se ţine după şanţul canalizării până ce ajunge la maghernițe, la coloniile înjghebate ilegal. Trece un pod făcut din tablă şi ajunge pe un teren de crichet lăsat în paragină, unde pasc capre. Ziua începe să se arate pe cer. Dă peste un grup de bărbaţi strânşi lângă o clădire de beton, încălzindu-se la un foc care abia mai pâlpâie. Le arată foaia de hârtie. Întreabă unde se află colonia. Oamenii îi cercetează hainele, faţa, îi indică drumul, spunându-i însă:

— N-ai ce să cauţi acolo, oamenii ăia sunt gunoi.

Trece pe marginea câmpului unde copiii joacă crichet în lumina dimineţii. O minge le scapă, se îndreaptă spre el, se opreşte. Copiii îl strigă.

Vor să le arunce înapoi mingea. Îşi dă seama că nu e în stare.

2.

Colonia e un loc împuţit. Şiruri de colibe din cărămidă şi lemn acoperite

cu foi de tablă ruginite şi prelate, construite în nămol, înconjurate de mormane de gunoi. Femeile gătesc la focuri mici în faţa căminelor mizerabile. Se opreşte printre ele, dezgustat. Dezgustat de el însuşi pentru
că s-a aşteptat la ceva mai de soi. însă asta se va schimba de acum. Se va schimba totul. Trece în lungul unui şir de magherniţe, croindu-şi drum printre focuri, copii şi câini. Bărbaţi şi femei ridică privirea spre el
temători, dispreţuitori. Se retrag în sinea lor. încearcă să le zâmbească. Se străduieşte să se uite după ea. Ar trebui să fie o surpriză. Nu aşa ar trebui să decurgă lucrurile.

O femeie într-un sari albastru imaculat îl strigă.

— Ce pofteşti?

Ajay se opreşte să se uite la ea.

Se gândeşte la cuvintele pe care le va rosti.

Trupul, de parcă l-ar pune să se arunce de pe o culme, nu vrea să se supună minţii.

Trebuie să se forţeze.

— O caut pe mama.

Cuvintele, pe buzele lui, par fragile.

Se face tăcere, apoi se aud vorbe rostite înfundat, cuvintele lui sunt repetate, o unduire de înţelegere străbate mulţimea.

Nu e cu totul prietenoasă. Nu sună a bun-venit.

— Deci tu eşti acela, zice un bătrân lungit într-un pat de frânghii.

încă o femeie se ridică în picioare, face un pas înainte, îl cercetează cruciş şi curmeziş cu dispreţ.

— Au zis că o cauţi.

— E aici? izbuteşte să îngaime.

— N-ai pic de ruşine!

Se holbează la ea uluit.

— Unde e?

— Ar fi trebuit să te ţii departe.

— Mama! răcneşte Ajay şi se întoarce spre mulţimea tot mai numeroasă. Unde e?

O gaşcă de tineri se apropie, păstrând însă o anume distanţă.

Femeile în vârstă îşi arată simţămintele.

Cu ostilitate, o femeie arată cu degetul spre o construcţie mică şi joasă din beton de la capătul şirului lor, către care se revarsă puzderie de oameni.

— Acolo e. Numai că Mary nu vrea să te vadă.
— Mary? Cine-i Mary? Pe mama o cheamă Rupa, zice.
— N-o mai cheamă.

Se opreşte în pragul construcţiei joase. Trebuie să se încovoaie doar ca
să se uite în interior. Înăuntru sunt multe scăunaşe îndreptate spre partea din faţă, unde se află o platformă cu amvon, în spatele căreia statui ale lui Shiva şi Krishna flanchează un tablou mare înfăţişându-l pe Iisus Hristos aşezat
în poziţia lotusului, formând cu degetele o *mudra.*
O biserică. Asta e o biserică.
Îşi aruncă ochii prin mulţime, răsuflarea i se înteţeşte, inima îi
zvâcneşte în tâmple. „Mama!", ţipă din rărunchi. Nu o vede pe nicăieri.
Însă cei dinăuntru se întorc spre el, tresar şi murmură, se iscă o învălmăşeală. Acum aproape toate capetele îl privesc. Toate.
În afară de unul.
Îi vede ceafa, părul cărunt şi rărit, umerii ososi, puternici, însă căzuţi. Şi-apoi o vede pe fata de lângă ea, de treisprezece ani, fixându-l cu o
privire îndurerată. În ochii ei şi-i recunoaşte pe ai lui.
Sora pe care nu a văzut-o nicicând, născută după plecarea lui.
— Mama, răcneşte şi începe să-şi facă loc prin mulţime.
Preotul n-a sosit încă. Slujba încă nu a început.
Acum, el e slujba.
Ajunge într-un sfârşit la mama lui. Femeia are chipul sever, fălcile strânse, ochii nu i se mişcă de pe portretul lui Hristos.
— Mama!
În încăpere se iscă rumoare.
O voce strigă:
— Mary, uite, s-a întors!
— S-a întors din morţi!
— E un miracol, Mary!
Alte voci.

— E-un impostor!
— Diavolul!
— Mama! zice el. Eu sunt. Ajay. Fiul tău.

3

E în faţa lui acum, îmbătrânită şi zbârcită, pustiită de durere, într-un sari zdrenţuit de culoarea lămâii verzi, nu e deloc femeia groaznică şi strălucitoare care îl vizitează în vis.

— Mama, rosteşte.

Mulţimea a amuţit.

— Mama, zice şi fata cea delicată şi înspăimântată, agăţându-se de braţul ei.

Ajay nu poate să tolereze asta. O apucă de braţe.

Iar acum ea se dezlănţuie, îşi arată furia.

— Nu mă atinge! se răsteşte. Nu te cunosc.

Ajay a rămas fără cuvinte. Braţele îi cad, înmuiate.

Femeia trece printre oameni, şontâc, îndreptându-se spre ieşire. Nu se uită în urmă la el.

Câţiva din adunare ridică acum vocea în favoarea lui, mişcaţi de scenă.

— Mary, e fiul tău.

Ea se opreşte. Clatină din cap.

— Ba nu e.

Furia lui dă în clocot. Porneşte după ea.

— Sunt aici! Sunt fiul tău!

Se întoarce spre el, iar mânia lui încremeneşte, se întăreşte ca un pietroi.

— Stai aici, dar nu-mi eşti fiu. Fiul meu a murit.

Dă să pornească spre ieşire, spre şirul de colibe.

— Nu sunt mort, zice el.

Când încearcă să i se ţină pe urme, se iscă o nouă busculadă.

— Părinte, părinte, părinte, zic vocile. Părinte Jacob...

Un bărbat în sutană intră, chel şi dolofan, cu ochi cercetători. Se pune în calea lui Ajay, întinde palma liniştitor spre el.

— Părinte Jacob. A venit băiatul lui Mary.

Însă Ajay trece pe lângă preot, aproape îmbrâncindu-l.

Femeia s-a oprit ceva mai încolo, cu spatele la el. Fără să se mişte.

— Am venit să te caut, se jeluieşte el, simţind că-i dă pe

4.

dinafară senzaţia violentă a nedreptăţii. Pricepe, în clipa când le pronunţă, cât de goale îi sună cuvintele, aşa că încearcă iarăşi: Te-am căutat. Nicio clipă nu

te-am dat uitării.

îl ia cu ameţeli. Are bani, haine arătoase, a reuşit în viaţă; acum, în pofida tuturor piedicilor, a ajuns om de seamă. Şi s-a întors. Zeci de locuitori ai coloniei s-au adunat întinzând gâturile, şoptindu-şi, îmbulzindu- se să vadă spectacolul.

— Chiar dacă m-ai trimis de-acasă, continuă, eu m-am întors. Ştiu că n-ai avut încotro. Ştiu că ai fost nevoită să mă trimiţi la muncă. Am trudit din greu, mamă, pentru tine am făcut-o. Mi-au spus... că ţi-au trimis bani lună de lună.

Ea se întoarce şi păşeşte şchiopătând spre el.

— N-a trimis nimeni nicio para, spune cu ciudă.

El coboară privirea.

— Şi nici n-avea de ce să trimită careva. Te-am vândut, zice Mary. Asta- i. Te-am vândut, dar te-aş fi dat şi de pomană!

Dinspre mulţime se aud icnete uimite.

— Mary!

— E *fiul* tău!

— Nu e! mugeşte ea, apoi, întorcându-se spre Ajay: Era mai bine dacă mureai.

— Mary!

— Mama.

— Din cauza ta, urmează femeia. Totul din cauza ta.

— Nu, mama. tu m-ai trimis departe. Am făcut cum mi-ai spus.

— A fost vina ta.

— Nu, mama.

— Ai dat drumul caprei! Ai scăpat-o pe câmpul ăla!

— Mama.

Mintea i se învârtejeşte. Ce tot spune acolo? Cum se poate ca el.

— Dacă nu erai tu, n-ar fi venit la uşa noastră!

Atâţia ani de durere ies la iveală, făcându-i vorbele ca nişte

ghiulele.

Sora pe care Ajay n-a apucat s-o cunoască vine iute lângă mama lor, îi spune cuvinte liniştitoare, o imploră să se oprească, însă e trântită la pământ.

— Şi apoi. când. după.

Ochii mamei lui s-au umplut de lacrimi.

în clipa aceea îşi dă seama.

Hema.
Unde-i Hema?
— Ai fugit!
Unde-i sora lui?
Mama lui continuă.
— Ai fugit când i-ai văzut venind!
— Nu! ţipă Ajay. M-am luptat cu ei!
— Te-ai luptat? Fricosule. Ai fugit.
Sora lui cea mică, prăbuşită în ţărână, plânge în hohote.
— Unde-i Hema? întreabă cu voce scăzută Ajay.
— Şi-au venit să te cumpere pe tine, şi te-am vândut.
— Unde-i Hema? repetă, căutându-şi în amintire chipul ei.
— Iar acum. strigă mama lui în culmea furiei, acum uite că te-ai întors. Ai tupeul să te întorci aşa, fără pic de ruşine. Un om important, cu îmbrăcăminte scumpă. Lucrezi pentru aceiaşi demoni care ne-au făcut asta?!
— Ce tot.?
— Fraţii Singh! Care ţi-au omorât tatăl. Care ţi-au stricat sora. Oamenii lor au venit la mine, mi-au spus că vii încoace. Lucrezi pentru ei acum. Se aruncă asupra lui, dă să-l zgârie, urlă. Cum îndrăzneşti să-ţi arăţi faţa aici?
Nişte bărbaţi dau fuga s-o potolească.
Iar Ajay?
Nu schiţează niciun gest. Doar stă acolo, înlemnit.
Amorţit.
Se aşază pe jos, lângă biserică.
Deznădăjduit.
Catatonic.
Mama lui a fost luată de acolo.
Bărbaţii încă stau cu ochii pe el, neştiind ce să facă, neştiind ce-o să facă el. Îi discută cazul, Ajay însă nu aude.
Într-un târziu apare sora lui cea mică. Îngenunchează lângă el.
— A suferit prea mult, zice fata.
Durează o veşnicie ca vorbele să-i ajungă la creier, întoarce capul în direcţia ei.

— Cine eşti?

— Sarah, zice fata.

Simte o gheară în piept şi ameţeală în cap. Zumzetul din minte îi îngreunează vorbitul.

— Unde e? Unde-i sora mea?

— S-a dus.

— Unde?

— La Benares, când aveam eu şapte ani.

— De ce?

— Şi nu s-a mai întors.

— Ce s-a întâmplat? De ce a plecat?

— Ar trebui să pleci de-acum, spune Sarah.

Dă să se ridice, însă el o apucă strâns de braţe. Fata se strâmbă de durere.

— Ce s-a întâmplat?

— Te rog, mă doare!

Femeile şi bărbaţii din jur aşteaptă urmarea.

— Ce s-a întâmplat după ce m-au luat pe mine?

— Nu ştiu.

— Ce s-a întâmplat?!

O altă voce, a mamei lui, îi ajunge la urechi.

— Ce s-a întâmplat? rosteşte vocea.

Femeia stă în picioare, la mică distanţă, şi îl fixează cu privirea.

— Ce s-a întâmplat cu Hema? întreabă el pe un ton imperativ, dându-i drumul lui Sarah.

Fata dă fuga la maică-sa.

— Ce se întâmplă cu toate fetele, când bărbaţii s-au dus, replică mama lui.

— Eu nu am făcut asta, zice Ajay. Eu m-am întors pentru tine.

— Ca unul din ei.

— Nu sunt unul din ei, pledează Ajay. Lucrez pentru familia Wadia. Nu pentru fraţii Singh.

Maică-sa clatină din cap, se răsuceşte pe călcâie să plece.

— Şi pentru cine crezi că lucrează ei?

O priveşte cum se îndepărtează.

O priveşte şi pe Sarah plecând.
N-a mai rămas nimic din copilăria lui.
Totul e praf şi pulbere.

Se întoarce spre mulţimea care încă observă scena.
— Unde-s Rajdeep şi Kuldeep Singh?
— Ar trebui să ştii.
— întreabă-ţi oamenii.
— Ne stăpânesc vieţile.
— Ne terorizează.
Scoate din geantă pistolul Glock. Se uită la el gânditor.
— Unde sunt?
Un tânăr de vârsta lui face un pas în faţă.
— E un hotel în oraş, îi zice. E al lor. Palace Grande. O să-i găseşti acolo.

4.

Palace Grande e o monstruozitate cu patru niveluri ridicată dincolo de
nodul rutier care marchează capătul şoselei ce dă spre orăşel. E numai
geamuri reflectorizante şi panouri de plastic ieftin, materiale proaste
îmbinate prost lăsând iluzia luxului. Un vestibul răsunător căptuşit cu
marmură, candelabre bătătoare la ochi, un palmier chinuit în ghiveci. Un
coridor dă către o sală de festivităţi, către odăi urcă ascensoare. Bărbaţi

afişând o prosperitate îndoielnică îşi expun bijuteriile înăuntru, întinşi pe divane aşezate vizavi de recepţie, lipiţi de telefoanele mobile.
în momentul acela Ajay intră pe uşile rotative.
Perechi de ochi se abat asupra lui, cumpănindu-l, introducându-l în ecuaţie.
Se apropie de recepţie orbit de furie, de răzbunare. Şi ridică privirea.
Pe peretele de după pupitru, o fotografie imensă cu ramă

aurie şi culori saturate ridică în slăvi doi bărbaţi într-o scenă stradală. în imagine se desfăşoară o procesiune. Cei doi sunt împodobiţi cu ghirlande, se îmbăiază în mulţimea de adoratori.

Rajdeep şi Kuldeep Singh.

A fost lovit în moalele capului.

Luminiţe albe îi explodează în creier.

Recepţionerul îl întâmpină cu un rânjet onctuos, ca un dihor.

— Aşa-i că-s impresionanţi?

Trebuie să se stăpânească, să-şi măsoare vocea, să nu lase ochii să-i trădeze focul inimii.

— Vreau o cameră, zice.

— Câte nopţi?

— Una.

— Actele de identitate.

Ajay îi întinde permisul de conducere, cel pe care i l-a făcut Tinu.

— Doar în trecere?

Dihorul îi examinează cu vigilenţă permisul în timp ce vorbeşte, însă Ajay nu-l aude, e pierdut înaintea chipurilor de pe perete.

— Onorabilii fraţi Singh, îi explică Dihorul ridicând iute privirea. Rajdeep-ji e proprietarul hotelului. Statut de WIP. Un om bun ca pâinea caldă.

— Şi celălalt? întreabă Ajay.

Dihorul se întoarce cu tot corpul, admirativ, spre tabloul cu cei doi.

— Kuldeep-ji e reprezentantul nostru în Parlament. Un erou al oraşului. Face lucruri măreţe. Ne-a ajutat pe toţi să prosperăm. Poţi să întrebi pe oricine.

„Poţi să întrebi pe oricine".

Dihorul îi înapoiază permisul.

— De la Delhi vii?

— Da.

— Şi ce profesie ai?

„Răzbunarea".

— Lucrez în servicii.

— Servicii?

— Da. Vreau o cameră cu vedere la şosea, zice.

„De ce? Ce crezi că vei face?"

— Are să fie greu...

Ajay trage teancul de bani, cojeşte din el câteva bancnote de-o sută de rupii, le pune pe tejghea.

Recepţionerul zâmbeşte.

— Dar se poate aranja.

Camera 302 miroase a dezinfectant şi a năluci de pofte omeneşti. Ventilatorul e apucat, când şi când, de bâţâială. Ferestrele sunt opace,

camera e întunecată până ce o apăsare pe comutator aprinde neoanele cu lumină tăioasă, fluorescentă. Ajay încuie uşa, trage siguranţa şi se mută la fereastră, se uită către şoseaua înţesată de trafic care se întinde spre zare.

Simte cum îi urcă prin piele un val de mâhnire. Lasă cicatrici.

Se aşază pe marginea patului.

Ajay Wadia.

Priponitorul Caprelor.

Îşi duce mâna la gură, îngrozit.

El a provocat totul? Lumea întreagă, aşa cum o ştie, a fost iscată de propriile-i acţiuni? Încearcă să se ducă în urmă cu gândul, să-şi vadă copilăria cu ochii minţii, încearcă să-şi aducă aminte, însă memoria îi e căptuşită doar cu absenţă. Şi-a construit viaţa în jurul poveştii exilului. O ficţiune convenabilă care l-a alimentat, i-a adus alinare.

[7]

Acum totul e o minciună.

Viaţa îi e minciună.

Durerea acestui fapt e insuportabilă.

Se poate îndoi de vorbele ei, ale acestei femei care i-a fost mamă cândva, însă nu se poate îndoi de realitatea de care e cuprins. E dispreţuit. Provoacă scârbă.

Ce poate face ca să rezolve asta?

Începe să se dezbrace, îşi dă jos sacoul cu nasturi şi pantalonii, întinde hainele de-a curmezişul patului. În bluză de corp, şort şi şosete, cu arma în toc, stinge lumina şi se apropie iarăşi de fereastră, îşi lipeşte de geam palma, simte soarele slab, iernatic. Pe şoseaua principală, un cerşetor fără picioare îşi cumpăneşte trunchiul prin forţa braţelor. Trei maşini de poliţie Ambassador îşi împing prin trafic râturile. În iarba din mijlocul sensului giratoriu dorm oameni. Alţii joacă cărţi. O zi ca oricare alta.

Întoarce spatele ferestrei, scoate din toc pistolul, îşi trece degetele peste metalul ţevii, ţinteşte către uşă. Se surprinde în oglindă, trupul zvelt, musculos al unui individ pe care nu l-a cunoscut niciodată cu adevărat.

Visul potopit de violenţe imposibil de rostit se dizolvă la trezire. E întins pe pat, a uitat unde se află. Crede că a dormit noaptea întreagă şi că e o dimineaţă însorită în Delhi. Sunny îl aşteaptă probabil. Se ridică în capul oaselor. Apoi ochii îi cad pe armă şi îşi aminteşte.

Este propriul său distrugător.

A venit să lecuiască rana.

încearcă, până şi acum, să-şi imagineze o altă cale. Ar putea să sune la recepţie. Să bea o cola, să comande mâncare de linte. Să iasă la o plimbare matinală. Să se îmbete. Să ceară să i se trimită sus o fată. Iar dimineaţă să ia autobuzul înapoi spre Delhi. Să uite de tot şi toate. Să accepte cine este.

Dar cine este? La ce i-ar folosi o fată?

E o insulă. E naufragiat.

Fără trecut, fără viitor.

Cu numele celor doi cioplite în inimă.

Kuldeep şi Rajdeep Singh.

5.

— Da?

Dihorul ridică privirea.

— Zi-mi o chestie, spune Ajay. Cum fac să mă întâlnesc cu fraţii Singh?

— Depinde ce treabă ai cu ei.

— Vreau să lucrez pentru ei.

— Multă lume vrea asta, încuviinţează ştiutor Dihorul. Dar nu trebuie să

7 # #

te vezi cu ei pentru asta.

— Vreau să le prezint respectele mele.

/V_____

— înţeleg, face celălalt şi îl măsoară pe Ajay cu ochi mijiţi. Fraţii, de obicei, sunt de găsit în oraş. Suntem adesea binecuvântaţi cu prezenţa lor chiar la noi, la recepţie. Numai că – aici se apleacă spre Ajay – în momentul ăsta situaţia e foarte încordată. Au fost nişte încurcături, între noi fie vorba, oraşul e tensionat. Duşmanii fraţilor Singh au făcut anumite mişcări. Acum fraţii sunt cu oamenii lor, discutând cum să răspundă.

— Şi când se întorc?

— Imposibil de zis, face Dihorul cu un zâmbet şi palmele întinse. Ca nişte copii, aşteptăm cu toţii.

Ajay se opreşte lângă ascensor, voind să se întoarcă în cameră, când un tânăr cu mutră de şmecher, într-o cămaşă cu model sclipicios, i se strecoară alături. Uşile se deschid. Intră în lift amândoi.

— Vrei să-i cunoşti pe fraţii Singh? zice tipul îndată după închiderea

— uşilor. Te-am auzit vorbind, continuă precipitat. Zic toţi că e imposibil, dar se poate aranja, numai nu-ţi pierde vremea cu chutiya ăla de la recepţie. Numai vorba e de el, e-un peştişor, nu ştie nimic.

— Tu cine eşti?

— Vipin Tyagi, se prezintă celălalt lipindu-şi palmele într-un *namaste.* Rezolv chestii.

— Vreau să-i întâlnesc, zice Ajay.

— Am înţeles.

— Să-i văd faţă în faţă.

— Dificil. Dar nu imposibil.

Liftul se deschide la etajul lui Ajay.

— Cât costă? întreabă el.

Vipin îşi propteşte corpul între uşi, împiedicându-le să se închidă.

— Şşşş. Nu aşa vorbesc oamenii cinstiţi. Ce-ar fi să ne întâlnim diseară, să discutăm? La nouă? În spatele templului lui Hanuman. La terenul cel vechi de crichet. Frumuşel, fără zarvă. Adu cu tine nişte bunăvoinţă şi hai să vorbim la umbra zeului.

6.

Oraşul se frământă, cuprins de înserare. Ultimele raze de lumină, subţiri, se frâng şi se pierd în înfrigurarea nopţii. Vânzătorii ambulanţi oferă, la tarabe peste care se ridică aburi, *aloo tikki, kachori, shakar-kandi chaat,* ceai fierbinte, îndulcit. Vălătucii de fum de la focurile făcute cu lemne se ridică pe fundalul amurgului. Clopotele templelor bat. Ajay toarnă pe el o căldare de apă rece.

Ştie că sunt riscuri mari să fie atras într-o capcană.

Dar ce altceva să facă?

La şapte se îmbracă, îşi verifică sub sacou umflătura armei,

pune în
geantă banii. Îşi ia o omletă de la toneta de vizavi şi îşi trece timpul hoinărind pe alei, ţinându-se la umbră cât de mult poate. Atmosfera este febrilă. Se preumblă grupuri de tineri cu aspect de duri. Pe la felurite puncte de control vede agenţi de poliţie. Nu se poate şti în slujba cui se află aceştia. Trece pe lângă *mandir*-ul lui Hanuman, dar se ţine la distanţă, veghind din umbre. Pe la opt şi jumătate străzile încep să se golească,

recepţia hotelului e pustie. O ia înapoi pe străduţele dosnice.

Ajunge la templul încuiat şi părăginit cu câteva minute înainte de ora
nouă. în timp ce adastă pe aleea din spate, simte că cineva îl ţine sub observaţie dinăuntru. Ar trebui să plece îndată. Ar trebui să pună mâna pe armă. Ar trebui.

— Prietene, ai venit.

Nu e un loc bun pentru o întâlnire.

Ajay începe să dea înapoi.

— Dar unde te duci, prietene? Nu vrei să-l vezi pe Kuldeep Singh?

— Am făcut o greşeală, zice Ajay.

Propria-i voce îl face să tresară. Piţigăiată, slabă.

Dă să plece, însă descoperă o armă îndreptată spre faţa lui. Un bărbat pe
care l-a văzut, parcă, pe stradă? îi e greu să se concentreze asupra înfăţişării celuilalt cu arma aţintită spre el.

— Stai pe loc, frăţioare, îi spune afabil Vipin. Te vede toată lumea. Eşti deja celebru. Mai bine să intrăm şi să discutăm.

Haidamacul îi face semn cu arma către vocea lui Vipin Tyagi, iar Ajay pătrunde în clădire.

— Sper că nu te deranjează, zice Vipin, care are alături încă un gealat. Mi-am adus nişte amici. Până la urmă, ar fi o prostie să te vezi singur cu un străin, noaptea, în oraşul ăsta, nu crezi?

Ajay nu are cuvinte. Ce neghiob a fost! Ce inutilă credinţa lui că ar putea să modifice lumea.

Vipin face un pas spre el.

— Ai face bine să dai încoace geanta aia.

Bătăuşul de lângă Vipin trage o macetă din teacă, în vreme ce tipul cu pistol împunge ceafa lui Ajay cu ţeava armei.

— Nu ştiţi cine sunt, spune Ajay.

Vipin Tyagi râde, iar hohotul îi e urmat de râsetele celorlalţi nelegiuiţi.

— Aruncă-mi geanta.

Ajay o aşază la picioarele sale.

— Ti-am zis s-o arunci, behenchod!

— Lucrez pentru Vicky Wadia, spune Ajay.

Vipin se opreşte, îl priveşte pieziş. Apoi iarăşi se pune pe râs.

— Aşa să fie? Lucrezi pentru Vicky-ţi? face Vipin Tyagi şi mişcă mustrător din deget. Dacă ai lucra pentru un asemenea om, n-ai avea de ce

— să apelezi la mine. Nerăbdător, plictisit, ridică bărbia spre cel cu arma. Ia geanta. Şi după aia lichidează-l.

Totul se petrece în doar câteva clipe.

Dintre cei trei, pistolarul moare primul. El e acela care întinde mâna după geantă, cel care îşi ia ochii de la pradă. Lui Ajay nu-i trebuie decât instinctul, revelaţia fulgerătoare că pistolul nu-i mai este proptit în ceafă, ci îndreptat spre cer. Se roteşte în jurul axei. Nu se gândeşte că ar putea să moară, că i-ar putea exploda creierul, că s-ar putea face terci în ţărână. Se răsuceşte şi apucă încheietura mâinii pistolarului, iar arma se descarcă în vreme ce cad la pământ amândoi. El reacţionează cel dintâi. Are să-i mulţumească lui Eli pentru asta, pentru ceasurile interminabile de antrenament sec, mecanic, însă cui să mulţumească pentru furia sălbatică? Lui Sunny? Mamei lui? Cad, iar Ajay îi rupe braţul pistolarului. Gealatul cu
macetă dă năvală deja. Însă ceva din pocnetul osului rupt îl face să atace fără tragere de inimă, iar lui Ajay atât îi trebuie ca să facă un salt înainte şi să-l doboare, să-i pironească sub genunchi mâna cu maceta şi să-l lovească iarăşi şi iarăşi în plină figură. Apucă între mâinile lui capul haidamacului
şi îl izbeşte de pământ. Înşfacă maceta şi îi retează gâtlejul, apoi o abate asupra căpăţânii pistolarului cu braţul frânt. Când se roteşte iarăşi, gâfâind, cu ochii o pojghiţă de sânge, Vipin Tyiagi a prins rădăcini parcă, cu ochii holbaţi şi gura căscată larg.

— Te pot duce la ei, frate! ţipă Vipin.

/V_____

Însă lui Ajay nu-i mai pasă. Peste el s-a lăsat o ceaţă roşie. Face un pas mare spre Vipin, ridică lama şi îl izbeşte în plină figură.

7.

E două dimineaţa acum, în camera de hotel. Stă aşezat pe podeaua rece, cu spinarea lipită de perete şi arma îndreptată spre uşă. Oraşul e un vacarm. Bărbaţi care scandează şi răcnesc. Urlă ca fiarele, cerând sânge.

Toate celulele din corpul lui Ajay ard ca focul.

E un ucigaş. A ucis.

Mai devreme a ieşit de pe alee cu geanta, având încă în mână maceta, s-a împleticit peste terenul de crichet, cu faţa şi sacoul stropite cu sânge şi inima bubuind ca un ciocan pneumatic. Ar fi fost mai înţelept să fugă chiar atunci? Să dea fuga direct spre marginea oraşului? Nu, fuga ar fi fost cel

mai rău lucru. I-ar fi adus condamnarea la moarte. Trei cadavre şi un străin care s-a făcut nevăzut din hotel. Un străin care întrebase de fraţii Singh. Lar fi hăituit. L-ar fi adus înapoi şi l-ar fi sfârşit de zile. L-ar fi torturat. I-ar fi torturat mama şi pe sora cea mică. Ar fi eşuat în toate chipurile, ba şi mai rău de atât.

Şi-a urmat deci furişatul pe străduţele în beznă până ce a ajuns la o cişmea, a apăsat pe mâner şi s-a clătit pe mâini şi pe faţă, a înhăţat un şal de pe o frânghie din faţa unei case şi s-a înfăşurat în el. Şi s-a întors în oraşul cu obloanele trase. A umblat pe străzi, fremătând de adrenalină, încercând să nu se lase zărit.

S-a uitat atent la hotel, de pe cealaltă parte a şoselei.

A aşteptat douăzeci de minute până ce un grup mare şi lăudăros a ieşit din sala de festivităţi.

S-a strecurat în incintă odată cu ieşirea lor sub luminile albe, strălucitoare. #[7]

Dihorul nu era la post.

A tras concluzia că nu fusese observat.

Ajuns în cameră, şi-a rupt de pe el, fâşii-fâşii, costumul însângerat şi l-a îndesat pe fundul genţii de voiaj. S-a frecat temeinic sub duş, şi-a frecat părul până ce la tălpile lui apa s-a limpezit. Vedea însă, la fiecare închidere a pleoapelor, izbitura macetei, căderea acelui corp. Ori de câte ori închidea ochii, vedea faţa lui Vipin Tyagi despicându-se ca un pepene roşu.

E trei dimineaţa acum, iar Ajay contemplă epava propriei vieţi.

Răzbunare. Nici măcar asta nu-i iese cum trebuie.

Aude forfota străzii.

Cadavrele au fost, cel mai probabil, găsite.

Cât mai face acum pielea lui?

Strânge patul armei în palmă.

Îi aşteaptă să vină.

Să tragă în ei? Ori să se împuşte?

S-a făcut patru dimineaţa, iar claxoanele, ţipetele şi huruitul motoarelor au început să se destrame. O picoteală se lasă

afară, în cer se iveşte o geană de lumină.

Poate ăsta e momentul să fugă? Să predea camera, să se poarte degajat şi

s-o tulească. Nu. Nu. Ar da de bănuit. Şi unde să fugă? înapoi la Sunny? Nu, l-ar găsi până la urmă. Şi cum mai poate lucra pentru familia asta?

Imposibil. Aşadar, are să dispară. Să găsească refugiu undeva. în munţi? în Goa? Sau într-un loc în care n-a mai pus piciorul. E în stare să o facă. Să fugă şi atât.

Apoi îi vine în minte.

Benares.

Va fugi la Benares.

îşi va căuta acolo sora.

Singurul lucru de care se mai poate agăţa.

Se ţine bine de gândul acesta.

închide ochii. Bezna îl înghite.

Se trezeşte când lumina zilei se prefiră prin geam.

încă are arma în mână, încă stă cu spatele lipit de perete.

Cât e ceasul?

Se uită la încheietură.

Aproape nouă dimineaţa.

Trupul îl săgetează dureros, însă dimineaţa aduce trebuinţe noi. Se piaptănă, se bărbiereşte, încearcă să-l întruchipeze cât mai bine pe slujitorul cel şters şi nebăgat în seamă în care s-a transformat la loc. Are o zgârietură pe obraz şi o privire pustiită. Dar nu e momentul să se gândească acum la asta. Trebuie să coboare la parter, să plătească. Speră din răsputeri să nu fie abordat, luat la întrebări. Să-şi ia arma cu el? Nu. Mai bine să aştepte până ce poate pleca netulburat. Trage acoperământul metalic de pe unitatea de aer condiţionat zuruitoare şi piteşte acolo arma.

Când ascensorul îl leapădă în holul recepţiei, e întâmpinat de o mare de zgomot.

Un televizor e dat tare. Şi Dihorul e la post, flutură spre el din mână, pare încântat.

— O dramă în toată legea, prietene, chiuie spre el, tensiune la cele mai înalte cote, ia să vezi.

Nu se vede niciun semn de bănuială.

— Am auzit gălăgie noaptea trecută, zice Ajay ferindu-şi privirea.

— Cum să dormi într-un aşa moment? zbiară Dihorul, nebăgând în seamă dispoziţia tânărului.

— Vreau să predau camera, zice Ajay.

— Cum să predai într-un aşa moment?! Trei dintre muncitorii lui
Kuldeep au fost omorâţi, chiar lângă templul lui Hanuman. Îţi închipui una ca asta? Sunt sigur că-s cei din banda Qadari.

Arată cu mâna spre televizorul prins în colţul peretelui. Se vede o mulţime de bărbaţi. Un reporter se află la locul crimei, la lumina zilei – corpurile celor ucişi sunt acoperite cu cearşafuri pătate de sânge. Camera se mută pe un grup de cam cincizeci de oameni înarmaţi cu săbii, cu fâşii de culoarea şofranului legate peste frunţi, protestând zgomotos, mărşăluind prin orăşel.

— Dumnezeu s-a supărat, declară unul dintre cei aflaţi la recepţie.

Altul:

— Dumnezeu trebuie să aibă grijă doar la Kuldeep Singh.

— Prostii. Fraţii Singh au şters-o ca iepurii. De aia se ascund. Se ascund de zile întregi.

— Mai tacă-ţi gura, urlă primul, sau te împuşc acuma, pe loc.

Tocmai când pare să se işte sământă de scandal, emisiunea de ştiri îl arată pe Kuldeep Singh.

Vorbeşte de lângă vila lui, în kurta albă şi cu eşarfă galben-şofran, cu ochelarii negri de soare traşi în susul frunţii lăsând să i se vadă ranchiuna din priviri, perorând despre valul acesta de violenţă care întinează puritatea oraşului lor, despre nevoia urgentă de răzbunare. Li se adresează celor care îl numesc laş. Da, a auzit şi el minciunile. Are să regleze el socotelile.

— Nu vom ceda, exclamă Kuldeep Singh. Ne vom arăta de un milion de ori forţa. Şi dacă acele persoane dintr-o *anumită comunitate* ni se opun, le facem bucăţi.

— Dramă în toată legea, zice iarăşi Dihorul, aproape frecându-şi mâinile de desfătare. Fraţii Singh o să facă un miting de protest prin oraş, în după- amiaza asta. Şi ghici ce! E adevărat. Protestul o să se încheie chiar aici, zice şi se răsuceşte iarăşi spre Ajay, cu un zâmbet cercetător. Dar zi. parcă voiai să predai camera, aşa-i?

8
.

— Nu, spune Ajay. Rămân.

8

Aude marşul cu mult înainte să-l vadă. Motoarele ambalate, ţipetele stridente ale claxoanelor maşinilor şi motocicletelor, megafoane revărsând sloganuri care îi proslăvesc pe Dumnezeu şi pe Kuldeep Singh. Priveşte din odaia lui cum se ivesc pe şosea, câteva sute de bărbaţi purtând galben- şofran, strângând macete în pumni, săbii, pancarte şi drapele, câţiva ţinând ridicate deasupra capetelor carabine vechi ori pistoale, iar în jurul acestora, alte sute, cetăţeni veniţi să caşte gura, privitori care încurajează, o privelişte uluitoare, o imensă şerpuire umană în direcţia lui. Odată ce mărşăluitorii se apropie, îi desluşeşte în inima mulţimii pe fraţii Singh, fiecare în câte o maşină de teren, Kuldeep în picioare, cu braţul înălţat, primind adulaţia mulţimii, Rajdeep fluturând o sabie. Tot mai aproape de hotel.

Larma e asurzitoare, vocile scandează: *„Jai Shri Ram. Jai Kuldeep Singh”.*

Vede prin mulţime multe stindarde purtând efigia zâmbitoare şi cucernică a lui Vipin Tyagi, cetăţean onorabil. Fraţii Singh coboară din jeepuri. Strâng mâinile întinse ale susţinătorilor.

Sunt cinci rânduri de scaune de plastic îndreptate spre tribună, apoi o sofa lungă şi largă pe o platformă înălţată din spatele lor. Un cordon de poliţişti separă această arie VIP de mulţime. Un muncitor urcă la tribună, bate cu degetul în microfon, proclamă curajul şi onestitatea lui Kuldeep Singh.

Kuldeep Singh urcă pe scenă.

Rajdeep Singh se aşază pe sofaua persoanelor de vază, leonin.

lată-i aici, chiar înaintea lui.

Vede, pe feţele lor, chipul tatălui său.

Şi toate fanteziile despre fugă se spulberă precum fumul.

Nu va mai avea niciodată o asemenea ocazie. Ştie ce înseamnă asta. Îşi

poate găsi, în cele din urmă, un scop în viaţă.

Scoate Glock-ul din aparatul de aer condiţionat şi-l pune la

brâu.

Se înfăşoară peste piept cu şalul furat.

Sub şal are un deget pe trăgaci.

Iese din cameră, îşi lasă şi geanta în urmă.

Porneşte pe culoar către ascensor.

Apasă pe butonul pentru parter.

Când iese în holul aglomerat al recepţiei, se descoperă cugetând la Kuldeep Singh, mai precis, la moartea acestuia. Odată ce-a scos pistolul, mai are. cât? Două secunde să tragă? Mai puţin? Va porni în fugă spre el?

Va păşi agale? îşi va spune numele? îi va trage un glonţ în cap? Pulsul io ia razna, palmele i se fac lipicioase. Cinci secunde? Trei secunde? Un crâmpei de secundă, atât doar, va dura să explodeze. După aceea? Rajdeep Singh. Va fi timp suficient ca Rajdeep să-şi vadă răpus fratele. Şi, dacă e calm, îl poate împuşca şi pe Rajdeep de pe scenă. Să descarce în el restul magaziei.

Ori va păstra pentru sine un glonţ?

îi va trebui măcar?

Că doar ceilalţi se vor ocupa îndată de el.

E pe cale, aşadar, să săvârşească fapta.

Asta îi este viaţa.

îşi face drum prin holul aglomerat până în faţă. O uşă laterală duce către grădina unde a fost înălţată tribuna. Prin preajmă mişună lucrători.

Ajay dă cu ochii de Dihor, care stă lângă uşă. Se apropie de el.

— Aa, aici erai, prietene! exclamă Dihorul.

— Te căutam, replică Ajay.

— E ziua ta norocoasă!

Ştie? Suspectează ceva?

— Vreau să ajung mai aproape, spune Ajay strecurând un teanc de rupii în palma Dihorului. Vreau să-l văd pe Kuldeep din latura tribunei.

— Hai cu mine, zice Dihorul.

De unde s-au poziţionat, într-o latură a scenei, îl văd pe Kuldeep pregătindu-se să păşească în faţă. Văd şi sofaua aducând a tron pe care stă Rajdeep Singh şi, în spate, mulţimea fremătândă.

— E fantastic, nu? ţipă ascuţit, peste zgomot, Dihorul. Ti-am spus doar, niciun om de aici nu e mai puternic decât.

însă chiar când rosteşte vorbele acestea.

9.

îşi face apariţia Vicky Wadia. Uriaşul înfricoşător. Străbate marea de corpuri, trece de cordonul poliţiei, suie pe sofaua persoanelor de vază,

purtând un şal *shahtoosh* peste kurta neagră, cu aceleaşi plete negre, cu corpul în acelaşi timp masiv şi vânos, cu inelele de pe degete scânteind, şi îndată rânjetul arogant al lui Rajdeep se schimonoseşte când Vicky se postează lângă el, dominându-l cu statura, şi atunci Rajdeep sare în picioare, înclină capul lipindu-şi palmele una de cealaltă şi-i face loc, trăgându-şi trupul într-un ungher pentru ca Vicky să poată sta exact la mijloc, picior peste picior, cu braţele lăbărţate peste spetează.

Acum Kuldeep Singh se îndreaptă spre mijlocul scenei, către microfon. Vorbeşte despre puterea, poziţia, sfidarea sa.

— Cultura ne este ameninţată, proclamă Kuldeep. Felul nostru de-a fi.

Vor să ne măcelărească în puterea nopţii. Vor să ne facă să trăim în frică.

Toate relele care ne îmbolnăvesc, bandiţii care vor să profite de bunăvoinţa

noastră. Asemenea lucruri se petrec acum. Contrabanda, traficarea copiilor

noştri, violarea femeilor noastre, uciderea fraţilor noştri. Vin

toate de la o # 7 7 ##

ameninţare din afară pe care o cunoaştem prea bine. Trebuie să îi rezistăm

şi să ne conservăm modul de viaţă. Trebuie să menţinem ordinea, cu forţa, # # # 7 # 7

dacă e necesar. Prea multă vreme am tăcut. E necesar să ne ridicăm împreună, să ne unim vocile contra unui duşman comun.

Jai Shri Ram. Jai Kuldeep Singh.

„Acum e momentul”, îşi spune Ajay.

Kuldeep Singh, cu braţele ridicate deasupra capului, mulge adulaţia şi furia mulţimii.

Acum e momentul.

Dă să apuce, pe sub şal, pistolul de la centură.

Are deja un cartuş pe ţeavă.

Ştie.

Acum e momentul.
Poate sări pe scenă.
Poate să tragă.

— Chutiya.
O voce, deasupra, rosteşte calm cuvântul.
Laconic şi baritonal, cu o nuanţă de amuzament şugubăţ.
Ajay ridică ochii şi îl vede pe Vicky Wadia zâmbindu-i de sus.
Iar Dihorul, ferindu-şi privirea, se trage înapoi temător.
Vicky îşi trece braţul peste umărul lui Ajay.

— Am auzit că eşti în oraş.

Se agaţă de el ca un prieten vechi, îşi vâră o ţigară în gură, strânge cu mai multă putere braţul drept peste grumazul lui Ajay, aprinzând-o.

— Am stat cu ochii pe tine.

Ajay a îngheţat. „Nu era acolo, sus?” Se uită înspre zona VIP-urilor, aşteptându-se să-l vadă pe Vicky aşezat pe sofaua-tron. Aşteptându-se ca cel de alături să fie o iluzie. Nu.

Nu.

Chiar e aici.

— Ai avut treabă, toarce aprobator Vicky. Ti-ai văzut, după atât timp, mama. Ba chiar ai avut şi vreme să-ţi faci prieteni noi.

Se apleacă atât de aproape de obrazul lui Ajay, încât mustaţa i se atinge de pielea moale. Vicky chicoteşte, suflă fum.

— Iar după aia i-ai omorât.

Ajay încearcă instinctiv să se smulgă, încearcă să găsească o rută de evadare, însă braţul imens, ca un şarpe boa, îl ţine încremenit locului. Ochii îi umblă în toate părţile, alarmaţi. Simte că dispare, că se pierde înăuntrul făpturii enorme a lui Vicky. Doar mâna, sub şal, e liberă să apuce arma.

— Şşş, îl linişteşte Vicky. Nu te teme. Slăbeşte strânsoarea, îi dă o palmă binevoitoare peste umăr şi-l asigură: Sunt bun la ţinut secrete.

Dă drumul ţigării, o striveşte sub talpă.

Inspiră. Respiră.

Mâna lui Ajay trage uşurel, încetişor, Glock-ul de la centură. Binişor, încercând să nu încovoaie degetul pe trăgaci.

— Şi ce-ai de gând, anume, să faci cu arma aia? îl iscodeşte Vicky.

Ajay încearcă din răsputeri să-şi înghită nodul din gât, să nu se piardă cu firea.

— Dacă nu eşti atent, continuă Vicky, o să-ţi zbori coaiele. Pe

buze îi mijeşte un surâs. Şi o să am lămuriri de dat.

„Prins. Eşti prins”.

— Ia te uită, oftează Vicky trasând cu braţul liber o linie peste orizont, de parcă ar admira un apus de soare, în vreme ce mulţimea întărâtată îl ovaţionează pe Kuldeep Singh şi mugeşte, cu armele înălţate în aer, cerând sânge. Oamenii ăştia toţi. Gata să-şi facă inamicul harcea-parcea. Nu că-s frumoşi? Inhalează aerul, izul de mânie şi violenţă e ca un parfum pentru el. întotdeauna e bine să ai cinci sute de oameni la îndemână ca să facă terci

— vreo chestie. Dar mai importanţi sunt cei zece mii din spatele lor, toţi fricoşi până la unul, zice cu hohot, ţinând zdravăn capul lui Ajay. N-ai idee ce vorbesc, aşa-i, băiete? începe să prefire printre degete părul lui Ajay. Dar sunt mândru de tine, reia peste câteva clipe. Să omori trei oameni nu-i puţin lucru. Eu aveam doisprezece ani când am privit întâi în ochii unui puşti

care o mierlea. N-o să-i uit mutra cât oi trăi. Îşi dă un moment ca să îngăduie amintirii să se înfiripe: Mirare. Era mirat. Şi cum au arătat ăştia trei? La capătul vieţii lor. Au părut surprinşi? Au avut timp să fie? Sunt sigur că au meritat-o. Smuceşte înainte şi înapoi capul lui Ajay, pe axul gâtului, de parcă ar fi o jucărie, în timp ce vorbeşte mai departe: N-ai tu grijă, n-o să le ducă nimeni dorul, chiar dacă lasă altă impresie. Ăsta-i numai pentru show. Ca să fiu sincer, mi-ai făcut un favor. Haosul ăsta dă bine în afaceri. Dar ce încercai tu aici? întreabă făcând un gest spre Kuldeep Singh. Să ajungi la câinele ăsta? La căcatul ăsta cu ochi? Ca să-l mântuieşti de zile? Să-i lichidezi fratele. Şi-apoi ce? Aveai de gând să mori şi gata?

Lasă în suspensie întrebarea. Urmăresc amândoi ce se petrece la tribună într-o tăcere lugubră, timp în care Ajay simte că stomacul îi e smuls din trup, lepădat pe jos.

— Să-ţi spun un mic secret, zice iarăşi Vicky. Ăştia doi, Kuldeep şi Rajdeep Singh, nu înseamnă *nimic. Sunt* nimicuri. Ţi-ai risipi viaţa de pomană dacă i-ai omorî în momentul ăsta. Plus că îmi mai sunt folositori. Aşa că îţi spun eu ce-o să faci. O să faci stânga-mprejur, o să-ţi iei frumuşel valiza şi-o să te întorci la Delhi. Du-te înapoi la Sunny şi uită de tărăşenia asta, mai fă-o ceva timp pe fata în casă.

Degetul lui Ajay tremură aşa de tare pe trăgaci, încât în ochi i se adună lacrimi.

Parcă s-ar roti, s-ar roti necontenit.

Şi ar cădea într-un puţ negru, adânc.

— Iar după, la momentul potrivit, o să ţi-i dau pe mână. Rajdeep şi Kuldeep Singh. Şi-o să-i poţi schingiui cum pofteşti. Poţi să le tragi dinţii din gură, poţi să le tai limbile, să le scoţi ochii, le poţi smulge inimile din piept. Promisiunea asta ţi-o fac. Şi, după ce s-a sfârşit, o să-ţi mai dau ceva. Pe soră-ta. Poate că mama ta e pierdută, dar îţi rămâne surioara. Da, e vie.

În Benares. Am văzut-o cu ochii mei. Se gândeşte des la tine. O să te duc la ea. Dar numai dacă faci cum ţi-am spus.

10.

Ajay ia trenul de noapte şi soseşte la Delhi în următoarea dimineaţă, devreme. Ignorând glumiţele nevinovate ale paznicilor, se duce direct în camera lui şi încuie uşa. Simte, cu toată liniştea de aici, că nu e în ### siguranţă, că Vicky îl supraveghează. Scoţându-şi din geantă arma, îşi aminteşte ce i-a spus la despărţire Vicky.

— Eşti cine eşti, trecutul s-a dus. Acum trebuie să iei prezentul în stăpânire.

Scoate banii din geanta de voiaj, îi pune bine. Extrage de pe fundul genţii costumul mototolit, mânjit şi pătat de sânge.

În viaţa asta a avut o şansă, îşi spune, să fie un om simplu.

Un om bun. Acum e un om al clanului Wadia.

La amiază îi dă raportul lui Sunny.

— Ai întârziat, zice Sunny, deja în mână cu un pahar de whisky.

— Scuze, domnu'.

— Ţi-am spus doar. Aveam nevoie de tine.

— Da, domnu'.

Începe să strângă paharele goale, le duce la bucătărie.

— Deci? întreabă Sunny.

Ajay se opreşte.

— Domnu'?

— Ţi-ai găsit mama?

Încearcă să doarmă în după-amiaza aceea, însă nu poate. Se duce în schimb la sala de forţă din cartier, să ridice greutăţi. Încordarea, apoi sleirea care-l cuprinde după ce se opinteşte în fiare sunt binevenite. Însă când lasă haltera, când nu o mai poate ţine, pe umăr îi poposeşte o palmă. Reacţionează violent, se răsuceşte şi îşi apucă de gât atacatorul. Nu-i decât Pankaj, un amic de la sală.

1

1.

— Frate, eu sunt, se vaită Pankaj, şocat de agresiune, apoi se uită la obrazul zgâriat al lui Ajay şi i se face frică. Ce-ai păţit? întreabă.

.

Se întoarce la datorie la şase după-amiază, îi pregăteşte un cocktail lui Sunny. Acesta se retrage în dormitor cu paharul, ia cu el şi sticla de whisky

şi trânteşte uşa în urmă. Gautam Rathore apare la opt, trece pe lângă Ajay, se trânteşte pe sofa, se apucă de răsfoit reviste şi cere la rândul lui o sticlă de whisky.

Arată cu bărbia spre dormitorul lui Sunny.

— Stoarfa aia e cu el înăuntru?

Ajay îi aduce sticla lui Gautam, împreună cu gheaţă şi sifon.

— E singur.

— Atunci zi-i să vină încoace! Repejor.

Ajay ciocăneşte o dată, discret, şi aşteaptă. Nimic.

— Oare ce-o face el acolo? mormăie împleticit Gautam. Tot nimic.

— Domnu', rosteşte Ajay, a venit Gautam.

Sunny se arată cu o lentoare meditativă pe chip.

— Lasă-ne singuri, zice. Te sun eu când am nevoie de tine.

Ajay se întoarce în odaia lui.

Două ore mai târziu, e sunat. Ajay trebuie să pregătească maşina. Fără şofer. Doar el.

Se ridică din pat, se îmbracă, pune sub jachetă pistolul şi se îndreaptă spre garaj, unde ia cheile de la o Toyota Highlander. Semnează de primire fără un cuvânt, urcă, porneşte motorul. Scoate automobilul pe poartă şi opreşte lângă Mercedesul aparţinându-i lui Gautam Rathore.

RAJASTHAN

SCÂRBAVNICUL GAUTAM RATHORE

(Şaisprezece ore mai târziu)

1.

Gautam îsi vine în simţiri.

Fără să aibă habar pe unde e, fără vreo idee despre cum a ajuns acolo.

întins pe spate, se uită absent la firele de praf care plutesc într-o rază de soare.

Clipeşte ca o sopârlă.

Pelicula conştienţei se rupe.

Atunci începe durerea.

Zvâcnetul creierului inflamat înăuntrul craniului mândru, regesc. Momentele precum acesta nu sunt rare.

Dimpotrivă, s-a tot bălăcit în ele.

Azi însă ceva e altfel, azi e ceva foarte greşit în peisaj.

E crescut în puf.

Dar nu ca Sunny Wadia.

Avuţia lui e străveche, legendară.

Bogat în proprietăţi, sărac în numerar.

Mulţi nu şi-ar da seama; aparenţele înşală, căci el se trage din stirpe de magicieni, e întâiul născut al familiei Rathore din Bastragarh, neam vestit pentru papucii brodaţi cu nestemate şi vânătorile de tigri. Conducători, într- un fel sau altul, ai unei bucăţi vaste din statul Madhya Pradesh.

Numai că se omoară cu zile.

Se întoarce pe dos.

Întoarce spatele.

Îl dispreţuieşte pe Sunny Wadia.

Dar a fost cu el noaptea trecută.

Nu-i aşa?

Atunci ce caută aici?

încearcă să desluşească prin pâclă gaura neagră a ochiului minţii.

În străfunduri nu e nimic.

Ba nu, o pâlpâire de alb.

Un chip ivindu-se.

Doamne, o fată îmbrăcată în zdrenţe.

Implorând.

Cu ochii mari.

Tot mai mari.

Mâinile întinse rugător.

Ce vulgar, nu poate fi în regulă.

Se cutremură, se chirceşte.

Fata e cuprinsă de o lumină orbitoare.

Tăcere în sală.

Totul e de o serenitate maiestuoasă.

Parfumul luxului.

„Sunt OK”.

„Sunt OK”.

A fost cu Sunny astă-noapte.

L-a stors de parale, pfuai.

Şi apoi?

„Gândeşte, creiere”.

A mai fost ceva. Sunny avea o chestie importantă de zis.

Îşi aminteşte sosirea la club.

Cum au intrat ţanţoşi.

Pe după draperia de catifea.

Literalmente de catifea. A păşit în separeul VIP-urilor cu un rictus încremenit pe mutră. Apoi?

Ochii lui Gautam cad asupra pereţilor de lut roşu, asupra paravanului străvechi în stil rajastani. Neclintirea acestui loc. Şi afară, atâta lumină.

Îşi pierde şirul gândurilor.

„Unde eşti, din nou?

Ce cauţi aici?
Ştii încăperea asta?”

Bărbaţi ca el de obicei o cunosc.
Descoperă că o cunoaşte şi el.
E Vila Jasmine de la hotelul Mahuagarh Fort Palace.
Da, întocmai.
Bârlogul bătrânului Adiraj.
La două sute de kilometri de Delhi, în pustiul Rajasthanului.
„Ce mama dracului cauţi aici?
Că doar, în principiu, nu mai ai voie să pui piciorul prin preajmă. După incidentul cu fermoarul şi pomeranianul arabului din Emirate”.
Interiorul nu trădează nimic. Niciun indicator de „beţie crâncenă” într-o cameră în care obiectele nu par clintite din loc. Niciun semn lăsat de vreun alt musafir. Nu sunt haine aruncate pe spătarele scaunelor. Nu zăreşte urme pârlite de jarul ţigărilor, nici scrumiere care dau pe dinafară, nu e niciun pahar spart, nicio sticlă goală pe duşumea. Nici sânge nu e. Totul, cel mai probabil, s-a întâmplat altundeva.
Nu-şi aminteşte decât că l-a întovărăşit pe Sunny.
Ce noapte îndrăcită o fi fost!
Verifică dacă nu s-a scăpat pe el; în dimineţi precum acestea, probabilităţile sunt măricele.
Dar nu! E curat ca un copilaş abia scăldat.
„Doamne, ce uşurare, ha!”
Şi totuşi *poartă* pijamaua altcuiva: cu dungi roşii, cam mică pentru el.
Iar în fundul gâtlejului simte, ca pe scurgerea unui robinet, senzaţia picurătoare de după cocaină.
Însă asta e de aşteptat.
Ochii îi umblă prin cameră, căutând portofelul şi cheile.
Căutând orice.
Dar nimic.
Scenariul e tot mai stufos.
„Pfuai”
Dă aşternutul în lături, îşi saltă labele picioarelor pe podeaua de teracotă.
Doamne, ce durere!
E ca şi cum, după ce-ar fi căzut din şa, l-a mai şi călcat calul.

Intră împleticindu-se în baie, în mijlocul unui acces de tuse, se îndoaie de şale, îşi curăţă gâtlejul, scuipă ruginiu în vasul de porţelan.

Şi se ridică spre oglindă.

Doamne sfinte!

Nu cutează să mişte.

Din oglindă îl fixează un animal sălbatic.

Un dictator extras dintre dărâmături, gata de spânzurătoare.

Doi ochi negri şi hidoşi, un nas cabalin peste care a fost întins un plasture.

Ridică mâna la el.

Ce noapte drăcească o fi fost!

— Vin, croncăne în telefon, acoperă receptorul, îşi strânge peste piept halatul de baie, îşi drege răguşit glasul.

— Da, domnule?

— E o urgenţă.

— Aveţi nevoie de un doctor?

— Nu, am nevoie de vin.

— Vin, domnule?

— Vrei să stau aici şi să tot repet la nesfârşit?

Un moment de tăcere.

— Ce fel de vin?

— Genul care e ud.

O voce femeiască, mai rafinată, preia conversaţia.

— Domnule, mă tem că nu vă putem trimite alcool în cameră la această oră.

Strigător la cer.

— Păi, de ce? Nu văd niciun motiv întemeiat.

— E prea devreme, domnule.

— Aberant. Soarele, sunt sigur, este perpendicular. După orice sistem de măsurare civilizat, ar fi rezonabil să am parte de vin.

— Domnule, îmi pare rău, însă este...

— Ce? Ziua abţinerii? Sfânta zi de naştere a lui Gandhi-ji? Abstinenţă!

Ce mai fel de a sărbători! Ai citit, fără îndoială, ce le-a făcut nepoatelor lui. Şi ar trebui să suferim cu toţii din cauza sobrietăţii lui serbede, din pricina groaznicei lui lipse de autocontrol!

— Domnule?

— Atunci măcar un Bloody Mary trimite-mi! O băutură cinstită de micul-dejun. Ceva whisky în terciul de cereale, dacă e musai.

— Domnule, e trecut de amiază.
— Zici că dacă era dimineaţă îmi făceai pe plac?
— Domnule...
— Adiraj e pe-acolo?
— Stăpânul Adiraj?
— Da! Adiraj. Gentlemanul care pilotează această navă statică. Dă-mi-l la telefon.
— Domnule, stăpânul Adiraj e indisponibil.
— Indisponibil? *Disponibilizează-l* atunci, fă-mi legătura, ori măcar ai decenţa să-l suni înainte să cobor acolo personal! Să dăm trebii ăsteia de capăt!

Chiar o vrea cu adevărat?
Ce va găsi acolo, jos?
Mai multă mizerie.
Mereu e mai multă.
Închide, se chinuie să se dea jos din pat, se clatină până la fereastra din faţă, se uită printre jaluzele cu ochi paranoic.
— Ce naiba caut aici? Şi ce s-a întâmplat, în numele cerului, astă- noapte?
Vede terasa, pustie.
Trage de uşă, păşeşte afară.
E trecut bine de amiază. S-a făcut două, poate trei.
Deşertul se dizolvă într-un orizont vast, opac.
Face câţiva paşi şovăielnici.
Lespede călduţă sub tălpi.
îşi târâie picioarele spre margine, pe lângă piscină, se cocoaţă pe zidul gros.
îşi pune mâinile în şolduri.
E la înălţime, într-o latură a fortului, şi se uită în jos, în lungul versantului golaş. Vântul îi umflă cămaşa de noapte. Se simte îngreţoşat.
Voce de ghid turistic în cap: Vila Jasmine e îndeobşte utilizată pentru intimitatea persoanelor de rang înalt şi pentru rangul înalt al intimităţii.
Se uită hăt departe, în zare, înspre clădirea principală a fortului.

îl cuprinde o neliniţte adâncă.

Nici ţipenie cât vezi cu ochii. Niciun suflet în lumina blândă, iernatică.

Au plecat cu toţii, neîndoielnic, să se plimbe călare pe elefanţi.
Bob şi Peggy din Kansas City.
Având parte de o Experienţă Indiană Completă.
Ce n-ar da să aibă acum o puşcă cu lunetă!
Mimează că trage.
Şi iarăşi străfulgerarea.
Nu o ţeavă de puşcă, ci o fată, ochii ei.
Mâna ei.
Gura.
„În numele cerului, vreau ceva de băut”.
Ceva care să pună ambarcaţiunea pe linia de plutire.

— Chiar trebuie să insist, spune în receptor.
— Domnule?
— În privinţa unei băuturi. Şi dacă nu soseşte nimic de îndată, o să cobor eu însumi. Sunt sigur că voi *face* o scenă. V-ar plăcea? Nu prea cred. Pentru început, sunt îmbrăcat cu hainele altcuiva.
— Domnule, numai o clipă, vă rog…
O jumătate de minut glacială.
— Alo! Gautam, dragă.
O voce familiară.
— Adiraj! scânceşte Gautam. Se pare că m-am trezit din greşeală în hotelul tău.
— Ei, hai acum.
— Ştiu că am, tehnic vorbind, interdicţie aici, dar chiar nu e vina mea.
— Să nu mai vorbim de asta, spune Adiraj.
Gautam lasă capul în piept, mijeşte ochii.
— Am făcut pace?
— Sigur, dragă. Cele rele să se spele.
Ceva nu-i în regulă.
Adiraj nu a fost în viaţa lui atât de îngăduitor.
— Nu cumva, se aventurează Gautam, ştii cum de am ajuns în. hmm. sălaşul tău?
— Păi, cu taxiul, cum altfel, da, aseară târziu, cam pe la

miezul nopţii, de fapt. Da, sigur la miezul nopţii.

— Miezul nopţii?

— Păi. cam da.
— Cu taxiul, spui?
— Da.
— Şi ai fost anunţat din timp?
— Păi. hm, mi-ai făcut o surpriză, n-am ce zice. Erai cu chef, nu glumă!
— Şi. m-ai lăsat pur şi simplu înăuntru?
— Ce-a fost a fost, dragă.
Gautam strânge din pleoape.
— Singur. am venit?
— A, da, cât se poate de singur.
„Minte”.
— Zici că am luat un taxi de la Delhi.
— Singur-singurel.
— ... cu intenţia exclusivă de a veni la hotelul tău.
— Singur cuc.
— Singur.
„Minte”.
— Absolut.
— Păi, de ce mama dracului aş face asta?
— N-aş şti să îţi spun, rosteşte celălalt coborând brusc tonul. N-am cum să-mi dau seama ce-i în sufletul tău.
Gautam se scarpină în cap, pierdut.
— Sunt îmbrăcat cu hainele altcuiva.
— Cine-s eu să judec?
— Iar hainele mele au fost luate. La fel, portofelul, cheile, plus că n-am idee pe unde mi-am lăsat maşina. Mi se pare, trebuie s-o spun, foarte straniu, iar răspunsurile tale nu mă liniştesc deloc!
— Ai vrea să bei ceva?
— Da, te rog.
Un oftat imperceptibil.
— Trimit imediat ceva.

Bagă mare, Gautam, băiete dragă, dar păzea!
Acolo sunt monştri.
Ce ştii tu?
Ce esti tu?

Ţi-e silă de Sunny Wadia, dar te agăţi de el ca de o vestă gonflabilă.

Ca un Saint-Bernard cu butelca lui de rom, oferindu-ţi alinare în nămeţi.

7 # #

Sunny, care a apărut într-o după-amiază în apartamentul tău fluturând demonstrativ o sticlă cu pileală rară, japoneză!

— Ah, ai zis, sarcastic ca întotdeauna, ştii cum se spune? *Zenshin massăji wa ikagadesu ka? Waribiki shimasu!*

Sunny, pretinzând că nu bagă de seamă devastarea, carnagiul, căderea din rai, istoriile scabroase. Sunny, ultimul dintre Prinţii din Delhi, armăsarul cel tânăr, partida secolului, să apară aşa, fără vreun avertisment, oferindu-i whisky unui bărbat care pur şi simplu. nu. dădea două parale.

Ce mână joci?

Gautam a luat băutura. Şi-a turnat un pahar, l-a dat de duşcă.

Când asta? Acum şapte sau opt luni? Opt luni întregi. August 2003 sau cam aşa? Doamne, ţi s-a dus pe copcă memoria.

Au trecut deja opt ori şapte luni de când s-a insinuat Sunny în viaţa ta?

Oferind bani gheaţă, whisky, câte şi mai câte? Ştii la ce mă refer.

în schimbul a ce?

Poveţe? Prietenie?

I

Remuneraţie pentru servicii de consultanţă.

— Servicii de consultanţă?

— Da, a întărit Sunny.

Voia să construiască hoteluri. Ăsta îi era negoţul. Iar Gautam avusese dea face cândva cu industria ospitalităţii, hăt, demult, în acea scurtă şi luminoasă fereastră a vieţii sale în care nu se lăsase nici pradă viciilor şi nici nu sleise linia de credit a tatălui său. Zilele glorioase de odinioară. Păr des în cap, o bosumflare virilă, gambe drepte ca ţeava de puşcă şi coapse de înotător. O dependenţă de alcool tipică înaltei societăţi. Cheile regatului! Cum de se alesese praful?

Păi, din cauza poftelor, dragă.

Şi avea câteva.

La naştere a secat de lapte ţâţa doicii. Nu se putea sătura. Maică-sa, în orice caz, avea şi ea darul suptului. Cocktailuri White Russian cât cuprinde. Cât despre tatăl lui? Prasad Singh Rathore. Un om viclean, având drept singură adicţie un viciu care îşi curăţă singur urma.

Puterea.

Tatăl lui Gautam făcea parte din a doua generaţie a Indiei moderne. În 1948, tatăl *lui* – bunicul lui Gautam – venerabilul Maharaja Sukhvir Singh Rathore (adorat de britanici, de o fermă indiferenţă când venea vorba despre cauza independenţei), şi-a văzut regatul dizolvat în republica nou-formată. Cum să fie compensat pentru o pierdere atât de regală? Păi, cu un „venit princiar”, un stipendiu menit să-i ţină rangul care avea să fie utilizat pentru a negocia putere feudală şi control.

Şi a fost bine cât a ţinut. Însă au sosit anii ’70. Vremurile sovietice de

i i

atunci. Dictatoarea Indira a abolit această concesie. Neamul Rathore a rămas cu abia mai mult decât un taler pentru cerşit şi o mână de fortăreţe între care să-şi întindă frânghiile de rufe.

Bogaţi în proprietăţi, săraci în bani gheaţă.

Asta i-a marcat teribil pe toţi.

Doar Prasad, întâiul născut, tatăl lui Gautam, a fost îndeajuns de isteţ să întoarcă foaia.

Prasad Singh Rathore înţelegea că politicienii sunt regii viitorului. Şi-a încercat deci mâna în branşă, nesocotind aristocratic sila pe care o simţea familia sa pentru asemenea chestiuni grosolane şi pământeşti, şi a fost ales pe dată, cu veneraţie, parlamentar. Curând după aceea, şi-a convins trei verişori să candideze pentru adunarea legislativă. N-a durat mult până ce Sunil, vărul de-al doilea al lui Prasad, a devenit prim-ministru al statului. Pactul cu diavolul şi toate cele. Şi iată-i acolo, în familia unde-şi găsiseră locul. În această lume avea să se nască Gautam Rathore, unicul fiu al lui Prasad.

2.

Se întinde pe şezlong, sub o umbrelă, pe terasa de lângă bazinul privat al piscinei, aşteptându-şi nerăbdător pileala. Străduindu-se încă să-şi amintească. A ajuns aici la miezul nopţii.

Chiar aşa?
Nu se potrivesc orele, nu au cum.
La miezul nopţii era cu Sunny. Atâta lucru ştie.

De ce nu-şi poate aminti motivul? De ce, atunci când încearcă să scormonească prin mâzgă, nu vede altceva decât faţa unei sărăntoace?

Însă chipul ei îi aminteşte de cineva.

Nu vrea să stăruie cu gândul acolo.

Se concentrează în schimb asupra lui Sunny.

„Summitul sticlelor de whisky” nu fusese prima ocazie când li se întâlneau cărările, la drept vorbind. Fuseseră, chiar dacă pentru scurt timp, colegi de şcoală. Pe la începutul anilor ’90, Gautam era cu două clase de liceu înaintea lui Sunny. Era cireaşa de pe tort, aristocrat în vorbă şi purtări, uns cu ceva din alifiile politice ale tatălui. Şi cum se prezenta, mă rog, Sunny Wadia pe atunci? Un neică nimeni, fiu de gangster mărunt din U.P., cu engleza la fel de rudimentară ca şi manierele, cineva de luat în râs, un individ la care strâmbi din nas, un parvenit care-şi cumpărase locul în şcoală şi-i înhăţase prestigiul ca un găinar.

— N-ai rezistat teribil de mult, totuşi? a pufnit Gautam, în mână cu paharul de whisky Nikka.

Vorbea despre exmatricularea lui Sunny.

Sunny: un surâs cu buzele strânse.

Gautam şi-a mai turnat un pahar.

— Dar bătrânul Malhotra nu şi-a dat seama ce l-a pocnit! După tine nu a
mai fost niciodată la fel. îl lua tremuriciul numai dacă adulmeca turul vreunul jucător de hochei. Păcat că n-ai apucat să guşti din fructele trudei tale, ţi-ar fi plăcut, dar presupun că nu se poate scăpa basma curată cu asemenea violenţă. Ce ziceai că ţi-a făcut până la urmă?

Sunny a încrucişat braţele fără să scoată o vorbă. Gautam şi-a dat seama că îl calcă pe bătături.

— A, da, acum îmi aduc aminte.

— Nu mă interesează să vorbesc despre trecut, i-a tăiat-o Sunny. Am treabă cu viitorul.

După liceu (şi după ce Sunny, evaporat, fusese dat uitării), Gautam a fost trimis la Oxford (Brookes), ca să studieze finanţele.

Cărţile nu-l interesau câtuşi de puţin; căpătase, între timp, un apetit rapace pentru păcatele
carnale. în anii adolescenţei bifase câteva servitoare tinere de la conacul familiei, îşi făcuse de cap cu prostituate de câte ori scăpase de la internatul liceului, ba chiar îi căzuse în plasă una dintre prietenele maică-sii, căreia îi

ridicase cu neobrăzare fustele chiar pe terenul de polo. în Anglia împărţise patul cu câteva aristocrate din familii lipsite de anvergură – nepoata unui conte, fiica unui baron etc. –, dezvoltându-şi totodată o înclinaţie spre orgii sado-masochiste presărate cu cocaină, folosind femei de închiriat găsite pe „afişe promoţionale” de prin cabinele telefonice. îi plăceau cele care se costumau în profesoare. Escapadele de la sfârşit de săptămână însemnau desfrânare pură. „Cravaşa disciplinei” era numărul lui preferat. Dar vai, mărul de aur avea un vierme în miez. Rezultatele dezastruoase la examene au declanşat o revenire urgentă în sânul familiei, unde i se pregătea o căsătorie cu fiica ascultătoare a unui aristocrat devenit politician în statul Himachal. Dornic să scape de terorile vieţii domestice, şi-a negociat doi ani de graţie, în care avea să se facă folositor transformând una dintre cetăţuile dărăpănate ale familiei într-un hotel boutique menit elitei rafinate a lumii.

A fost un triumf. La început, cel puţin.

S-a dovedit o gazdă primitoare. A organizat întâlniri cu presa şi, pe parcursul lor, i-a copleşit pe preacinstiţii jurnalişti şi jurnaliste cu daruri de preţ şi mese somptuoase, a prezidat serate sofisticate îmbrăcat în veşminte de maharajah. Gautam-sufletul-petrecerii, pozându-se alături de craniile animalelor uriaşe vânate cândva de bunicul său, regalându-i pe ziarişti cu păţanii parcă desprinse din romanele de aventuri, masacre prin curţi de palate, mâncători de oameni, preafrumoase prinţese acoperite de bijuterii aruncându-se în fântâni ca să nu fie pângărite de hoardele invadatoare. Un mişmaş de istorie reală şi născociri proprii. După poveşti urmau escapadele în cătun, la fetele dansatoare, cu văluri roz, vaporoase, cu zâmbete sfioase.

S-a desfătat cu succesul. Şi-a văzut numele în revistele trebuincioase.

Era Prinţul Gautam al Distracţiei.

Maharajahul.

Dinamicul Rathore cel Scânteietor.

Remarcabilul aristocrat ce transforma Madhya Pradesh fort după fort, cum titrau ziarele.

A pozat pentru o revistă de modă celebră, fotografiat de un renumit artist armean înaintea portretului bunicului, cu turban pe cap – adaos la o bluză de mătase cu imprimeu Versace Cornici care-i plăcea la nebunie – şi cu o blană de tigru înfăşurată strategic peste pântece.

Portretul a fost răspândit prin lumea întreagă.

India era numai strălucire.

În acelaşi timp însă luau amploare bârfele, nu doar cele despre indescriptibilele cantităţi de cocaină cu care se delecta alături de vinul de Porto, despre maşinile de epocă nepreţuite pe care le distrugea pe drumuri hopuroase ori despre arma străveche pe care o folosise ca să rănească în braţ un jurnalist cu ocazia unui duel beţivănesc sau despre seara când se cocoţase pe masă, în mijlocul unui ospăţ, şi se uşurase peste tocana din creier de vacă, ci şi despre angajaţi de-ai săi – fetişcane care aduceau apă de la puţurile de prin preajmă şi care rămâneau gravide una după alta. O asemenea fată, într-o noapte, s-a azvârlit de pe zidurile cetăţuii.

Însărcinată în trei luni.

A lăsat un bilet lămuritor.

Vorba s-a dus.

S-au adunat gloate furioase. S-a dat foc la vehicule.

Oaspeţii străini au fost evacuaţi în pripă, în toiul nopţii.

S-a dat vina pe o dispută locală obscură.

Familia fetei a fost mituită.

Poliţia a fost însărcinată să-i reducă la tăcere pe turbulenţi.

Presa a primit un avertisment sever.

Totul s-a dezumflat şi s-a stins.

Însă tatăl lui Gautam a luat măsuri ferme.

Şi-a trimis fiul pachet la Delhi, într-unul dintre apartamentele lor dintr-o clădire magnifică de pe Aurangzeb Road. Acolo urma să se răcorească de fierbinţeală cu o alocaţie modestă – o sută de mii de rupii pe lună –, în dizgraţie mută.

Te-ai fi gândit că şi-a învăţat lecţia.

Dar nu. A dat strechea în el.

Căpos fusese dintotdeauna, însă în Delhi încăpăţânarea i s-a înmiit. Amestecată cu o deznădejde teribilă, până atunci neştiută.

Dintr-odată, s-a pornit puhoiul.

S-a înfipt cu putere în măruntaiele metropolei. Nesupravegheat, îşi putea satisface toate viciile.

A început să umble după cele mai ieftine şi murdare opţiuni, simţindu-se astfel încă şi mai recompensat.

Târfe de pe G.B. Road. Băieţi din Connaught Place. Dopuri vârâte în

fundurile soţiilor unor foşti colegi de şcoală. Imaginează-ţi ilustra adunare. Tineri de viţă nobilă dezlănţuiţi: Musicalul.

Desfătându-se pe seama reputaţiei câştigate.

Grotescul Gautam Gathore.

Neprecupeţind niciun efort.

încă mai bea cu amicii din şcoală, cu cei de la polo, şi iarăşi bea şi se grozăvea. Limba îi era ascuţită. Insulte, remarci tăioase erau lăsate să zboare. îşi făcea duşmani. Prin holuri de hotel se iscau scene revoltătoare ce se revărsau pe şosele. Făcea avansuri neruşinate, rânjea lubric şi pipăia şi batjocorea şi trăgea pe nas şi se pişa pe el, până ce tovarăşii de altă dată începeau să-i evite apelurile. îi convenea de minune şi aşa.

Unde eram, aşadar?

Alocaţia i se termina până la mijlocul lunii, după care restul intervalului era petrecut într-o deznădăjduită penurie. Cameristele.

Neplătite.

Abuzate.

Fugeau mâncând pământul.

îi mai rămăsese doar şoferul.

Stătea cu Shivan pe canapea, la televizor.

îl buşea râsul.

Şi noaptea târziu ieşea în oraş ca să-şi facă rezerve noi.

în aceste zile pestilenţiale s-a nimerit să dea buzna pe scenă Sunny Wadia. Parvenitul de odinioară, acum transformat. Costumele la comandă, pielea înrourată, petrecerile, viziunea. Dar ce-i păsa lui Gautam?

— îţi dau o rentă, a zis Sunny. Trei sute de mii pe lună.

— Hai să fie cinci, a contracarat Gautam.

— Cinci, a încuviinţat Sunny.

— Dacă am aranjat asta, a zis cu voce alintată Gautam, atunci să consumăm. A extras din buzunarul interior o punguţă conţinând cocaină şocant de albă şi a azvârlit-o pe măsuţa de

cafea. Are origini îndoielnice. O parte e talc, una aspirină, una laxativ şi o parte coca. Plus o parte şi jumătate de speed. Dar, oho, merge ca unsă.

A rupt cu dinţii capătul punguţei, a dat deoparte cu palma rămăşiţele de pe tăblia de sticlă şi a răsturnat acolo întregul gram.

— Serve şte-te, a zis.

— Nu-mi trebuie, a replicat Sunny.

— A, nu, mă tem că nu asta e chestiunea. Vrei sfatul meu lucrativ? Despre *hoteluri?* Atunci trebuie să-ţi faci de lucru cu cocaina mea cea proastă. A scos o bancnotă nouă-nouţă din portofel şi i-a întins-o lui Sunny. Ai experienţă?

— Normal.

Cu un card de credit, Gautam a început să întindă patru liniuţe proeminente.

— Dovedeşte-ţi valoarea.

Sunny nu i-a luat în seamă vorbele, dar a început să ruleze bancnota.

— Ştii ce, a zis Gautam, ţi-am văzut reclama aia. Pe două pagini. Foarte emoţionantă. Toţi antreprenorii buni îşi spală reputaţiile în perioada asta.

— Aşadar, în legătură cu slujba, ce părere ai? l-a întrebat Sunny ignorându-i iarăşi comentariile.

Gautam s-a oprit din tocatul cocainei, a lepădat cardul pe masă, a apucat bancnota.

— Slujba? a replicat cu o anume uluire, plimbându-şi pe limbă termenul exotic.

S-a aplecat de şale şi a tras pe nară o liniuţă, şi-a lăsat capul spre un umăr, a tras iarăşi cu putere în piept, şi-a umflat obrajii, şi-a dezvelit dinţii, şi-a încleştat degetele în tăblia mesei, a închis ochii o bucată de timp, rămânând aşa, încremenit. Apoi s-a uitat după o ţigară.

— Aproape prea frumos ca să fie adevărat. Dar scuză-mă, trebuie să mă cac.

Iarăşi i-a întins lui Sunny bancnota, s-a ridicat şi a ieşit.

Când a revenit, cinci minute mai târziu, a văzut că Sunny nu se atinsese de liniile lui.

— Ce-i? a întrebat în batjocură Gautam, cu ţigara atârnându-i depravat între buze. Ai mâncat deja?

— Nu-i de asta.

— Dar ce?

— E a ta.

— Hai, slăbeşte-mă. Nu fi plictisitor. Ăsta e costul afacerilor.

A sesizat o urmă mică, mititică de regret când Sunny a apucat bancnota făcută tub, s-a aplecat şi a tras din cocaina cea proastă. Ştia şi el una-alta despre regret.

Iși dădea seama că Sunny n-avea chef să se afle acolo.
Atunci, care îi era jocul?

3.

Un bărbat se iveşte pe treptele ce urcă spre terasă, ducând o tavă cu o sticlă de vin.

Este înalt, negricios, cu păr lung şi cârlionţat. Poate din Kerala.

Cu siguranţă nu-i un puşti din Rajasthan. Nu se holbează ca prostul, nu are tuleie de mustaţă, ci doar ochelari de soare negri care-i acoperă şi tâmplele, o cămaşă albă apretată, nădragi închişi la culoare.

Lasă impresia de. pază şi protecţie?

Se opreşte alături de Gautam, îl scrutează de la înălţime.

— Tu cine mai eşti, tinere?

E mereu potrivit să-şi asume cu nonşalanţă dominaţia.

„Tânărul" însă nu răspunde. Aşază pe masă platoul şi se apucă de deschis vinul.

— Eşti nou pe-aici?

Vede cum se încleştează mandibula celuilalt.

— Chiar eşti teribil de încordat.

Vinul e deschis cu un pocnet sec. Bărbatul lasă jos sticla şi trece la extragerea dopului de plută, iar când a isprăvit, aşază dopul lângă sticlă, ţinând mai departe tirbuşonul în mână, de parcă l-ar putea folosi îndată ca unealtă de sfredelit.

— Hai odată, zice Gautam, toarnă mizeria aia.

Tipul aşază tirbuşonul pe masă, ia sticla, paharul şi toarnă. Lasă vinul să gâlgâie încet, umple până la buză pocalul.

— Opreşte!

Lichidul trece de margine, se revarsă, începe să picure pe lespedea înfierbântată.

— Care-i problema ta?

Gautam se saltă din şezlong, dă să înhaţe vinul.

— Pentru numele cerului!

Însă bărbatul continuă să toarne. Jumătate de sticlă s-a dus.

— Eşti nebun?

Are un pronunţat accent israelian. îi întinde lui Gautam paharul. Gautam lungeşte braţul să-l ia.

— Un pic.

Devine iar conştient când izbucneşte la suprafaţă, căutând aer.

— Ce morţii mă-sii? scânceşte Gautam. M-ai aruncat în piscină!

Bate apa, se apucă de-o margine a bazinului cu braţele care îl dor. Israelianul se pune pe vine, îşi ridică ochelarii de soare pe creştet. Ochii îi sunt căprui, expresia dură. Arată cu bărbia spre un ghemotoc înfăşurat în hârtie, legat cu sfoară.

— Alea hainele tale. Te duci înăuntru şi te îmbraci.

— Şi dacă nu vreau?

Israelianul aruncă o privire spre zidul fortului.

— Vedem dacă poţi zbura.

— Stim amândoi că nu pot să zbor, zice Gautam.

4.

Jumătate de ceas mai târziu, israelianul îl însoţeşte pe dispepticul Gautam pe o alee destinată personalului care străbate coasta măgurii, pe o poartă de lemn, apoi câteva trepte în jos pe o terasă ascunsă,acărei platformă protuberantă dă către câmpiile din jurul fortului.

Terasa lui Adiraj.

Numai că Adiraj nu e prezent.

Vede acolo un bărbat mai bătrâior, însă energic, cu aer rafinat, purtând un costum de bumbac scump, dar nebătător la ochi, cu ochii protejaţi de ochelari negri cu lentile înguste. Stă la o masă de fier forjat din mijlocul terasei şi examinează o foaie de hârtie. Un clondir lunguleţ cu whisky, o carafă cu apă şi două pahare fără picior sunt aşezate în centru, iar lângă

palma dreaptă se odihneşte un plic cafeniu.

Alături mai e desfăcut un scaun, aşteptând.

Israelianul se opreşte în josul treptelor şiridică braţul, arătându-i lui Gautam că ar trebui să-şi continue drumul.

— Ia-o la picior, Johnnie.

Gautam, purtându-şi acum propriul sacou de culoarea somonului, zice:

— Nu prea depinde de tine, aşa-i?
Şi-a recăpătat aplombul.
E din pricina hainelor.
Şi din pricina înţelegerii că toate acestea sunt un joc.

Bărbatul cu aer stilat se ridică chiar în acel moment de la masă, îşi aruncă ochii la ceasul de buzunar, întinde spre scaunul vacant un braţ, strigă: „Vă rog”. Israelianului îi zice:

— Mersi, Eli, asta e tot.

Gautam înaintează, trecându-şi palmele peste sacou.

— Mi-aţi adus unul dintre cele mai de soi.

— Te asigur că n-am avut nimic de-a face cu asta, zice bărbatul cu aer elegant. însă şoferul dumitale a fost *extrem* de amabil. Pare să-ţi cunoască preferinţele.

Accentul îi e snob, de şcoală particulară, imposibil de situat.

— Te rog, continuă bărbatul, ia loc. Avem multe de discutat, iar timpul *este* un factor în toate acestea.

— Cum mi-aţi intrat în apartament? vrea să ştie Gautam.

Un zâmbet amabil.

— Cu cheile dumitale, bineînţeles, domnule Rathore.

— Ah, da. Mă întrebam eu ce s-a ales de ele. Tare mi-ar plăcea să le recapăt.

— Toate la vremea lor.

Gautam bagă de seamă cicatricile care brăzdează chipul celuilalt.

— Şi dumneata cine eşti, *exact?*

— Mă numesc Chandra, spune bărbatul. E tot ce trebuie să ştii.

Gautam bolboroseşte grăbit, cu voioşie silită:

— Trebuie să ştiu, la naiba, mult mai mult de-atât!

Chandra surâde, ia loc.

— Ţi-ar plăcea nişte whisky, domnule Rathore?

— Chiar mi-ar plăcea, că veni vorba, zice Gautam cu vocea mustind de dispreţ. Eram pe cale să mă delectez cu nişte vin

mediocru mai devreme, însă gorila dumitale a considerat nimerit să mă arunce, în loc de asta, în piscină. Ai noroc că încerc o mahmureală deosebit de intensă, altminteri aş fi peste poate de înfuriat.

Chandra ia clondirul şi îi toarnă lui Gautam o porţie generoasă, adaugă

un strop de apă, împinge paharul, atent, peste tăblia mesei.

Gautam îl ia, îl duce la nas.

Un zâmbet.

O încruntare.

— Ştiu ce-i ăsta.

— Sigur că ştii. Ai, neîndoielnic, gusturi fine.

Gautam duce paharul la buze, lasă whiskyul să-i joace pe limbă o clipă, şi-l aruncă pe gâtlej.

— Da. Aş recunoaşte oriunde aşa ceva. E japonez.

— Foarte bine.

Bea tot, dintr-o înghiţitură.

— Mai vreau.

— Hai să jucăm ceva. Whisky contra răspunsuri. Are o dinamică minunată:

Gautam ciocăneşte cu paharul în masă.

— Toarnă.

— *Eşti* nerăbdător.

— *Toarnă.*

Chandra o face. De data asta, cantitatea e mai mică.

Gautam nu-l aşteaptă să-i toarne şi apă. Dă nerăbdător băutura peste cap.

— Nu prea eşti genul discret, bag seama, spune Chandra.

— Ce vrea Sunny? se răsteşte Gautam.

— Eu pun întrebările, domnule Rathore.

— Dar el te-a trimis, aşa-i? Sau, cel puţin, eşti aici în numele lui.

Încearcă să-şi toarne singur un al treilea pahar, însă Chandra trage clondirul deoparte.

— Cum ţi-ai caracteriza relaţia cu Sunny Wadia?

— Pur tranzacţională, răspunde Gautam.

— În ce fel?

— Fac consiliere pentru el.

— Mai precis, te rog.

— Eşec. Dau consultaţii de eşec. E specialitatea mea. Sunt expert. Observ că e priceput şi el.

Chandra soarbe la rândul lui din whisky.

— Îi oferi sfaturi în domeniul hotelier.

— Da. Chestia asta începe să mă obosească.
— îi apreciezi tovărăşia în societate?
— Nu ne futem, dacă la asta te referi.
— Nici nu mi-a trecut prin minte.
— Acum sunt sigur că ţi-a trecut, pufneşte Gautam.
Chandra surâde subţire.
— Mda.
— Pentru numele cerurilor, omule, dă-mi de băut. O duşcă pe cinste. Măcar cât Patiala de mare.
— Câtă cocaină ai utilizat în ultimele luni, domnule Rathore?
— Câtă a vrut Tati să-mi dea.
— Tati?
— Tăticul universal din ceruri.
— Relaţia dumitale cu propriul tată este.
Gautam miorlăie a batjocură, îşi plesneşte cu zgomot palmele.
— Eşti psiholog!
— Doar avocat.
— Crezi că am ajuns unde sunt azi fiind un nerod? zice Gautam.
— Tatăl dumitale te-a dezmoştenit în principiu, aşa este?
— Aş cuteza să spun că e viceversa.
— Şi te satisface situaţia actuală?
— *Arăt* eu satisfăcut? întreabă şi bate cu degetul în pahar. Dă-mi să beau.
— Spune-mi ceva despre Sunny.
— Nu-şi suportă tatăl.
— Ceva ce nu ştim deja.
Gautam ezită.
— Plănuia să se desprindă de el. Cum îţi sună ştirea asta?
Chandra toarnă de băut.
— Şi l-ai încurajat în această privinţă?
Un râs amar.
— I-am ascultat nemulţumirile, ca un prieten bun şi credincios.
— Şi cocaina?
— Ce-i cu ea?
— De unde provenea?

— O doamnă adevărată are buzele pecetluite.
— Era a lui?

— Pff Sub nicio formă. Ştiu mulţi oameni.
— Dar Sunny a plătit pentru ea?
— Evident.
— Şi a consumat şi el.
— Evident. Dar despre ce-i vorba?
— Nu eşti măcar puţin curios, domnule Rathore, să afli de ce ai ajuns
aici? Să ştii ce caut eu aici, cu dumneata?

Un nor înnegurează chipul lui Gautam. Un moment de seriozitate. Işi dă pe gât duşca, împinge paharul pe tăblie înaintea lui.

— Mai vreau.
— Ce-ţi aminteşti, mai exact, despre noaptea trecută?
— Mai vreau.
— Am nevoie de dumneata relativ treaz, Gautam.
— Mi-ar trebui mult mai multe de-atât ca să mă îmbăt.

Chandra îi mai toarnă un deget de alcool.

— Şi o ţigară.

Chandra îi oferă pachetul.

— Păstrează-l.
— Chiar *sunt* bucuros să vorbesc. Gautam ia bricheta de aur a lui Chandra, îşi aprinde ţigara şi vâră bricheta în buzunar. Nu sunt, cum spuneam, idiot.
— Bricheta aş vrea-o înapoi.

Gautam pare nedumerit, dar o scoate, îi face vânt pe tăblie spre celălalt.

— Ai obiceiul să pui mâna pe tot ce ai chef?
— Ne-am întors la psihologie?
— Vezi lumea ca şi cum, în esenţă, ţi-ar aparţine?
— Chiar îmi face plăcere să vorbesc.
— Astă-noapte...
— Ce-a făcut Sunny?
— Astă-noapte.

Gautam se îndreaptă subit de şale.

— N-a murit sau ceva, nu? zice încruntându-se. Nu a.

— Ce?
— Ce-a făcut?
— Ce crezi că a făcut?
— Nu ştiu.

— Aţi fost împreună la club, asta ţii minte?

Iarăşi gaura aceea neagră.

Il cuprinde un fior.

— Uite ce-i... Sunny a apărut, într-o zi, la uşa mea. Nu avea de ce s-o facă. A apărut ca din senin, a deschis sticla de whisky şi m-a întrebat despre

hoteluri. Hoteluri? Nu-s tâmpit. N-avea de ce să mă întrebe despre asta. Imi ştiu reputaţia. Ştiu exact ce gândeşte lumea despre mine. Şi, sincer îţi spun, nu-mi pasă. Să nu crezi că nu l-am întrebat ce caută acolo.

— Dar de ce crezi că a venit la dumneata?

— Nu ştiu.

Gautam scutură ţigara pe masă.

— Ce crezi că voia de la dumneata?

— Nu ştiu. Dar – aici coboară conspirativ vocea – era slăbit. Singur.

— Ai văzut asta?

— întocmai.

— Şi după aceea?

— Nimic.

— L-ai exploatat.

— Ne-am exploatat unul pe celălalt. Lui îi trebuia un umăr pe care să plângă. Cineva care să-i înţeleagă durerea unică pe lume. Iar eu aveam nevoie de cineva care să-mi cumpere coca. Toată lumea a fost mulţumită.

— Sunny lua cocaină şi el?

— *Bien sûr! Naturellement.*

— Câtă?

— Aa, era un sac fără fund.

— Şi despre ce vorbeaţi voi, aşa, în general?

— Discuţii de băieţi. Cum ne-ar fi mai bine amândurora dacă taţii noştri

I I I I

ar da în primire.

— Ti-ar fi mai bine?

— De fapt, nu despre mine era vorba, zice şi dă un bobârnac ţigării peste marginea terasei. E mort cumva?

— Tatăl tău?

— Sunny.
— Nu.
— Of.
— Pari dezamăgit.

— Cred că şi sunt.

— N-ai pic de loialitate.

— Ar fi fost din cale-afară de dramatic. Loialitate? Faţă de Sunny? Nu. Nu sunt loial nimănui. Ciocăneşte cu degetul în pahar: Toarnă.

— Nu.

Gautam se holbează la paharul gol, la soarele molatic, la terasă, la deşertul de dincolo.

— Am obosit.

— Am obosit cu toţii.

— Dar nimeni nu e chiar atât de obosit ca mine.

— Ce ştii despre tatăl lui Sunny?

— Asta *da* întrebare.

Vântul suflă uşor prin părul mătăsos al lui Chandra. Scoate din buzunarul sacoului un telefon mobil.

Formează un număr, duce telefonul la ureche. Aşteaptă o clipă.

— Da, spune, e aici.

Aşază aparatul pe masă, între ei, comută pe difuzor.

Gautam se holbează la telefon, aşteptând.

Nu se aude nicio voce.

Chandra, în schimb, ia plicul cafeniu de pe latura mesei, îl deschide, scoate cinci cadre fotografice mari din interior. Le pune pe masă cu faţa în jos. Un moment le ţine apăsate cu degetul, apoi le împinge spre Gautam.

— Ce-i asta? întreabă tânărul aruncând ocheade neliniştite spre telefon, ascultând liniştea de la celălalt capăt.

— Vezi şi singur.

— Nu, zice cu intonaţie infantilă. Nu vreau.

Nu vorbeşte nimeni. Nu mişcă nimeni.

Până ce o voce lentă, narcotică se insinuează din telefon.

Rosteşte:

— întoarce-le.

Gautam simte că i se strânge stomacul.

— Nu vreau, îngaimă şi îşi trece prin păr amândouă mâinile. Dă-mi ceva de băut.

— întoarce-le, repetă vocea.

— Doar de o secundă ar fi nevoie ca Eli să te arunce peste

margine, îl informează Chandra. Cred că a şi făcut oferta. Cu toată sinceritatea ţi-o

— spun, nu cred că ar avea cineva dubii, în momentul de faţă, dacă ţi-ar veni să te sinucizi. Nu cu alcoolul pe care-l ai în sânge acum. Nu după viaţa pe care ai dus-o. Nu după ce ai făcut astă-noapte.

— Dă-mi de băut.

— Şi, odată săvârşit lucrul, totul va ajunge în presă.

Gautam tremură.

— N-am făcut nimic.

— Intoarce-le pe faţă, zice vocea. Şi o să capeţi toată băutura de pe lume.

Gautam închide ochii.

Pune palmele pe hârtie.

Ia colţurile între degete, întoarce foile.

•

Corpuri. Trupuri moarte. Leşuri stâlcite, înşirate pe stradă. Mădulare rupte şi strâmbe, ochi deschişi larg, buze strâmbate în zâmbete oribile, dinţi rânjiţi, globi oculari, dâre de sânge luminate de bliţuri. Cadre luate de poliţie. Corpuri pe trotuar, corpuri în zdrenţe, şi o maşină, Mercedesul lui, cu numărul lui de înmatriculare. O adolescentă zdrenţăroasă, cu sânge prelingându-se din vidul dintre picioare. Cadavre. Inşiruite acum într-o morgă de spital. Sunt cinci. Zdrobite şi contorsionate. Corpuri. Şi, în fine, Chandra îi întinde o fotografie Polaroid. Şi acolo e chiar el, Gautam Rathore, cu faţa boţită în airbagul de la volan.

Intoarce imaginile pe dos, le face vânt cu atâta putere încât ajung să se împrăştie pe podea.

— Nu e real.

Chandra îi toarnă încă un deget de whisky.

Gautam îl primeşte cu mâini tremurânde.

Apoi Chandra ia telefonul, deconectează difuzorul, îl duce la ureche, ascultă o clipă şi închide.

— N-am fost eu, şopteşte Gautam.

Dă de duşcă paharul, scoate o ţigară, încearcă să se ridice, dar e ameţit. Se aşază la loc, îşi vâră între buze ţigara. Chandra se

apleacă peste masă şi i-o aprinde, recuperează apoi fotografiile de pe jos.

— Maşina ta. Amprentele tale. Faţa ta. Martori care te situează la locul accidentului.

— N-am fost eu.
— Cred că tocmai începi să-ţi aminteşti.
Străfulgerarea de lumină.
Servitoarea aceea cu braţul întins.
Trupul lui Gautam se înmoaie.
Apoi pieptul îi zvâcneşte, un spasm de greaţă.
Chandra se uită vreme lungă la una dintre fotografii. O pune pe masă.
— Fata era însărcinată, zice.
Gautam, pustiit.
— N-am fost eu.
Chandra îşi aprinde ţigara proprie.
— Ba da. Tu ai fost. Doar că. nu e neapărat să fie aşa.
Cuvintelor le trebuie mult până să-şi limpezească sensul.
Gautam ridică privirea.
— Cum?
— Domnule Rathore. Dacă, miraculos, iese la iveală că n-ai fost dumneata?
Clipeşte prostit.
— Ce?
— Nu peste mult timp vei fi arestat. Asta dacă nu sari. Poliţia te va lua în
custodie, poţi fi *sigur.* Vei ajunge *cu siguranţă* la închisoare. Poţi să
protestezi cât vrei, să scorneşti istorii bizare, să încerci să arunci vina în

cârca altora, însă asta n-ar face decât să înrăutăţească situaţia. Ai mai fost la [7] ##
închisoare? Nu cred că ţi s-ar potrivi. Nu fără bani, cel puţin. Familia dumitale n-o să te ajute. Creditarea lui Sunny a expirat. Ai poziţia socială, aşa e, şi asta te va proteja până la un punct. Dar ţi-ai făcut şi duşmani. Ai vrea să fii duşmanul angajatorului meu? Ştii ce înseamnă asta? îţi putem face viaţa amară. Se opreşte din vorbit o clipă, apoi continuă: Dar dacă nu ar fi adevărat? Dacă ai putea întoarce roata timpului? Chandra vâră la loc poza în plicul cafeniu. Momentan, în custodia poliţiei se

găseşte un tânăr, aşteptând să fie dus înaintea judecătorului. S-a oferit să ia vina asupra lui, cu costuri personale imense. Şi-ar putea schimba declaraţia cât ai bate din palme, iar acest Polaroid în care apari ar putea, la fel de uşor, să ajungă pe mâna presei şi a poliţiei.

Gautam închide ochii.

— Ce vrei de la mine?

— Asta aşteptam.
— Zi-mi odată.
— Vrem. să te faci bine.
Gautam ridică privirea, cu faţa strâmbată de o grimasă.
— Ce?
— Afară aşteaptă o maşină. Eli o să-ţi arate. înăuntru se află o valiză, paşaportul dumitale, câteva obiecte de toaletă, o sumă de bani care să-ţi fie de ajutor pe drum, nu că ţi-ar trebui, dar e o chestie psihologică. Te vei îndrepta spre Jaipur. De acolo, cu un avion particular, la Bombay. De la Bombay vei zbura spre Geneva. E în regulă cu viza.
— E?
— Odată ajuns acolo, vei fi escortat la o clinică. Un loc încântător din munţi, prielnic recuperării.
— Recuperare?
— Din viciile dumitale, domnule Rathore.
— Mă trimiteţi la dezintoxicare, sau cum?
— Şi vei rămâne acolo oricât va fi necesar. Vei munci din greu să-ţi
revii, având noaptea asta şi libertatea proprie săpate în minte. Şi după ce
eşti pe deplin recuperat, fie că vor trebui pentru asta şase luni, opt luni sau
doi ani, te vei întoarce la reşedinţa familiei dumitale. Te vei
căsători. Te vei
purta cu onoare şi bună-cuviinţă. îţi vei lua locul de drept ca moştenitor.
— Nu înţeleg.
— într-o zi, ţi se va cere un serviciu. Nu va fi nimic care să-ţi dea bătaie
de cap. De fapt, făcând acest favor, vei deveni puternic şi totodată extrem de bogat. Averea îţi va creşte precum bulgărele de zăpadă la vale, la fel ca şi puterea. Nu trebuie decât să dovedeşti familiei că te-ai cuminţit. Că eşti
demn de numele dumitale.
Chandra se ridică, îşi încheie nasturii la costum, îi face semn

lui Eli să li se alăture.

— Nu înţeleg.

— Nu-i nevoie să înţelegi, domnule Rathore. îţi trebuie doar credinţă. Sus fruntea. Eşti cu Bunty de-acum.

1

E dus din biroul directorului într-o celulă nouă, în altă aripă a clădirii. Pe drum trece pe lângă sumedenie de celule pline ochi, unde prizonierii chiuie Şi ovaţionează, se stropşesc şi scuipă; sunt şi din cei cu mâinile încleştate de gratii şi cu priviri moarte, unii care nu clipesc, alţii posomorâţi, dormind, gătind, plângând în hohote prin unghere. Toate celulele sunt supraaglomerate, cu câte doisprezece, ba chiar cincisprezece oameni de fiecare, însă celula în faţa căreia se opresc conţine doar doi. Scena din interior: paşnică, luminoasă, primitoare chiar. Pe o masă lipită de perete e un televizor la care rulează un serial de comedie; pe o altă masă, joasă şi rotundă, se află o sticlă de Black Label, două pahare, o carafă cu apă, un pachet de cărţi împrăştiat şi un teanc gros de rupii. Imagini cu munţi pâcloşi în culori saturate şi postere cu actriţe de Bollywood decorează pereţii. Sunt două paturi cu saltele groase şi încă o saltea pe covor. Cei doi deţinuţi lenevesc acolo, uitându-se

AJAY III *la televizor şi mâncând din găletuşe pui prăjit în unt.*

Unul aduce a ***Penitenciarul Tihar*** *căpcăun. înalt,*

puternic, mătăhălos, într-un maiou prea strâmt pentru burta umflată ca un butoi, fără altceva pe el în ciuda frigului. Are o claie de păr sârmos, ochi porcini şi o faţă îngustă pe care se văd, trasate cu o stranie claritate, contururile oaselor craniului. Celălalt e mărunţel, aduce cu un şacal şi rânjeşte tăcut.

Gardianul împinge uşa nezăvorâtă şi o deschide.

— Ce-i, mă?! mugeşte Căpcăunul.

— Ţi-a venit amicul, zice paznicul şi îl împinge pe Ajay înăuntru.

Căpcăunul îşi mută ochii de la televizor, îl măsoară pe Ajay de sus până

jos.

— Deci tu eşti ăla, zice cu un râgâit amestecat cu hohot. Eşti mai

frumuşel decât mă aşteptam. Bate cu palma în saltea, ochii i se întorc spre
ecran. Vino încoace, stai jos, mănâncă, n-ai grijă, eşti cu prieteni, zice
arătând cu bărbia spre şacal. Chutiya ăsta e Bablu. Culege de pe jos o
farfurie de carton, o încarcă cu pui, sos şi naan. Iar mie-mi spune Sikandar
cel Mare, zice şi iarăşi croieşte salteaua cu palma. Orice ai făcut, acuma
eşti baştan. E timpul să te odihneşti. Să te răsfeţi.

Odihnă. Răsfăţ. Urechile lui Ajay ţiuie de violenţă. Pielea îl furnică de lame şi vânătăi şi frig.

— Da ’ ştiu că i-ai învăţat minte pe rahaţii ăia! zice Sikandar. Erau alde Gupta, pricepi? Te-au crezut un bobocel! O frumuseţe de băiat cum eşti tu. Li s-a părut că-i rost de cărniţă proaspătă! De unde să ştie ei! Le-ai arătat tu, aşa-i? Pe unul mai că l-ai omorât. Au tuns-o ca iepurii. Şi asta, înainte să ştie cine eşti. Acuma ştie toată lumea! Da, prietene, s-a dus buhul! Şi- acuma-s toţi cufuriţi. Le-ai arătat cine-i jupânul. Să nu uiţi atâta – aici flutură spre el din arătătorul unsuros –, că aici jupânul e numai unul şi că ăla-s eu.

Sikandar e şeful din penitenciar al bandei Acharya. Reprezintă între zidurile închisorii interesele lui Satya Acharya. Respectivul Acharya e din Lucknow; a început cu extorcări, acum a pus stăpânire pe traficul de Mandrax. Gruparea lui are câteva laboratoare stradale unde se fac tablete valorând sute de mii; chimistul lor, Subhash Bose, e un geniu. Munca i s-a răspândit până în Africa de Sud, Kenya, Mozambic. Trimit pilulele ambalate ca paracetamol. Ajung şi aici, cu complicitatea doctorilor şi a paznicilor. Toată lumea vrea să guste. Bagi o boabă ca să te blăneşti rapid. Ba, şi mai bine, iei o sticlă de bere, îi spargi de podele fundul... numai că, în loc să tai cuiva faţa, apuci gâtul sticlei, îi umpli pâlnia cu carton în care ai făcut

găurele, pui tabac şi Idduki Gold, presari pilula de Mandrax mărunţită, aprinzi mixul, inhalezi prin buza sticlei şi te pregăteşti pentru euforia şi bezna de tuş a pântecului matern.

Afară, Sikandar vindea nuci de cocos. A avut o tarabă în margine de Lucknow, un şopron şi o masă şi un bec alb, nişte capre priponite şi o mână de găini alergând primprejur. Alături, unchiul său ţinea o tarabă cu fructe. Sikandar le-a spus tuturor că ar fi fost proprietarul unei plantaţii în

Karnataka, le-a spus că avea pământ cu nemiluita, îţi lua zile ca să-l străbaţi dintr-o parte într-alta, Şi au râs cu toţii, neîncrezători. Însă avea cele mai bune nuci de cocos Şi adeseori le oferea pe degeaba. Când cumpăra cineva patru, mai punea două de la el. „Bacşiş”. Făcea asta cu mai toţi. Dacă voiai o nucă, îţi oferea două. „Bacşiş”. Zece dacă voiai, îţi punea cincisprezece în traistă. „Bacşiş”. Era în stare să arunce o nucă de cocos în sus, cu ochii închişi, s-o prindă în palma stângă, să-i reteze creştetul în clipa în care poposea şi să vâre la repezeală un pai. Ţac-pac. Mânuind maceta printre hohote de râs. Glumind cu toţi muşteriii. Poliţaii veneau să se lase luaţi peste picior. Golanii veneau să se lase tachinaţi de el. Ştia tot ce mişcă pe stradă. Pe lângă asta, a fost şi casap pentru Satya Acharya. „ Un cap e ca o nucă de cocos umană ”, zice. E într-o dispoziţie meditativă. Despică aerul cu maceta imaginară şi vede creierul dezvelit în vreme ce corpul se prăbuşeşte. Îi e dor de arma lui favorită. Şi de soţia dea doua. A murit. „Aici eram, în Delhi”, îi spune lui Ajay. „Şi oraşul cel mare i s-a urcat la cap femeii”. I-a făcut ochi dulci unui vânzător de îngheţată; era de faţă. N-a putut să accepte. A omorât-o la India Gate. În jurul lui, puşti care mâncau îngheţată, perechi întinse pe iarbă, şi el, acolo, omorând-o în bătaie pentru un zâmbet. De aia e la bulău acum. Dar nu-i nimic. Din celulă îl reprezintă pe Satya Acharya. Are telefoane mobile, TV, reşou, aer condiţionat, are subordonaţi, o duce fain de tot. Doar maceta îi lipseşte, plus nucile de cocos şi nevasta de-a doua.

E ochii şi urechile lui Satya Acharya, îi e dinţi, pumni, ciocan, măciucă şi sabie. Îşi muştruluieşte trupele cu sânge, sudoare şi frică. Au mai bine de optzeci de oameni aici. Cu unii sunt în război, de pildă, cu gaşca lui Gupta. Cu alţii, precum clanul Sissodia, au alianţe fragile. Când se face vremea ieşitului în curte, la aer, ies împreună, găştile aliate, ca să schimbe informaţii şi bunuri. Cei din banda Acharya formează un pâlc dens avându-l pe Sikandar în mijloc, aşezat comod pe un scăunaş de trestie, cătând către soarele iernatic cu desfătare în suflet.

— E adevărat? întreabă unul dintre ei. E adevărat că lucrezi pentru el?

Întrebarea nu îi e adresată lui Sikandar. „El” nu este Acharya.

Bărbaţii înghesuiţi tac şi aşteaptă răspunsul lui Ajay.

Ajay, o nălucă în sacoul cu nasturi.

— Gura, tembelule, zice Sikandar. Vrei să-ţi fac căpăţâna zob?

— Cum de i-ai rupt aşa de nasol pe chutiya ăia? vrea altul să ştie. Unde ai învăţat să faci treaba asta?

— Tacă-ţi fleanca! răcneşte Sikandar. Orice căcat cu ochi poate. Vă crăp în momentul ăsta capetele la toţi.

— Dar uită-te la el, ridică neîncrezător vocea unul dintre bărbaţi, e

jumate cât eşti tu. Chiar i-a învăţat minte pe jegoşi. Poate e-n stare să te omoare şi pe tine!

— Nimeni nu mă omoară pe mine, în afară de Dumnezeu din cer! proclamă Sikandar ridicându-se de pe tronul de trestie.

— Gautam Rathore, zice cu voce searbădă Ajay. Lucrez pentru Gautam Rathore.

Se lasă tăcere. Priviri nedumerite.

Sikandar hohoteşte.

— Aţi auzit, da? Lucrează pentru Gautam Rathore.

— Cine-i ăla?

Sikandar se lasă iarăşi pe speteaza scaunului.

— O jigodie din lumea largă.

Apa se face apă, laptele se face lapte. Ştiu cu toţii că Ajay e omul lui Bunty Wadia. Telefonul fără fir al închisorii e iute ca fulgerul. Ajay le-a dat o lecţie celor din gaşca lui Gupta şi e omul lui Bunty Wadia. Aşa merge vorba. Numele este şoptit în întuneric. El te aude când i-l rosteşti. Aşa zice lumea. El vede totul. Aude totul. Se ridică mai presus de orice. Sikandar a primit vorbă de la Satya, telefonic. Satya i-a zis aşa: „ O să avem un VIP. Să ai mare grijă de el”. „Cine-i chutiya ăsta?”, a vrut să ştie Sikandar. „ Unul din oamenii lui Bunty Wadia ”.

Fluieră printre dinţi. Unul din oamenii lui Bunty Wadia. Un copil al lui Dumnezeu. Dar copilul a fost abandonat de Dumnezeu, de viaţă, de soartă. Şi mai ales de fiu, de fiul lui Bunty. Ultimele cuvinte pe care i le-a spus Sunny: „O să am grijă de tine”. înainte ca metalul armei să-l izbească în faţă.

Acum i se spune să stea cuminte, să nu se încordeze. „Eşti

scutit de corvezi. Aşa că dormi. Uită-te la televizor. Freacă-ţi-o. Trage de fiare. Intră în echipa de crichet. Meditează. Fumează Mandrax dacă ai chef. Regulează-te. Se poate aranja. Mereu se găseşte prospătură. Dacă vreunul

dintre băieţii chikna îţi fură ochii, împrieteneşte-te cu el. Distrează-te, că
meriţi. Numai să pleci nu poţi”.

Se cufundă în zeama tulbure a zilei. Abia dacă pune ceva în gură. Abia
dacă doarme. Abia vorbeşte. În unele zile mintea îi e rătăcită. Se tem de el.
Işi dau cu presupusul în privinţa faptelor lui. E un ucigaş, atâta lucru se
ştie sigur. Dar e şi nebunie acolo. Ba nu. Nebunia e de faţadă. E aici ca să
ucidă iarăşi.

Nu aude ce se şopteşte. Totul vine spre el de departe. Cuvintele parcurg cale lungă până la el. O viaţă de om revine prin ceţuri şi prin lumina lunii. Copilăria îi inundă peisajul minţii. Prin pâclă se înalţă anii tineri, prin pâclă arde tatăl lui, prin ceaţă îi plânge în hohote sora şi prin noapte se depărtează el. Soarele răsare şi arde. Se trezeşte şi nu mai ştie cine-i, ce
caută acolo. Se trezeşte şi e într-un Tempo, sub crestele munţilor. Se trezeşte şi cadavrele sunt răspândite pe şosea. Se trezeşte îndurerat şi nu se poate ascunde. Gânduri vechi fâlfâie ca nişte demoni flămânzi. Morţi pe străduţe dosnice. Pârâitul craniului lui Vipin Tyagi. Un smoc de păr cleios de sânge strâns în pumn. În somn îl întoarce pe mort spre el, se trezeşte din coşmar înainte să vadă chipul. În întunericul celulei îi vede pe Neda şi Sunny, pentru totdeauna împreună pe bancheta din spate a unei maşini. Timpul este elastic. Mama lui nu mai e. Femeia aceea, Mary, i-a luat locul. Şi sora lui. Oare mai e vie? El stă şi se uită din Tempo. I-o fi făcut din mână în semn de la revedere?

„ Ce s-a ales de ea? ”

„ Ce se alege de toate fetele când bărbaţii se duc ”.

Atâţia ani acolo, în munţi, pretinzând că totul va fi bine. Se întinde pe
patul Mămicii şi plânge. Se trezeşte dând cu pumnii în pereţi.

Sikandar
trebuie să-l ţină bine, să-l ţină într-o strânsoare de urs imens şi puturos.
„Jigodie nebună. Mai du-te pe afară. Dă o raită prin curte. Cafteşte-te cu
careva. Vezi dacă încearcă vreunul să te omoare. Omoară-l tu. Fute-te cu
cineva. Ieşi de aici”.

.

Cinci sute de flotări pe zi. Cinci sute de abdomene. Ochii lui cercetători. Cu corpul o carapace goală, fără vreun ţel pe lume. Cui aparţine el? De cine ascultă? Ce s-a întâmplat cu băiatul? Ce se întâmplă cu toţi băieţii când familiile lor se duc. Nopţile, cu ochii deschişi cât sforăie Sikandar,

călătoreşte înapoi în timp.

Se gândeşte la băieţii nepalezi.

Purple Haze.

Prima oară în viaţă când a fost liber.

Şi prima oară când şi-a legat libertatea de gard.

Ceva se întăreşte. Împietreşte în el.

Îşi îngroapă trecutul tot.

Îşi îngroapă bunătatea.

Găseşte o altă cale de a vieţui zi după zi.

2.

Aerul se face călduţ, zilele devin sclipicioase şi dogoritoare. Unii deţinuţi se liberează. Sosesc alţi puşcăriaşi. Carne proaspătă. Sunt sortaţi, evaluaţi, ameninţaţi, puşi la respect. Cei puternici îşi aleg o bandă. Cei cu bani îşi vor cumpăra protecţie. Cei care au bani cu nemiluita îşi pot cumpăra orice. Cei care nu au nimic cad pradă. Pot fi slujitori, pot fi sclavi. Curăţă toalete, spală haine. Apare un băiat de nouăsprezece ani, slăbuţ, cu pielea ca laptele, pomeţi înalţi, ochi adânciţi în orbite, o gură ca un muguraş roz. Frumos. Înspăimântat. Băgat la închisoare pentru furtul unui telefon mobil. Nu trece neobservat. O floare, un premiu. Sikandar se linge pe bot. „Arată ca un viţeluş”, zice. Trei din gaşca Sissodia îl înconjoară pe băiat în curte, emit comentarii scabroase, îl îmbrâncesc.

Puştiul se chirceşte când încep să-l mângâie, să-l pipăie, să-i

şoptească la
ureche, să-l apuce de încheietură ca să-l tragă deoparte. În ultima clipă
apare Sikandar. Le dă brânci celor din gaşca Sissodia, pe unul îl lasă lat, îl
cuprinde pe puşti cu braţul pe după umeri şi îl duce de acolo.

Sikandar cel blând. Îi spune băiatului să nu plângă, îl călăuzeşte spre partea lor de teritoriu. Are un prieten acum, nu-i va lipsi nimic. „ Cum te cheamă?" „Prem", zice băiatul. Prem. Sikandar se joacă cu numele. Îi oferă o ţigară, mâncare bună, săpun să se spele, ceva să-i ostoiască durerea. Aranjează ca Prem să fie transferat în celula lor. Îl primeşte cu

braţele deschise. „E greu pe-aici fără prieteni, fără un ban, Şi încă aşa de tânăr. Sunt mulţi lupi, dar nu totul e rău, nu toţi trag doar ca să se salte ei. De-acum n-o să se mai ia nimeni de tine. Sunt jupân aici, ai văzut ce-am făcut. De mine se tem. Dar mănâncă ceva. Ia o pătură. Uită-te la televizor. ” Prem se aşază pe saltea. Il trage aproape, într-o îmbrăţişare. „Ia un păhăruţ de whisky. Asta e Bablu, ţi-e prieten. Asta-i Ajay. E criminal, dar nu-ţi face nicio problemă. Numai să stai pe lângă mine ”.

Afară, în curte, Sikandar îl ţine pe Prem aproape. Se aud măscări, icnete
deşucheate, provocări şi vorbe răutăcioase. Sikandar face cu ochiul,
rânjeşte, dă din cap, se scălâmbăie. Lui Prem îi spune: „Nu-i asculta pe
ăştia. Sunt geloşi. Vor să-ţi ia chestii”. Prem se străduieşte din răsputeri
să nu plângă. „ Care-i baiul? ”, întreabă Sikandar. „ Te temi? Nu, nu. N-ai
de ce să te temi. Îi vezi acolo pe tipii care aveau de gând să-ţi facă rău?
Acum se uită la noi. Uită-te şi tu la ei. N-au ce să-ţi facă. N-au tupeu. Uite,
îţi demonstrez acuma. Du-te acolo. Du-te şi pune-te drept în faţa lor. ”
Prem scutură din cap. „Hai odată”, zice Sikandar şi îl apucă de braţ. „Nu-
ţi fie frică. Hai să ne ducem până la ei acuma. Amândoi mergem, eu şi cu
tine. ” Îl târăşte pe Prem peste întinderea curţii penitenciarului. Cei din
gaşca Sissodia rămân nemişcaţi cât se apropie, Prem e un copil parcă,
Sikandar, o cotoroanţă venită să-i ia în tărbacă pe băieţandrii din vecini.
„ Uite la ei numai”, chicoteşte Sikandar. „ Uite ce mai fricoşi”.

Bărbaţii se
încruntă şi se înfoaie la auzul batjocurii, dar nu fac nimic. „ Uită-te la ei ”.
Sikandar apucă ceafa lui Prem, îi sileşte grumazul să se înalţe. „ Uită-te ”.
În voce i-au apărut muchii tăioase. „Uită-te. N-o să-ţi facă nimic”. Îi dă
drumul, face un pas înapoi. Faţa i se strâmbă, râde mânzeşte în faţa celor
adunaţi.

„Fii atent. Se tem. Opreşte-te acolo şi uită-te la javrele alea în ochi.

Stai pe loc. Stai pe loc şi uită-te în ochii lor.

Uită-te, îţi zic ”.

Sikandar păşeşte tiptil înapoi, peste întinderea curţii.

„Stai şi te uită, nu te întoarce, uită-te în ochii lor de jigodii. N-or să-ţi facă nimic. Să vezi numai ”.

Sikandar abia îşi poate stăpâni veselia. Se plesneşte peste coapse şi-şi muşcă pumnii.

„Vezi?”, strigă din cealaltă latură. „N-ai de ce te teme”. Prem e lăsat

singur, nas în nas cu derbedeii din clanul Sissodia.

„Acu arde-i! ”, ţipă Sikandar. „Pocneşte-i cât de tare poţi! ”

Prem se cutremură.

Cu un mârâit gutural, unul dintre derbedei se întinde să-l înhaţe.

Prem o tuleşte cât îl ţin picioarele de-a latul curţii, înapoi lângă Sikandar; Sikandar îi trece un braţ pe după grumaz. Şi, uite-a şa, devine

ştiut de toţi că e băiatul lui Sikandar.

*

Sikandar se îmbată şi-i dă şi lui Prem de băut. Il face să soarbă din pahar cât boceşte cu sughiţuri, şi tot printre smiorcăieli îl sileşte pe băiat să-i maseze labele picioarelor. „Nu plânge”, spune uriaşul. „Eşti la loc sigur. N-o să-ţi facă nimeni nimic. Trebuie doar să te prinzi care-i mersul. Chestiile merg într-un anumit fel pe aici. Lumea îşi ştie locul. Trebuie să-ţi ştii locul dacă vrei să trăieşti. ” Sikandar, încă şi mai beat, îi povesteşte lui Prem istoria cu nevasta lui de-a doua. „O chema Kushboo”, zice. Când Prem, beat şi el, se ridică să urineze, Sikandar îi porunceşte să se ghemuiască pe vine.

— Fă-o ca fetele, zice.

Apoi, când termină, Sikandar descheie nasturii cămăşii băiatului, dezvelindu-i pieptul neted, şi-i leagă femeie şte poalele.

— Cum te cheamă? îl întreabă.

— Prem, zice băiatul, aproape în lacrimi.

— Nu, şopteşte Sikandar, nu-i bun aşa.

Il trage în jos către pântecele lui pe băiat, îl apucă de umăr într-o groaznică strânsoare.

— Kushboo, rosteşte hârâit. Kushboo te cheamă. Vrei să stai cu mine

aici, Kushboo? Sau poate vrei să te arunc iarăşi în gura lupilor?

Prem întoarce capul către Ajay.

— Nu te uita la el, şuieră Sikandar. Cum te cheamă?

— Kushboo, îngaimă Prem.

Numele ieşit de pe buzele lui Prem îi face lui Sikandar pielea

ca de găină, îi stârneşte văluriri de plăcere.

— O să-ţi fac viaţa uşoară, Kushboo, gângureşte răguşit, mângâindu-i părul.

Trage de pe el pantalonii de trening şi împinge în jos gura tânărului. După ce a terminat, pregăteşte o pipă cu Mandrax pentru Prem cel

înlăcrimat

— Uite, ia-ţi aici cadoul.

În orele târzii ale nopţii nu mai e zarvă. Prem e pierdut în ceţurile Mandraxului, Sikandar şi Bablu, beţi, sforăie. E treaz doar Ajay, cu moartea în suflet.

Acum Sikandar pune să i se cumpere veşminte femeieşti. Un salwar kameez albastru cu roz, chunni, brăţări şi cercei. I le înfăţişează ceremonios băiatului, îi spune să le încerce. Prem, amuţit, nu opune rezistenţă. Face cum i se spune. Sikandar scoate la iveală ruj şi kajal, pe care le aplică aproape reverenţios pe chipul lui Prem, vrăjit de transformare.

— Acum, Kushboo, uite care-s regulile.

Lui Prem i se spune că are de îndeplinit îndatoririle femeieşti ale celulei: măturat, spălat, gătit, dereticat, şi că pe lângă asta se va ocupa de necesităţile lui Sikandar. Nu va vorbi neîntrebat, nu va face pipi decât cu acceptul lui Sikandar. Va vorbi ca o fată. Va păşi ca o fată. Va fi nevasta de puşcărie a lui Sikandar. Dacă face asta cum trebuie, dacă răsplăteşte dragostea lui Sikandar, va fi o regină, va fi copleşit cu lucruri frumoase. De nu, va fi aruncat lupilor, ba chiar mai rău.

— Şi-acuma spune-mi. Cum te cheamă?

Prem se holbează la podeaua celulei. Îşi reţine lacrimile.

— Prem.

Sikandar, înfuriat, îl înhaţă de beregată.

— Kushboo! se văietă Prem.

Sikandar slăbeşte strânsoarea, surâde.

— Mai zi o dată.

— Kushboo.

Sikandar inhalează mireasma numelui.

Îl trage la piept, închide ochii şi-şi trece palma peste ţesătura hainelor, şopteşte:

— Kushboo... Kushboo. Niciodată să nu mă mai minţi.

*

Căldura se furişează înăuntru, soare pârjolitor peste zi, ţânţari

peste noapte. Izul rânced de sudoare. Prem e nevasta de pârnaie a lui Sikandar, sclavul acestuia, trudeşte, slujeşte şi e violat. Zi şi noapte. Zile şi nopţi.

7 / 7 J / / / i / ±/

Vine luna mai. Il violează Sikandar, apoi Bablu, cu consimţământul plin de mândrie al primului. „O nevastă bună trebuie să-i servească şi pe amicii soţului. ” Sikandar îl îndeamnă până şi pe Ajay să se înfrupte. Ajay însă nu se lasă momit.

— Ehei, te răzgândeşti tu odată şi-odată! râde Sikandar.

Prem îndură chinurile, deopotrivă fizice şi sufleteşti, toată ziua şi toată seara, până la doza de Mandrax. Drogul, luat în asemenea doze, acoperă totul cu o euforie melancolică.

.

Vreme de mai. Dogoarea e insuportabilă. Sikandar bănuieşte că un

membru al găştii lor transmite secrete poliţiei şi altor bande – câţiva dintre

trepăduşii lui Satya au fost împuşcaţi afară. Sikandar îl pune pe Bablu să

investigheze. Crede că şi-au dat seama. Decide să îl tortureze pe suspect,

un anume Shakti Lal. Sikandar aranjează să i se aducă în celulă un bloc de

gheaţă, o bucată ridicol de mare, de aproape doi metri lungime. Incepe de

îndată să picure. Işi anunţă acoliţii că în celulă se va ţine o petrecere şi că

vor avea parte de mâncare, whisky şi băuturi reci, plus gheaţă din belşug.

La televizorul dat tare e un meci de crichet. Se minunează cu toţii de

dimensiunile blocului de gheaţă. Prem le serveşte băuturi. E o noapte de chiolhan dezlănţuit. Însă, la un semn convenit din timp, Sikandar şi Bablu se aruncă asupra lui Shakti Lal, îl cotonogesc în vreme ce restul stau şi se uită, îi îndeasă o cârpă în gură, îi pun căluş, îl despoaie, îl întind pe lespedea de gheaţă şi-l ţin aşa, lipit, până ce pielea îi arde de frig. Însă omul nu-şi mărturiseşte vina. Aşa că Sikandar îl pune pe Bablu să-l târască în cabina de duş. Il spânzură acolo şi cheful continuă. Işi pregătesc băuturi cu gheaţa pe care l-au torturat, până ce se

topeşte, îmbibă saltelele şi au parte de un somn răcoritor.

Ajay visează un rug aprins, îşi visează numele. În toiul nopţii se trezeşte speriat, dintr-o cuşcă, dintr-o odaie însingurată, din lumina farurilor pe şosea, şi, prin pâcla Mandraxului, lipit de corpul cărnos al lui Sikandar, Prem se uită la el, el se uită la Prem, stau şi se privesc, ochii lui Prem deznădăjduiţi, rugători, umili, iar de dincolo îl fixează Ajay cu uitături ca nişte băltoace de durere, negre şi dure.

— De ce nu mi-o faci şi tu ca ei? întreabă Prem.

Ajay caută pe chipul lui Sikandar, care sforăie, vreun semn că ar fi treaz,

dar e beat mort.

— Nu-s ca ei.

— Visezi urât, zice Prem. Te văd cum plângi în somn.

Ajay se răsuceşte pe spate, îşi fereşte privirea.

— Eşti un ucigaş.

Nimic.

— N-ai vrea să mă omori şi pe mine?

Nimic.

— Dacă ţi-aş cere?

— Era mai bine să te lupţi cu tipii din Sissodia, rosteşte într-un târziu Ajay. Trebuia să te lupţi cu ei, chiar dacă te băteau. Din toate puterile trebuia să lupţi, nu s-o iei la fugă. Şi atunci nu mai erai aşa.

— Aşa am fost eu mereu.

Iese la iveală turnătorul: Bablu. Satya Acharya le dă tuturor vestea. Gâtlejul lui Bablu, la întoarcerea din curte, e retezat. Sikandar o face cu mâna lui.

*

Acum are o problemă. Cine să se ocupe de Mandrax? A fost treaba lui Bablu. Se ţine o şedinţă restrânsă. Sikandar răcneşte la ei. Nu se poate încrede în niciunul. Nu se poate baza că-s în stare să facă ceva ca lumea. Poate că au şi ştiut de Bablu în tot timpul ăsta. Poate-s ciripitori şi ei. Va trebui să o facă singur. Ajay deschide gura din ungherul lui de lângă perete. „Mă ocup eu”.

Cine e Sikandar să spună nu unui VIP? Mişcarea-i destul de simplă. Trebuie să se ducă la doctorul închisorii. Doctorul prescrie anumite tablete legale, directorul semnează formularul de achiziţie, Ajay recepţionează Mandraxul în cutii, de la farmacia penitenciarului, le duce în celulă, ungând gardienii pe drum. Apoi îşi face turele, împarte Mandraxul peste tot.

Ajay e fericit aici. O fericire amorţită. Mulţumit că nu e el prada.

Oricum, e un criminal. Nu are nimic de pierdut.
Mai bine aşa decât în halul lui Prem.
Se uită la Prem cu...

Dezgust.
Sau altceva.
Ingreţoşat, cu şinele dislocat.

Sikandar îl trimite pe Prem pe la amici, cu „ comisioane ”. Il trimite oricui plăteşte. O nevastă bună face cum îi spune soţul. Membri ai bandei lor. Alte găşti. Alţi indivizi din clanul Sissodia. Cei trei băieţi Sissodia din curte, Pradeep, Ram Chandra, Prakash Singh plătesc bănuţi frumoşi, plătesc în plus ca să-şi stingă ţigările de pielea lui Kushboo. Ajay îl simte pe Prem alunecând la vale, dizolvându-se printre bărbaţi, afundat în Mandrax şi durere, diminuat în supunere şi frică şi presiune psihologică.

Trage în piept tot ce apucă.
Ar face orice pentru un fum care să-i trimită crâmpeie de uitare în creier. Câteodată, după doză, abia mai poate să meargă.
Ajay îl descoperă pe Prem prăbuşit pe culoar, râzând de unul singur.
Işi coboară privirea spre el.
Milă, groază.
Prem întinde braţele, îl apucă de glezne.
Ajay încearcă să se smulgă, însă nu izbuteşte să se arate brutal.
Se ghemuieşte alături.
— Prem, zice.
Prem se holbează cu ochi umezi.
— Prem a murit.

Când Sikandar bea, şi Kushboo bea cot la cot cu el.

Black Label. Sikandar e la a doua sticlă a serii.
Acum pui şi roti.
Şi cincisprezece bărbaţi înghesuiţi în celulă, uitându-se la televizor. Rulează filmul Khal Nayak.
Sunt acolo membri ai bandei Archaya, sunt şi din clanul

Sissodia.
Se uită cu febrilitate.
Cincisprezece bărbaţi, plus Ajay şi Prem.
Aşteptând cântecul.
Cântecul începe.
„Choli Ke Peeche Kya Hai?”

— Dă mai tare, mugeşte Sikandar.

*

E miraculos felul în care se înviorează Kushboo la auzul melodiei. Ca o marionetă săltată dintr-o moţăială de beţivan. Transfigurată de muzică. Cu ochii în lacrimi. Se pune în faţa televizorului, absorbită de rolul lui Madhuri. Zâmbeşte de parcă n-ar avea o grijă pe lume. Sikandar urlă la ea, azvârle cu oase de pui. Se cutremură de spaimă, însă începe să danseze. Un suflet transformat. Bărbaţii sunt încântaţi, încep să ovaţioneze. Se mişcă graţioasă prin celulă. Dansând. Izgonindu-şi prin dans durerea. Se apropie dansând de Sikandar, rotindu-se şi unduindu-se.

Bărbaţii chiuie întărâtaţi.

/ /

Sikandar savurează spectacolul.

— Vedeţi cum dansează nevastă-meapentru mine?!

— A, să vezi tu cum dansează pentru Karan! ţipă ca răspuns unul dintre
băieţii Sissodia.

Chipul lui Sikandar se schimbă într-o clipită. Apucă o sticlă de whisky goală şi o azvârle în televizor. Il dărâmă, îi sparge ecranul.

— Karan? mugeşte.

Cântecul tot se aude, Kushboo tot se învârte şi se unduieşte, pierdută în transă.

— Dansezi pentru Karan?

Karan Menta. Un tinerel dintr-o familie bogată de comercianţi. O anomalie în această lume. Arătos, domol la vorbă. O barbă moale, părul lung până la umeri, ochi însufleţiţi.

A renunţat la studii ca să se alăture clanului Sissodia.

E ţintaş de elită.

/ /

A făcut optsprezece victime, aşa se spune.

Sikandar e cuprins de o gelozie turbată.

— Afară, răcneşte la toţi. Ieşiţi de-aici!

Kushboo încă se învârte, râzând.

Însă când Sikandar începe bătaia, Prem e cel care ţipă. Prem, în timp ce membrii găştii se retrag grăbiţi, e pocnit în stomac,

lovit cu piciorul în coaste. Prem apucă, împinge, se roagă pentru viaţa lui. Sikandar, înnebunit, urlă că ea e mereu la fel, că mereu, orice-ar face, ajunge să-l înşele. Işi abate pumnii peste faţa lui Prem.

— Te omor, zice.

Sângele ţâşneşte din nasul rupt. Lui Ajay îi revine sarcina de a interveni. Ia de pe podea o halteră şi izbeşte cu ea la rădăcina craniului lui Sikandar.

„L-ai omorât”.

Totul e mut, în afară de televizorul spart din care încă se mai revarsă hărmălaia muzicii. Sikandar a căzut lat peste cioburi de sticlă. Ajay azvârle pe jos haltera.

„L-ai omorât”.

Se apleacă să se uite la el. Nu.

E încă viu.

Respiră.

Are să se trezească dimineaţă cu un cucui straşnic.

A căzut, beat fiind.

Doar atâta e de spus.

Ajay îl târăşte pe Sikandar pe saltea, îl întoarce ca să-l aşeze. Il înveleşte cu pătura, îi pune în mână o sticlă goală de whisky. Se opreşte preţ de o clipă. Trece un paznic. Ajay ridică privirea.

— A spart televizorul. L-a terminat băutura. O să doarmă şi-o să-i treacă.

Gardianul arată către Prem, aflat şi el la podea.

— Cu ăsta ce-i?

— Mă ocup eu de el.

— Cine eşti?

Prem abia dacă e conştient. Ajay îi spală sângele de pe faţă.

— Ia-mă în braţe.

Ajay pregăteşte gâtul de sticlă.

Îi dă lui Prem să tragă, deşi inhalatul îi trimite înţepături prin coastele fisurate.

— Ţine-mă la pieptul tău, îngaimă Prem.

Ajay îl aşază pe saltea.

Îi mai dă un fum.

— lamă în braţe, spune iarăşi Prem.

***

Il ţine în braţe cu orele. Şi, în beznă, vorbeşte.

— Sunt dintr-un sat, spune Ajay. Din Uttar Pradesh-ul de est. Sunt dalit. Familia mea a fost chinuită. Pe tata mi l-a omorât un om important. M-au dus în munţi şi m-au vândut. Am lucrat la o fermă. Mi s-a cerut să spun că sunt ksatriya.

Se vede pe sine.

Intins pe pat, cu cutiile de chibrituri şi răţuşca de jucărie uzată.

Incercând să-şi aducă aminte chipul mamei.

Tăticu ’ e sus, aţâţă focul.

Ca să supravieţuiască trebuie să le facă hatârul celorlalţi.

— Am fugit de-acasă când aveam paisprezece ani, îngaimă ca prin vis

Prem, alegându-şi cu greutate cuvintele. Pe lângă Kampur am crescut.

Aveam o soră şi o mamă, pe mama am iubit-o mult de tot, dar a murit. Tata

s-a însurat iar. Plângeam mai mereu. Nevasta cea nouă mă ura. M-a prins

dormind cu hainele cele vechi ale mamei. Ascunsesem câteva când femeia

aia s-a pus pe aruncat tot. Mi-a tras o bătaie soră cu moartea. Am fugit în

Delhi. Am lucrat într-un laborator de cofetărie. Făceam jalebi. Aveam

mână bună. Numai că proprietarul m-a obligat să fac chestii. A zis că dacă

refuz, anunţă poliţia că-s hoţ şi o să mă închidă. Am fugit şi de acolo. Am

dormit pe stradă, la gară. Am avut alte slujbe. Tot timpul se găsea câte un

loc de muncit. Dar mereu câte cineva încerca să obţină ceva de la mine.

— În ziua când am ajuns în Delhi, zice Ajay, am mâncat bătaie de la o gaşcă. Mi-au furat tot ce aveam.

Amuţeşte.

— Nu chiar tot ce aveai, zice Prem.

Tăcere.

— Aveam un loc în care să mă duc. Mi se promisese de lucru acolo.

— Şi?

— M-am dus.

— Şi după?

— Am slujit.

•

Să asculţi. Să serveşti. Să fii răsplătit cu protecţie, scop, ba chiar şi iubire. „O să am grijă de tine”, i-a spus Sunny. Putea fi nespus de simplu. Ar fi putut exista o lume unde aceste cuvinte să sune adevărat, să aducă alinare, să-l nutrească, să-i dea ceva în care să creadă. Ce simplu ar fi fost.

Loialitate neclintită. Dorinţa de a face pe plac. Sunny ar fi zis: „ Vei lua asupra ta vina. O să am grijă de tine”. Iar Ajay i-ar fi răspuns: „Da, da, da”.

•

Numai că a trebuit să-şi scarpine mâncărimea aflată de la început acolo. Ce fusese? Să-i vadă îndrăgostiţi pe Neda şi Sunny? Işi aminteşte cum s-a băgat singur în ocean, în Goa, înainte să fie alungat. De câte ori nu a fost aproape să cedeze? Cum de-a izbutit să îndure atâta?

„Cine eşti? ”

Vorbele i se învârt prin cap fără oprire.

„Cine eşti? ”

Ajay Wadia. Băiatul lui Sunny.

Credincios.

Gata să slujească.

Din nou şi din nou.

Preferă să nu se gândească deloc la asta.

Preferă să fie aici.

Un ucigaş de seamă.

Gândul îl ia prin surprindere.

E cu putinţă să fie adevărat?

Când anume s-a lăsat pe el însuşi în urmă?

Destrămare.

Se tot întoarce în încăperile din Palace Grande. Imediat după ce i-a omorât pe Vipin Tyagi şi pe ceilalţi doi. Aşteptând ciocănitul în uşă. Aşteptând ca uşa să fie scoasă din ţâţâni. Cu arma în mână. Aşteptându-şi

moartea. Şi când moartea n-a venit, a purces el să şi-o caute. Acesta era, cu siguranţă, sfârşitul. Voia să moară. Da, trăieşte în moarte.

Il ţine pe Prem la piept mult după ce Prem a căzut într-un somn ca o genune. Atingându-i chipul delicat, acum zdrobit, cu mâinile lui, odată frumoase şi ele. Inflorescenţa buzei despicate,

falca umflată grotesc. Işi trece degetele prin părul blond-închis, încleiat pe craniu. Nu-şi aminteşte să fi fost vreodată atât de aproape de vreo altă fiinţă umană, cu excepţia momentelor când a încercat să ucidă ori să împiedice să fie chiar el ucis. Dinţii încep să-i clănţăne. Nu vrea să se desprindă.

Se desprinde.
Se ridică şi verifică dacă Sikandar mai e în viaţă.
Apoi se apucă de măturat prin celulă.

*

A dereticat, a pus frumuşel într-un ungher televizorul spart.
Face chai, coace roti pe plita cu gaz.
Sikandar îşi vine în simţiri cu un spasm, cu aerul prins în gâtlej, se ridică în capul oaselor ca un monstru de basm şi se uită la sticla din mână. Dă cu ochii de Prem, zdrobit, învineţit şi chircit în somnul său de drogat. Şi de Ajay lângă plită.
Ajay îi aruncă o privire, se întoarce la ce face.
Aşteaptă.

Aşteaptă momentul.
— Ce mai noapte... geme Sikandar.
Işi freacă cucuiul.
Se uită la rămăşi ţele televizorului.
Incepe să-şi amintească unele lucruri.
Se opreşte lângă patul lui Prem.
Se uită la Ajay.
— Femeile, zice. Toate-s o apă şi-un pământ.

Prem e trimis la infirmerie.
Sikandar stă şi cloceşte posac în celulă.
E adus un televizor nou. Se uită la el cât e ziua de lungă.
Nu-şi aminteşte tot ce s-a petrecut, dar numele şi-l aminteşte.

Prem zăboveşte o săptămână la infirmerie.
Sikandar primeşte informări – Karan a fost acolo să îl viziteze.
De multe ori i-a plătit Karan pe gardieni.
L-a vizitat pe Prem.
L-a ţinut de mână, în pat.
Karan.
Sikandar ştie că a fost trădat.
Vrea să rupă legăturile cu banda Sissodia.
Dar Satya îi spune că nu are voie.

Prem revine după o săptămână.

Se duce fără zarvă la salteaua lui, cu nasul rupt, fără machiaj, îmbrăcat
în haine bărbăteşti.

Sikandar îl ignoră, se uită mai departe la televizor.

Prem îşi dă pe buze cu ruj, cu kajal pe la ochi, se ghemuieşte la picioarele lui Sikandar.

Sikandar îl împinge deoparte.

— Nu. Nu eşti Kushboo, zice de parcă abia ar fi aflat acest adevăr.

A doua zi anunţă că a divorţat. Nu mai are nevastă.

Şi că Prem e de vânzare.

3.

Un membru al legislativului din Uttar Pradesh, Charanjit Kumar, vine în vizită. Efectuează o inspecţie a penitenciarului. Kumar face parte din partidul lui Ram Singh, aflat la guvernare. E momentul să se afle cu toţii în treabă. Ajay e înscris la un curs de arte plastice unde n-a pus niciodată piciorul, doar pentru statistică, să lase impresia a ceva productiv. Directorul le-a spus: „E un curs de arte plastice, desenaţi vreo chestie simpatică, arătaţi-o musafirului nostru, totul va fi bine”. Deţinuţii urmează instrucţiunile profesorului. Desenează naturi moarte, flori, fructe de plastic. Apoi schiţează din memorie, cum li s-a spus, ceva care îi face să se simtă fericiţi. Işi închipuie pe foi mamele, fraţii, familiile. Arbori şi câmpuri şi râuri. Ajay stă înaintea foii, cu creionul pregătit în mână, şi nu desenează nimic.

4.

Parlamentarul Kumar este impresionat. Închisoarea este exemplară. Administrată la standarde pe care nici măcar penitenciarele occidentale nu le ating. Spune asta în faţa camerelor de filmat. A adus cu el un fotograf, un jurnalist. La

capătul vizitei, parlamentarul cere să vorbească între patru

ochi cu nişte deţinuţi, să le afle opiniile sincere. Puşcăriaşii sunt aleşi la
întâmplare. Interviurile se ţin într-unul dintre birourile direcţiunii. Ajay e
printre cei aleşi. Când îi vine rândul, Kumar îi pune câteva întrebări
banale, la care Ajay răspunde monosilabic. Îl trimite pe Ajay de acolo şi
cheamă următorul deţinut. Însă, când Ajay se îndreaptă spre uşă, Kumar
rosteşte:

— Vicky îţi trimite urări de bine.

5.

Lui Ajay aproape i se taie picioarele.
La ieşire, asistentul lui Kumar îi ia pe Ajay deoparte.
— Prietenul nostru comun ar dori să te ocupi de ceva.
Îi strecoară lui Ajay un petic de hârtie. Îi spune să îl citească.
Scrie: KARAN-SISSODIA.
Asistentul îi ia hârtia din mână.
— Ştii de ce eşti aici.

Nu există pământ ferm.
Revine în celulă.
A crezut că e la adăpost.
N-a fost niciodată la adăpost.
— Te-ai distrat? întreabă Sikandar.
E şi el băgat în asta?
Şi Prem?
Sunt băgaţi cu toţii?

E cu putinţă să fie o coincidenţă? Are impresia că lucrurile sunt controlate, că îi pot citi gândurile, că-l supraveghează necontenit. Că Vicky Wadia joacă un rol complicat.

Nu din loialitate a încuviinţat să se ducă la închisoare. A fost şi din frică. Teama de ce-ar putea face Vicky. De ce l-ar putea sili să facă. Să-l spioneze pe Sunny... şi mai ce? Să-i vatăme familia. S-a gândit că în închisoare ar putea să scape. Cât de nerod a fost?

Chiar e necesar să facă asta?

Pare imposibil.

Există vreo altă cale? „Să vorbesc poate cu cineva”, îşi spune. Apoi se opreşte. Cu cine să vorbească? Să-i spună ceva lui Sunny? Ce să-i spună? Sunny e la fel de departe ca soarele, ca luna. Sunny, a cărui viaţă a ştiut-o cândva, e dus pe vecie.

6.

Karan face o ofertă pentru Prem. Douăzeci de mii de rupii.

„Zi-i că nu-i destul”, îl îndeamnă Sikandar pe Ajay. „Du-te să-i spui. Fă-ţi traseele, opreşte-te la el în celulă şi spune-i. ”

E pentru prima oară faţă în faţă cu Karan. Acesta are o prezenţă liniştitoare, pace în ochi, zâmbeşte blând. Işi trimite de-acolo colegii de celulă. Îi spune lui Ajay că douăzeci de mii e un preţ bun.

— E bun pentru oricare altul, zice Ajay. Dar nu pentru tine.

Are o lamă de ras în buzunar. Vede sângele zvâcnind prin gâtlejul lui Karan:

Il priveşte în ochi.

Ar putea să acţioneze în clipa asta, s-ar putea arunca asupra lui.

Însă făcând asta ar începe un război.

Foarte probabil, el însuşi ar muri.

— Cincizeci de mii, zice Karan. E-un preţ mai mult decât corect, dacă se ia în considerare că a fost deteriorat deja.

Ajay încuviinţează din cap. Va transmite mesajul. Ezită.

Se întreabă ce-l face aşa de calm pe Karan.

Se întreabă ce secrete ascunde.

— Ce-i? zice Karan.

— De ce îl vrei aşa de mult pe Prem? întreabă Ajay din uşa celulei.

— Fiindcă îl iubesc, răspunde celălalt.

Se întoarce cu oferta. Sikandar râde cu hohote groase.

— Ai auzit, Prem? Te iubeşte! Dar o să afle el îndată cum stă treaba.

Sikandar îi spune lui Ajay să-l perpelească pe Karan. Să nu-i dea încă niciun răspuns.

Incă niciun răspuns. Karan e încă viu. Soseşte o scrisoare, destinată lui Ajay. I se transmite direct în celulă. Nu are nici măcar vreun nume pe ea, doar un plic opac. E chemat lângă gratii de un gardian. Nu e nimic scris, în plic e doar o poză. O femeie de douăzeci şi ceva de ani întinsă pe un pat, într-o cămăruţă curată şi îngrijită, în ciuda aspectului precar, cu un mic altar pe o măsuţă de lângă pat şi o reproducere cu o cascadă agăţată de perete. E un bordel. Femeia poartă un sari înflorat, însă are sânii dezveliţi. E şi un bărbat într-o latură a cadrului, la marginea patului ei, îmbrăţişându-i beţivăneşte picioarele. Cu toţi anii care au trecut, Ajay o recunoaşte pe fată.

Hema.

— Arrey, hopa, chutiya, ce-i asta?

Hema, sora lui.

Sikandar îi smulge din mână fotografia.

Vederea ei e îndeajuns să-l învioreze. Şuieră printre dinţii urâţi şi râde.

— Ia uite la târfa asta. Te aşteaptă afară? Deci nu eşti eunuc până la urmă. Dar uite ce-i, nu cred că stă după tine. Are destulă pulă să-şi treacă timpul!

Ajay dă să apuce iarăşi poza, însă Sikandar îl împinge cât colo. Râde în felul lui spart, hidos.

— Lasă-mă să mă uit pe îndelete. Huiduma întoarce fotografia pe verso. Şi asta ce-i? Citeşte cu glas tare cuvintele scrise: FA CUM ŢI SE SPUNE.

Ajay nu mai poate să îndure. Se aruncă asupra lui, sare şi-l prinde de braţ, îi suceşte încheietura, încearcă să-i tragă dintre degete fotografia. Il izbeşte cu genunchiul în piept. Sikandar nici nu se sinchiseşte. Cu mâna liberă şi forţa-i enormă, îl apucă pe Ajay de beregată. Il azvârle prin aer. Se apleacă asupra lui. Îi aruncă o uitătură sumbră.

— Eşti protejat, deci nu te pot omorî. Dar nimeni nu mă atinge pe mine aşa. Şi încă trebuie să faci cum ţi se spune.

DOI

LONDRA, 2006

Visase dintotdeauna să locuiască în străinătate.

Nu voise niciodată să facă de râs pe cineva.

— Neda, rosteşte profesorul.

Iarăşi s-a pierdut în gânduri.

— Te plictisim astăzi?

E american, încă tânăr, îi place să iasă la un pahar cu studenţii, îi place să le fie amic.

Însă Neda e un zid.

— Nu, domnule.

E în al doilea semestru al celui de-al doilea an.

Studiază pentru o licenţă în antropologie socială la London School of Economics.

Are, în cea mai mare parte, zece pe linie.

Profesorul, către restul sălii:

— Aşadar... doar eu te plictisesc?

O undă de amuzament, nu însă şi dinspre Neda.

Bărbatul se întoarce la catedră.

— Poate, zic şi eu, ar fi nimerită o noapte de somn neîntrerupt? Ceva mai puţină distracţie cu băieţii?

Îi aduce aminte de Dean.

— Nu mă distrez cu băieţii.

Acum hazul e pe seama ei; dintre colegii de curs, e cel mai puţin probabil ca ea să se distreze cu cineva, cu oricine.

*

Da, a visat necontenit să stea în străinătate, să aibă un apartament al ei, o viaţă interioară bogată şi intensă, aventuri amoroase întortocheate, prieteni adevăraţi cărora să le mărturisească oful. Ceva despre care să scrie acasă. Un cămin din care să poată scrie, până la urmă, acasă.

Nu asta.

Se furişează afară din sală cu capul plecat, cu şuviţe de păr peste faţă, cu cărţi baricadându-i pieptul.

Nici măcar nu ştie ce mai caută pe aici.

îşi imaginează că, la momentul potrivit, o s-o lase baltă.

O să iasă pe uşă, uite-aşa, în ziua de dinaintea examenelor, şi n-o să se mai întoarcă.

Fiindcă, de fapt, nu contează.

Fiindcă, de fapt, banii nu contează.

Zi de zi, la bancomatul HSBC, îşi verifică contul ca să vadă dacă-i mai

are.

Şi negreşit îi găseşte acolo. O sută de mii de lire.

Orice ar face: 99 878 devin 100.000; 96 300 devin 100.000.

Orice ar face, oricât ar cheltui, banii tot acolo sunt, recompletaţi cu necruţătoare precizie.

De parcă el ar sfida-o.

L-a sfidat şi ea o dată, făcând o donaţie de douăzeci de mii de lire unui # ~ #

azil pentru oamenii străzii.

Suma a revenit iarăşi la o sută de mii de lire în următoarea zi.

Acum îl sfidează cheltuind cu ţârâita.

*

Iese din campus şi porneşte pe Southampton Row către barul polonez de după Holborn. E puţin populat în perioada prânzului; cadrelor le place să vină aici şi să se facă muci serile, după ce se termină lucrul. Se aşază pe locul ei obişnuit, cu spatele la perete, cu ochii la uşă. Comandă *sledz,* hering, un ţap de Zywiec, un păhăruţ de Chopin. Singurul ei alint. Acelaşi lucru zi de zi. Mănâncă într-o tăcere mecanică, soarbe din bere, păstrează vodca pentru final. Nu comandă niciodată mai mult. Din afară ar putea părea o disciplină excentrică.

E atât de ancorată în rutină, încât proprietarul a învăţat să-i aducă nota

cât încă îşi mai face de lucru cu vodca. La fel şi azi, i-o întinde cu

zâmbetul # # ^{y}
lui subţire, înţelegător.
Astăzi însă ea face un lucru neaşteptat.
Cere încă un păhăruţ de Chopin.
Chipul lui trădează o uşoară uimire.

— Sărbătoreşti? zice.
— Da, răspunde ea. E o aniversare.

A sosit la Londra în aprilie 2004, extrasă din epava vieţii sale din Delhi, paraşutată în acest pustiu aurit. Aerul mirosea a nimicnicie. Şi situaţia ar fi fost comică dacă n-ar fi fost clădită pe moarte.

În aprilie 2004 a ajuns aici, astăzi însă este 24 februarie – doi ani de la
ziua în care viaţa i s-a schimbat irevocabil. În aceşti doi ani a
izbutit, mai # # [7]
mult sau mai puţin, să ţină lucrurile laolaltă, să păstreze pojghiţa unei vieţi respectabile, tihnite. A făcut-o printr-o formă de auto-abnegaţie – nu doar financiară, ci şi spirituală, însă azi totul se duce pe copcă. Astăzi, 24
februarie, este ziua de *nasha,* uitare prin intermediul beţiei.

*

[V]
Îi aduce paharul. Fără să-l atingă, Neda ridică privirea.
— As mai vrea două.
Băutura îi e în sânge.
Ezitarea lui, curiozitatea, ba chiar şi preocuparea sunt întâmpinate de recea dezolare a privirii ei.
Şi omul încuviinţează din cap. înţelege, în momentul respectiv, ceva.
E la fel de limpede ca plânsetul cuiva în biserică.
Când se aduc ţoiurile, le împinge ceremonios spre locurile goale de la masa ei, către stânga şi către dreapta.
Neda ridică paharul din faţă şi îngână o rugăciune.
O împărtăşanie cu nălucile ei.

E unu şi jumătate după-amiaza. O zi posomorâtă, o zi de umbrele şi faruri. Norii acoperă vârfurile clădirilor. Ploaia se roteşte ca un zmeu dansând în văzduh. Lasă o bancnotă de cincizeci pe masă, iese. Mai scoate patru sute de la bancomat.

Până la Princess Louise e o plimbare scurtă. Intră prin lateral, trage un

scaun înalt într-unul dintre separeurile de lemn ornamentat care dau către
bar, cere o halbă de Alpine, îşi reazemă umărul de vitraliu. Nu se uită
nimeni la ea. Nu-i vorbeşte nimeni. Şi dacă i-ar vorbi, dacă ar întreba-o
careva ce citeşte, i-ar arăta o copie imprimată a ultimului articol scris de

Dean, „Să ne amintim de cei uitaţi: singuratica moarte a cinci oameni ai străzii şi vieţile pe care le-au lăsat în urmă”, şi orice discuţie s-ar opri.

Nu-l citeşte nici măcar ea.

Se holbează în schimb la semnătura lui Dean, sub numele revistei obscure la care a ajuns să scrie, cu toate că el nu ar admite niciodată nuanţa, nu ar admite nicicând că şi-a aruncat la gunoi strălucitoarea carieră pentru un principiu, un scrupul, o *boussole morale.*

Dean ar susţine că a fost devotat adevărului.

În e-mailuri cărora ea nu le răspunde niciodată, o ţine întruna că şi ea i sar putea dedica.

În e-mailuri cărora ea nu le răspunde niciodată, declară: „S-ar părea că ţi-ai găsit locul”.

E însă necredincioasă. E necredincioasă şi ideii de sine; cea care, după o grijulie analiză, a fost diagnosticată drept cauza beteşugurilor ei. Şi-a găsit deci echilibrul pe parcursul acestor doi ani acceptând nimicnicia, neantul radical. Munceşte din greu ca să-şi menţină această cochilie lipsită de farmec. Are grijă să se limiteze la fapte şi nimic altceva.

A parcurs un drum greu. Cele mai rele au fost primele luni. Fără ancoră, în derivă, îndurerată. Purtând în ea un copil. Aproape că s-a omorât cu băutura. Acum nu-i mai place să se gândească la lunile acelea. Reuşeşte să le blocheze. Se întorc însă atunci când bea. Şi azi, 24 februarie, bea.

, 7 7

.

La patru după-amiaza e întuneric. Iese din Princess Louise după patru

halbe, trece printre băltoace şi corpuri de iluminat stradal, traversează

şoseaua şi se strecoară în British Museum, pe lângă autobuzele doldora de

turişti, pe lângă tonetele cu cârnăciori şi castane coapte, trece prin cetele

din Great Court, o apucă prin spate, coboară treptele pe lângă Coranul
străvechi, iese către Senate House. Face la stânga înspre Tottenham Court
Road, coteşte şi se întoarce pe alee către Bradley’s. Coboară la subsol, către
izul de bere trezită şi urină, şi ascultă muzica de la tonomat în vreme ce se
înmoaie într-o halbă de bere spaniolă. A depăşit măsura. Atrage atenţia. În ea se duce o luptă. De ce face asta oare? Nici n-a pus bine piciorul în local, că vrea să plece.

În anii aceştia din urmă, plimbările i-au menţinut fragila stabilitate. Cu

CD-playerul în mână. Ascultând discurile pe care le-a adus de acasă. Bjork. Talvin Singh. Nusrat Fateh Ali Khan. Umblând haihui prin Hampstead Heath, Golders Green, hoinărind prin suburbii până la epuizare. Spre est până pe Old Street, Bethnal Green, Hackney, Clapton, Lee Valley, până ce nu mai poate duce. Dacă nu s-a ţinut de studiat, atunci s-a plimbat. Şi, câtă vreme se plimbă, nu se îneacă.

Doamne, cât îi lipseşte Delhi! îi e dor de roti, de murături şi brânza dulce. De fetele care forfotesc în jurul ei prin saloane cosmetice minuscule, fără geamuri. De *golgappa* în Khan Market. De mulţimile din Old Delhi. Porumb dulce pe marginea drumului, presărat cu chili, *chat masala* şi lămâie. îi e atât de dor de tăticul ei, încât doar gândul la el face să-i dea
lacrimile. îi e dor de mămica. Cu toate că abia dacă vorbeşte cu ei. Nu le răspunde la telefon, refuză să-i lase să vină în vizită. Să se ducă ea, asta iese din discuţie. A fost de acord cu exilul. „Nu înţeleg ce se întâmplă cu tine”, îi scrie mama ei. „Nu ştiu ce s-a schimbat. Poate că ai fost întotdeauna aşa.
îl superi mult de tot pe tatăl tău. I-ai frânt inima, dragostea mea”.

Dean trecuse pe la ei. îi scrisese s-o înştiinţeze. „Nu renunţ la asta”, scria. Ce le zisese părinţilor ei? Ce îi întrebase oare? De unde presupuneau ei că vin banii?

*

Poate că o să se ridice şi-o să dispară. O s-o apuce brambura. S-o ia pe jos către Edinburgh, ce-ar fi? Să-şi ia cardul bancar, un rucsac, nişte bocanci de nădejde şi s-o pornească la drum. Să umble din han în han, ca în vremurile de altă dată. De ce nu? Să urce către Scoţia. Să găsească un sălaş montan. Să locuiască într-o cabană, pe lângă vreun loch. Să nu mai vorbească niciodată cu nimeni. Ce-ar fi?

Se leagănă uşor, cu ochii închişi. Un tip îi răcneşte în ureche. Bradley’s. Tonomatul, aburul corpurilor de iarnă în spaţiul închis. A întrebat-o de unde e şi a făcut greşeala de a-i spune adevărul. Ei, dar se gândise el. Ori asta, ori Israel. I-a arătat brăţara de santal cumpărată în Dharamsala. A ajuns pe- acolo cu doi ani în

urmă. Şi în Goa.

— Ai fost vreodată? Am citit Bhagavad Gita acolo!

— Bravo ţie.

— Odată ce-ai fost în India, răcneşte individul, nu mai eşti la fel. Îţi
intră sub piele.

„Hai, nu mă înnebuni”.

Tipul încuviinţează din cap.

— Şi filosofia! E mult mai profundă. „Conştiinţa se ştie pe sine”, n-a zis Krishnamurti asta, parcă?

— Pe el ar trebui să-l întrebi.

— Eşti ciudăţică.

Ea îşi vâră o ţigară între buze.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur, face el.

— Ce ştii despre dansatul la stâlpul de Armindeni?

— Pardon?

— Dansatul la stâlpul de Armindeni.

Tipul rămâne o clipă pe gânduri, se încruntă şi scutură din cap.

— Nimic.

Ea îşi aprinde ţigara.

— Atunci ce căcat să ştiu eu despre Krishnamurti?

O frântură de clipă. Afară pe stradă, exalând fum în frig şi ploaie, se delectează cu scârba ei.

Măcar e un sentiment.

Unul vechi. Cum e şi sinele ei de altă dată.

A avut gură bogată cândva.

A fost, în lipsa unui cuvânt mai bun, „impertinentă”.

E periculos să-şi amintească asta. Exuberanţa de altă dată. Voioşia. Putea să fie aşa de voioasă. Şi i-ar fi destul de uşor să dea iarăşi voioşiei
cale liberă. De bucurie îi e cel mai frică.

încearcă să nu se gândească la el, la clipele lor împreună, să nu se întrebe dacă vreo părticică din el s-a putut vreodată numi bucurie.

Vrea să spună: „Sper să mori. Să mori în chinuri, de cancer.

Să te molipseşti de Ebola şi să-ţi curgă sânge pe ochi. Să te faci bucăţi într-un atac terorist. Ori să mori singur şi atât”.

I-a scris mai multe e-mailuri pe care nu i le-a mai trimis.

A urlat şi a bocit în acele prime câteva luni.

Şi-a verificat zi după zi poşta electronică, aşteptând, îngrozindu-se. Voia ceva. O scrisoare, un apel telefonic. *Ceva, acolo.* Şi-a repetat replicile, a repetat în cruciş şi-n curmeziş. Dar cine era ea să aibă pretenţii ori să aştepte ca pretenţiile să-i fie satisfăcute? Cine era? El nu i-a scris un rând. N-a sunat niciodată. Nu i-a răspuns decât prin tăcere şi prin banii aceia din contul pe care i l-a deschis reprezentantul tatălui său, bărbatul care-şi spunea Chandra.

*

Barul de la Dukes Hotel. Locul unde a dus-o Chandra în acea noapte în care au aterizat amândoi de la Delhi, când era încă amorţită, bulversată şi durerea încă nu se instaurase, când credea încă, ce naiv, că ar putea s-o ia de la început. Chandra cel vesel, cu purtări părinteşti. Nu ea ceruse asta? Nu a ei fusese ideea? Nu, nu, nu!

Plânge în taxi. Mintea îi e împâclită. Nu mai poate să repare zilele trecute, a încetat să se mai străduie, le-a îngropat şi, acum, când sapă după ele, vede că hoitul a fost profanat. „Ţi-e bine, scumpo?", întreabă taximetristul. Dă din cap că-i e bine, îşi alungă lacrimile cu dosul palmei.

Işi potriveşte expresia moartă pe chip, îşi vine în fire. Opresc în faţă la Dukes Hotel. „Mă descurc". Astăzi nu s-a dat deloc cu kohl. S-a îmbrăcat cu o cămaşă drăguţă, pantaloni negri, ghete negre şi un trenci negru, lung, ştiind prea bine că va ajunge în seara asta aici. Păşeşte în recepţie şi zice fără emoţie că ar vrea o cameră, cea mai bună disponibilă, şi o masă de o persoană, la bar, într-o oră. Impinge spre recepţioner cardul Amex.

Vomită în odaie. Boceşte şi ţipă îngenuncheată, se izbeşte în palmă cu cealaltă mână făcută pumn, se ghemuieşte pe duşumea, apoi se târăşte în cabina de duş şi se curăţă. Se îmbracă iar, încetişor. Scoate kohlul din

poşetă şi se dă cu el. Işi încondeiază cu negreaţă ochii. Ia apoi coca pusă deoparte de luni bune, se duce în dormitor şi-şi face o linie. Ah, s-o vadă colegii de an acum! De-ar şti ei, măcar pe jumătate!

Işi ia în primire masa la bar, comandă un martini, îşi aprinde o ţigară.

Se uită la cei doi afacerişti de vârstă mijlocie care o scrutează.

I se toarnă băutura, rece ca gheaţa.

Asta nu schimbă nimic.

/v

Dă camera în primire la unu dimineaţa. Le spune că şi-a schimbat planurile. „De ce faci asta?”, se întreabă în taxiul care o poartă spre casă.

Locuinţa este în Angel. Un complex modern, de lux. Nou-construit. Nu a fost alegerea ei. Locuieşte la etajul al şaselea. Un apartament cu un dormitor, fără pereţi interiori, numai sticlă şi metal, mirosind a tapiţerie proaspătă. E înconjurată de avocaţi la început de carieră, de bancheri în domeniul investiţiilor, de tineri profesionişti anonimi. Câteodată se întâlneşte în lift cu ei. Miros a duş făcut după ce-au mers la sală. Intră, îşi aruncă pe blatul din bucătărie cheile, scoate sticla de vodcă din congelator, îşi mai întinde o liniuţă de coca. Camera licăreşte albastru şi singuratic în noapte.

Aude portiera unei maşini deschizându-se în stradă. Mai că aude lumina
izbucnind din ea, mai că adulmecă hohotele de râs. E 2.20 dimineaţa.

7 #

Burniţează. Nişte păsări ciripesc în lumina reverberelor. Pavajul are iz de ploaie. Vocile acelea despică întunericul, ricoşează din clădiri. Iese pe balcon şi se uită în jos. Portiera se trânteşte, maşina pleacă; e lăsată cu ţăcănitul unor tocuri şi, iarăşi, cu răsuflarea proprie. Revine la masă, în camera de zi. Scoate din sertar bricheta lui, un Vietnam Zippo. Citeşte inscripţia gravată: *35 lichidaţi. Dacă mi-ai recuperat corpul, naiba să te ia.*

Işi aprinde ţigara de la brichetă.

— încântător.

*

Crede uneori că i-au ascuns în apartament o cameră de filmat. A căutat- o, dar nu a găsit nimic. Acum tratează situaţia cu aceeaşi indiferenţă pe care o manifesta pe vremuri privitor la zei şi masturbare. Şi dacă ar urmări- o, ce importanţă ar avea?

Când vine vorba despre laptop, pe de altă parte, îşi acoperă

camera web
cu bandă adezivă. îşi ţine mereu VPN-ul pornit. Se uită fix la ecran. Mai aprinde o ţigară, încă o liniuţă întocmită cu grijă. Deschide Gmail-ul, apasă pe „Scrie”.

„În regulă, Dean. Ai câştigat”.

Apoi se opreşte.

Nu se poate abţine.

Deschide o pagină nouă.

închide ochii.
Trage aer adânc în piept.
îi deschide.
Şi scrie în motorul de căutare
numele lui.

NEW DELHI,
2003

NEDA

1

Sunny Wadia. Îi tot aude numele de ceva timp. Sunny aşa, Sunny pe dincolo. Poveşti umflate circulând prin venele şi arterele metropolei, lăsând impresia că personajul ar fi oraşul însuşi.

Umbla vorba că ar face comerţ cu obiecte de artă, că ar organiza petreceri, că ar restaura, că ar provoca. Potrivit zvonurilor, era fiul unui multimilionar din State. Ori el însuşi un îmbogăţit din tranzacţii online.

Nimeni nu părea tocmai sigur. Era însă avangarda, arhitectul, oblăduitorul, cel aflat în fruntea a tot ce era nou, atâtător sau bizar. Iar ea lucra ca

7

# #

reporteriţă începătoare pe domeniul financiar la *Delhi Post* – şi, începând să se sustragă obligaţiilor oficiale, îşi stabilise singură misiunea de a i se pune pe urme.

Însă nu de aceea se afla aici, aşezată într-un cerc cu prietenul ei de altă dată din şcoală, Hari, pe un acoperiş şubred cu terasă din cartierul South Extension, într-o noapte de aprilie, în căldura unduitoare.

II sunase pe Hari după un an în care nu vorbiseră – chiar era o situaţie din categoria „nu ne-am văzut de-un car de vreme”. Văzuse un articolaş despre el în suplimentul de cultură al unui alt cotidian şi, la început, nici nu-l recunoscuse măcar: în fotografia prost imprimată din dreapta sus apărea facsimilul hlizit al unui tip pe care-l ştiuse cândva ca pe buzunarele ei. Doar că acum purta un tricou de bumbac prespălat, îşi ţinea coatele lăbărţate şi avea sub palmele nedesluşit conturate un set de platane Technics. Şi un nume de DJ după care să se ascundă.

WhoDini.

Se uitase la liniile de tus cu mai multă luare-aminte. Se afla în automobilul ei Maruti cel ponosit, pufăind din ţigară.

— Ce glumă mai e şi asta? bombănise.

Hari cel sfios şi cu aere de tocilar se transformase într-un fel în care păreau să se fi transformat cu toţii în ultimul timp prin oraş. În afară de ea.

Îi trimisese un SMS pe vechiul lui număr, gândindu-se că nici acela nu mai exista, însă el îi răspunsese imediat, acelaşi tip ca întotdeauna, surescitat şi

politicos, cât se poate de dispus să se vadă cu ea, ba chiar să-i facă cinste cu cina în seara respectivă (ăsta era un lucru nou), însă numai după ce dădeau o tură să-şi ia ceva de fumat. „Doar cinci minute durează”, îi promisese când Neda urcase alături de el în automobilul Esteem. „Gagiul mi-e dator vândut”.

Asta se întâmplase cu aproape două ceasuri în urmă.

Acum erau aici, pe acoperiş. Ea, Hari şi o mână de tipi fumaţi.

în vreme ce zăpuşeala care usca până la oase a începutului de vară din Delhi contenea, pierzându-se într-un albastru profund, astral.

Era blană de-acum. A închis ochii şi vocile lor s-au amestecat, devenind

una singură.

Şi-apoi iarăşi el.

Sunny.

Numele.

— Mă, ai auzit de cheful lui Sunny? A adus cu avionul din Iran caviar de cinci mii de parai.

— Nu, frate. Aia a fost carne de vită Wagyu din Japonia. Cu un avion particular. Douăzeci de mii de dolari l-a ajuns. E-o demenţă totală.

— Ai fost tu de fată?

— Cât primeşti de douăzeci de mii? O vacă întreagă?

— Ai fost tu acolo?

— Au adus o vacă cu avionul?

— Ha-ha, mai taci, mă.

— Prinsă în hamuri sub motor, pârpălită pe drum.

— Ha-ha-ha-ha.

— Numai închipuie-ţi, o vacă în avion.

— Omule, ai fost acolo?

— Nu da pe gură prea tare rahatul ăla cu vaca, frăţică, o să te audă domnul Gupta.

Le-a privit îndelung chipurile.

Cine erau tipii ăştia?

— Am auzit că odată s-au dus cu un elicopter privat în Leh, au aterizat la o mănăstire şi-au pus-o de-un bairam. Cu călugării înăuntru. S-au dus cu măşti de oxigen şi tot dichisul.

— Pe naiba. Nici nu-ţi trebuie măşti de oxigen.

— Mai probabil că a fost oxid de azot!

— Stii că a crescut în Dubai.
— Ba nu.
— Maică-sa e o actriță celebră.
— Ha-ha.
— Ghici cine?
— Maică-ta.
— Nu, taci, mă. Uită-te la ochii lui, o *ştii.*
— Pe mă-ta o stiu.
— Oooh.
— Ţine un tigru în baie.
— Nici n-ai habar cum arată la fată.
— Aa! Hai, că asta-i prea de tot. Ce fumezi acolo, omule?
— Ce bagi şi tu, boule.

Chillum-ul trecut din mână în mână, pătând tifonul, arzând noaptea.

Când pipa a ajuns la Neda, ea s-a îndreptat de spate şi-a zis:

— Dar cine *este* el?

— Coaie, a rostit o voce, credeam că-i în presă fatuca.

Neda a scos un Classic Mild din geantă, a întins mâna după chibriturile din mijlocul cercului.

— Se ocupă de subiecte pe bune, a zis Hari. Infracţiuni şi rahaturi.

— Nu basme şi mitologii.

Şi-a potrivit cu încetineală ţigara între buze. A scăpărat chibritul şi l-a urmărit cum arde pe fundalul dogoritor al cerului.

— Eu nu citesc ştiri, a pufnit altul. Ştirile pe bune nu-s acolo.

Neda a râs.

— Mare dreptate ai, a zis ea.

Şi-a aprins ţigara şi, lăsându-se iarăşi pe puf, a fluturat prin aer chibritul să-l stingă, privind capătul de jar al ţigării şi cerul de deasupra, zmeiele dând roată pe curenţi, avioanele aterizând necontenit în depărtare, clopotele bătând ritmic într-un templu din apropiere, chemările la rugăciune din
multele moschei întreţesându-se pe cerul cuprins de noapte. îşi iubea oraşul.

— Nu-i vina ei, l-a auzit pe Hari. E un chutiya pe-acolo care-o pune să muncească pe brânci. Nici n-o mai văd.

— Care chutiya?

— Unul, Dean.
— Cine-i Dean?
— Şeful ei.
— Nu-i Şeful meu, s-a auzit murmurând.
[7]
— Pardon, *mentorul* ei, a accentuat sarcastic Hari.
— Zici că şi-o trage cu el, adică?
— Coaie, nu şi-o trage cu el.
— De unde Stii tu?
— Nu mi-o trag cu el, a zis ea.
— E un *gora?*
Un alb.
— Nţ, e din Bombay. Un băieţaş de prin Bandra.
Cu pleoapele strânse, s-a lăsat pradă şuvoiului de vorbe.
— Nu mă fut cu el, a zis. Nu mă fut cu nimeni. A adăugat apoi: Cel puţin nu astăzi.
De ce-a făcut asta?
Fiindcă suna destupat. Mereu i-a plăcut ca bărbaţii s-o considere destupată.
.
Dar *aproape* că şi-o trăsese cu el, nu? Ori, cel puţin, se gândise la asta. Era o partidă bună Dean R. Saldanha. Băiat de ispravă din Bombay, născut şi crescut în parohia catolică Mount Mary: „Dacă arunci o piatră de la geamul meu din copilărie, garantat nimereşti un porc, un preot ori un Pereira” Când împlinise treisprezece ani îl trimiseseră la New York, să stea cu o mătuşă din Queens, după care urmase Şcoala de Jurnalism Columbia şi, în fine, revenise la Bombay în calitate de reporter tânăr şi plin de promisiuni, parcă prea plin de râvnă. Dăduse zelos în vileag un scandal de corupţie cu terenuri în fosta sa comunitate, în inima arhidiocezei. Tatăl lui se simţise ofensat. „De ce nu scrii despre ceva real?”, îl mustrase. Aşa înţelesese Dean că se făcuse vremea s-o ia din loc.
Prin urmare, se mutase la Delhi. În octombrie 2002 fusese angajat de
Post. Ajunsese să se piardă prin cotloanele capitalei, în vreme ce lumea
întreagă se zguduia sub şocul evenimentelor din 11 septembrie 2001,
obsedat de terenuri, de ceea ce numea „instabilitatea dinamică a vieţii
urbane marginale”. Aşa şi vorbea. Descria tensiunile dintre clasa de mijloc
şi sărăcimea oraşelor, denunţa evacuările şi demolările mahalalelor care se # # [7] # #

petreceau peste tot, la lumina zilei. Cita plin de silă *le discours du jour* al neoliberalilor, care proslăveau „metropola de nivel mondial”. Voia să zugrăvească în cuvinte acest oraş versatil, instabil, voia să imortalizeze neajunsurile de zi cu zi ale cetăţenilor săi. Era singur în birou, îşi punea rock clasic în căşti. Aerul era îmbâcsit de pâcla tutunului. Se îmbrăca precum un poet în mijlocul unui meci de baschet, înalt şi deşirat, cu părul şaten şi ţepos. Afla cât ai bate din palme numele şi numerele de telefon ale tuturor poliţailor, escrocilor şi derbedeilor cu ceva însemnătate. Mânca şi bea pe la cantine şi spelunci. Avea contacte de toată mâna, de la agenţi mărunţi de ordine publică până la atotputernici chestori de poliţie. Şi era în stare să scrie minunat. Nu era nici tocmai în vârstă, avea douăzeci şi opt de ani, pe lângă cei douăzeci şi doi ai ei. Evident că într-o zi aveau să şi-o tragă, păi, cum? Doar că ei nu-i lua mult să se plictisească.

— Nu-i asculta pe rataţii ăia, a zis Hari.

Îi lăsaseră în spate pe fumători. Coborau pe scara interioară a clădirii, pe lângă multele uşi împodobite cu zei ce străjuiau căminele unor cetăţeni cu frica lui Dumnezeu din clasa de mijloc.

— Nici nu-i cunosc prea bine, a adăugat el.

— Nu-i nimic.

— Plus că habar n-au despre ce vorbesc.

Au trecut pe lângă o uşă deschisă. În interior, palele ventilatoarelor din tavan se învârteau iute, parcă gata să decoleze cu acoperiş cu tot. O telenovelă bubuia de la televizor; sunetul, dat prea tare ca să acopere vuietul maşinăriei, se auzea distorsionat, cu pârâituri. Pe undeva, cineva prăjea ceapă.

— M-am cam spart, a zis ea, şi m-a luat foamea. Cât e ceasul?

— Nouă.

— Kebab?

— Hai să luăm nişte cola întâi.

Au apucat-o pe bulevardele largi ale cartierului Lutyens, fumând, sorbind din sticlele de coca-cola, cu izul greu al inflorescenţelor şi al ierbii ridicându-se din giratorii. Hari a pus muzică nouă. Bas săltăreţ, iţindu-se pe sub zumzet de *tanpura.* A zis:

— Mă bucur că ai sunat.

— Mda, a îngânat ea aruncându-i o privire şi zâmbind.
— M-am gândit la tine zilele astea.
— Chiar asa?
Neda a închis ochii.
De-ar fi putut continua să şofeze în felul ăsta, totul ar fi fost în regulă.
— Ai ieşit de sub radar, a spus el. Mi-am zis mai întâi că ai făcut-o până la urmă, ai plecat afară.
Neda a tras îndelung din ţigară, încruntându-se vag.
— Nu, am fost pe-aici. Numai că la muncă... e-un haos în perioada asta.
— Da? Şi îţi place?
— N-am zis asta.
— Mă tot uit după numele tău.
Ea a zâmbit:
— Păi, normal. Asa esti tu, de treabă.
Credincios, asta voise să spună. Ca un căţeluş.
— întotdeauna îl văd alături de al lui.
— Numele meu? Cine? La Dean te referi?
— Dean H. Saldanha. Reporter secund: Neda Kapur.
A strâns din umeri.
— Mă pune să alerg pentru el.

Toate acestea erau adevărate. Însă uneori avea parte şi de aventură. Precum cele câteva luni fericite petrecute sub acoperire, documentând faptele de corupţie de la nişte hoteluri ale Ministerului Turismului, gestionate de parcă ar fi fost regate suverane, cu petreceri somptuoase pentru birocraţi de la vârf, familii de miniştri ocupând etaje întregi, maşini şi piese de mobilier aparţinând hotelului şterpelite şi vândute în folos personal, totul pe cheltuiala contribuabilului. Îi plăcuseră bârfele şi dramatismul acelei ocazii. Şi-i plăcuse să fie sub acoperire, să se pretindă altcineva.

— Deci nu esti cu el?
— Hari, s-a burzuluit ea îndreptându-se de şale. *Serios?*
— Hm, a făcut el clătinând din cap. Poate nu-i genul tău.
Neda s-a relaxat.
— Exact, nu e genul meu.

— Tin minte cu ce tipi ieseai când eram în scoală. Nişte nesimţiţi cu maşini babane.

— Mă ştii doar, Hari. De cele mai multe ori ieşeam doar pentru plimbare, a zis ea dând pe gât restul de cola. Şi-acum, uite, toată lumea mă lasă în urmă.

— Vechea gaşcă?

A început să numere pe degete.

— Londra. New York. Boston. Manchester. Durham. Stanford. Geneva. Ba, unul a ajuns tocmai la Tokyo. M-am gândit să dau şi eu o raită pe acolo, să predau engleză. Numai că... sunt blocată aici.

— Chiar nu esti fericită, asa-i?

A scuturat scrumul.

— Uneori, pur şi simplu nu fac faţă.

— La ce?

A dat din umeri, a privit săgetarea corpurilor de iluminat.

— Tatăl tău? a întrebat el. Am auzit că are cancer.

— Mda, nu-i niciun secret.

— Deci? E prea mult de dus?

— Nu. Acum e mai bine. Şi s-a făcut foarte cuminte. Aproape că mi-e frică de cum s-a înmuiat.

— Atunci?

— Mă calcă pe bătături mama. Ştia că nu joacă cinstit, însă nu se putea abţine. A vorbit mai departe: S-au terminat banii, complet, în mijlocul tratamentului tatei. Adică şi înainte de asta aproape că nu mai aveam o leţcaie, după ce s-a dus afacerea la fund, ştii doar, dar acum banii au secat *complet.* I-am zis să vândă casa. S-o vândă şi gata, dar a zis că nu, casa aia ne ţine pe toţi laolaltă. Dacă ar fi vândut casa, tata ar fi putut să facă o chimioterapie de calitate, iar după asta eu aş fi putut să plec afară. Am fi putut avea nişte vieţi ale noastre, dar nu, ea ne trage pe toţi înapoi.

— îmi pare rău.

— Să lăsăm asta. A oftat şi s-a spălat mintal pe mâini, apoi s-a întors spre el numai zâmbet. Dar uită-te la tine, ca scos din cutie, înţolit şi cu nume de scenă. WhoDini. Hari WhoDini, ce mama dracului! Tu l-ai scornit?

— M-au ajutat unii.

— Esti un artist al evadărilor.

— Mă descurc.
— Păi… vreau şi eu o copie a CD-ului, semnat şi tot tacâmul.
— Cum să nu.
— Şi un poster cu tine, să-l pun pe peretele din dormitor.
— Lângă Luke Perry.
— Ha! a exclamat ea dând un bobârnac chiştocului pe geam şi uitându- se cum capătul de jar explodează pe asfaltul înfierbântat. L-am dat jos de nişte ani.
Noaptea era grea de mireasma iasomiei.
— Dar te vezi cu *cineva?*
Ea a clătinat din cap.
— Tu?
— Când şi când, a zis Hari. Mai mult gagicuţe de pe la petreceri.
— O-ho! a râs ea. I-auzi la el. Gagicuţe de pe la petreceri!
— Dar niciuna specială.
— OK, iubăreţule, ce-ar însemna „specială”?
— Habar n-am, a zis el devenind sfios. Cineva la care să te întorci acasă. Să mănânci mâncare chinezească la televizor.
— Nu-mi dau seama dacă faci băşcălie ori nu.
— Nu, vorbesc serios.
— Om bun, ce-as vrea să-mi doresc şi eu ce-ţi doreşti tu!
— Dar tu ce-ţi doreşti?
— Habar nu am.
— Mereu te uiţi spre alte zări, asta-i problema ta.
— Poate de aia mă şi simt asa de bătrână.
Pe Hari l-a buşit râsul.
— Ce te mai dai în stambă! Ai douăzeci şi doi de ani. Stii ce-ar trebui să
faci? Să te muţi de acasă. Ia-ţi un apartament, trăieşte singură.
— Mda, poate. Dar am şi senzaţia asta că m-am dedicat Delhiului.
— Şi ce? Care-i problema? Chiar nu te-ai prins, aşa-i? Se întâmplă
chestii grandioase. Delhi e *exact* locul.

*

Hari a început să descrie proiectul artistic în care fusese băgat, o „acţiune” într-un depozit de la marginea metropolei. Se intenţiona o petrecere imensă, dementă, liberă, ca la New York. Nu doar muzică…
— …o fază uşchită la maxim, totul la liber, mâncare, pileală, jocuri,

— sofale, halealã fãcute de chefi pe bune, baruri de cocktailuri, hamace, paturi supraetajate, pereţi cu graffiti, lasere, maşinuţe care se izbesc, numai chestii razna total şi totul secret. A apărut deci tipul ăsta la mine în studio, am dat mâna şi s-a pornit să vorbească de nu ştiu ce muzici am pus anul trecut, la o fermă de pe lângă Jaipur. Şi fii antenă, mi-a dat pe loc, bani gheaţă, o sută de mii de rupii. Mi i-a pus în mână iac-aşa. Ceva despre cum e să mergi pe încredere. Ţinea mortis să-i fac show.

— Sună fantastic.

A privit-o cu luare-aminte.

— Şi-acum ghiceşte numele gagiului.

Neda a cugetat o clipă.

— N-am idee.

— Gândeşte-te un pic. începe cu S.

— Aaa, a exclamat ea. Sunny Wadia cel misterios?

— Ăla e.

— Deci de fapt îl cunoşteai?

— Ţi-am spus că băieţaşii ăia habar n-au de ce vorbesc.

— Ha. Şi cum e?

— E chiar marfa omul.

— Dar care-i treaba cu el? Vine din State?

— Nt.

— Nu-i nici milionar al intemetului?

— Noo.

— Vreo beizadea de politician?

— Nici.

— Atunci?

— E doar... Sunny.

— Dar e plin de parale, aşa-i?

— Taică-său e om de afaceri, mda. Dar nu-i genul de puşti bogat. E, gen, altfel.

— De unde e?

— De prin U.P. N-ai şti locul dacă ţi-aş spune. Şi e foarte mişto tipul.

— Ce face taică-său?

— Nu ştiu, e fermier, ceva. îngrăşăminte, creşte găini, rahaturi din astea.

— O grămadă de rahat, n-am ce zice, a replicat ea aprinzându-şi încă o

— ţigară. Speram la ceva mai romantic.

— Tare mai esti snoabă.

Asta a făcut-o să dea din umeri.

— Şi ce s-a întâmplat cu petrecerea?

— Au oprit-o gaborii înainte să înceapă.

— După toată faza?

— Mda. Au apărut şi ne-au luat pe sus din prima noapte. Voiau să ne aresteze.

— Numai că?

— Sunny a dat un telefon şi s-a rezolvat.

— I-a mituit cu îngrăşăminte?

— Mă, chiar că nu ştiu. Cert e că nu ne-au percheziţionat, nu ne-au făcut nimic. A dat un telefon, atâta, şi ne-au lăsat în pace. Ceea ce e de bine, fiindcă... aveam o căruţă de marfa la noi. în orice caz, după aia ne-am dus la el acasă – e tare de tot la el. Eram cam zece de toţi, poate doişpe, ştii, miezul, organizatorii. Aveam valul ăsta de adrenalină în noi, am petrecut trei zile întregi. Am pus muzică în apartament. O dementă. La volum maxim. Am pierdut şirul zilelor. După o aşa chestie ajungi să stabileşti o legătură. A înfiinţat o casă de producţie. A zis c-o face, spart fiind, cum mai spune lumea într-o doară. Numai că, după o săptămână, uite că studioul era gata de treabă. O să-mi scoată piesele acolo.

— Şi-o să mănânci şi cu el mâncare chinezească la televizor?

— Mai taci. Eşti geloasă.

— Deci... când o să-l cunosc şi eu pe omul ăsta?

— Unde crezi că ne ducem acuma?

— Pe bune? a zis ea şi s-a apucat să se cerceteze în oglindă. Arăt ca naiba.

— Ştii că nu-i aşa, i-a replicat Hari.

A crescut în lumea ei de elite culturale, cu amândoi părinţii din mediul universitar, „strâmtaraţi”, „mândri”. Familii bine educate ajunse, subtil, la o situaţie bună în perioada colonială. După independenţă, poziţionate avantajos. Ghilimelele întotdeauna necesare pentru descrierea lor. Expresii precum „săraci în numerar”. Locuiau acum într-un „modest” cămin cu cinci dormitoare din Malcha Marg, într-un perimetru înverzit, îngrădit şi aproape de Parlament, o adresă care duhnea a apropiere de putere.

Banii şi-i făcuseră din exporturi de ţesături în anii ’80, în perioada limitărilor comerciale. Succesul lor fusese un rezultat al intelectului, rafinamentului, eticii muncii şi al unei iscusite navigaţii prin labirintul de permise întru obţinerea de contracte scutite de taxe prin intermediul unor amici bine situati.

Cu toate acestea, vădiseră un radicalism autentic în activităţile politice – marşuri, suit pe baricade, strângeri de fonduri. Preocuparea lor de căpătâi era justiţia. Vedeau banii – şi niciodată averea – ca pe o ruşine măruntă de care erau dornici să se dezbare.

Adevărata avere era reprezentată de cunoaştere. Când Neda, la vârstă şcolară, era vizitată acasă de colegi, odraslele unor recent îmbogăţiţi, mama ei nu rata niciodată ocazia să întrebe: „Aşadar, ce cititi acum?”

Adevărata avere însemna acumularea tot mai multor experienţe. Cum o dovedea eleganţa căminului lor, cu smochinii, palmierii şi papagalii din parc, covoarele persane în culori şterse întinse peste marmură, lucrările de artă semnate dăruite de prieteni care, întâmplător, ajunseseră între timp celebri. Rafturi de cărţi mărgineau mai orice perete, cu măruntaiele zdrenţuite emanând miresmele îngălbenite ale nobleţei. Casa aceea era un lăcaş al memoriei. Un depozit al cunoaşterii.

Iar pentru ea, o cuşcă.

„Vrem să-ţi atingi maximul de potenţial”, îi spusese mama ei. „Vrem să fii fericită”. Ar fi trebuit să arate recunoştinţă pentru completarea lămuritoare – lucru mai degrabă rar la părinţii ei. Numai că fericirea este supusă interpretării. Mama ei n-ar fi avut nimic împotrivă dacă i-ar fi adus
acasă vreun băiat sărman, musulman (nepracticant) de la universitate. Însă un tip precum Sunny Wadia la masa ei? Sub nicio formă.

Hari a oprit în parcarea unui centru comercial pustiu.

— Unde suntem?

— La Moti Bagh.

A recunoscut brusc locul, pe lângă care trecuse de o sută de ori cu maşina. Una dintre acele pieţe dintre colonii. Pe timp de zi, prăvălii care vindeau obiecte de plastic şi electrocasnice de doi bani. Noaptea, obloanele erau trase şi totul se cufunda în neclintire. Muzica din difuzorul lui Hari a fost înlocuită de coloana sonoră a unor lătrături câineşti, de claxoanele unor
camioane auzindu-se departe, pe şoseaua către aeroport, de avioane

coborându-şi trenurile de aterizare.

A condus-o pe drumeagul pietruit către centrul comercial, o clădire de beton cu un singur nivel, pătrăţoasă, în stil brutalist, având în mijloc o pajişte goală de ciment. Prin fisuri creşteau bălării. Nişte becuri solitare atârnau peste pasajul coborâtor.

Hari şi-a aprins o ţigară. Fumul s-a ridicat peste claia lui deasă de păr. Ea era încă foarte luată de la iarbă. Corpul lui înainta legănat şi agil, ca un pădurar prin desiş. Starea de confort pe care i-o adusese interiorul maşinii se disipa acum către cer. Neda era neliniştită. În faţă se auzeau voci. Hari a coborât iute scările de ciment, a dat coltul, s-a făcut nevăzut. Asta era lumea

lui, în care ea se simţea străină. L-a urmat, purtându-şi ochii peste prăvăliile ponosite, fiecare cu câte un număr zugrăvit deasupra intrării bine zăvorâte, apoi l-a zărit pe Hari cu braţele desfăcute larg, chiuind un salut. Una dintre prăvălii nu avea oblonul tras, iar dinăuntru se prelingeau muzică şi lumină. Pe când se apropia i s-a înfăţişat o stranie reconstituire a unei sufragerii sovietice, ca o secţiune dintr-un bloc de locuinţe decupată de bombardament. O masă lungă, cu muşama înflorată. Flori şi pe tapet. Un post est-european la televizorul cocoţat pe perete. Masa era înţesată cu bărbaţi şi femei puşi pe băut. Tăvi de plastic puzderie, sticle de vodcă şi păhărele. Platouri uriaşe cu carne, salată de cartofi, castroane cu borş. Şi acolo, în capul mesei, aplecat înainte, cu degetele apucând marginea şi ochii arzători de toate posibilităţile existenţei, misteriosul, imaculatul Sunny Wadia.

— ... şi ascultă, ascultă... am fost acolo, în Anglia, am văzut cu ochii mei această „Britanie Mişto”. Oasis, Tony Blair. Dumnezeu s-o apere pe afurisita de regină. Dar dacă zgârii suprafaţa, vezi că se sfărâmă, că-i pe moarte, că nu-i niciun viitor pe insula aia infectă. La fel şi-n America. Nu mi-a venit a crede. Credeţi că India e săracă? Să daţi o tură prin America numai. Şi-n timpul ăsta vreun drumeţ cu rucsacul în spinare umblă de colo- colo prin Paharganj deplângând sărăcia noastră, clătinând din cap plin de milă, făcând poze ca să le arate amicilor de acasă. Mai bine s-ar uita în

curtea lui. învaţă istorie, om bun! Ai tăi ne-au jumulit, ne-au luat tot, ne-au furat comorile. Şi-acum vii, te uiţi la noi şi zici: „Sunteţi aşa de spirituali, atâta de ştiutori, aveţi atâta înţelepciune, sunteţi aşa de... simpli”. Mda, suntem simpli, căcat cu ochi. O să vă distrugem, pur şi simplu. Ei nu ne vor... nu vor să fim puternici, să avem inimă, isteţime, tărie, ingeniozitate,

bogăţie, putere, numai că noi suntem şi avem totul. Le-am îndurat mizeriile o groază de timp, numai că acum se întoarce foaia. A venit vremea noastră! A ridicat păhăruţul. Toţi ceilalţi au făcut la fel.

— Ce vă spun eu e următorul lucru: Vom transforma oraşul ăsta, ţara asta, ne vom schimba vieţile, ne vom pune pe transformat lumea! Ăsta e secolul Indiei. Veacul nostru! Nimeni n-o să ni-l ia!

— Şi s-aducem înapoi diamantul Koh-i-noor, a răcnit o voce de beţiv.

— Aduc eu diamantul înapoi! a strigat Sunny. Imediat după ce-l înfig în cur prinţului Charles!

Ea a urmărit discursul cu detaşare, ca dintr-o cabină etanşă. Sunny purta un sacou de în subţire, de vară, cafeniu-închis, cu cămaşă albă apretată şi cravată neagră. Părul negru şi zburlit îi cădea pe obraji, ochii de culoarea migdalelor sticleau cu febrilitate. Barba deasă, îngrijită, tăiată scurt îi dădea un aspect de cărturar, de revoluţionar. îşi tot trecea degetele prin păr. Era înalt, zvelt, atletic. Însă nu izbutea să-i surprindă esenţa. Cu toate că accentul părea să ţină de un tărâm al nimănui, internaţional, în vorba lui se ghicea o vigoare aspră şi rustică pe care câţiva ani de şlefuire nu izbutiseră s-o ascundă. Îi plăcea asta.

Şi încordarea lui.

S-a uitat la cei aşezaţi şi i-a recunoscut pe câţiva: un artist video pe cai mari, un model ajuns fotograf, un regizor bengalez de scurtmetraje experimentale, o tânără creatoare de modă. Cu câţiva făcuse şi interviuri la ziar. Erau cu toţii aici ca să se închine la altarul lui Sunny. Foarte probabil că şi pe aceştia îi sponsoriza. S-a întrebat dacă altminteri respectivii i-ar fi zis măcar bună ziua. Dar le dădea parale, ei îi făceau galerie, aşa era mersul lumii. Însă dincolo de asta, Doamne, ce magnetism avea! Între timp, Hari fusese absorbit de grup. Ştia că ar fi trebuit să se prezinte, dar a început să şovăie, să se codească.

#7

— Neda, a strigat-o Hari.

A schiţat un surâs, i-a făcut din mână. Un scaun liber a fost găsit alături de Hari. Sticla de vodcă a ajuns în dreptul ei. S-au schimbat saluturi din cap şi uitături de recunoaştere între Neda

şi unii dintre cei pe care-i intervievase. Recunoaştere a ce? A dezaprobării? Se simţea inferioară tuturor celor de faţă. Cu toţii erau în largul lor, în vreme ce ea nu-şi găsea locul. Hari i-a umplut o farfurie cu mezeluri, salată şi colţunaşi şi Neda s-a

apucat să mănânce, fiindcă era prea flămândă şi prea se blănise. S-a uitat la
Sunny pe furiş, ferindu-şi îndată privirea când şi el s-a uitat la ea.

A făcut ce ştia să facă. Un truc de şcolăriţă. S-a ridicat şi a păşit spre pragul restaurantului, şi-a aprins o ţigară fixându-şi privirea asupra betonului centrului comercial pustiu, şi-a scuturat de câteva ori ţigara, a zăbovit, a scobit cu vârful pantofului în pietricele.

A aşteptat...

A simţit pe cineva în spate.

Şi-a dat seama că nu era Hari.

— Am o întrebare, a zis fără să se întoarcă.

Jucase la risc... dar îi ieşise. Sunny ţinea în mână o sticlă de vodcă şi două păhărele. I-a întins unul şi i l-a umplut.

— Care ar fi?

— De ce-ai vrea să înfigi un diamant în curul prinţului Charles?

El a izbucnit în râs.

— Pare cam prea de tot, a continuat ea.

— E o metaforă.

— Chiar *asal*

Sunny a ridicat cu naturaleţe din umeri.

— Mă joc cu mulţimea, atâta tot.

— Asta recunosc, a zis ea aruncând o privire în urmă şi surprinzând un
moment privirea lui Hari. Îţi mănâncă din palmă.

— Dar tu?

— Eu sunt cinică de felul meu.

— Deci nu te-am impresionat?

— N-am spus asta. Ai vorbele la tine, asta-i limpede.

— Dar ai vrea să vezi dacă am şi banul.

I-a întins mâna.

— Sunt Neda.

El a proiectat spre ea degetul mic al mâinii cu care ţinea paharul.

— Sunny.

L-a luat între degetul mare şi arătătorul ei.

— Mda, stiu cine esti.

— Neda? a întrebat el cercetător.

— E un nume persan.

— Şi tu eşti... ? a zis Sunny dând capul puţin pe spate, parcă pentru a o examina iarăşi.

— Punjabi din creştet până în tălpi.

— Bun, ia să vedem. S-a încruntat ca un ghicitor de gânduri de vodevil. Părinţii tăi sunt intelectuali de stânga, din soiul celor care nu cred în religie, castă ori clasă.

— Uau! Chiar că te pricepi!

— De fapt, l-am descusut pe Hari, când a întrebat dacă poate veni cu o prietenă.

— Şi aşa vorbeşte despre părinţii mei?

— Nu, nu. A zis numai chestii drăguţe. Te iubeşte, apropo. Cum se face că n-am mai auzit de tine?

— M-a ascuns în trecutul lui. Ăla care nu era marfa deloc.

Au întors amândoi capetele spre Hari. Se dădea în stambă, istorisind ceva găştii.

— Dacă ţi-a fost prieten înseamnă că a fost marfa mereu.

— O, bine adus din condei. Neda a schimbat subiectul: Dar zi, mai bine, ce-i cu numele tău. Wadia. Nu eşti persan, sper...

— Nu.

— Atunci?

— Are el o poveste. O să ţi-o spun cândva.

— Zi-mi acum.

— E ceva prea intim.

A scos un pachet de ţigări din buzunarul jachetei – Treasurer London – şi i-a oferit una.

— Şi ambianţa de aici e intimă, a zis ea luând o ţigară. Pare dichisit.

A strivit sub călcâi ţigareta pe care o fuma deja. Sunny i-a aprins-o pe cea proaspătă cu bricheta lui Zippo. Ea a arătat cu bărbia spre brichetă:

— Pot să mă uit la ea?

Era de argint, gravată. A citit inscripţia de pe faţă.

-70-71.

— E din Vietnam.

— A, nu se poate! Ai luptat în război?

O spusese atât de încrezătoare, cu o expresie atât de serioasă, încât Sunny aproape că a luat-o de bună.

— Foarte amuzant.

Ea a învârtit între degete bricheta, a mijit ochii, a citit ce scria pe verso.

— „Treizeci şi cinci lichidaţi. Dacă mi-ai recuperat corpul, naiba să te
ia”. încântător, a zis dându-i-o înapoi.

El a desfăcut bricheta ca să-i arate coşul interior, cu tăietură diagonală.

— Vezi aici?

— La ce mă uit?

— A primit forma asta ca să aprindă pipe cu opiu.

— Ţie îţi place opiul?

— A, nu. Sunt doar un împătimit al istoriei.

— Aşa, am priceput, a zis ea ca să ascundă amuzamentul pe care i-l stârnise acel termen demodat, stângaci.

El a continuat discuţia.

— Şi... de ce ai venit să stai aici?

— Păi, nu stiu. Am vrut să iau ceva distantă de turmă.

— înţeleg. Eşti, ca şi mine, o singuratică.

Pe ea a umflat-o râsul.

— Mda, exact ca tine. Eşti cel mai singuratic tip din încăpere.

— De unde esti? a urmat el.

Avea expresia aceea de bărbat ieşit la vânătoare.

— De aici. Din Delhi. Aici locuiesc de-o viaţă. Şi probabil că o să şi mor aici. Tu?

— Eu? Sunt cetătean al lumii.

— Un împătimit al istoriei *şi* un cetăţean al lumii, l-a tachinat ea. Acuşi o să-mi spui şi că ai studiat la şcoala vieţii.

A sesizat în ochii lui că se simţea lezat întrucâtva – îl luase un pic în balon.

Însă tot o ţintuia cu priviri intense.

Neda a zâmbit, în vreme ce Sunny îi umplea iarăşi paharul.

— Ai o mutră de parcă ai vrea să mă omori. Cum el n-a zis nimic, a continuat: Dar să ştii că mi-a plăcut cuvântarea ta. Serios vorbesc. A fost aţâţătoare. Până şi cinica de mine s-a simtit atâtată.

— Cu ce te ocupi? a vrut el să ştie.

A decis să termine cu joaca. L-a fixat cu o privire fermă, rece.

— Ziaristă. Scriu pentru *Post.*

El i-a susţinut privirea.

— Atunci aş face bine să am grijă la ce spun.

Era conştientă – nespus de conştientă, cât se poate de conştientă că şi ceilalţi erau probabil conştienţi – că se fixau reciproc cu privirea.

— Sunt în afara programului, a zis.

— Nimeni nu-i niciodată în afara programului.

Până să dea replica, una dintre fetele de la masă l-a strigat pe nume.

Neda a arătat cu bărbia spre încăpere.

— Simt lipsa eroului lor.

El a întrerupt contactul vizual, s-a răsucit să se întoarcă printre petrecăreţi.

— Şi acolo se fumează, să stii.

— Du-te tu înainte, a zis ea. N-am vrea să stârnim vreo cleveteală.

*

Au sosit încă şi mai mulţi oaspeţi. Un actoraş arătos de film aflat mereu în linia întâi a bârfelor a venit însoţit de o vedetă de televiziune care juca fete cuminţi prin telenovele. Un veritabil balon de săpun când nu era prin preajmă nicio cameră de filmat. Cu toţii îi aduceau omagiu lui Sunny, care se pătrundea de atenţia lor şi o reflecta înapoi către ei. Au fost găsite alte scaune. S-a mai adus vodcă, s-au mai deschis sticle cu vin roşu. S-a mai pus mâncare pe masă. Neda simţea că e în culisele unui spectacol din Delhi şi că îi urmăreşte pe interpreţi dându-şi jos măştile, machiajul. Era în interior, de cealaltă parte. Tipul de alături a intrat în vorbă:

— De unde-l ştii pe Sunny? E omul momentului, a rostit întinzându-i mâna. îmi zice Jagdish. Plin de idei.

— Tu sau el?

Interferau mai multe voci.

— Ce trebuie metropolei noastre.

Neda a zâmbit. Erau beţi cu toţii. Tipul şi-a răsucit mustaţa tip Dali.

— O mână forte.

— Poftim?

— Cu ce te ocupi?

— Scriu.

— Eu pictez pe ziduri.

— Ce-ai păţit la nas?

— Am căzut de pe un zid.

Totul se rotea năvalnic. Hari îi zâmbea cu mândrie fraternă.

— Picturi murale ale unui Delhi din viitor.

— Cum?

— Asta pictez.

— Are o bursă de la fundaţia mea, a ţipat peste voci Sunny, care trăsese cu urechea.

— Am o bursă de la fundaţia lui Sunny, a chiuit Jagdish.

— ˙Sunyată. Îţi place numele? a zis Sunny. înseamnă nimic. Literalmente
„nimic”. înţelegi? Totul este conectat.

— Asta-mi zic şi eu când îi cheltui bănetul, a spus Jagdish.

încăperea era numai catifea roşie şi scânteieri psihedelice. Neda se uita cu deplină seriozitate la emisiunea de la televizor, în vreme ce bărbaţii pufăind din trabucuri stăteau tolăniţi pe fotolii. Dintr-odată, sub ecran l-a văzut pe Sunny ridicând un pahar.

— Ea, Neda, are să scrie despre mine...

O sticlă s-a răsturnat. Ea a pus mâna pe încă un pahar cu vodcă, moment în care odaia a început să cadă de pe orbită, iar ea, să se rotească în jurul axei. A ridicat ochii şi l-a văzut pe Sunny privind-o... A văzut abajurul roşu al lămpii întinzându-se oblic peste orizont...

Era în patul ei. Păsările ciripeau, se crăpa de ziuă. Un picior îi atârna peste margine, atingând podeaua. A întins braţul şi a oprit alarma, a
răsturnat radioul de pe noptieră. Hainele îi erau împrăştiate pe jos. îşi simţea gura ca pe un gogoloi de cenuşă, gâtlejul asprit, stomacul ca de beton întărit...

— Să-mi bag picioarele...

Nu-şi amintea cum ajunsese acolo. Ori ce făcuse. Apoi restaurantul i s-a întors în amintire. Ea în picioare, pe o masă. S-a dus la baie şi a vomitat.

— Cenuşăreaso, a bubuit vocea tatălui ei. Bun-venit înapoi pe tărâmul celor vii.

S-a prăvălit pe unul dintre scaunele de la masa din sufragerie, a luat o bucată de pâine prăjită cu unt, a lăsat-o iarăşi din mână.

— Cred că m-am făcut de râs.

Tatăl ei a privit-o răbdător, nu tocmai surprins.

— N-ar fi pentru prima oară. Nădăjduiesc că ai avut o noapte pe cinste.

— Cum am ajuns aici?

— Acasă? Te-a adus Hari până la uşă. Era bine dispus. A crescut mare şi

el

·

— Te-am trezit cumva?

El a clătinat din cap.

— Mă uitam la televizor.

— Şi mami ce-a zis?

— Nimic. *Ea* dormea.

— Ce bine, a oftat Neda. Nu mai pun în viaţa mea gura pe băutură.

— Uite, a zis el ridicând ziarul şi lăsând la vedere pachetul de Treasurer al lui Sunny şi bricheta Zippo. Cred că astea îţi aparţin acum.

— Rahat, cred că le-am şterpelit.

— Poate de la tipul cu maşina de fiţe.

— Care maşină?

— Hari nu era singur, a răspuns tatăl ei arătând gânditor cu bărbia spre ţigări. Nu pot spune că nu m-am simţit tentat să iau una.

— Tati? a murmurat ea aşezându-se.

— Da?

— Te rog, opreşte-te din vorbit.

Tatăl ei a ridicat un deget spre tâmplă.

— Mesaj recepţionat.

Neda a luat bricheta şi ţigările, s-a uitat la telefon.

— Am întârziat la lucru.

— Puterile tale de recuperare sunt la apogeu. Bucură-te de ele, copilă. Până una-alta, ţi-am chemat deja un taxi. Sardar-ji te aşteaptă afară.

L-a pupat pe frunte.

— Mulţumesc, papa.

*

La serviciu s-a simţit toată ziua neliniştită, îngrijorată în privinţa a ce făcuse ori zisese poate, obişnuitele traume ale mahmurelii amplificându-i temerile lăuntrice. Îi era frică să nu fie irelevantă, să nu fie dată în vileag, să nu fie lăsată în urmă. Toţi acei oameni din ajun o *văzuseră.* Se crezuse ea şic, dar dacă nu fusese decât ridicolă de la un capăt la altul? Şi acum, dimineaţa, se gândeau toţi la cât de jalnică era. Şi dacă Sunny se amuza şi el, chiar acum, pe seama ei, dacă râdea de ea chiar în clipa asta? S-a liniştit cu formularea obişnuită: „Erau la fel de beti ca şi tine”. „Doar că ei nu sunt ca tine”, şi-a dat singură replica. „Sunt bogaţi sau puternici sau mondeni. Ce faci tu, Neda?” S-a gândit să-i trimită lui Hari un mesaj, însă era prea

ruşinată. De ce, totuşi? Nu făcuse niciun rău. Flirtase cu Sunny, dar Sunny nu era mare chestie.

Sau era?

Şi-a amintit vorbele lui umflate, de ideile grandioase, de promisiunile şi proclamaţiile care sunaseră atât de bine acolo, la masă. Dar nu, nu, fusese totul găunos şi neghiob. Tipul ăla nu era decât un gagiu oarecare. Ca atâţia alţii. Poate nici măcar nu era real. Totul în privinţa nopţii trecute era pâclos, i se ivea în memorie distorsionat, ca într-o galerie cu oglinzi strâmbe. A scos bricheta şi a examinat-o. I s-a părut o chestie infantilă. Ce nerod ar fi avut la el o brichetă dintr-un război purtat departe, străin, de mult încheiat? A lăsat-o deoparte. A decis să-şi vadă de treabă. O noapte stranie aruncată la coşul de gunoi al vieţii sale.

Mahmureala se întetea. Dus era voiosul licăr al trezirii. Senzaţia atomilor care sclipesc. Rămăsese cu o pustiire vicioasă. Cu un creier stors, comprimat.

*

S-a apucat de lucru. Era tolerabil doar dacă se mişca domol, cu viteza întâi. A modificat câteva fraze la un articol despre o escrocherie la care lucra de ceva timp, l-a pus la dosar, a dat câteva telefoane din care n-a auzit un cuvânt, a scanat comunicatele poliţiei, a aranjat pentru după-amiază un interviu cu şeful unei asociaţii comerciale.

La 3.38 i-a bipăit telefonul.

Mesaj de la Hari.

A simţit un nod în stomac când l-a deschis. Însă nu era nimic de groază.

hei c noapt!

:)

aku m am trezit, am ţinut o până la 10

fain

ai fakut cva impresie!!

z v

În vreme ce încerca să-şi dea seama ce să spună, a ridicat ochii şi l-a văzut lângă ea, în picioare, pe Dean. A pus telefonul cu ecranul în jos.

— Dean.

— Neda. Esti bine?

— Rezist.

— Ai apucat, mă întreb, să arunci un ochi pe comunicate?

— Mda. Da, am apucat, a zis ea uitându-se peste însemnări. Răpire,
răpire, răpire, ghee falsificat, altă răpire, o altercaţie la o prăvălie *baan,* tot
răpire, nişte cereri de răscumpărare, dar cei mai mulţi, dispăruţi tară urmă.

Şi-a frunzărit notitele. Ăsta ar fi interesant. O „bandă interstatală care fură # # "
sisteme stereo din maşini". Mai mult automobile marca Maruti.
Adu-mi aminte să nu-mi las casetofonul în maşină.
— Să nu-ţi laşi casetofonul în maşină.

— Mulţam.

— Vrei să tragi o ţigară?

— Sigur.

Opriţi pe coridor, ea a scos o ţigară din pachetul lui Sunny, a aprins-o cu bricheta lui.

Dean a arătat spre Zippo.

— îmi dai voie?

I-a întins bricheta, el a cercetat-o amănunţit, a închis-o, a deschis-o, a verificat ceva la bază. A scos un mormăit aprobator.

— Pare autentică.

— N-am de unde sti.

El a arătat spre un detaliu.

— E un cod, uite-l aici.

— Chiar nu mă pricep. Mi-a dat-o cineva să i-o păstrez.

— Norocos prieten. Cred că e destul de valoroasă.

— Atunci... s-o vând?

— În Manhattan, sigur că da. Aici nu-i decât fier vechi. Apropo, cu cât o foloseşti mai mult, cu atât îi scade mai mult preţul. Spune-i amicului tău că ar trebui s-o pună la păstrare.

— Presupui că ar fi un el.

Dean i-a aruncat o uitătură care transmitea un: „Hai, acuma".

— În fine, a zis. Ce mai e nou?

— Mai nimic. La tine?

— Am fost la Nangla de dimineaţă, a răspuns el cu o încruntătură. înalta Curte a emis încă o ordonanţă de demolare. E doar chestie de timp până ce-
o pun în executare, până ce fac totul zob. În document nici măcar nu se indică numele aşezării. I se zice doar „blocajul". Blocajul, cu B mare. Sunt

vieţi de oameni acolo, sunt căminele lor. În fine, s-ar putea să am nevoie de tine ca să transcrîi nişte declaraţii mai încolo, dacă nu eşti prea ocupată.

— Sigur.
— Stii hindi mai bine decât mine.
— Oricine stie hindi mai bine decât tine.
— Ţi le las pe birou. Acum pornesc spre Pushta.

Da, Pushta. Râul Yamuna şi malurile sale şi aşezările de „ilegali", zeci de mii de locuinţe la periferia existenţei, alte zeci de mii demolate deja, vieţi mutate, dislocate. Dean era obsedat de acestea toate. Mahalalele,

, 7 7

demolările. Instanţele ordonau demolări prin întregul oraş, făcând harcea- parcea aşezările sărmane şi fără plan urbanistic ce crescuseră şi deveniseră comunităţi de-a lungul deceniilor, însă epicentrul era pe maluri, la Yamuna Pushta.

De când era Neda pe lume, aceasta fusese o parte din Delhi pe care o

văzuse şi totuşi n-o văzuse. Mahalalele se aflaseră acolo

dintotdeauna; ori # # ~

de câte ori traversa râul, îşi abătea privirea asupra oraşului de cocioabe agăţat de maluri. Erau inevitabile, erau urâte, induceau ruşine, vinovăţie în puseuri momentane, însă locuitorii zonei nu-i apăreau activ în minte. Dacă era să se gândească la asta câtuşi de puţin, îşi zicea că e vorba despre Delhi, o urâţenie, un semn al eşecului. Dean vedea însă mahalalele drept sălaşuri de oameni şi le socotea distrugerea o tragedie.

L-a ascultat vorbind, l-a îngăduit, a încercat să înveţe de la el, fără să zică ea însăşi ceva. A spus că Yamuna era socotit un „non-spaţiu", un loc fără istorie ori cultură, care se scurgea pustiu prin inima comerţului, văzut drept un teritoriu pierdut pentru capitalismul global, însă Yamuna şi malurile sale nu fuseseră nicicând pierdute, nici moarte şi nici pustii, ci pline de viaţă. Scrisese o serie de reportaje de acolo, de pe ţărmuri, înconjurat de pescari, agricultorii de subzistenţă şi locuitorii mahalalelor dintre care se iveau truditorii, de unde proveneau cameristele şi servitorii şi şoferii metropolei; urmărea încercările de evacuare făcute de guvern, strategiile de relocare. Se întocmiseră planuri pentru un Delhi de Anvergură Mondială, planuri pentru transformarea oraşului într-o „metropolă globală". Instanţele îl numeau „vitrina tării". Malurile râului ar fi trebuit să fie o fereastră către lume, un spaţiu „public", un jalon recreativ şi cultural. Viitorul râului stârnea un zumzet de surescitare. însă Dean nu vedea decât

pagubel
e.

— Zi-mi, aşadar, a spus el la întoarcerea de la fumat. Ce-ţi face capul? Fiindcă recunosc o mahmureală când o văd.

— E asa de evident?

Au intrat în redacţie.

— Ştii ce, nu-ţi face griji cu interviurile. Găsesc pe altcineva să le transcrie.

— De fapt, a zis ea când au ajuns la pupitru, pot să te întreb o chestie?

— Dă-i bătaie.

— E un tip.

— Asa...

— Nu în felul ăla.

— Bun, fiindcă sunt ultimul om capabil să dea sfaturi despre relaţii.

— L-am cunoscut cu prietenul meu.

— Noaptea trecută?

— Exact. Şi aş vrea să ştiu de ce se ţine, profesional vorbind. Mă întrebam dacă ai auzit de el cumva. Dacă ar merita să scriu despre el. Poate să-i fac un profil.

— Numele?

— Finanţează o puzderie de proiecte artistice prin oraş. Sponsorizează muzicieni, pictori, designer! Dă petreceri, genul ăsta de faze. Ceva diferit. Ceva distractiv. Mă gândeam să-i fac, poate, un profil.

— Neda, cum îl cheamă?

Dintr-odată, nu mai voia să-i rostească numele.

— Sunny.

— *Sunny... şi mai cum?*

Neda s-a otelit cât de cât.

— Wadia.

— Sunny Wadia? a clătinat el din cap. Păcăliciul ăla? Pe bune, nu-ţi pierde timpul. E şi el un băieţaş de bani gata, în bula lui. Calorii goale. Nu vreau să-ţi tai avântul – ba, de fapt, vreau –, dar nu merită atenţia ta. Pe a nimănui nu o merită.

— Nu stiu, s-a fâstâcit ea. Zic doar că nu trebuie să fie totul încruntare şi

7

scrâşnet din dinţi, ar putea fi simpatic să mai dăm şi câte ceva pozitiv din când în când.

— Tu stii cine-i taică-său?
— Un fermier, ceva, aşa mă gândeam.
Amuzat, Dean şi-a lipit cu zgomot palmele.
— Bunty Wadia, fermier? Hai că-i bună!
Tare nu-l suporta când se purta aşa.
Dean a continuat.
— E unul din gaşca lui Ram Singh.
— Ram Singh *ălal*
— Da, prim-ministrul din U.R Ram Singh. Nimeni altul. Wadia e unul
dintre ciracii lui şi, din câte se stie, e uns cu toate alifiile.
7 # 7
Ea s-a gândit la Sunny, fermecător cu sacoul lui, purtându-se ca un
„cetătean al lumii”.
7 7 #
— Totuşi, nu poţi da vina pe fiu pentru păcatele tatălui.
— Uite ce, ştiu că mă crezi de modă veche. Sau doar bătrân. Tipii ăştia, cu banii lor murdari, au ajuns să fie trataţi ca nişte zei acum, fiindcă banii vorbesc, dar treaba e împuţită. Sunt gangsteri, oricum ai vrea s-o dai la întors. Şi puşti precum Sunny, care azvârlă cu banii, orice ar spune ei, de orice s-ar ţine, până la urmă e mereu la fel, fac mereu mai multe pagube decât bine.

A căutat pe net articole despre Bunty Wadia. Erau surprinzător de puţine
şi tară vreo fotografie. În cele câteva relatări din presă era adesea descris drept „baronul băuturilor alcoolice Bunty Wadia”. Ori, dacă nu, i se zicea „controversatul om de afaceri” şi, o dată, „retrasul afacerist”. Un alt material îl considera „beneficiarul major al surprinzătoarei victorii în alegeri a prim-ministrului din Uttar Pradesh, Ram Singh”. Potrivit articolelor, îşi luase partea leului din câteva contracte bănoase, într-o varietate de domenii precum transportul, extracţia de nisip, producţia de alcool şi construcţiile. Izbutise să cumpere, ca să le salveze de faliment cică, şi două unităţi de prelucrare a trestiei-de-zahăr aparent neprofitabile ce aparţinuseră statului.

Un alt nume îi tot ieşea în faţă printre rezultatele căutării. Vikram „Vicky” Wadia. Era politician, parlamentar în Uttar Pradeshul de Est, şi i se puneau în cârcă numeroase infracţiuni: şase răpiri în scopul extorcării, o faptă de tortură, patru de rebeliune, trei tentative de omor. Condamnări nu

avea, doar dosare ţinute în suspensie, adunându-se în teancuri tot mai înalte. Neîndoielnic, Vicky Wadia era un interlop, un *dada,* un naş rural cam din topor. Câteva articole aduceau vorba despre „incidentul din Kushinagar”, însă niciunul nu dădea lămuriri. A găsit până la urmă o fotografie neclară cu el, lângă un material dezgustător apărut pe un site de ştiri în hindi, unde i se spunea „Himmatgiri”, şi, Dumnezeule, arăta acolo ca o versiune mai brutală a lui Sunny însuşi.

Şi-a îndreptat atenţia spre Sunny, însă nu a găsit nimic. Omul părea complet anonim – nici măcar prin paginile mondene nu apărea. Şi când a căutat numele fundaţiei lui – Fundaţia Sunyată, parcă? – a fost dezamăgită de o pagină simplă, tară linkuri şi doar un paragraf de text banal, cu greşeli de ortografie, în care se lăuda puterea transformatoare a artei în peisajele urbane. Serios? Ăsta să fi fost el? A cercetat cu mai multă atenţie pagina căutând un semn, o cale de acces ascunsă, însă totul era astupat şi amuţit. A imprimat toate articolele despre Bunty şi Vicky, le-a băgat în sertar ca să le citească mai încolo şi s-a întors la lucru.

În seara aceea, singură în maşină pe lângă restaurantul Alkauser, în Chanakyapuri, cu geamul coborât, aşteptând ca băiatul să-i aducă porţia de *kakoori* în lipie *roomali* şi urmărind licărul grătarului cu cărbuni, a simţit o vertiginoasă înduioşare pentru complexităţile labirintice ale oraşului ei. A făcut o poză a dughenei cu telefonul Nokia şi i-a trimis un SMS lui Hari.

Ghici unde-s?

El a răspuns aproape instantaneu.

departe şi totuşi acasă:)

Ea a aşteptat un minut.

ah voiam să întreb, ce-ai vrut să zici cu faza aia că am făcut impresie?

I s-a adus kebabul. A muiat un capăt în chutney, l-a garnisit cu ceapă, a luat o înghiţitură.

ştii c vreau să zic

Putea fi sigură că Hari o s-o facă pe dificilul.

chiar nu ştiu c vrei să zici cu impresia asta. m-am făcut de râs cumva?

A terminat de mâncat.

Într-un târziu, telefonul a tiuit.

ca să ştii, se vede cu Kriti

Kriti era actrita de televiziune din seara aceea.

mda ştiam
Nu stiuse. Crezuse că actrita e combinată cu starul de film.
i i
a bun aşa
oricum nu-i genul meu da kum să nu.
.
Sunny urma unui lung şir de băieţi cu care flirtase în şcoală, se culcase
în facultate, toţi băieţii aceia cu care oprise maşina pe margine de drum, ai
căror tătici erau afacerişti cu dare de mână, care reprezentau noua Indie
vulgară împotriva căreia era pornită mama ei. Urma acelui şir, dar îl şi
transcendea. Băieţii aceia, cu toate că o atrăseseră fiind
fundamental diferiţi # 7 #
de ea, o dezamăgiseră de fiecare dată. Erau conservatori şi cu inima
împietrită, ori de-o dureroasă obtuzitate, dacă nu plictisitori de-a dreptul. Îi întruchipaseră revolta, însă ei înşişi nu se revoltau faţă de absolut nimic şi povestea, până la urmă, murea. Sunny... era altceva. Familia lui avea origini umile. Neamurile sale, unchiul cel puţin, erau periculoase. Şi el
însuşi părea să fie un radical autentic. Avea să-i iasă? II putea urmări cum
încearcă? Până şi să-l vadă eşuând ar fi fost o desfătare. Cu
trecerea zilelor, ## 7
i-a tot fumat din ţigări la fereastra dormitorului, întrebându-se ce-o face
Sunny, ce aventuri, de bună seamă, are. De ce n-o suna? I se părea că
întrezărise printre nori sclipirea unei lumi fantastice şi că norii se închiseseră apoi la loc. Se aşteptase la o altă petrecere curând, una la care să
fie invitată, dar nicio invitaţie nu sosea. Hari n-o mai contactase.
Ori de câte 7 #
ori îi bipăia ori suna telefonul, îşi ţinea răsuflarea, dar nu era nimic. în cazul ăsta, ce-i rămânea de făcut? I-a dat în cele din urmă un mesaj lui Hari, întrebând dacă nu ar vrea să se vadă la o ţigară, numai că prietenul ei era deja în creierii munţilor, în Kasol, pentru următoarele trei săptămâni. S-a abţinut să întrebe dacă era şi Sunny pe-acolo. Apoi şi-a venit în fire. „Las-o baltă. Dacă el vrea să ia legătura, dacă îşi vrea înapoi bricheta, va găsi o cale. Probabil că tot ce-ar fi putut să fie s-a sfârşit deja”. După două
săptămâni, Sunny a început să scapete de pe cerul minţii ei. În

decadenţa nopţii i se mai auzea numele, însă în lumina aspră a metropolei pe care o locuia, între evacuări şi comunicate ale poliţiei, între untul ghee falsificat şi bandele care furau sisteme stereo din automobile, omul dispăruse.

Apoi a dat nas în nas cu el în Khan Market. Fusese trimisă de un şef de

rubrică să realizeze un sondaj de opinie: „Va ucide noul mall pieţele tradiţionale din Delhi?” însă ajunsese să-şi omoare timpul hălăduind pe alei, mâncând *chaat,* pufăind din ţigări, flecărind cu prăvăliaşi pe care-i ştia din copilărie. Din când în când îi îmbiau pe muşterii făcându-le semne cu braţul: nişte adolescente, o gospodină înstărită, un militar pensionat, câte un alb rătăcit. La un moment dat, s-a oprit să se uite în magazinul cel elegant de electronice care fusese, în copilăria ei, magazin de jucării. Şi uite-l acolo, într-un costum de bumbac dungat, cu sacoul atârnat peste umăr, ocupat să-i îndrume pe băieţii de prăvălie care se căţărau pe rafturi sub privirea-i poruncitoare, trăgând de acolo cutii voluminoase de carton cu puzderie de
dispozitive şi echipamente din cele mai pretenţioase. încă îl privea când domnul Kohli, proprietarul, i-a făcut din mână de după vitrină:

— Neda, scumpo!

Sunny a întors capul şi a privit-o netulburat. O văzuse deja? Părea să nu trădeze nici pic de surprindere.

Ei bine, putea să joace jocul ăsta şi ea.

— Bună, unchiule, i s-a adresat domnului Kohli. Ce mai faci?

— Foarte bine, draga mea, foarte bine. Dar tu? Mama ta cum se simte?

— A, cât se poate de bine, a zis păşind înăuntru. Văd că afacerile merg strună astăzi.

— Da, domnul Wadia, aici de fată, este unul dintre clienţii mei cei mai
7 7 , 7 ,
importanţi.

El i-a aruncat o privire scurtă, a făcut o plecăciune destul de formală, dar cu ochi râzători.

— Domnişoară Kapur.

— Văd că vă cunoaşteţi deja, a zis domnul Kohli.

— Domnişoara Kapur e o celebră jurnalistă, a zis Sunny.

— Iar domnul Wadia – aici el s-a întors cu totul spre Neda – flirtează fără ruşine.

— M-aş putea gândi la altă formulare.

Domnul Kohli a priceput că era în plus şi s-a îngropat în registre.

— Arăţi bine, a zis Sunny.

Nu arăta bine defel, dacă nu cumva îi plăcea aspectul băieţesc corporatist, şi cine ştie, poate că îi plăcea, aşa că a acceptat complimentul.

— Mulţumesc. Eşti, ca întotdeauna, plin de curtoazie. Nu mi-am imaginat că te-aş putea vedea aşa, în mijlocul zilei.

— Mă simt flatat că ţi-ai imaginat ceva despre mine. Trebuie să-mi cer iertare, a rostit grăbit Sunny, pentru că nu am dat niciun semn de viaţă.

Ochii ei s-au abătut peste cutiile cu jucării şi dispozitive.

— Ai fost ocupat, se vede, cu chestii extrem de importante.

El a izbucnit în râs.

— îmi place doar să cumpăr ce-i nou, să văd ce s-a mai născocit. De obicei dăruiesc lucrurile astea cât ai bate din palme.

— Cutreieri orfelinatele, sau cum?

— Mai degrabă las, pur şi simplu, pe oricine ajunge în apartamentul meu
să ia chestii. îmi convine. Nu mă ataşez.

— înţeleg. Să-mi reaminteşti să-ţi fac o vizită.

— Abia aştept.

Ea a râs.

— Într-o zi, cine Stie.

— De ce nu acum?

— Fiindcă *lucrez.* Ştii tu, chestia pe care trebuie s-o facem noi, majoritatea, a spus Neda, apoi s-a corectat. Adică… şi tu lucrezi… Era stânjenită, fâstâcită. Doar că… nu suntem cu toţii propriii noştri şefi. Unii mai avem şi de dat seamă în fata altora.

El s-a multumit să zâmbească.

A aşteptat.

A surâs.

— Ce?! a exclamat ea.

— Nimic. Eşti drăgălaşă, atâta tot.

— Doamne sfinte, a dat ea ochii peste cap. E ultimul lucru pe care mi l- as dori.

— Vorbesc serios totuşi, ce-ar fi să treci pe la mine? întâlnirea asta e o întâmplare fericită. Am după-amiaza liberă. Atunci, în seara aceea, n-am prea apucat să vorbim. Mai mult – aici a stat să cugete o clipă asupra amintirii, făcând-o să se pregătească de impact – am ţipat.

— *Am ţipat?*

— Da, am ţipat. O grămadă de ţipete. Am şi râs. Sau şi răsturnat chestii, a zis el cercetându-i chipul nedumerit. Nu-ţi mai aminteşti nimic, aşa-i?

Ea a făcut o grimasă.

— îmi amintesc dimineaţa de după.

Domnul Kohli, care pregătise nota de plată, i-a atras atenţia lui Sunny,

iar acesta a scos un teanc de bani de o grosime obscenă şi s-a apucat de numărat.

— Scuză-mă, a zis, trebuie să mă ocup de asta.

— Te aştept afară.

Pe trotuar s-a apucat să cântărească avantajele şi dezavantajele unei vizite la el acasă. Singurul dezavantaj pe care îl vedea era că *ar fi trebuit* să
muncească. Avantajele erau câtă frunză şi iarbă. În principal şi-ar fi satisfăcut curiozitatea, ar fi avut parte de o audienţă privată cu acest tânăr şi misterios zeu al metropolei Delhi. I-a privit spinarea cât plătea. Relaxat, dar
în acelaşi timp atât de ferm. Însă nu era doar o proiecţie de-a ei? Nu cumva transpunea silueta tatălui, pe cea a unchiului său asupra corpului lui? Iarăşi îi pătrundea în minte întrebarea: „Cine e acest Sunny Wadia?” N-ar fi putut răspunde. El a ieşit, urmat de patru băieţi de prăvălie, fiecare cu câteva cutii în braţe. Două televizoare, mai multe console de jocuri, un fierbător de orez, un robot de bucătărie fiţos. I-a făcut din mână, arătând spre parcare.

— Cel puţin fă cu mine câţiva paşi.

— Sigur.

A devenit imediat conştientă de privirile care li se aruncau. Care i se aruncau, de fapt, lui. Nu era ca şi cum l-ar fi cunoscut cu toţii, deşi unii îi recunoşteau cu certitudine chipul. Mai degrabă avea de-a face cu felul în care umbla, o combinaţie de statură şi stil, o atitudine, şi-a zis Neda, cum
au vedetele de cinema. Apoi era şirul deloc neînsemnat de băieţi din urma lui, cărând obiecte costisitoare, confirmându-i bogăţia. Nimeni n-o vedea pe ea cu adevărat, nu făcea decât să se situeze în orbită; preţ de o clipă s-a simţit secretara, asistenta lui. Nu era tocmai neplăcut, totuşi simţea nevoia să se pună în evidenţă cumva, ori măcar să se întoarcă la lucru...

— La ce te gândeşti?

Şi-a dat seama că el nu o scăpase din ochi.

— Că ar trebui să mă întorc la treabă.

— La ce lucrezi?

Să spună că la un sondaj de opinie ar fi părut trivial.

— Păi... a zis dregându-şi vocea. Evaluez impactul socioeconomic al mutaţiilor din peisajul comercial prin intermediul mărturiilor orale ale consumatorilor.

El s-a prefăcut concentrat, îngânând cuvintele printre dinţi, ca pentru sine.

— Adică faci un sondaj de opinie?

— *Vox populi,* mai exact.

El a izbucnit în râs.

— Să-ţi dau nişte citate zemoase. O să inventăm împreună câteva. Aşa n-o să mai ai vreo scuză ca să nu vii pe la mine.

Au traversat de pe aleile cu magazine către parcare. Ea l-a privit în lumina puternică, mijind ochii.

— Pot să te întreb ceva serios?

— Sigur.

— De ce esti atât de dornic?

El s-a oprit, s-a uitat la ea.

— Nu-i evident?

Zâmbetul lui spunea restul.

Apoi Neda a fost salvată. Şoferul lui i-a văzut venind, s-a apropiat în fugă, a început să se agite cu cutiile, a ţâşnit iarăşi spre Land Cruiser şi a deschis portiera laterală. Era limpede, Sunny cumpărase mult mai multe decât ar fi izbutit să ducă şoferul ori SUV-ul.

— Plus că, a continuat Sunny, în maşina mea nu-i loc. Am nevoie să mă iei cu a ta.

Părea straniu să-l aibă pe Sunny Wadia înghesuit pe bancheta pasagerului din micuţul şi ponositul ei Maruti. Genunchii îi intrau în plasticul
torpedoului. În faţă, şoferul lui manevra pe străduţe SUV-ul înţesat de cutii.

— îmi place maşina ta, a zis el.

Ea a pus o mână molatică pe claxon, l-a ciupit uşurel.

— Ştiu că eşti sarcastic, dar o iubesc. E temperamentală, mă duce din punctul A până în punctul B, ce să mai vreau?

— Ceva mai mult spaţiu pentru picioare, a zâmbit el încercând să degajeze spătarul.

— A, ăla-i stricat.

Sunny părea nelalocul lui, şi asta o amuza niţel. Era pe terenul ei acum.

— Îţi plac lucrurile vechi, aşa-i?

— îmi plac lucrurile bune.

— Asta-i mai subiectiv.

— Nu crezi că maşina asta e bună?

— Hai să zicem că n-as fi în stare s-o conduc. Ca să faci asta trebuie să

te afli în vârful lanţului trofic.

— Zise Prinţul Moştenitor de Delhi.

— Nu, nu. Eşti mult peste mine. Sunt mult, mult sub nivelul tău.

— Prostii.

— Nu glumesc. Poţi scăpa cu aproape orice. Pun rămăşag că-i insulţi pe poliţai când te opresc, este?

Tăcerea ei i-a spus că o nimerise.

— Şi nici măcar bani nu-ţi trebuie. Ai chestia impregnată în tine. Uită-te numai la maşina asta prăpădită.

— Ce-i cu ea?

— Pun pariu că ai putea s-o conduci direct la un hotel de cinci stele, să te dai jos, să păşeşti visătoare înăuntru şi nimeni nici măcar n-ar clipi.

— Nu m-am gândit la asta.

— O dată dacă te vede cineva în maşina asta prăpădită, şi ştie. Eşti
acolo, în vârf. Habar nu ai cât esti de norocoasă.

— Ştiu că-s norocoasă, a spus ea.

— Nu mă înţelege greşit, a continuat Sunny, să ştii că admir cât de uşor

îti vine. Mie, nu. Eu a trebuit să mă construiesc. Mi se aminteşte zilnic, în
oglindă, că nu-s nimic fără costum, fără limuzină, fără ceas. Fără recuzita asta abia dacă exist.

— Apropo de recuzită, mai ai din ţigările alea delicioase?

— Cum să nu.

— Le-am terminat pe ale tale, să ştii.

El a scos pachetul. A tras o ţigaretă pentru ea.

— Ai schimbat subiectul.

Neda şi-a pus între buze o ţigară.

— Cred că nu mă simţeam în largul meu.

— Nu ai de ce.

Ea s-a uitat lung pe întinderea străzii.

— îmi vine greu să cred că eşti doar o creaţie artificială, a spus în cele din urmă. Nu mă gândesc la oameni aşa.

— Nu ai de ce.

— Mi se pare că... e ca şi cum te-ai devaloriza intenţionat.

— Nu, mă valorizez.

— Că ai, gen, o umilinţă falsă.

— Nu am spus niciodată că aş fi umil.

Ea a încercat să urmeze şirul acestor replici, să se gândească la ceva spiritual de zis. *Era* totuşi vorba de un flirt, nu?

— Cum ţi se pare, deci, a întrebat într-un târziu, mersul cu maşina asta prăpădită?

— Pe bune? a rânjit el. Mă face cam agitat.

Pe ea a busit-o râsul.

— Pot să-ţi dau drumul de aici *oricând* vrei.

Au tăcut.

Lucrurile fuseseră resetate.

A luat o brichetă de plastic de pe tăviţă şi şi-a aprins ţigara.

— Căcat, a pufnit bătându-se cu palma peste frunte. Trebuie să-ţi dau înapoi bricheta. E la mine în sertar, la redacţie.

— Nu-i nimic, a replicat el mieros, ţi-am făcut-o cadou.

Ea s-a gândit la asta.

A tras aer în piept, scurt, gata parcă să vorbească, şi-a lăsat capul către un umăr, s-a oprit.

Însă el i-a surprins gestul.

— Ce-i?

— Verificam doar, a pornit ea să zică. Dar umbli cu Kriti, aşa-i?

El şi-a aprins o ţigară.

— Unde ai auzit asta?

— Am sursele mele.

— Hari.

— Poate.

Sunny a surâs.

— E gelos, atâta tot.

— Pe bune? a întrebat ea prosteşte. O place?

— Nu fi idioată. Pe tine te place.

— Ei, da... Nu cred o iotă.

înaintea lor, şoferul lui Sunny a accelerat, trecând pe galben. Semaforul s-a făcut roşu, Neda a oprit, iar Land Cruiserul s-a făcut nevăzut în trafic.

— Afurisitul, a bombănit Sunny. Ar fi trebuit să aştepte.

A scos la iveală telefonul.

— Calm, a zis ea şi, întinzând braţul, i-a împins în jos mobilul. Ştii drumul spre casă.

Au păstrat tăcerea până ce lumina s-a făcut verde, îmbulzeala traficului

şi claxoanele vuiau împrejur în vreme ce maşina înainta gâfâind. Însă ea era o campioană a şoselei, străbătea spaţiile cât ai clipi, păstrându-şi totodată între buze ţigara aprinsă.

Fumul îi intra în ochi.

— îmi dai voie? Sunny a întins mâna ca să i-o ia din gură, a scuturat-o pe geam şi i-a aşezat-o iarăşi, grijuliu, între buze. Fă la dreapta, a zis. Spre enclava Saldarjung.

Ea a zâmbit, tară să scoată însă o vorbă. Era un moment special.

Peste cincisprezece minute, Sunny a arătat către o poartă imensă ce străjuia un bloc monolitic de cinci niveluri.

S-a apropiat de poartă cu maşina. Doi paznici cu pistoale automate au păşit spre ei, unul cu palma înălţată ca s-o oprească, cătând bănuitor înăuntru până ce l-a văzut pe Sunny şi a făcut drepţi. Un ordin a fost lătrat, poarta s-a deschis. De cealaltă parte, alţi doi paznici au salutat trecerea maşinii.

— Dar ce-aţi făcut voi, oameni buni? a exclamat ea. Aţi jefuit vreo bancă?

Mica alee de la baza clădirii era plină ochi cu maşini. Doi servitori au dat fuga să deschidă portierele.

— Las-o pornită, a zis el, ţi-o parchează ei.

A condus-o prin latura imobilului impunător pe o uşă mică, fără semne distinctive, apoi pe un culoar care părea spaţiul rezervat personalului dintr- un hotel. Au ieşit pentru scurt timp într-o zonă de recepţie luminată puternic, cu podele de marmură, mese de cafea moderne, sofale îmbietoare şi flori tăiate proaspăt, apoi au apucat-o pe un pasaj ducând către un
ascensor. În tot acest timp Sunny a păstrat o atitudine profesională, de parcă ar fi escortat un oaspete să se vadă cu „managerul”. Ea şi-a promis să ţină minte detaliul, observând totodată şi prezenţa consistentă a camerelor de luat vederi pe pereţi.

În ascensor, pe când urcau silenţios spre etajul al cincilea, Sunny s-a
arătat la fel de formal. Neda ar fi putut izbucni în râs; a aşteptat în schimb
fără vreo emoţie pe chip şi, când uşile s-au deschis, l-a urmat pe coridorul
fără ferestre şi cu mochetă roşie către o unică usă solidă, care s-a
deschis # # # [7]
din interior la apropierea lor. înăuntrul încăperii strălucitoare de dincolo de

usă au fost salutati de un servitor în uniformă care le-a făcut o uşoară
plecăciune împreunându-şi palmele în namaste.

După straniul şi sufocantul urcuş, apartamentul lăsa impresia unui
sanctuar. încăperea principală era luminoasă, minimalistă, cu pereţii zugrăviţi într-un alb de galerie de artă, decoraţi în chip potrivit cu (avea să-i spună asta mai târziu) lucrări importante ale constructivismului şi ale mişcării De Stijl pe partea cea alungită şi cu o piesă vastă, în maniera expresionismului abstract, pe peretele din capăt, unde te-ai fi putut aştepta să fie prins un televizor. Un imens covor de Buhara trona în centru, iar pe el era întinsă o străveche uşă afgană de lemn, utilizată pe post de masă, înconjurată de scaune comode şi de sofale.

Către stânga, o serie de uşi cu obloane dădeau către ceea ce Neda a ghicit că era o terasă pe acoperiş, iar nişte bolţi indicau prezenţa altor încăperi dincolo de ele.

Sunny a desfăcut braţele.

— Ce crezi, aşadar?

— E... e destul de special.

— Mă bucur mult că îţi place. A îndrumat-o spre divan. Ia loc, te rog, a zis şi şi-a lăsat ţigările pe masă, aşezându-se la rândul său pe un fotoliu de piele alăturat.

În vreme ce Neda se dădea huţa pe marginea sofalei, servitorul care deschisese uşa şi dispăruse apoi la repezeală printr-o arcadă s-a întors cu o tavă pe care se aflau pahare cu apă.

— Mulţumesc, Ajay, a zis Sunny. Iar Nedei: Haide, gustă.

Ea a cercetat paharul.

— Ce-i aici?

— Hai, gustă.

A gustat. Nu era deloc rea.

— N-ai mai pus gura pe asemenea apă, aşa-i?

— Nu cred, a trebuit să recunoască.

— Ghici de unde provine.

A zâmbit.

— Nu stiu.

— Belgia.

— Vezi tu, n-aş fi ghicit în veci.

Sunny s-a înclinat spre ea.

— Traversează straturi de rocă preistorică. E purificată de un izvor termal.

Era ca un băieţel plin de entuziasm, dorind să-şi împărtăşească ştiinţa. Nedei i s-a părut drăgălaş.

— Are să mă vindece de păcate?

— Ia loc, a zis el. Revin imediat.

A dispărut pe sub o boltă, lăsând-o singură. Neda s-a cuibărit mai bine pe sofa, băgând de seamă răcoarea din aer, felul în care era disimulată unitatea de climatizare, ca într-un hotel de lux. Da, asta era senzaţia, o combinaţie de galerie de artă şi hotel. A făcut inventarul revistelor şi cărţilor răsfirate cu gust pe măsuţa de cafea: nişte exemplare din *Living În* de la Taschen, numere din *Architectural Digest, Robb Report, National Geographic; Povestea lui Genji, Camera luminoasă, Arta războiului.*

A luat una dintre revistele Taschen, *Living în Japan,* şi a răsfoit-o alene.

— Doamnă? Servitorul, Ajay, s-a oprit înaintea ei, cu capul plecat. De băut, doamnă? Chai, cafea, suc, ceva rece?

Sunny s-a apropiat.

— Ceva mai tare? îşi schimbase hainele, trăsese pe el o cămaşă albă şi pantaloni de lână. Ce zici de-un şpriţ? Ajay face un şpriţ minunat.

— Eu... nu stiu ce-i aia.

Sunny s-a aşezat iarăşi pe fotoliul de piele.

— *Sprezzatura,* a rostit pe un ton grandios.

— Mda, nici aia nu ştiu ce e, a spus ea uitându-se către Ajay. O bere vreau.

— Heineken. Asahi, Peroni... a început Ajay să înşire.

— Nu, nu, l-a oprit Sunny fluturând din mână a dispreţ, va încerca un şpriţ veneţian, cu – aici a lăsat capul în piept, chibzuind delicat – Mauro Vergano Americano.

— Domnu’.

— N-am voie să mă îmbăt, a zis ea.

— N-o să te îmbeţi, a răspuns el, apoi, uitându-se la Ajay: Şi eu vreau o Asahi. Foarte rece.

Neda l-a privit pe servitor îndepărtându-se.

— E un tip de treabă.

înainte ca Sunny să răspundă, uşa din faţă s-a deschis cu un clic şi

şoferul care fusese în piaţă a intrat, urmat de o procesiune de servitori cărând cutiile de la magazin.

— Şi uite că au venit jucăriile.

Ajay a ieşit din bucătărie ca să direcţioneze şirul de valeţi, mustrându-l pe şofer cu voce joasă şi calmă pentru vreo încălcare a regulilor, după care s-a retras iarăşi să termine cu băuturile.

— Mda, a zis ea, e limpede că-i de păstrat.

— L-am salvat, a spus Sunny.

Neda a părut perplexă.

— De unde?

— Din munţi.

— Adică... din vreo avalanşă, sau cum?

— Nu, a râs el, dintr-o cafenea turistică.

— Aha... deci îti rulează cuiele?

*

— Cafeaua, de fapt, m-a prins în mreje. Face o cafea incredibilă. În *macchinetta.* A învătat de la un italian.

— Nu credeam ca o cafea să fie lucru atât de greu.

— Ar trebui s-o încerci. Are un fel, un fel... de... ăăă... cumar veni, internaţională...

A pocnit nerăbdător din degete.

— Sensibilitate?

— Exact.

— Dar la capătul zilei tot îţi rulează ţigări cu iarbă, este? El a zâmbit.

— Dacă asa ar sta lucrurile, n-ai avea de unde sti.

— Discreţia este foarte importantă în branşa ta.

Sunny a dat din cap uşurel, de parcă ar fi afirmat un principiu fondator.

— E important să-mi recrutez oameni fideli.

— Chiar esenţial, as zice.

„Se distrează pe seama mea?”, s-a întrebat Neda. „Aşa vorbeşte cu toată lumea?”

— Tata e... are el maniera lui.

— Aşa sunt taţii, a replicat ea încurajându-l să continue, însă cu gândul la părintele propriu, la maniera sau lipsa lui de manieră şi la cât era de binecuvântată.

— Aduce oameni de prin sate, a continuat Sunny. Lucrători. Îi aduce din

- şi-a ales cuvintele – teritoriile noastre. Sunt foarte credincioşi, au o reţea

de loialitate, însă – şi-a aprins o ţigară, i-a oferit una şi ei, ea a luat-o – îi sunt credincioşi lui, aşa că prefer...

— Pe cineva care să îti fie loial tie.

— Ăsta e sanctuarul meu. Refuz să duc o viată dublă aici.

Ea a încuviinţat din cap.

— E destulă viaţă dublă de trăit pe afară.

Şi ea ducea o viaţă dublă. Chiar şi în adâncul inimii. Aproape toţi o făceau. Aşa era, pur şi simplu, mersul lucrurilor. Cineva se afla mereu la pândă, atent la lucruri pe care să le folosească apoi contra ta. Cine n-ar fi vrut să se simtă liber în propria casă?

— India... a oftat. Meleag al trădătorilor şi agenţilor dubli.

— Zi-mi o chestie, a spus Sunny. Dar fii cinstită.

Neda şi-a aprins, într-un târziu, ţigara pe care o ţinea în mână.

— Poate.

— Îţi place slujba ta?

— Poftim?

— Slujba. Îţi place?

Şi-a simtit iarăşi zidurile ridicându-se.

— Nu e chemarea vieţii, dacă la asta te referi. Dar sunt, evident, şi momente bune.

— Care ţi-e chemarea?

— N-am niciuna.

— Toată lumea are. Eu asa cred.

— Ba eu nu. Dar presupun că nu contează pentru tine.

— Ai tu o menire, sunt sigur. Trebuie doar s-o descoperim.

— A ta care e?

Voia să-l facă să vorbească despre el.

Sunny a fluturat dintr-un deget.

— Toate la vremea lor, domnişoară Kapur. Eu pun întrebările aici.

— Ce rahat! Nu poţi face asta. Pretinzi că oricine are...

A intrat Ajay, cu băuturi şi nişte gustări. A pus un suport de pahar, i-a aşezat pe el băutura şi a anunţat:

— Şpriţ veneţian.

Neda l-a examinat cu interes pe Ajay – era bine clădit, însă pe chip i se citea o nevinovăţie copilărească. A zâmbit drăgălaş, a arătat spre una dintre gustări.

— Şi asta ce-i?

— Doamnă, a răspuns el în engleză, concentrat, este anşoa sărată şi prăjită, în inflorescenţă de zucchini.

S-a uitat spre Sunny căutând aprobare.

— Mulţumesc, Ajay, a zis Sunny. Te chem eu.

— Te adoră, a remarcat ea după ce Ajay s-a retras. A luat paharul, l-a ridicat, i-a examinat culoarea. Şi chestia asta arată splendid.

— Incearc-o.

A sorbit.

— La naiba!

— Bun.

— Amărui. Dar bun.

— Papilele o să ţi se obişnuiască. De gustare ce zici?

— Te excită treaba asta, nu?

— îmi place să le ofer oamenilor experienţe noi.

— Ştii ce, a zis ea examinând platoul, de fapt, n-am mai mâncat anşoa până acum. A luat o înghiţitură, a mestecat o clipă, a dat aprobator din cap. Mda, e fantastic, a spus arătând spre farfurie cu degetul. De unde ai făcut rost?

— A, a ridicat el din umeri, astea-s japoneze.

— Japonia, a făcut ea arătând spre albumul Taschen. Tare mi-ar plăcea să mă duc în Japonia.

— E o dementă.

— Ai fost? Sigur că ai fost. Cum e acolo?

— Dement. Imposibil de descris. Dar ştii ce? a spus Sunny schiţând un gest către băutura din mâna ei. Prefer Italia. Mâncarea, cultura, pasiunea, stilul. Toate costumele mi le fac acolo. Am un croitor în Milano, altul în Napoli. Totul e... cum am zis...

— Şpriţează-mă-cumva?

— Sprezzatura.

— Asta era.

— înseamnă „elegant şi degajat”.

— Puteai să-mi zici că înseamnă „jigodie” şi n-aş fi făcut diferenţa.

— Dar m-ai fi crezut?

— Nu, a scuturat ea din cap.

El a izbucnit în râs.

— Eşti nostimă.
— Sunt?
— Şi răspunzi obraznic.
— Mda, păi...
— Nimeni nu mai răspunde aşa, cu tupeu. Nu mai e cazul.
— Nimeni-nimeni?
— Nu mie.
— Nici măcar prietenii?
— Nici măcar prietenii.
— Nici cei mai buni dintre cei mai buni, spuma prietenilor?

El a clătinat din cap cu solemnitate.

— Ei, asta fiindcă se tem de tine, a râs ea.
— De banii mei se tem, a ripostat el.
— Nu, s-a încăpăţânat Neda. Banii sunt sigură că le plac la nebunie. Se tem să nu piardă accesul la ei. Astea-s chestii de bază la şcoală. Eşti noul puşti mişto. N-ai văzut *Beverly Hills?* Cine n-ar vrea, adică, să se odihnească în umbra caldă a lui Sunny Wadia?

Sunny şi-a aţintit o clipă uitătura spre tăblia mesei.

— Nu ştiu. S-a uitat apoi la ea. Eu?

Neda a gângurit batjocoritor, a falsă compasiune.

— Oo, l-a apucat tristeţea pe săracul puşti bogat?

Nu mai pusese nimic în gură de la micul-dejun şi simţea alcoolul umblându-i prin trup. Uneori era aşa, i se dezlega limba şi-i venea să se lege de trăsături pe care, treză fiind, le socotea incitante. Văzând ce faţă făcuse el, a încercat să se strunească, să-şi aranjeze şi ea chipul cum se cade.

— Dar acum îmi amintesc, a reluat peste câteva clipe. Stăteam de vorbă în noaptea aia, în restaurant. Ai zis că eşti singuratic de fel. Nu te-am crezut. Am crezut că o faci pe gingaşul. Dar poate că e adevărat.

— Eşti perspicace, a zis el.

Ea a înlăturat cu un gest complimentul.

— Am doi ochi şi un creier.
— E o calitate atrăgătoare.

Stia că o tachina, însă tot s-a simtit roşind.

⁷ #

— Bun, destul cu asta, a spus aşezând paharul pe masă şi împingându-l în lături. Am o slujbă, iar tu mi-ai promis.

— Ţi-am promis?

— Că mă ajuţi cu sondajul.

— Asa, da.

— Doar dacă n-a fost decât un complot ca să mă atragi la tine în cameră.

A privit-o cu un zâmbet şugubăţ.

— îmi trebuie răspunsuri. M-ai luat de la treabă, am foi de completat. Aşa că să nu aud scuze, a spus Neda întinzând mâna după geantă. A, o să te înregistrez. Deşi i-a observat ezitarea din ochi, tot a scos reportofonul la iveală. N-ai grijă, o să-ţi schimbăm numele, l-a asigurat în timp ce poziţiona aparatul pe masă. OK?

El a încuviinţat, cu ochii atintiti calm într-ai ei.

— OK.

— Mai întâi, cum te numeşti.

— Vijay, a replicat el instantaneu.

— Vârsta?

— Douăzeci şi trei de ani.

— În regulă, să-i dăm drumul, a zis ea şi a apăsat pe butonul de pornire, făcând beculeţul roşu să se aprindă. Sunt aici cu Vîjay, douăzeci şi trei de ani, în Khan Market, iar chestiunea zilei o reprezintă mallurile şi pieţele. Vîjay, spune-mi, te rog, cu ce te ocupi.

A tras temeinic din ţigară, s-a încruntat un moment dinaintea mesei, a pus ţigara în scrumieră. Când a ridicat iarăşi ochii, schimbase nu doar personajul, ci şi limba.

— Lucrez la un dispecerat telefonic, doamna, a replicat în hindi, cu un puternic accent din vestul statului Uttar Pradesh.

Vocea onestă, plină de speranţă, încrezătoare a luat-o prin surprindere. Şi i-a trecut prin cap: poate asta era *adevărata* lui voce, accentul său *real.*

— OK, Vijay, operator telefonic, de douăzeci şi trei de ani, a zis ea rămânând la engleză, iată întrebarea: Credeţi că noile malluri din Delhi vor duce la pieire pieţele tradiţionale ale oraşului?

— Doamna, a zis el, mallurile sunt foarte încântătoare pentru mine.

— De ce?

— Multe lucruri, toate sub acelaşi acoperiş, cu mărcile cele mai bune. Dacă nu ai marcă, doamna, nu ai stil.

A trebuit să-şi reţină un zâmbet. I se tot furişa pe buze.

— Doamna, s-a impacientat Vîjay, ce-i de râs?

— *Kuch nahi,* a zis ea. Nimic.

— Doamna, vă amuzaţi pe seama mea, dar nu înţelegeţi cum e, du-te încolo, du-te încoace, să încerci să găseşti în atâta pieţe ce-i trebuie unui băiat. Plus că în mall au aer condiţionat. Atmosferă plăcută.

— OK, OK, deci mallurile vor *ajunge* să distrugă pieţele tradiţionale? Asta crezi?

— Nu, doamna, a zâmbit el, mereu o să fie oameni de seamă şi cucoane ca dumneavoastră la care le place să folosească pieţele, să vă daţi jos din limuzinele voastre cu şofer.

— Eu n-am şofer! s-a otărât ea.

El a ridicat o mână, făcându-i semn să aştepte.

— Şi mereu o să fie omul de rând care nu-şi permite să meargă la mallul cel nou şi tot la piaţă ajunge. Dar la mijloc există acum o persoană ca mine. A comutat pe engleză şi a rostit, cu accent pronunţat, un singur cuvânt: Aspiraţional.

A privit-o după aceea în tăcere, tară să mişte un muşchi pe faţă, tară să- şi iasă câtuşi de puţin din personaj.

— Ei, hai acuma, a spus ea într-un târziu, ăsta eşti tu făcându-ţi reclamă.

— Ce tot spuneţi acolo, doamna? a replicat el, cât pe ce să cedeze unui hohot de râs.

Neda şi-a azvârlit în sus mâinile:

— În fine!

— Pe lângă asta, a spus el culegându-şi ţigara şi reintrând în pielea lui Sunny Wadia, ştii măcar cum a apărut Khan Market?

Ea i-a răspuns cu o privire pierdută.

— De unde să stii, chiar asa!

Neda a început să caute semne care să-l dea în vileag în vocea mieroasă, internaţională, însă aceasta era vagă într-un fel tară cusur.

— A început cu refugiaţii, de când cu împărţirea Indiei. Au ajuns în
Delhi şi au aterizat în colonia aceea doar cu hainele de pe ei. Şi s-au adaptat
fiindcă au fost nevoiţi. Dacă nu se adaptau, mureau. Aşa că, mai mult ca
oricine, n-ar trebui să fie atât de surprinşi că oraşul se schimbă. Şi dacă nu-
şi pot tine muşteriii mulţumiţi, de ce să rămână în afaceri? Că doar nu au # ± # # ## [7]
vreun drept dat de Dumnezeu.

— Aşadar, morala poveştii e „adaptează-te sau crapă”?

El s-a lăsat pe speteaza scaunului.

— Cam asa ceva.
— Atunci dă-i drumul, l-a îndemnat ea. Spune-o.
— Adaptează-te. Sau crapă.
— Vîjay, douăzeci şi trei de ani, atunci...
— Ascultă-mă, a întrerupt-o Sunny, serios vorbind, pieţele au şi ele locul lor. Dar sunt mii, milioane de indieni tineri care nu se pot duce într-un loc precum Khan Market, care nu pot naviga necontenit prin Old Delhi. Nu vor, nu au timp pentru asta. Tineri de peste tot, din toate mediile, obţin slujbe, locuiesc singuri ori cu prietenii, au la dispoziţie un venit şi vor să-şi rezolve rapid necesităţile. Cercetările noastre de piaţă arată că un procentaj însemnat din cei care intră pe piaţa muncii vor o experienţă de shopping mai concentrată, mai imersivă şi mai accesibilă *peste tot,* la periferii, prin oraşele-satelit, prin locuri pe unde lumea ca tine nici nu visează să pună piciorul.
— Cercetările *voastre* de piaţă?
— Da.
— Construieşti malluri. Asa-i?
— Normal.
— Şi ai douăzeci şi trei de ani.
— Douăzeci şi patru.
— Uau, a exclamat ea şi şi-a coborât privirea spre reportofon, să se asigure că încă înregistra. Şi eu, care am crezut că eşti un sprijinitor al artelor.
— Cele două nu se exclud reciproc, a zis Sunny.
— Aşa-i, a îngânat ea.
— Cine crezi că a finantat arta, istoric vorbind? Cei din familia Medici
#7
erau bancheri.
— Mda... adică... sigur.
— Pe lângă asta, am planuri mai mari decât mallurile. Vreau să fac din Delhi o metropolă cu adevărat globală.
— Tu?
— Da, eu.
— Mi se pare o nebunie.
— Esti fericită trăind aici?
— Pardon?
— Am auzit că n-ai fi. Am auzit că ai vrea să pleci.

A fost luată prin surprindere. Probabil că-i spusese Hari.

— Şi nu te învinuiesc, a urmat el. Crede-mă, nu am crescut ca tine, cu Occidentul licărindu-mi în sufragerie, dar am călătorit, am văzut cum trăieşte lumea prin alte părţi, am văzut ce este la dispoziţie, ce este deschis, ce este posibil. Pe aici suntem în urmă rău. Avem atâta potenţial, atâta capital uman, trebuie doar să ne folosim de el.

Le făcea tuturor asta? Pur şi simplu nu se putea abţine?

— Să te întreb o chestie. Ce au în comun Londra, Paris şi Singapore?

— Nu ştiu. Spune-mi tu.

— Nu, pe tine te întreb, ce au ele în comun?

Neda a dat din umeri.

— Că sunt capitale?

— Au râuri.

— Bine. Şi?

— Şi noi ce avem aici, în Delhi?

începea s-o obosească retorica lui grandilocventă.

— Un râu.

— Şi-acum ascultă, s-a lansat el într-un monolog. Pe parcursul istoriei, râurile şi oraşele mari şi-au împletit destinele. Râul este axa vieţii unui oras, artera lui.

Neda şi-a dat seama că repetase asta, că era vorba despre un discurs pregătit dinainte.

— Mai întâi comerţ, după aceea industrie, apoi divertisment. Şi cele mai de soi oraşe din lume au ceva în comun. Sunt aşezate *cu fata* la râurile lor. Râurile devin piesa centrală.

Poate că şi scrisese cândva vreun eseu pe tema asta.

— Şi noi ce facem? Aici, în Delhi? Ce-i facem Yamunei?

Ea a clătinat din cap, de vreme ce ştia că nu trebuie decât să asculte.

— Îi întoarcem spatele. Gândeşte-te numai, a zis el trecând de la frazele de-a gata la un ton evanghelic. Imaginează-ţi oraşul de sus, zugrăveşte-l dinaintea ochilor, îl vezi? Vezi cum curge Yamuna? Acum gândeşte-te la toate coloniile astea. La lucrurile pe care le fac zi de zi cu toţii. Se uită cineva la râu? Are cineva vreo treabă cu râul? Nu, îl izgonim, îl ignorăm. Ar trebui să fie *sacru,* însă devine profan, distrus de gunoaie, înţesat cu cocioabe. Şi noi acceptăm pur şi simplu asta. Aşa-i?

— Asa-i.

— Imaginează-ţi acum că Yamuna ar fi de-o curăţenie sclipitoare. Imaginează-ţi cum ar fi să *înoţi,* a spus el, devenind din ce în ce mai însufleţit. Imaginează-ţi rezervaţii naturale acvatice, săli de operă! Imaginează-ţi un district de afaceri, zgârie-nori, tramvaie, parcuri, cafenele. A rotit braţele ca pentru a-şi zugrăvi peisajul. Imaginează-ţi cum ar fi să termini lucrul şi să ieşi la un cocktail, la o masă cu stele Michelin, apoi la teatru, apoi la o plimbare pe maluri.

Ea l-a privit, l-a văzut satisfăcut de viziunea pe care o invocase cu ochii mintii.

— În Londra poţi să o faci, a spus el. Aici de ce n-ai putea?

— Habar n-am.

— Ba se poate. Fiindcă cu o să construiesc totul.

Şi, cu acestea, şi-a încheiat expozeul

— Păi, bine, a zis ea, e ceva foarte...

— Ambiţios.

— Ar fi un cuvânt. Ar mai fi şi altul: nebunesc.

— Nu mă crezi în stare.

— Nu-i vorba de asta, doar că, na, aia-i Londra şi ăsta-i Delhi. Cum te aştepţi tu, adică, să...

— Asta e grija mea.

Ceva din tonul lui a făcut-o să se zbârlească.

Ştia instinctiv că el greşea, că situaţia era mai complicată de-atât, însă nu avea muniţie ca să înfrunte bravada lui ţanţoşă. Ce spusese el ajunsese s-o irite. „Ce-o vrea de la mine?”

— La ce te gândeşti? a întrebat Sunny.

— De ce?

— Cum adică „de ce”?

— N-are a face.

— Nu crezi că pot să fac asta?

— Nu, faza e că... are importanţă ce cred eu?

— Da, fiindcă te întreb.

— Atunci, cred că-i o idee simpatică.

— Dar?

— Nimic.

— Ce-ar fi să lucrezi pentru mine?

Ea a izbucnit în râs.

— Cum?

— Se vede bine că nu ţi se potriveşte jobul.

— Asa deci.

— Poţi să te alături mişcării, să ajuţi la PR, relaţii cu presa, ce mai e.

— Mda, ai putea să-mi fii tu vocaţia, a zis ea în batjocură.

Veninul şi-a făcut efectul. S-au afundat în tăcere.

Neda nu izbutea să strunească situatia, nu-şi dădea seama dacă el vorbea

sau nu serios, dacă era sincer, naiv, dacă nu cumva era vorba doar de un joc, de o manevră întortocheată menită să o bage în patul lui (nu funcţiona!) sau de un exerciţiu de aroganţă.

Tăcerea s-a înstăpânit. El avea toate atuurile.

Aşa că ea şi-a zis: „îmi bag picioarele”.

— Ştii ce, nu puteam să mă hotărăsc dacă să-ţi fac un profil sau nu. Pentru non-vocaţia mea. După ce te-am cunoscut, în noaptea aia. Unde se îndrepta cu asta? s-a întrebat, dar a decis să continue: Eram surescitată. Avea să fie ceva spumos, distractiv, dar cu fundal serios, pentru pagina de cultură, ştii, legat de petreceri, de restaurante. Despre cum se schimbă metropola.

O asculta fără să clipească.

— OK.

Chiar avea de gând să treacă prin asta?

— Apoi mi-am întrebat un coleg despre tine.

El şi-a adus laolaltă degetele, şi-a atins buzele cu vârfurile.

— OK.

— Şi ştii ce mi-a spus?

De ce făcea ce făcea?

Nemişcat, Sunny aştepta.

— A spus aşa: „Sunny Wadia? Păcăliciul ăla?”

A simţit pe şira spinării iureşul adrenalinei, rarefierea oxigenului în plămâni.

El a rămas neclintit.

— Şi imediat după aia a zis: „Ştii cine-i taică-său?”

A simţit că i se chirceşte stomacul. I se făcuse greaţă, în acel moment a surprins luminiţa roşie a reportofonului cu coada ochiului. Evident, Sunny ştia că e pornit, nu?

— Şi ştiai? a întrebat-o răsucindu-se să o privească în ochi. Sau ţi-a spus

— el?
— Ceva mi-a spus.
Sunny a inspirat prelung, alene.
— Stii ce, am avut de-a face cu de-astea toată viata mea, a zis # [7] # [7]
aprinzându-şi altă ţigară, alunecând într-un tărâm privat al contemplaţiei. Toată viata mea.
Neda nu a cutezat să se mişte.
— Aşadar? Ce-a zis? a îmboldit-o el.
— Colegul meu?
— Da.
— A zis că e un...
N-a izbutit să termine.
— Un ce?
A izbutit să i-o zică verde în fată.
— A zis că tatăl tău e unul dintre ciracii lui Ram Singh.
— Ram Singh... Sunny a închis ochii, a zâmbit iar, a lăsat bărbia în piept. După care a început să vorbească: Tatăl meu este pur şi simplu un om de afaceri. Nu s-a născut cu bani sau cu relaţii; nu a avut prieteni sus-puşi. Tatăl lui era alcoolic, comerciant de grâne. Tata a abandonat şcoala şi a preluat afacerea familiei la cincisprezece ani. Curând, tatăl lui a murit. A făcut ce a fost nevoit ca să supravieţuiască. Acolo, în U.R Unde nu te ajută nimeni dacă nu te ajuţi singur. Unde şansa îţi stă împotrivă. A muncit fără preget, ceas după ceas. Şi în somn a lucrat. Numai că nu era ca alţii. El avea o viziune. Şi talent la bani. în orice rupie vedea nişte bănuţi în plus. E asta o crimă?
— Nu, a răspuns ea.
E vinovat doar de ambiţie. Că s-a ridicat mai sus de starea lui. A luat- o tata pe scurtături? Da. Asta-i India. Jocul e măsluit, se trişează, ai tăi fac
de la bun început legea. Cei care au deja totul nu vor să împartă. Aşa că
uneori lucrurile mai trebuie şi luate. Numai că, în ultimă instantă, el le dă
[7] # [7]
oamenilor ce le trebuie. Oameni ca tine sau cei cum e colegul tău l-au vorbit
mereu pe la spate. Cât am fost în şcoală am tot auzit vorbele astea. M-a
trimis, apropo, la o şcoală bună, voia să evoluez, să mă amestec cu lumea
asta din care faci tu parte. Am fost exmatriculat. Colegii de clasă vorbeau

suficient de tare cât să-i aud amintindu-mi că nu voi fi niciodată unul dintre
ei. Numai că lumea s-a schimbat. Nu le mai aud şuşotelile. Vin, în loc de

asta, să-mi ceară de lucru. Vin la petrecere. Colegul tău, evident, nu îşi va
schimba niciodată părerea, sunt sigur. îşi permite să n-o facă. Pun pariu că
nu a trebuit în viata lui să se zbată, asa-i?

— Nu Stiu. Toti au zbaterile lor.

— Dar nu ca noi, a zis lăsând ţigara în scrumieră. E un chin să ajungi sus. Şi ca să ajungi trebuie să înveţi să fii necruţător. însă, odată ce eşti acolo, poţi începe să faci bine. Tatăl meu e curat.

— Dar cum e cu Vicky?

Un tremur de delectare în rostirea numelui.

Chipul său era de necitit.

— Nu l-am mai văzut de ani întregi.

— Face parte din familia ta.

— Dar nu are nimic de-a face cu viitorul nostru, a spus el aplecându-se şi închizând reportofonul. Ne-am eliberat de el cu mult timp în urmă.

— Ce vrei să fac cu asta? a întrebat Neda.

Se aştepta ca el să scoată caseta, s-o bage în buzunar ori să-i dea foc în scrumieră, însă n-a făcut decât să împingă aparatul spre ea.

— De tine depinde. S-a ridicat de pe scaun, şi-a netezit cu palma cămaşa şi pantalonii. Te rog să mă scuzi, am întârziat la o întâlnire. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu dumneata, domnişoară Kapur. Ajay o să te conducă.

Acasă, în odaia ei, întinsă pe pat cu căştile pe urechi, a ascultat înregistrarea. A derulat-o la partea cu piaţa. Mai întâi întrebările pentru sondaj, vuietul străzii pe fundal, apoi un clic şi tăcerea gălăgioasă din apartamentul lui. A strâns pleoapele şi s-a întors pe sofaua lui, l-a ascultat pe Vîjay, de 23 de ani, operator la dispeceratul telefonic, a ascultat acea voce fără să fie în stare să o potrivească cu chipul, cu hainele, cu apartamentul. Apoi l-a dezbărat mental de recuzită, de ce avea pe el, l-a vârât într-o cămaşă şi nişte pantaloni ieftini, l-a aşezat pe margine de drum, pe o motocicletă lângă o tarabă cu chai, şi parcă era şi ea acolo, aproape, mai că-l vedea. Dar nu, imaginea se destrăma. Nu se maimuţărise el, până la urmă? Nu era vocea lui o caricatură a acelor oameni despre a căror trudă zilnică ştia la fel de puţine ca şi ea? Nu făcuse decât să joace rolul unuia dintre potenţialii săi clienţi, punând vorbe pe care voia să le audă el însuşi în gura dublurii sale. Oprind înregistrarea, s-a întrebat cât de departe ajunsese el în realitate. Şi cât de iute. Trăncăneala despre Italia şi

Japonia. Cât din ea era adevărat? Redus la esenţial, fără obiectele de recuzită, cine era el?

A continuat să-l asculte vorbind despre râu, despre săli de operă, districte
de afaceri şi promenade. În apartament nu-i auzise decât poliloghia menită
să convingă, acum însă îi auzea nădejdea, entuziasmul, energia. Retrospectiv, eliberată de tentaţia de a interveni, de a lua în râs, de a corecta
sau provoca ori ajusta, liberă să asculte şi să empatizeze, totul i se părea
fascinant. „El chiar crede toate astea”, şi-a zis. Era reversul mizeriei,
distrugerii, sărăciei, lumea prin care se bălăcea Dean. Şi nu voia ea ca Delhi
să fie *asal* Nu ar fi fost mai uşor decât toată zbaterea? Vocea rece
a lui / #
Dean s-a înălţat ca să-i întâmpine conştiinţa: „Zbatere? N-ai tu a face cu zbaterea asta”. A continuat să asculte. Şi-a auzit propria voce. „Apoi am întrebat un coleg despre tine”. Şi-a strâmbat faţa într-o grimasă. Cuvintele i- au ajuns la urechi. „Sunny Wadia? Păcăliciul ăla?” A închis o clipă reportofonul, a tras aer adânc în piept, pregătindu-se, şi a apăsat iarăşi butonul de pornire. „Ştii cine e tatăl lui?”

I-a studiat răspunsurile, discursul despre încercările prin care trecuse tatăl lui şi şi-a dat seama că ocolise subiectul, nu răspunsese de fapt mare lucru. Din laşitate, ea nu insistase. Avusese o ocazie, când Sunny voise să afle ce spusese Dean. „Unul dintre ciracii lui Ram Singh”. Numai că, dacă ar fi fost isteaţă, n-ar fi adus deloc vorba despre Ram Singh – numele era totodată prea direct şi din cale-afară de vag; ar fi trebuit, în schimb, să pună accent pe tată. Un infractor. Un interlop. Să-i urmărească reacţia. S-a mustrat pentru că fusese prea impulsivă, insuficient de critică şi obiectivă. Reuşise totuşi să arunce întrebarea aceea despre unchiul lui. Şi-a ascultat vocea pe bandă.

„Dar cum e cu Vicky?”

Îi rostise cu detaşare numele, cu asemenea familiaritate de parcă ar fi stat de vorbă despre un prieten apropiat. Se simţea vinovată. A derulat înregistrarea şi a ascultat-o iar, încercând să desluşească tâlcul tăcerii de-o clipă de după întrebare. însă el nu lăsase să-i scape nimic.

Cu toate astea, o dăduse afară.

A încercat să descifreze ce mama dracului se petrecuse acolo. Fusese vorba, cu siguranţă, de flirt; existase chimie între ei.

Muşcase el mai mult decât putea să înghită? Cu toate că pretinsese că-i place îndrăzneala ei. N-ar fi avut de unde să se aştepte ca ea să aducă vorba despre tatăl şi unchiul lui.

Poate că nu se crezuse „cunoscut” în felul acela. Poate că era prea ocupat cu încercarea de a se face ştiut de unul singur, pentru faptele lui. Atâtea întrebări. Rămăsese cu imaginea unui tânăr egoist, care se scălda în lux şi avere, tânjind după importanţă, dar măcinat de o fatală lipsă de încredere. Exact genul de bărbat după care i se aprindeau ei călcâiele.

A întins mâna spre sertarul noptierei, i-a scos bricheta Zippo. Şi-a aprins o ţigară.

Restul serii şi l-a petrecut transcriind răspunsurile reale la întrebări, dar şi pe cele născocite de ea. Nume false, citate false.

Pe al lui Sunny l-a lăsat la urmă.

Vîjay, 23 de ani. A pus la final un paragraf în care Sunny vorbea cu vocea-i proprie.

— Adaptează-te sau crapă? a strigat-o editorul în ziua următoare. Tipul ăsta chiar a zis asa?

— Chiar, a replicat Neda.

— Doamne, a făcut celălalt. Oraşul ăsta se transformă tot mai mult într-o

7 #

junglă.

2.

A aşteptat toată săptămâna vreun mesaj de la Sunny, vreun semn. Se

întreba dacă ar trebui să-l caute ea, să-şi ceară iertare. Pentru ce? „îmi pare rău că ţi-am insultat familia”. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai

nereuşită i se părea întâlnirea. Însă tot se simţea atrasă spre el. Se gândea la el necontenit. Pe de altă parte, era mereu cât pe ce să înceapă un dialog cu

Dean. Zicând: „Uite, s-a întâmplat chestia asta, cred că ar trebui să ştii”. îşi imagina cum îi oferă înregistrarea, în timp ce el ar fi ascultat-o în biroul lui, Neda i-ar fi urmărit atent expresia feţei. Ar fi fost mândru de ea?

„Bravo”, zicea Dean în versiunea greşită din capul ei. „Apropie-te de el. Descoperă ce plănuieşte”.

Doar că de fapt Dean ar fi putut spune: „Bufonul ăla? Nu-ţi pierde timpul”.

/ V / V

Într-o zi, l-a întrebat pe Dean despre demolări. (încă una dintre chestiile care o deranjau. De ce nu-i menţionase lui Sunny demolările? De ce nu articulase o viziune a oraşului unde pământul nu stă şi aşteaptă să fie

transformat în marfa?)

— Sunt groaznice, ştiu.

— Dar?

— Ca s-o fac pe avocatul diavolului...

— Dă-i înainte.

— Yamuna Pushta. N-ar fi terenul ăla folosit mai bine... nu Stiu...

pentru oraş?

— Este folosit pentru oraş. Locuiesc oameni acolo.

— Adică pentru oraşul ca întreg. Cum e la Londra sau la Paris. Pe acolo toată lumea e atrasă de râuri. Sunt inima metropolei. Aici, noi le întoarcem spatele.

Şi-a dat seama că repetă papagaliceşte cuvintele lui Sunny.

El i-a aruncat o uitătură lungă, plină de milă.

— India nu-i Europa, a zis. Yamuna nu este Tamisa.

Trecuseră cam două săptămâni când redactorul-şef a bătut-o pe umăr.

— Neda, ce planuri ai pe seară?

— Nimic, domnule.

— Uite, i-a spus el întinzându-i un comunicat de presă. Sridhar nu poate ajunge, te duci tu.

S-a uitat la foia de hârtie lucioasă: „Dines Singh Kumar, Preşedinte, RDP Youth Wing, vă invită să participaţi la inaugurarea Iniţiativei Turistice Uttar Pradesh: Către o anvergură mondială”.

— Către o anvergură mondială, a repetat ea.

— Tâmpeniile obişnuite. Aşa că nu-ţi pierde vremea. Dai o tură, scrii câteva sute de cuvinte, le trimiţi, capeţi şi ceva de băut pe gratis dacă ai baftă.

Dinesh Singh, fiul lui Ram Singh. Care erau şansele? Care erau şansele ca Sunny să fie acolo? Pândind pe fundal. Dacă taţii erau în cârdăşie, păi, evident că şi fiii la fel, în ciuda protestelor lui Sunny.

În ultimul timp văzuse multe despre Dinesh prin ziare, era pe cai publicitari mari, încercând să dea un lustru progresist guvernării câtuşi de puţin progresiste a tatălui şi descurcându-se onorabil cu asta. Imaginea lui Dinesh se abătea de la cea de îmbuibaţi şi tâmpiţei pe care o aveau îndeobşte fiii de politicieni. Studiase istorie şi politică în Canada, îşi însuşise lecţiile de administrare statală, era pe atât de urban şi de şic (într-

un fel rural, de fiu-al-pământului, profesoral şi ochelarist) pe cât era tatăl lui de mânjit cu lăturile din troaca politicii. Era bun de gură, voia să profite de victoria decisivă a părintelui său ca să modernizeze statul. Pusese ochii, fireşte, pe poziţia de prim-ministru. Însă deocamdată misiunea sa era de a promova turismul în Uttar Pradesh. Turism dincolo de Taj Mahal. Turism către o anvergură mondială.

Neda a trecut pe la Dean înainte să plece. I-a arătat comunicatul de presă.

— Către o anvergură mondială, a zis el pe un ton absent. Ce simpatic!

— Ai vreo întrebare? Sunt dispusă să le preiau.

I-a înapoiat foaia.

— Intreabă-l câte hoteluri din stat sunt deţinute de politicieni afiliaţi cu taică-său şi, din respectivele hoteluri, câte sunt implicate activ în activităţi ilegale precum prostituţia şi traficul de carne vie.

— Şi dacă înregistrez asta?

— Fac cinste cu o cină.

.

Conferinţa de presă se ţinea într-una dintre sălile de recepţii de la Park Hyatt. Serveau băuturi: barul era decent – patru asistenţi în uniformă aşteptau în picioare în spatele unei mese lungi de banchet dintr-o latură a sălii. Tăblia fusese îmbrăcată într-o faţă de masă de în, fuseseră puse pahare cu vin roşu şi alb, alături de suc de portocale şi cola. Erau apoi sticle de gin, whisky şi vodcă, sub ochiul atent al ospătarilor, şi mai erau frapiere, ingrediente pentru cocktailuri, întreaga poveste.

— Bogată masă, i-a susurat la ureche Nedei un ziarist veteran.

Mirosea a talc şi a Old Spice. Vreo cincizeci de scaune erau aranjate pe opt şiruri în faţa unei platforme unde se aflau trei scaune şi, într-o latură, un pupitru. Pe ecran urmau să ruleze imaginile transmise de proiectorul conectat la un laptop. Neda a luat un pahar de vin alb şi şi-a găsit loc într-o margine a penultimului rând. Nici urmă de Sunny.

Dinesh Singh s-a dovedit punctual. A urcat la pupitru, imaginea vie a unui tânăr serios, implicat, preocupat de problemele cetăţii. Emana un şarm puţin cam nervos, insistent. Părea stingher pe scenă, dar nu timid. A început destul de bine, recunoscând că statul Uttar Pradesh are încă un drum lung înainte, că sunt fel de fel de probleme, chestiuni mai stringente decât turismul. Adică educaţia, sănătatea, siguranţa, locurile de muncă.

Însă turismul era acea ramură care putea fi promovată odată cu cele de mai sus,

căci, alături de educaţie, reprezenta un instrument de stimulare a progresului şi dezvoltării. Apoi a început să bată câmpii, trăncănind vrute şi ne vrute. Neda a simţit că o apucă lehamitea. Cu tot aerul condiţionat, în sală era teribil de cald. Vinul i se urcase la cap. A încetat să mai fie atentă în clipa în care Dinesh a început să prezinte un şir de imagini cu feluritele splendori arhitecturale ale statului. A trecut apoi, parcă după un secol, la
diversitatea ecologică. În sală era beznă. Barul se închisese subit. Neda s-a lăsat moale în scaun şi s-a gândit să-i trimită lui Dean un mesaj. S-a apucat de scris: „E o abureală”. Dar tocmai când dădea să-l trimită, luminile s-au aprins. Glasuri dregându-se politicoase, foşnet de hârtii. Urma sesiunea de
întrebări. îşi zise că se făcuse vremea să plece, să se ridice odată, să iasă pe
uşă afară. Însă a zăbovit. întrebările păreau pregătite de dinainte. Cum se planifica succesul? Care era mâncarea lui preferată? Tărăşenia începea s-o irite. A ridicat mâna. El a văzut-o, a zâmbit şi a arătat spre ea cu degetul.

— Da, tânăra doamnă din spate.

A luat microfonul de la asistent.

— Neda Kapur, *Delhi Post.*

— Spuneţi, vă rog.

— înainte de a invita lumea întreagă să vină în ospeţie, veţi evalua numărul de hoteluri din stat implicate în activităţi infracţionale precum prostituţia şi traficul de carne vie?

Dinesh n-a clipit, pe chip nu i-a mişcat niciun muşchi.

— Este o întrebare foarte bună, şi o chestiune de căpătâi.

Neda a simtit că o trece un fior. A reluat asaltul:

— Mai ales de vreme ce multe dintre ele, din câte se spune, sunt deţinute
de asociaţi ai tatălui dumneavoastră.

*

În public s-au auzit câteva icnete surprinse, rumoare, însă Dinesh nu s-a pierdut cu firea.

— Va exista o evaluare amănunţită a hotelurilor, iar cele socotite demne
să găzduiască turişti internaţionali vor obţine o certificare specială. Mulţumesc.

Şi cu asta a pus punct întrunirii.

L-a privit luat pe sus de un grup de lachei, măturat de pe scenă. Sunny nu se vedea pe nicăieri. Neda fremăta de la adrenalină. Simţea ochii celorlalţi jurnalişti asupra ei. Prea

fusese cutezătoare, nechibzuită. Ziaristul dat cu

Old Spice s-a aplecat spre ea.

— L-ai prins la înghesuială!

Şi-a adunat lucrurile şi s-a grăbit spre ieşire. I se făcuse, fără veste, greaţă. Aproape că ieşise de pe hol, când din spate a strigat-o o voce.

— Doamnă Kapur?

A întors capul şi l-a văzut pe nimeni altul decât Dinesh Singh.

— Trebuie să fug la o altă întrunire, dar mă întrebam, am putea sta de vorbă?

— Sigur.

S-a trezit că intră alături de el în recepţia hotelului.

Aşteptându-se să fie luată la trei-păzeşte, ameninţată chiar.

Dar nu.

— Vă admir, a zis el. E nevoie de ceva tărie ca să pui o asemenea întrebare. Şi aveţi tot dreptul să întrebaţi. Neoficial vă spun, se pot face multe ca să curăţăm statul, şi mult din ce se întâmplă are loc în mandatul nostru. Dar înţelegeţi natura politicii din U.P. Nu se poate obţine puterea fără bani şi fără „spate”, iar acestea vin împreună cu compromisuri. Vă spun asta neoficial, e limpede?

— Da.

— Adevărul în chestiunea asta e că da, as vrea să curăţ toată mizeria,

[7] # # [7]

însă nu pot singur. Avem nevoie de ajutor, iar dumneavoastră sunteţi exact genul de persoană tânără pe care o căutăm.

Au intrat în aria recepţiei.

— Guvernarea ar trebui să fie transparentă. Ar trebui să fie onestă, vigilentă, neînfricată.

Asistenţii şi cei din echipa lui îi mânau mai departe.

Dinesh a scos la iveală o carte de vizită.

— Aş dori să vă invit la Lucknow, ca oaspete al meu. Vom avea curând un summit dedicat tineretului. Ne trebuie jurnalişti care să ne transmită mesajul.

— Dar dacă mesajul dumneavoastră şi punerea lui în practică nu se potrivesc?

— Să mă judecaţi după fapte.

A trecut un număr de telefon pe dosul cărţii de vizită.

— Şi puteţi oricând să luaţi legătura cu mine. Acesta e numărul meu personal.

Neda a luat cartonaşul.

— Ce-ar zice tatăl dumneavoastră despre asta?

— întrebarea definitorie a vieţii mele...

În clipa aceea l-a văzut.

Pe Sunny.

înţepenit în holul recepţiei, cu un sacou în unghiuri drepte, bleumarin,
cravată cenuşie, pe chip cu o expresie de solemnă chibzuinţă. îşi făcea de lucru cu telefonul Blackberry. Neda a simţit că i se iuţeşte pulsul şi că i se strânge stomacul.

— Ah, a exclamat Dinesh, partenerul meu de cină.

Sunny a ridicat spre ei acelaşi chip de pocherist impasibil din Khan Market, i-a aruncat o uitătură scurtă lui Dinesh, ei, apoi şi-a coborât iarăşi ochii spre telefon.

Ea a simţit un val de greaţă. Şi furie.

— Neda Kapur, a rostit Dinesh Singh, el este Sunny Wadia.

Sunny nu a înălţat privirea.

— Neda este jurnalistă, a zis Dinesh.

— Bravo ei, a replicat Sunny. Mergem?

Dinesh a prins între degete umărul lui Sunny.

— Amicul meu e timid.

— Şi timiditatea îl face, din păcate, grosolan.

— Ne aşteaptă masa, a zis Sunny.

— Pare să se fi trezit cu faţa la cearşaf. Dar, vă rog, să păstrăm legătura. Vom aranja călătoria respectivă. Şi dacă aveţi nevoie de ceva, orice, daţi-mi un telefon.

— Mulţumesc.

— Acum să mă iertaţi, a adăugat Dinesh în vreme ce Sunny dădea să se îndepărteze, dar trebuie să întreb... Ce veţi scrie?

— Nicio grijă, a zis ea uitându-se după Sunny, salata obişnuită. A întors capul spre Dinesh cu un zâmbet. Nu văd niciun motiv să-mi fac din dumneavoastră un duşman. Deocamdată.

Dinesh a hohotit scurt.

— Aştept să mă sunaţi.

Acestea fiind zise, s-a depărtat deschizându-i drumul lui Sunny. I-a privit cum alunecă spre restaurantul japonez al hotelului, gândindu-se că vreunul

va întoarce capul spre ea. N-au făcut-o.

La ce se aşteptase de la Sunny? O minimă decenţă? I se păruse crud felul în care îi vorbise. Deşi, pe de altă parte, fusese cumva încurajator – părea să-i pese totuşi de ea. A ieşit printre detectoarele de metal şi şi-a aprins o ţigară. Şi-a găsit tichetul de parcare, i l-a întins valetului şi a aşteptat să i se aducă maşina. Aproape că îşi terminase ţigara când automobilul ei Maruti s-a ivit scârţâind şi pufnind din greu pe alee. Sunny îi spusese că poate să intre oriunde valsând, însă acum, după ce i se pusese asta în evidentă, devenise sensibilă, se simţea ruşinată.

7 7 #

Era pe cale să intre în maşină, când a auzit o voce din spate.

— Doamna Kapur?

— Da.

— Numele meu este Amit. Bărbatul zâmbea cu toată faţa. Avea în palma întinsă un card pentru o cameră de hotel. Domnul Wadia doreşte să vă informeze că va întârzia la întâlnirea cu dumneavoastră.

— întâlnirea?

— Da, în apartamentul dânsului.

Ea şi-a ascuns surpriza.

— Cât întârzie?

— Nu mai mult de o oră.

— O oră? a exclamat cu prefăcută indignare; în sinea ei era încântată. E cam dificil pentru mine, Amit, a zis luând cârdul. Dar mă descurc. Care e numărul?

— Opt sute. Amit i-a cerut valetului să ducă iarăşi în parcare maşina şi a îndemnat-o spre holul recepţiei. Vă conduc eu. Făcându-i semn să treacă prin detectorul de metale, a adăugat: Domnul Wadia vă transmite să vă simţiţi ca acasă.

i i

A călăuzit-o peste întinderea holului către un ascensor care aştepta.

Ea a întins gâtul ca să zărească ceva în restaurant.

— Dacă mai doriţi ceva, îmi face o deosebită plăcere să vă ajut. Aici aveţi cartea mea de vizită, numărul meu personal, sunaţi oricând doriţi.

— Mulţumesc, Amit, a zis ea luând cartea de vizită şi păşind în ascensor.

— Apartamentul domnului Wadia, i s-a adresat Amit liftierului.

Pe când urca, s-a gândit mulţumită că hainele ei de lucru terne îi ofereau un alibi faţă de privirile acuzatoare ale liftierului.

Cârdul a deschis usa camerei 800, decorată cu obişnuitul lux anonim,

mozaic de marmură, un birou din mahon, un living spaţios, un cabinet, un dormitor într-o latură. Nu se vedeau totuşi urme ale mărunţişurilor menite a

indica ospitalitatea, nu era niciun coş cu fructe din partea casei, nicio sticlă de vin cu bileţel „personalizat”; în apartament se locuia, era încărcat de prezenţa lui Sunny. Cărţi, reviste. Biroul din colţ dădea pe dinafară de documente, lucrări despre urbanism şi istorie, proiecte de arhitectură, machete de sigle. A răsfoit câteva dosare: planurile detaliate ale unui mall cu trei niveluri, schiţa în creion a unei clădiri elegante, joase, întinzându-se pe o coamă de deal. Un alt desen arăta o galerie de artă încăpătoare, compactă, modernistă pe malul unui râu lat, înţesat de păpuriş, o versiune igienizată, înfrumuseţată a Yamunei. Dedesubt, imaginea sintetizată pe computer a unei faleze pline de indieni moderni, zâmbitori, mâncând îngheţată, ţinându-se de mână, cu clădiri corporatiste şi tramvaie în fundal. Pe marginea biroului se afla o agendă deschisă, cu un creion pus de-a curmezişul, însă scrisul, un amestec de hindi şi engleză, era cu totul indescifrabil.

În nisa de sub televizor se afla o colecţie de băuturi alcoolice.

Black * *

Labei, Woodford Rezerve, Wild Turkey, Patron, Hendricks. În frigider se găseau câteva sticle de Asahi, câteva de apă tonică Schweppes, nişte sifon, câteva recipiente cu preţioasa lui apă minerală belgiană, o sticlă de Cocchi Americano, două de Veuve Clicquot. A luat un păhăruţ din şir şi şi-a turnat o măsură generoasă de Woodford. A adulmecat băutura pe când străbătea apartamentul către dormitor. Doar ca să arunce o privire în grabă.

Patul era făcut perfect, fără semne de viaţă, fără urme de iureş. A deschis şifonierul. Opt cămăşi albe, trei albastre, alte câteva de felurite culori. Opt sacouri, cinci perechi de pantaloni, câteva de blugi. Şi-a trecut palma peste cusătură, peste ţesăturile scumpe. S-a aplecat şi a tras în piept parfumul lui. Se simţea straniu de mişcată de felul în care atârnau acolo neajutorate, de pasivitatea lor. De absenţa corpului lui în ele. A închis uşa. S-a dus cu paharul în baie, i-a examinat apa de colonie: Davidoff Cool Water. Şi-a vaporizat puţin pe încheietură. A, da, ăsta era el.

A revenit în living şi s-a pus pe aşteptat. A descoperit un pachet de

ţigări într-un sertar, şi-a aprins o ţigaretă, a tras un scaun la fereastră şi a dat deoparte perdeaua. Se făcuse şase şi jumătate. Traficul se târa bară la bară, farurile maşinilor de pe şosea, în depărtare, clipeau la intervale neregulate. Delhi arăta cel mai bine de la distanţă. Niciodată nu era mai frumos decât văzut aşa ori din aer, zburând în noapte, desluşind metropola ascunsă pe coamele dealurilor, spinarea preistorică unde nu licărea nicio lumină, străzile banale din Cartierul Administrativ, roiul din South Delhi. De departe ori de foarte aproape, la o tarabă cu chai înconjurată de larmă. Fără cale de mijloc. Ce cale era asta? A sorbit din whisky şi a închis ochii. Ce cale era asta? Mirosul lui în fundul gâtlejului ei. Aerul condiţionat nu pornise, în încăpere sclipeau doar câteva spoturi. Era aproape beznă. Nu băgase cârdul în locaşul său. N-ar fi stricat să se ridice şi să facă asta. Dar nu, nu. Mai bine să stea aşa, în penumbră, aşteptând. Sorbind din whisky. Ce căuta acolo oare? La ce se aştepta el?

A văzut sub uşă o umbră şi a auzit cum e băgat un card în încuietoare.

Usa s-a deschis, cardul-cheie a fost vârât în fanta interioară şi toate # [7] #
luminile s-au aprins, aerul condiţionat s-a trezit poticnit la viaţă, crepusculul din încăpere a fost izgonit. Sunny a intrat cu paşi repezi, spulberându-i reveria. Agitat, a privit-o de parcă ar fi fost luat prin surprindere, de parcă ar fi uitat că ea fusese trimisă aici. Fără un cuvânt, şi- a turnat un pahar mare de Black Labei, l-a dat de duşcă, şi-a mai pus unul. O energie întunecată, compactă iradia dinspre el. Neda nu s-a mişcat din loc.

Şi-a dezbrăcat sacoul şi l-a azvârlit pe podea, şi-a luat paharul cu el în dormitor fără să scoată o vorbă.

L-a auzit cum se aşază pe pat.

A numărat până la douăzeci.

Nimic.

A mai numărat până la zece şi a păşit spre uşa din faţă.

— Unde te duci? a zis el.

Neda a îngheţat.

— Acasă.

— Vino încoace.

În vocea lui era ceva crud.

— Nu.

L-a auzit cum oftează.

— Te rog.

Şi de data asta cuvintele musteau de singurătate.

Ea s-a îndreptat spre uşa dormitorului, s-a oprit în prag şi s-a uitat înăuntru.

L-a văzut pe marginea patului, frânt de şale, cu pumnii strânşi aşezaţi pe genunchi.

încerca să se stăpânească.

— Ce s-a întâmplat? a zis ea.

Sunny părea incapabil să vorbească.

— Sunny. Când el a ridicat privirea, Neda a spus blând: Ce s-a întâmplat?

— Nu-l suport.

— Pe cine? Pe Dinesh?

Şi-a lărgit laţul cravatei, s-a descheiat la nasturii cămăşii.

— Se crede deşteptul deştepţilor.

— Aşa mi s-a părut şi mie, a zis ea sprijinindu-se de cadrul uşii.

Sunny şi-a frecat tâmplele cu palmele.

— Dobitoc sinistru...

— E OK.

— Ba nu e. Isi venise în fire, vorbea domol, cu calm. Ce faci aici?

— Tu ai trimis după mine.

— Nu, vreau să spun aici, cu el.

— A ţinut o conferinţă de presă. îmi fac meseria.

Telefonul lui a ţiuit. S-a uitat la ecran, apoi l-a lăsat din mână, s-a ridicat de pe pat şi a trecut pe lângă ea în salon.

— Trebuie să beau ceva.

Ea l-a privit cum îşi face de lucru la dulăpior.

— Nu te grăbeşti, sper.

— Nimic urgent, nu.

A turnat generos Woodford în două pahare. S-a apropiat, i-a întins unul.

— Trebuie să mă relaxez.

Neda s-a uitat împrejur.

— îmi place biroul tău. Vizuina.

El a sorbit din whisky.

— Am vreo câteva.

S-a aşezat la masa de lucru, a scos pachetul de ţigări din sertar, şi-a aprins una.

Ea s-a dat mai aproape, s-a lăsat pe muchia biroului. A luat un desen, schiţa în creion a casei de pe deal.

— Asta ce-i?

— O casă în Himalaya, a zis el cu mândrie insinuându-i-se în voce. Am
proiectat-o singur. Un loc de ieşit la pensie. Un hotel, poate. încă nu-s sigur. I-a luat din mână desenul, l-a pus pe masă şi a luat din sertar un creion. A trasat două linii paralele prin spatele structurii, apoi le-a continuat prin faţă. Am vrut s-o construiesc pe un pârâu, să am energie hidroelectrică la fel ca şi solară. A desenat pe fundal creste muntoase, cu zigzaguri de zăpadă în dreptul vârfurilor. Şi am vrut să o fac la altitudine. Undeva pe lângă Rohtang. Sau poate Auli.

În timp ce-l privea lucrând, s-a simţit mişcată de atenţia pe care o dădea
muncii lui. În cele din urmă, Sunny a lăsat creionul din mână şi a dat foaia deoparte.

— Numai că e greu de construit în Himachal. Permise, obiecţii ale localnicilor. Zeităţile locale vorbesc prin gura sătenilor... iar sătenii sunt greu de mulţumit.

— Nu te poate ajuta tatăl tău?

întrebarea l-a iritat.

— Nu e Dumnezeu.

Neda i-a cercetat chipul.

— Planul ăsta al tău, cu Yamuna. Are ceva demiurgic. M-am gândit la el.

— Asa?

— Am chibzuit mult. Lucrez cu cineva care nu vede decât cealaltă parte. Oamenii care sunt evacuaţi.

— E acel cineva care m-a făcut bufon?

— În viziunea asta a ta, a continuat Neda, încotro se duc oamenii ăia?

— În viziunea mea, sunt deja plecaţi.

— Convenabil, ce să zic.

— Fiindcă au fost deja strămutaţi. Ştii asta, da? Primesc loturi noi de
teren, case *pukka,* excelente, electricitate, apă curentă, toalete adevărate. Nu
trebuie să locuiască în ghetouri. Stau acolo doar fiindcă guvernul nu a
construit destule locuinţe, dar se rezolvă.

Ea ar fi vrut să-l creadă.

Sunny a urmat:

— Toată lumea poate câştiga aici. Prea facem sărăcia romantică. India nu e nevoită să fie aşa. Putem să-i ridicăm pe toţi.

Neda a luat din pachetul lui o ţigară şi a aprins-o. A clătinat din cap oftând a mirare.

— Sunny, Sunny, Sunny...

El a părut surprins de tonul ei, de felul mângâios în care-i rostise numele. Ea s-a lăsat să alunece de pe marginea mesei şi a făcut câţiva paşi spre fereastră.

— Suntem *aşa* de tineri. Am convingerea că am putea face atâtea, a murmurat scrutând metropola în noapte. Sunny nu a răspuns; îi simţea însă privirea cuprinzând-o. Ştii, a continuat ea, nu eram sigură c-o să ne mai vedem.

— Aşteptam să apară vreo mizerie de articol, a răspuns el după o clipă. Neda l-a fulgerat cu privirea.

— Nu ţi-as face asa ceva. Ar trebui să stii. N-am pus nimănui înregistrarea aceea. O am acasă, la sertar.[1]

— Mda?

— O ascult. Te ascult vorbind hindi.

— Nu-s eu acolo.

— Te ascult vorbind despre tatăl tău.

— Arăţi bine, a spus el.

— E şi ăsta un fel de-a schimba subiectul.

— Vreau să te fut.

Ea l-a privit cu o urmă de îngrijorare.

— Aşa începe?

Sunny s-a ridicat, s-a apropiat încetişor pe la spatele ei.

— Dacă vrei.

Îi auzea răsuflarea.

— Şi-apoi?

I-a simţit pe talie palma dreaptă.

Pe cea stângă.

Trupul lui apăsându-se într-al ei.

Gura lui pe grumazul ei, printre şuviţele de păr.

— îmi place să mă îmbăt, a zis ea cu privirea agăţată în luminile
oraşului. îmi place să văd oraşul de departe, de hăt departe. E aşa de

greşit?

— Nu.

— M-am săturat să fiu bună.

A închis ochii.

— Unde te duci?

Se furişa din pat.

— Să mă spăl de lapţii tăi.

El s-a încruntat şi şi-a aprins o ţigară.

— Nu fi aşa de vulgară.

Ea a pufnit în râs, fiindcă Sunny vorbise serios.

E drept că se aşteptase la asta. Nu se aşteptase însă la o asemenea intensitate. Abia dacă o trăsese în dormitor, abia dacă-i scosese hainele, abia dacă-i dăduse jos chiloţeii înainte să ia poziţie în spatele ei, să-i apuce în pumni încheieturile, să-i ţintuiască labele picioarelor cu ale lui. Era deja udă, iar el, tare ca naiba. O pătrunsese cu putere, ea căzuse pe pătură, îşi îngropase capul în pernă, se dezlănţuise.

— Vreau să mă legi. Să-mi acoperi ochii. Să-mi iei toate simţurile.

Simţise în el străfulgerarea dorinţei precum dogoarea unui metal încins
până la alb.

— De ce nu vii să lucrezi pentru mine? a zis el.

Neda era în baie, încercând să-şi repare machiajul din jurul ochilor.

— Nu. Nu-i o idee bună.

S-a întors, a aprins o ţigară şi s-a lungit pe burtă, cu gleznele în aer, cum văzuse că fac fetele prin filme.

— De ce nu?

— Dar ce să fac? Să-ţi fiu secretară?

— Poti să fii tot ce vrei.

— Nu-i o idee bună.

— Păi, de ce? Sunny şi-a trecut mâna peste dosul ei, dându-i o scatoalcă uşoară pe fese. Deja ţi-am tras-o. Nu mai ai de ce să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Mai taci, a zis ea rotindu-se pe spate. Ce-o să fie când n-o să mai ai chef să mi-o tragi?

La asta Sunny nu avea replică.
— Să nu ne încurcăm, a adăugat Neda.
— O să te răzgândeşti.
Telefonul ei a început să sune în geanta aflată în salon.
A ciulit urechea, şi-a dat ochii peste cap.
— Probabil mama.
Probabil că era Dean.
— Nu răspunzi?
— Poate să mai aştepte.
Telefonul s-a oprit.
El a închis ochii, iar ea a început să-i prefire părul pubian printre degete, alintându-i organul înmuiat.
— Mai mare decât sperasem, a zâmbit.
El a răspuns atingerii, ori poate vorbelor ei.
— Mai vrei o tură?

— Ce s-a întâmplat în seara asta, mai înainte? a vrut ea să ştie.
Beau whisky. Căsca. Moţăiseră niţel.
— Cum adică?
— De ce erai atât de agitat?
El a deschis ochii şi s-a holbat îndelung în tavan.
Apoi, subit, a început să vorbească.
— Odată, când eram mic, tata m-a luat la bazarul din Lala Ka. Locuiam în Meerut pe atunci. Ţin minte că eram cu el într-o ricşă, lipit de corpul lui, nu mai stătusem niciodată atât de aproape de el. După aceea ne-am dat jos şi am pornit pe alei. Nu mă mai luase niciodată cu el aşa. Nu mă scotea nicăieri. Eram foarte încântat. Nu-mi încăpeam în piele, fiindcă toată viaţa fusesem ignorat. Am ajuns la un magazin de jucării, iar celorlalţi muşterii li s-a spus să plece. Am rămas el, eu şi prăvăliaşul. Tata mi-a spus să aleg ce jucării vreau, câte vreau eu. „Du-te”, a zis. Şi m-am dus. Am zburdat peste tot. Am stat mult să aleg, şi până la urmă m-am oprit la câteva lucruri – un camion roşu cu lumini care se aprindeau intermitent, o minge galbenă, mică şi tare, care sălta nemaipomenit din pereţi, şi o armă de jucărie care scotea fel de fel de sunete când trăgeai cu ea. Tata nu mi-a spus nimic. A cerut să se pună deoparte jucăriile, apoi am plecat. Nu mai pricepeam nimic, dar nu am îndrăznit să-l întreb de ce nu le luaserăm cu noi. Am decis că aveau să-

mi fie trimise acasă. Aşa că am aşteptat şi-am tot aşteptat. Numai că n-au apărut niciodată. Şi niciodată nu am uitat. Am continuat să aştept.

S-a oprit, încurcat de meandrele amintirii.

— În noaptea asta, a reluat cu voce îngheţată, Dinesh mi-a spus aşa: „Tatăl tău mi-a fost ca un tată. A fost prezent în toate momentele importante ale vieţii mele”. O zisese ca pe un compliment. Apoi a descris o anume aniversare, prima oară când îl cunoscuse pe unchiul Bunty al lui. N-o să uite niciodată darurile, a zis. O armă, un camion, o minge galbenă, săltăreaţă.

— E oribil. Lui i-ai spus povestea ta?

— Esti nebună? De ce m-as umili asa?

— Nu stiu.

O vreme au stat întinşi, tară să vorbească.

— Şi mama ta?

Sunny a tras aer în piept, domol.

— Ce-i cu ea?

— N-a făcut ceva?

El a clătinat din cap.

— Era moartă deja.

— Când a murit?

— Când aveam cinci ani.

— îmi pare rău.

El s-a ridicat în capul oaselor, s-a dat jos din pat.

— N-ai pentru ce. Nenorocita s-a spânzurat.

Telefonul ei a început să sune.

L-a ignorat.

— Ar trebui să răspunzi, a zis el.

— N-am chef. Nu-i important.

Telefonul s-a oprit. A început iarăşi să sune la zece secunde după aceea.

— Dacă nu răspunzi, ţi-l arunc pe geam, a zis Sunny.

Era Dean. S-a ridicat, goală, cu telefonul în mână, uitându-se la pâlpâirile luminilor de sulf ale metropolei. A întrebat-o pe unde era, a zis că voia să se vadă cu ea la cină, la 4S. A adăugat:

— Cum să rezişti atracţiei unui pui cu chili şi a unei beri reci?

Nedei nu-i trecea prin cap un lucru pe care şi-ar fi dorit mai puţin să-l facă în clipa aceea. Şi-a calibrat vocea ca şi cum ar fi vorbit cu maică-sa. I

a spus lui Dean că bea un pahar cu un prieten, că avea să sune ea după ce

termina. încă se simţea zguduită de cuvintele lui Sunny. Răceala calculată care nu-i putea ascunde durerea. Voia să afle mai multe.

La întoarcerea în dormitor a descoperit că Sunny îşi butona deja telefonul Blackberry.

— O să vină pe la mine cineva, a zis. Aşa că ar trebui să te îmbraci şi să te duci.

S-a simtit lezată.

— OK.’

— E vorba de muncă.

— Am zis OK.

Au început să se îmbrace amândoi în tăcere.

După ce şi-a tras pantalonii pe el, Sunny s-a oprit ca s-o privească.

— Ce-i? a zis ea.

— Despre Dinesh e vorba. Ar fi trebuit să petrec toată seara cu el. L-am lăsat cu ochii în soare câteva ceasuri, ca să te văd.

— Şi ar trebui să mă simt recunoscătoare?

— Să nu ajungi geloasă.

— Nu sunt deloc.

— Am o viaţă.

— Şi eu la fel.

— Suntem în regulă, atunci.

Neda a terminat cu îmbrăcatul.

— Auzi, în legătură cu mama ta...

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine, a zis ea cu un surâs de o voioşie falsă. A fost fain. Ne mai

vedem prin zonă.

A păşit spre uşa de la intrare, a pus pe policioară cardul-cheie.

Era pe cale să iasă când Sunny a ajuns-o din urmă. A apucat-o, a răsucit- o pe călcâie şi a ţintuit-o cu spinarea în perete.

— Ce? a icnit ea. Ce faci? Dă-mi pace, mă doare!

Ochii lui i-au căutat pe ai ei.

Ce voia el să spună? Să facă?

Chiar o durea?

N-avea nicio idee.

— Nu mai ştiu pe nimeni ca tine, a murmurat el.

— Scuteste-mă.
— Vorbesc serios.
A încercat s-o sărute, ea nu s-a opus, apoi a lăsat-o să iasă.

A întâlnit ochii molatici ai liftierului. A inhalat aroma neutralizantă de iasomie şi lămâiţă. Durerea din jurul încheieturilor. Prea mult whisky în sânge. Capul i se învârtea. A simţit recunoştinţă când a ajuns la recepţie. Când i-a intrat în plămâni aerul fierbinte al verii. S-a oprit în acelaşi punct, aşteptând ca maşina să-i apară pufnind din greu pe alee, însă acum se
schimbase totul. În primele momente a accelerat nesăbuită pe străzi, apoi şi-a mai venit în fire şi a tras pe acostament. Mâna îi tremura. Şi-a aprins o ţigară. Ziua devenise din nimic un iureş, detonase. Prin întuneric, pe marginea drumului, treceau lucrători care fumau *beedi,* aruncând maşinii priviri inexpresive. L-a sunat pe Dean.

— Hei. Mda. Vin acum. Da, am ieşit. Ajung în douăzeci de minute.

Dean era deja la etaj, în 4S, aşteptând-o. Ocupase una dintre cele două
mese din faţă, unde lumina de la firma de afară ţopăia şi trimitea săgetări prin sticla geamului, scăldându-i în neon chipul. Spaţiul îngust era înţesat,
ca de obicei, cu studenţi. întunecos, cu un pic de jeg şi, pentru ea, extrem de liniştitor – chelnerii o ştiau, au salutat-o când a început să urce şirul răsucit de trepte abrupte.

Dean a văzut-o ieşind la capătul de sus. Avea mâna deja
ridicată a salut. Neda i-a zâmbit; era un puşti mai mare decât puştii studenţi, un profesor de gaşcă.

Comandase deja două pahare de Old Monk, o cola şi o farfurie cu
rulouri de primăvară. În timp ce se aşeza, Neda a luat un rulou între degete şi a muşcat din el cu poftă.

— Sunt lihnită!

— Aşadar, cum a fost copilul-minune? a vrut el să ştie.

Ea şi-a îndesat ruloul în gură, vorbind în timp ce mesteca. În felul ăsta îi era mai uşor să mintă.

— A, ce să zic, anvergură mondială pe ici, anvergură mondială pe dincolo, o grămadă de rahat.

El a clătinat din cap.

— Dacă mai aud mizeria aia de expresie, o să mă apuce urlatul. Eram la o întrunire a asociaţiei rezidenţilor din Sarojini Nagar şi-i tot dădeau cu

nevoia ca Delhi să capete o anvergură mondială. N-au nicio jenă. Metropolă globală, anvergură mondială. Vitrina lumii întregi. În fine, destul cu asta. Am auzit că ai pus până la urmă întrebarea.

— Da, cred că de la vin mi s-a tras.

— Sunt impresionat. Ce reacţie a avut?

Mintea ei s-a întors la Sunny. II simţea în ea, îi adulmeca apa de colonie şi sudoarea pe pielea ei, limba lui atingându-se de a ei. Simţea greutatea braţelor lui ca pe a unor membre-fantomă. Şi-a făcut o notită mintală să-şi cumpere pastila de după. Nu se putea gândi decât la el pătrunzând-o, la ea îmbătată de ideea că era umplută şi consumată.

— Hmm?

— Cum a primit-o Dinesh?

— Păi, s-a oferit să mă ducă la Locknow. A zis că sunt genul de reporter neînfricat de care are nevoie lumea, ori vreo mizerie asemănătoare. Nu mă duc nici în ruptul capului. Nu pun eu botul la chestii din astea, a zis fluturând mâna ca să atragă atenţia chelnerului. Comandăm ceva?

Peste două zile, de dimineaţă, a primit un mesaj pe telefon.

9 seara Park Hyatt. Japonez. Cină.

Şi-a terminat treaba la şapte şi jumătate. îşi luase un schimb de haine cu ea. O rochie neagră. Ochi conturaţi cu kohl, însă fără ruj. La intrarea în restaurant a apucat-o codeala. Se simţea stingheră, vizibilă. A vorbit timorată cu şeful de sală, a zis că urma să se alăture grupului lui Sunny Wadia. Şeful de sală a devenit excesiv de respectuos; a condus-o pe un coridor spre interior, apoi pe altul, către un pasaj cu câteva paravane cu cadre glisante frumos pictate, lăcuite. S-a oprit lângă unul şi l-a deschis.

înăuntru se afla o masă lungă la care s-ar fi putut aşeza douăzeci de persoane, însă nu era acolo decât Sunny.

— Doamnă, petrecere plăcută, a spus şeful de sală.

Ea a păşit în interior; bărbatul a închis cadrul de plasă al uşii.

3.

A început o scurtă epocă de aur. Două tipuri foarte diferite de viaţă. Ziua – oraşul înfierbântat, zbierând, noaptea – Sunny Wadia. Era luată de

limuzine şi transportată în viteză prin sanctuare din Delhi, dincolo de preţuri, întrebări ori durere. Neda se despica în două. Musonul a lovit la început de iulie. Evacuările din oraş continuau în ritm accelerat. Era deconectată, levita peste tot şi toate. Dean ieşea să facă interviuri, înregistra, aduna probe, mărturii, se punea împotriva curentului. Metropola îşi schimba forma şi caracterul înaintea ochilor lor, era scobită, golită de măruntaie. Dean urmărea orice demolare, orice evacuare, marca traseele de la centrele rase cu totul până la coloniile de strămutare. În redacţie, ea transcria mărturiile strânse de el, interviu după interviu cu cetăţeni ale căror vieţi erau sfărâmate precum stâncile din cariera de piatră pentru a fi folosite altundeva, materiale de construcţii pentru alte vieţi mai profitabile. La masa ei de lucru se lăsa absorbită de vârtejul cuvintelor, simţea milă, mâhnire, însă după ce termina îşi strângea lucrurile şi conducea în noapte ca să fie cu el. Stia că nu era bine ce face.

Acea primă masă fusese perfectă. Niciodată nu avea să i se mai ofere aşa ceva. Singuri în sala de banchete privată, cu vită Kobe, un Romirasco Barolo din 1993 şi cartofi prăjiţi gourmet, cu ochii lui bucurându-se de fiecare îmbucătură a ei, de fiece sorbitură de vin, trăindu-şi plăcerea prin ea. Trecuseră la un sake uluitor, băut din cupe pătrate de lemn, urmat de trabucuri cubaneze, fumate cu picioarele cocoţate pe masă şi cu ţoiuri cu rom din Venezuela cuibărite în căuşul palmei, în timp ce Sunny o delecta cu istorisiri ale călătoriilor sale prin Europa, povestindu-i cum deschisese ochii la droguri, la sex şi la lucrurile de calitate din viaţă. Se retrăseseră apoi, folosind un ascensor privat, către un alt apartament de-al lui. Beţi, râzând în hohote, cu lumea întreagă la degetul mic. În cameră şi-o trăseseră aproape fără să scoată o vorbă.

A fost înghiţită de grupul lui. „Ca Parisul”, avea să zică într-o noapte cineva, „Sunny Wadia e o petrecere la purtător”. Relaţia lor era totuşi ţinută în penumbră, înţelegea prea bine. El avea o imagine publică, o curte. Iar ea nu avea pic de chef să-i fie regină. Se mulţumea să se uite de pe margine, purtând în interior secretul. Venea la aceste chefuri, uneori ţinute prin restaurante mici, alteori prin săli de banchete de cinci stele, întotdeauna puţin timidă, cumva reticentă, mereu de una singură şi de fiecare dată în întârziere. Hari se întorsese în oraş. După Kasol, îşi făcuse veacul prin

Bombay. *El* a băgat de seamă schimbarea. Se uitau unul la celălalt peste
masă ori se ocheau într-un apartament, în toiul câte unei petreceri, iar Neda
îşi dădea seama că se prinsese şi era trist fiindcă o pierduse din nou, însă
Hari se bucura s-o stie acolo, în freamătul vieţii. Nu se mai sunau, nu-şi

[7] # [7]

mai vorbeau. Ea devenise altcineva.

A ajuns să priceapă că ieşitul la masă cu Sunny nu avea de-a face cu mâncarea. Nici cu băutul. Nici în clin, nici în mânecă nu avea cu nota de plată de la final, pe care nu punea nimeni ochii. Era spectacolul, aşteptarea pentru a vedea ce urmează în această metropolă care le aparţinea, în această lume pe care o conjuraseră. Sunny îi chema şi ei veneau, comandau nebuneşte şi abia dacă se atingeau de feluri, beau cu nemiluita, râdeau şi zbierau, răcneau şi povesteau şi erau scandaloşi şi întărâtaţi, revendicau orice de la locul cu pricina, îi ameninţau temeliile, apoi Sunny plătea pentru fandoselile copiilor săi şi plecau.

O urmărea de pe scaunul lui, bând, râzând, atent, veghind. Unii discutau despre proprietăţi imobiliare. Alţii, despre farsele pe care şi le făcuseră prin şcoală. Mâncarea continua să apară pe masă, fel după fel extravagant, valuri de alimente pretenţioase; era un şuvoi neistovit. Masa, la unu dimineaţa, aducea cu un câmp de luptă.

*

Câteodată, Neda apărea într-o ricşă cu motor ori într-un taxi. El se mai făcea nevăzut după masă, uneori scuzându-se, mereu plătind cu discreţie, câteodată dispărând fără un cuvânt. Seara căpăta o tentă opacă, cu Sunny plecat şi nou-veniţii agitaţi, neştiind ce urmează, îi lăsa angrenaţi acolo.

Neda aştepta să se facă timpul potrivit şi se retrăgea. încercau uneori s-o reţină, s-o ia cu ei către următorul loc. Invoca oboseală, o zi de lucru grea. Ştia că după ce pleacă încep să o vorbească pe la spate, mai ales de când nu mai era în peisaj Kriti. Poate, cine ştie, îl pisau pe Hari. „E prietena ta, tu ai adus-o aici. Ce are de împărţit cu el?”

Uneori, ostentativ, pleca mult înaintea lui Sunny. Din când în când Sunny se apuca să o tachineze, să insulte jurnaliştii în general. S-o acuze că e spioană. „Nu suflaţi o vorbă în faţa ei!” Iar ea se mulţumea să zâmbească şi schimbe replici cu altcineva. După care plecau amândoi.

„Unde credeţi că s-au dus *amândoiT*

[7] [7] [#]Nu-i păsa.

O ducea Ajay. Dacă Sunny plecase deja, Ajay o lua de afară şi o ducea la hotelul unde o aştepta el. Dacă pleca de la petrecere prima, Ajay o transporta la hotel, unde i se înmâna cheia, ca să poată aştepta în cameră. Tăcutul, credinciosul Ajay, cu ochii mereu plecaţi. Ţâşneau cu maşina prin noapte. Ajay, observase ea, nu punea niciodată muzică. Uneori îşi folosea ea căştile, îşi dădea muzica tare, să-i bubuie în timpane, şi se uita lung la străzile deconectate, la movilele de gunoaie arzând mocnit pe margine de drum, la pălmaşii adormiţi. Aşa şi-a petrecut lunile iulie şi august. Arzând la ambele capete, niciodată ostenită. Mahmureli aurite. Iridescentă de la şampanie.

*

Ştia cum să-l primească în ea. îl voia cu totul. Voia să se umple de el. în alt chip nu se putea spune. El vorbea despre Italia în acele momente de după sex când, întinşi pe pat, pufaiau din ţigări. Atelierul în care fusese făcut costumul lui, soarele prefirându-şi razele prin aerul mediteraneean, fire de praf în dreptunghiul luminatorului. Cafenelele prin care ajungea peste zi, clinchetul linguriţei, al ceştii de cafea şi al farfurioarei. Se dusese acolo la optsprezece ani. Şi revenea necontenit la amintire. Era magazinul de jucării din Meerut şi mai era Italia. Uneori în el se ghicea extenuarea, când ajungea la hotel după ce ea aşteptase un ceas ori două, sorbind whisky şi uitându-se pe Star Movies cu aerul condiţionat pornit şi dogoarea izbind în sticla geamului. Sunny nu apuca să se recompună. Atunci, lucrurile erau foarte diferite. Neda voia să-i poarte de grijă. „Lumea mă oboseşte”, zicea el. „Mă sleieşte”. „Eşti prea generos”, răspundea ea. Se pierdea în el şi doar în el. Îi voia mirosul. Îi purta cămăşile în pat.

„Banii sunt o afurisenie”, zicea el. „Iau faţa oricărei munci perseverente.
înainte, trebuia să fii de treabă, amuzant sau plăcut. Interesant, inteligent.
Trebuia să-ţi faci vreme ca să cunoşti oameni. Să fii solidar cu ei. Şi după
aia te îmbogăţeai. Banii anihilează totul. Lumea se poartă frumos cu tine. Te
vor acolo, cu ei. Eşti persoana cea mai populară din încăpere. E uşor să ai
şarm când eşti bogat. Râd toţi la glumele tale, te ascultă cu luare-aminte.
Uiţi, ţi se pare că meritul e al tău. Şi apoi câteodată ajungi pe

undeva şi nu
cheltui bani şi e asa de nenorocită treaba, e atât de oribil să te
întorci la ## [7]
bază, ai uitat cum să câştigi încrederea sau dragostea cuiva şi ştii că-i mai uşor s-o iei pe scurtătură, aşa că scoţi până la urmă purcoiul de bani,

teancul, portofelul, cârdul, şi încântarea se face mai mare fiindcă ei n-au ştiut, dar acum ştiu. Eşti bogat. Te iubesc cu toţii. Banii sunt un blestem afurisit”.

— Pe bunicul îl chema Walia, a zis într-o noapte, în pat. Şi-a schimbat numele în Wadia după ce a cunoscut un comerciant persan înstărit. Asta, demult, îndată după Independenţă. A crezut că schimbarea o să-i aducă avere. Asta-i tot. Asta-i povestea. Nici măcar nu-i o poveste.

— Şi l-a îmbogăţit.

— Cu două generaţii prea târziu.

— Era religios de fel?

A murit înainte să mă nasc eu. Nu stiu nimic în afara istoriei ăsteia spuse de Tinu.

— Tinu?

— Tinu e Tinu. Mâna dreaptă a tatei.

Ea a tăcut câteva clipe, apoi:

— În ce crede tatăl tău?

Sunny a stat să se gândească.

— De ce întrebi?

— E doar o întrebare.

— Bani, a zis el.

— Lakshmi?

— Nu. Bani şi atât.

— Şi cui se roagă?

Sunny a cugetat iarăşi.

— Lui însusi.

— îl iubeşti?

A chibzuit la asta încă şi mai îndelung, făcând tăcerea greu de îndurat.

— Dar unchiul tău, Vicky?

El s-a încordat. Se codea acum, a băgat de seamă Neda.

— Despre el nu vorbim.

— De ce nu vorbiţi?

Nu a lămurit-o.

— Ce a fost incidentul de la Kushinagar?

— Unde ai auzit de asta?

— Pare ditai chestia.

Sunny a păstrat vreme lungă tăcerea, tară să se mişte, tară să se uite la
ea.

— Chestii de politică locală. Lucrurile merg altfel pe-acolo.

— Sunt sigură. Lui i se spune altfel, nu? Ca unui munte. Cum era? Himmatgiri?

El şi-a ferit privirea.

— Să nu mai foloseşti numele ăsta.

Doar un interval de şase săptămâni, însă lung cât o viaţă întreagă. De când deschidea ochii până ce se ducea la culcare, existenţa asta o consuma.

S-au văzut de vreo douăzeci de ori prin hoteluri. Îi aducea bijuterii. Câteodată, haine. Neda se îmbrăca tară grabă. Ieşea înveşmântată astfel preţ de o noapte, fiind altcineva. Se disipa un timp. Redevenea ea însăşi după ce pleca de la el, când se înapoia în propria-i lume. însă ceva persista lăuntric.

Un lucru care o eroda.

Afară, oraşul se scufunda, se risipea. Musonul umplea canalizările şi şanţurile. Peste şosele se revărsa puhoiul claxoanelor. Nu vorbeau despre asta niciodată. Erau proteste. Evacuări. Demolări. Nu le discutau. Transcria pentru Dean. Nu discutau nicicând. El îi vorbea din pat. La masă. Era o necesitate în asta. Sunny cita din jurisprudenţă. *Almitra H. Patel contra statului indian.* Curtea decisese: Delhi ar trebui să fie vitrina naţiunii. Ar fi trebuit să i se dea o recompensă pentru furt hoţului de buzunare?

A întrebat-o maică-sa:

— Te vezi cu cineva?

— Da.

Aşezate la masă, la micul-dejun.

— Hari?

A pufnit în râs, cu faţa aplecată în bolul cu cereale.

— Doamne, nu.

— Care-i problema cu Hari?

— Niciuna.

— Atunci... Dean?

— Nu e nici Dean.

— O să-l cunoaştem şi noi?
— Mă îndoiesc.
— Îţi iei măsuri de precauţie?
— Evident.

4.

Situaţia, cu toate măsurile de precauţie din lume, era pe cale să se schimbe. Nu putea s-o ţină în aceeaşi notă. Musonul se domolise. Era ora patru dimineaţa, vineri. Stăteau lungiţi în pat, dezbrăcaţi pe jumătate. El a zis că pleacă peste o zi la Lucknow, cu treabă. Dinesh Singh, a completat. Ea, când erau împreună, pierdea şirul zilelor. Au adormit şi, când Neda s-a trezit iar, la şase şi jumătate, Sunny deja se îmbrăca.

— Ce s-a întâmplat?
— Schimbare de plan. Jigodiile astea ajung diseară la Delhi.
— Cine?
— Dinesh şi behenchodul lui de tată. Trebuie să mă pregătesc.
— Cum te pregăteşti?
— În principal amintindu-mi să-mi ţin gura.
— Ce treburi ai cu ei? Niciodată nu spui.
— E-o afacere de-a tatei.
— Şi a ta?
— Cum adică?
— Cum e cu tine, cu râul?
— Nu întreba.
— Numai ce-am făcut-o.
— Tata studiază problema.

Era pe picior de plecare.

Neda a părăsit hotelul puţin după şapte şi jumătate în acea dimineaţă. Şofa spre casă, să se schimbe de haine înainte să meargă la lucru, când a sunat-o Dean. N-a răspuns din prima. S-a gândit că mai poate să aştepte.

Însă el a apelat-o iarăşi câteva secunde după aceea, cu răsuflarea întretăiată.

— Unde eşti? N-a apucat să răspundă, fiindcă Dean a şi zis: Trebuie să te duci în clipa asta în Laxmi Camp.

— Acum?
— E o demolare în curs în dimineaţa asta, buldozerele au ajuns deja.
înalta Curte a trimis chiar acum o notificare.
— OK.
— Am nevoie de tine acolo. Eu nu pot să ajung, sunt în Meerut.
— Chiar acum?
— Da! Chiar acum!

*

Protestele se derulau de luni bune în Laxmi Camp, cu hotărâri judecătoreşti care se băteau cap în cap, însă acum buldozerele treceau la
treabă. într-adevăr, o echipă de demolări sosise deja. Şeful echipei a anunţat
că se va începe lucrul după ce îşi termină ceaiul. Pe lotul respectiv fusese
stabilită construcţia unei pieţe. Câţiva locuitori ai zonei au pornit să se
frământe, încercând să-şi salveze vieţile, dezmembrându-şi locuinţele [7] # # [7] ##
improvizate bucată cu bucată, în vreme ce alţii îşi adunau lucrurile în boccele, lăsând clădirile să fie distruse. Peste noapte plouase puţin, dar între timp se făcuse umed şi fierbinte. Mulţi bărbaţi plecaseră să-şi găsească de lucru pe la contractori, lăsându-şi casele nepăzite. Nu crezuseră în ameninţări sau nu-şi putuseră rupe timp de la muncă. Neda a ajuns acolo tocmai când agentul-şef îşi făcea anunţul. A fost acostată de nişte rezidenţi din colonia învecinată. Un domn ce părea de bună condiţie, cu spinarea ţeapănă şi însoţit de un labrador gras, a ţinut să i se ia o declaraţie. Era Ashok de la Asociaţia pentru Bunăstarea Rezidenţilor. Treizeci şi nouă de ani. „Scrieţi acolo. Oamenii ăştia sunt o povară, o ameninţare, mânjesc oraşul, aduc infracţionalitate, defechează prin grădini. Scrieţi acolo tot. Am construit un zid, dar au făcut gaură. Trec pe acolo şi o folosesc pe post de cărare noaptea. Era de mult timpul să scăpăm de ei. De ce să fie răsplătiţi că ocupă terenuri publice? Lumea se uită la noi”, a zis respectivul domn. „Scrieţi acolo tot”. Şi-a vârât capul în agenda ei, atent să nu-i fie omis vreun cuvânt. O femeie dolofană cu chip ostenit dintr-o colibă de lut alăturată l-a auzit vorbind. „Eu sunt Rekha. Aşa să scrii! Noi am ajutat la construitul caselor voastre! V-am făcut de mâncare! V-am păzit locuinţele noaptea! Am alungat hoţii când au venit! Şi asta faceţi voi, mă?” Câinele bărbatului a început s-o latre. Pe nepusă masă, buldozerele au pornit să duduie. Lumea a început să zbiere, să se

agite încoace şi încolo. „Şi asta ne faceţi voi?! Unde să ne ducem?! De-acum cine o să vă mai muncească?!”

i

Buldozerele şi-au urmat neabătute calea, zdrobind tot ce li se afla înainte.

[7]

Cămine înjghebate din prelate, bambus, tablă şi cărămizi desprinse au fost făcute una cu pământul, gospodării şi vieţi întregi au fost radiate cât ai clipi. Apoi prin aer s-a înălţat un alt fel de ţipăt. Atât de răzbătător, atât de sinistru, că totul a încremenit. Buldozerele au rămas în loc, poliţia şi cetăţenii s-au îmbulzit către sursă, ultima casă pe jumătate dărâmată. Câinele lui Ashok a continuat să latre. O tânără în zdrenţe a fost trasă din moloz, zbierând şi bolborosind. S-au apucat să scobească frenetic prin
dărâmături, însă era prea târziu. Trupurile zdrobite ale unor copilaşi, doi
fraţi, au fost scoase la iveală, ridicate pe braţe, albite, pline de ipsos şi de
var, moarte. Neda a văzut cu ochii ei asta. A auzit mulţimea începând să se
vaiete şi a văzut cum băieţii aruncă în buldozer cu pietre.

A scris o relatare la persoana întâi în acea după-amiază – haosul,
înlănţuirea evenimentelor, socul visceral. Izbutise să adune
declaraţii de la # [7] # #
cei prezenţi. Demolarea fusese suspendată, se iscase un protest – şi acesta
prinsese putere, aproape că se umflase la dimensiunile unei rebeliuni. Însă materialul destinat ziarului era sec, funcţional, comunica esenţa simplă a situaţiei şi prea puţine altele.

S-a văzut la televizor. Demolarea fusese filmată de o echipă de ştiri. Momentul morţii copiilor era chiar acolo. Ea plângea cu suspine.

Dean ar fi vrut să o scoată la cină în seara aceea, însă i-a respins oferta. A declarat că vrea să fie singură. El i-a promis că-i va da un semn mai încolo.

Părinţii îndoliaţi munceau pe un şantier. Fuseseră asiguraţi că demolarea va fi întârziată. Riscaseră. Se duseseră la lucru, îşi lăsaseră acasă copilaşii. Ar fi trebuit să stea cu ochii pe ei un vecin, însă vecinul fusese bătut de
poliţie. În momentul acela îşi pierduseră copiii, tot ce aveau, viaţa.

Mama Nedei o studia cu grija minuţioasă şi atenţia pe care le utiliza îndeobşte contra lumii. Nimic nu scăpa privirii ei pătrunzătoare. Era un şoim care nu se arunca niciodată în picaj,

însă Neda ştia că se află acolo.

— Esti tot ce avem, a zis mama luând-o de mână. Stii asta, nu?

— Ba nu ştiu, a replicat Neda încercând să-şi tragă mâna dintr-a ei.

Doar că mama ei nu voia să-i dea drumul.

— Şi suntem mândri de tine.

— N-ar trebui.

— Ce faci tu contează.

Ea a clipit, a simţit că-i curg lacrimi.

— Nimic nu contează.

Avea o pâclă în cap.

— **Ssss.**
i i i i

— Nu pot duce asta, a murmurat. A ridicat privirea, a întâlnit ochii mamei şi vocea i-a devenit rugătoare. Pot să urc? Vreau să dorm.

Mama ei a dat din cap a încuviinţare.

— Să-ţi trimit ceai sus?

— Nu.

— Whisky?

— Nu.

— O ţigară împărţi cu mine înainte să te retragi?

*

A urcat la ea şi s-a aşezat o clipă pe marginea patului, bolnavă, imobilă, apoi s-a dezbrăcat, a intrat sub duş şi a zăbovit sub apa fierbinte, dorindu-şi ca mintea să i se dezbare de repetările coşmarului – femeia ţipând, trupurile minuscule, lătratul întârâtat al câinilor, motorul gutural al buldozerului, holbatul camerelor de filmat. A retrăit momentul, văzându-se pe ea însăşi cum vede pustiirea, cu memoria alipită de camere, transformând evenimentul într-unul al ieşirii din corp, detaşat de orice realitate care poate fi desluşită. Apa fierbinte s-a terminat, şuvoiul s-a răcit, însă tot sub jet a
rămas, lăsându-l să-i amorţească mintea şi corpul. îşi pierduse simţul locului şi timpului; era poate o junglă, poate erau munţi, însă nu Delhi.

N-avea habar cum să fugă de visul urât. Un zumzet domol de voci la parter. Mama ei, vorbind. Un glas de bărbat. Dean trebuia să fie.

Da, venise Dean pe la ea.

Şi-a aruncat un *kaftan* pe ea şi a coborât cu luare-aminte, s-a lipit de curbura scărilor de marmură şi s-a apucat, ca un copil, să arunce uitături furişe.

Nu era Dean.

Era Sunny, aşezat cu mama ei la masa rotundă din inima casei, purtând o cămaşă albă, simplă şi pantaloni strânşi pe picior, sorbind din ceai, arătând obosit, stors. O asculta pe mama ei vorbind, îi răspundea, iar maică-sa era

receptivă, calmă, aplecând aprobator capul.

O auzise probabil, ori o simţise sau poate o văzuse cu coada ochiului. A ridicat privirea, a făcut contact vizual, făcând-o să cuprindă în braţe şi mai strâns peretele. A coborât apoi câteva trepte, încercând să se arate cutezătoare.

— Ce cauţi aici?

— Te-am văzut la ştiri, a zis el.

Nu părea de domeniul realului, Sunny aşezat acolo, trecând această graniţă, invadându-i viaţa.

— Scuze, a intervenit mama ei, fiica mea poate fi uneori grosolană.

— Nu-i nimic, a replicat Sunny. A avut o zi grea.

Neda a scuturat neîncrezătoare din cap.

— O zi grea?

— Mă duc să mă odihnesc, a spus mama ei, apoi, întorcându-se spre Sunny: Ai grijă de ea.

Sunny s-a ridicat, a întins mâna.

— Mă bucur mult că v-am cunoscut, doamnă Kapur.

Mama ei i-a strâns-o.

— Ushi, a zis. Mă cheamă Ushi.

I-a aruncat Nedei o privire, după care s-a retras în dormitorul ei. Neda, fără să se mişte, a urmărit-o plecând. Abia după aceea s-a aşezat la masă, iar Sunny şi-a reluat locul.

— E cum mi-am imaginat.

— Te-a întrebat cine esti?

— Am spus că un prieten.

— Nu eşti un prieten, a rostit ea cu voce stinsă. Ce cauţi aici? Nu ar trebui să-i ţii companie lui Dinesh?

— Poate să aştepte.

Neda a clătinat din cap.

— Mă simt aşa o proastă.

— De ce?

— Vreau să beau ceva. A adus o sticlă de Teacher’s şi două păhăruţe de pe policioară. Ce i-ai spus?

A turnat fără să se zgârcească.

— Nimic.

A dat pe gât un pahar. S-a uitat la celălalt. L-a băut şi pe acela.

— Ce te-a întrebat?
— Nimic.
Neda şi-a turnat iarăşi siesi.
— încet, a zis el.
— Nu-mi tine lecţii.
— Nu-ţi tin.
I-a turnat şi lui un pahar.
— Nu-i prea strălucit, ştiu.
— Se poate fuma?
Ea a fluturat o mână.
— Sigur.
Sunny a scos ţigările şi bricheta. I-a oferit şi ei.
— în casa asta ai crescut?
Ea a luat ţigara, a aprins-o.
— Stii doar.
— Ai noroc.
— Aşa mi se spune.
El a băgat de seamă urme de creion pe zugrăveala albă a unei coloane. Liniute cu date trecute alături, marcând creşterea în înălţime.
— Ale tale sunt?
Ea a dat din cap că da.
Sunny s-a ridicat şi s-a dus să examineze inscripţiile. Ultima avea data 26.07.97. Şi-a trecut degetul peste ea.
— După asta ce s-a întâmplat?
— Am crescut.
El s-a întors la masă.
— Nu vreau să mă cert cu tine.
Neda şi-a mai turnat o duşcă de whisky.
— O să te ia de cap.
— O să te iau eu de cap.
A sorbit conţinutul paharului.
— Mă simt de parcă aş fi umblat prin somn, a spus după o tăcere lungă. Şi m-am trezit într-alt vis.
— Ce vrei să faci?
— Să scap de aici. Din oraş. Din viaţa mea.
— Păi, să mergem.

— E uşor pentru tine. Eu n-am încotro mă duce.
— Lasă-mă să te iau undeva.
— Nu vreau într-o cameră de hotel cu tine.
— Nu despre asta vorbeam.
— Nici vreun separeu de restaurant ori vreun nenorocit de bar pentru bastani.
— Nu, a zis el ridicându-se şi păşind spre uşă. Unde te duc eu, nici măcar nu trebuie să-ţi schimbi hainele. Vii?

S-a lungit pe bancheta din spate a Audi-ului, cu tălpile apăsate de portieră, în vreme ce el gonea în noapte. Voia aici, în bulă. Cu aerul condiţionat dat la maximum, tapiţeria înviorătoare, maşina, o insulă. Simţea în oase motorul. Dinţii îi clănţăneau de frig şi adrenalină. El purta o discuţie la telefon, cu o mână pe volan, vorbind cu glas potolit. Neda a privit cum se deşira oraşul, panglici subţiri de tuş, în vreme ce el îşi vedea de condus. Se simţea ca drogată. Se îndreptau spre sud, către Quth Minar. Maşina străbătea în viteză porţiunile drepte, motorul devora nesăţios intervalele dintre semafoare.

Au trecut de marginile oraşului Delhi şi au intrat în Mehrauli. Un talmeş-balmeş de terenuri agricole rămase tară ţărani, cu loturile deturnate şi exploatate de secretoşi, de norocoşi, de aventurieri, de bizari, un labirint de drumeaguri neasfaltate şi parcele mici, umbrite, înconjurate de garduri înalte cu sârmă ghimpată sau vile dărăpănate pe lângă care păşteau capre. Fusese odată la o petrecere de nuntă prin zonă, la o soră mai mare de-a unei colege de şcoală. O surprindea spaţiul. Pământ. Atâta pământ ascuns. Acum colonizat de avuţi, de cei nemărginit de bogaţi. Ar fi trebuit să ghicească ce urma.

Au ajuns la o poartă lucioasă, străjuită de doi bărbaţi vârstnici din
Rajasthan, cu mustăţi şi flinte pe umăr. Recunoscând automobilul, au făcut
drepţi, au dat fuga să deschidă poarta şi au salutat cu palma la frunte
trecerea maşinii. Dincolo de porţi, asfaltul negricios şi neted al unui drum
privat. Era şi nu era Delhi – laturi înverzite, păuni scoţând ţipete în noapte,
bărbaţi tăcuţi îngrijind rondurile de flori, fără gunoaie prin preajmă, fără
nimic deteriorat. Motorul zumzăia, maşina îsi croia drum, domolindu-şi

viteza, făcând la dreapta şi la stânga de parcă ar fi fost pe şine, de parcă s- ar fi dat într-un carusel la parcul de distracţii. Dezorientarea era

îmbătătoare. A întredeschis geamul şi până şi aerul avea o altfel de mireasmă, umedă şi dulce, grea de inflorescenţele nocturne ale iasomiei. S- a uitat la porţi, la cupolele înalte şi turnurile gotice, la gheretele cu lumină albă ale paznicilor, la paznicii înşişi citind ziarul, ascultând radio, sorbind chai, aruncându-şi ochii la maşina în trecere. Pe dreapta nu erau case, nici porţi, doar un zid întunecat şi necontenit, aproape la fel de înalt ca arborii ce se înghesuiau de cealaltă parte. Au înaintat pe lângă această întindere continuă până ce au ajuns la o poartă de metal masiv, construită cu doar suficient spaţiu cât să treacă o maşină, nebătătoare la ochi după periplul pe lângă atâtea alte intrări grandioase. Maşina a încetinit acolo şi, la câteva clipe după aceea, de dinăuntru a fost declanşat un resort. Poarta a început
să-şi deschidă canaturile către interior. La lumina farurilor, Neda a deslușit
7
o zonă împădurită şi o cărare înnoroită care dispărea în desiş. L-a văzut din mersul maşinii pe Ajay ţinând poarta, după care domeniul i-a înghiţit.

Au urmat poteca prin pădure, cu Ajay mergând grăbit pe lângă automobil. Au ţinut-o aşa nişte minute bune. Apoi cărarea s-a lărgit, copacii s-au făcut nevăzuţi şi au dat într-un luminiş ierbos din care o altă potecă ducea către partea opusă. Sunny a oprit maşina în mijloc. A stins motorul şi luminile. S-a dat jos şi a deschis portiera din spate. A coborât şi ea, a simţit sub tălpi iarba, puritatea ei moale. S-a ivit luna, iar poiana s-a umplut de lumină. Era curată şi golaşă. El a luat-o de mână.

— Ce-i locul ăsta? l-a întrebat.

— Stai as a.

A călăuzit-o prin alte hăţişuri către un spaţiu deschis, larg, locul unui şantier de proporţii faraonice. Se uitau la temelia unei clădiri extraordinare,
aducând cu o navă extraterestră aterizată forţat. În jur se ridicau munţi de nisip şi pietriş, maldăre de cărămizi şi lespezi de marmură adăpostite sub prelate. Câteva excavatoare, un buldozer, o betonieră uriaşă, o tabără de muncitori adormiţi, corturi şi vetre. Numai că şantierul era pustiu.

A îndrumat-o, cu o lanternă, peste un câmp neted ca-n palmă, către o clădire îndesată aflată la o sută de metri de şantierul principal; când s-au mai apropiat, Neda a desluşit o vilă cu un singur nivel, cu uşi glisante şi piloni de piatră brută, un pic uzată, marcaje mai vechi ale teritoriului.

— Au, a tresărit ea retrăgându-şi iute piciorul.

Călcase pe ceva ascuţit.
— Ce e?

A coborât lumina lanternei şi a văzut că piciorul îi sângera. Se tăiase cu un ciob de sticlă. încă avea o bucată înfiptă în piele.

El i-a tras afară sticla.

— Poţi merge?

Ea a dat din cap că poate.

Au păşit mai departe până la vilă, Sunny luminând pământul cu lanterna,
deschizându-i calea. A tras ivărul unei porţi lăturalnice, a călăuzit-o pe alee
spre o alta. Aici a deschis un panou electric şi a apăsat pe câteva comutatoare. Lumina a izbucnit undeva în afara ariei lor vizuale şi, dând

colţul, au descoperit în spate, licărind, o piscină. Lângă ea, un bar, ale cărui multe frigidere au prins viaţă când Sunny a atins alte comutatoare. A îndemnat-o către şezlonguri, a pus-o să se aşeze cu laba piciorului în aer.

— Găsesc eu ceva.

S-a pus pe treabă, căutând prin nişte dulapuri de sub tejgheaua barului. Ea a rămas să se holbeze în apa piscinei. Pluteau acolo nişte frunze moarte. Sunny a ridicat capul de la dulapuri.

— Nu aduc pe nimeni aici, a zis.

Neda şi-a întors privirea spre apă. Ceva mai departe, în penumbră, tufişuri înalte, înflorite şi palmieri se iţeau peste zid. Un post de pază se profila adormit în noapte. Sunny s-a îndreptat de şale, a pus pe tejghea o sticlă de whisky şi a trecut la unul dintre congelatoare.

— Jigodiile astea l-au închis.

A căutat, tară să găsească, un întrerupător.

— Să văd înăuntru.

A dispărut pe o intrare ascunsă vederii.

În interiorul vilei s-au aprins nişte lumini.

Ea s-a lăsat să alunece din şezlong şi a şontâcăit spre piscină. Piciorul îi sângera abundent. Când a întors-o spre ochi, tăietura a zvâcnit şi a picurat pe betonul cald. Şi-a săltat poalele kaftanului şi şi-a vârât picioarele în bazin până la genunchi. Deasupra fâlfâiau lilieci. Vuietul slab al metropolei. A privit cum sângele din piciorul ei se scurgea în apă.

— Doamna, i-a ajuns la urechi o voce nouă.

Ajay ducea o tavă mare, cu conţinutul ascuns de o pânză albă. A privit-o cu o expresie de nespus devotament.

— Domnul este?

Ea a arătat spre interiorul vilei. Ajay a dat buzna înăuntru, a

ieşit zece

secunde mai târziu şi s-a depărtat grăbit. A mai trecut un minut până să apară Sunny ducând aceeaşi tavă, fără acoperământ acum, pe care se vedeau o sticlă de vodcă, o frapieră, două pahare de cocktail, nişte felii de lămâie, un prosop de vase curat.

A pus pe tejgheaua barului tava, apoi s-a apropiat de ea cu sticla în mână.

— N-ar trebui să-l bagi acolo. Ia să văd.

Ea şi-a scos piciorul din apă. El a apropiat prosopul curat de piele şi a tamponat zona din jurul tăieturii, uscând-o.

— E destul de adâncă.

Ea l-a privit cu luare-aminte.

— Nu simt.

— În câteva secunde o să simţi. Eşti gata?

A înclinat gâtul sticlei şi i-a turnat vodcă pe laba piciorului.

— Stoli, a zâmbit. Doar ce e mai de soi.

Ea a dat să râdă, apoi a început să plângă.

— Care-i problema cu noi?

I-a legat prosopul strâns pe picior şi i-a suit glezna pe umărul lui.

— Trebuie tinut ridicat, a zis.

#7

Însă ea continua să suspine.

— Vorbesc *serios. Care* pizda mă-sii e problema cu noi?

Neda s-a tras din atingerea lui. S-a întins pe marginea bazinului, aţintindu-şi privirea spre copaci. El s-a întors la bar cu sticla, s-a spălat pe mâini în chiuvetă, a început să pregătească de băut.

— De ce faci asta? a zis ea.

Sunny a stors lămâia, a aruncat cojile, a adăugat felii proaspete, a îndesat gheaţa, a turnat vodca direct din sticlă şi s-a întors cu paharele pline.

— Ce gazdă aş fi dacă te-aş lăsa să sângerezi?

A lăsat pe tăblie paharele, şi-a scos pantofii şi şosetele, şi-a suflecat manşetele pantalonilor şi s-a aşezat lângă ea, cu amândouă picioarele în apă.

— Sângele meu e acolo.

— Stiu.

Ea s-a uitat la prosop, care începea să se îmbibe de roşu.

— Tot curge.

— îmi place cu ce te-ai îmbrăcat, a zis el.

— Nu schimba subiectul.

S-a dus totuşi cu gândul la kaftan.

— Mama a făcut rost de el în Jaipur. Le exportau, a spus şi a apucat ţesătura între degetul mare şi arătătorul mâinii stângi, lăsând-o apoi să cadă. S-ar vinde cu trei sute de dolari în New York. Aşa mi s-a zis. A îndreptat capul către cer, unde norii acoperiseră luna. N-ar fi exclus să plouă. Sper să plouă. A închis ochii şi iarăşi s-a simţit în ultimul hal. A dat pe gât paharul dintr-o înghiţitură, apoi a spus: Nu simt nimic.

A început să împingă paharul spre piscină. Acesta a căzut plescăind şi s- a scufundat.

El nu a avut nicio reacţie. S-a mulţumit să scoată ţigările din buzunarul pantalonilor şi să-şi aprindă una.

— Asa ar trebui să fie viata? a oftat Neda.

— Ai avut o zi grea. Mâine, după ce dormi, o să te simţi altfel.

— De ce m-ai adus aici?

— încerc să fiu de ajutor.

— Nu ne mai poate ajuta nici dracuk

El a dat s-o ia de mână, însă ea şi-a retras-o, zicând:

— Mai adu-mi de băut.

îndată ce el s-a ridicat, şi-a dezlegat cârpa de pe picior, a aruncat-o în lături, şi-a tras peste cap kaftanul şi s-a lăsat, goală, să alunece în apă. A dispărut în adânc. Sunetele lumii s-au înmuiat şi distorsionat în căldura nopţii musonice. Şi-a ţinut răsuflarea cât a putut de mult.

Sunny o privea de lângă bar.

În cele din urmă, Neda a lăsat ca trupul să i se ridice.

Nu a scos niciun sunet urcând la suprafaţă. S-a mulţumit să plutească, cu faţa în jos şi mădularele răsfirate, încă ţinându-şi răsuflarea, lăsând să-i scape bulbuci mărunţi de aer. Iar când nu s-a mai putut ţine, a săltat capul şi a tras aer cu putere în piept.

El o aştepta pe bordura piscinei, cu băutura pregătită.

— Mi-am imaginat că, atunci când o să ies deasupra, n-o să te mai găsesc aici, a zis ea după ce şi-a recăpătat suflul.

— Ai avea de furcă să ajungi acasă.

Neda a traversat bazinul înotând craul.

— Inoti bine, a zis el.

— M-a învăţat tata, a răspuns ea când a ajuns la capăt.

Părul i se revărsa peste umeri. A înotat până în mijlocul piscinei şi a rămas acolo, bătând apa.

— Azi am văzut doi copii murind, a zis. Striviţi în casa lor prăpădită. În
bazinul de aici ar încăpea, ţi-o jur, cincizeci de colibe din alea. Aveau pe
corpuri o pojghiţă de praf fin. Niciun pic de sânge. Dar cred că erau stâlciţi
pe dinăuntru. Mă credeam imună. N-am auzit în viaţa mea ceva ca ţipătul
femeii ăleia. As zice că a fost un răcnet inuman, dar nu-i
adevărat. Prea # [7]
uman a fost. Nu mai ţin minte nimic despre mine, din momentul ăla. Dar m- am văzut la televizor plângând. Mi-e ruşine. Nu meritam să bocesc. Şi, după toate astea, iată-mă aşa, aici, cu tine. N-am curaj, nu am inimă.

— N-ai fi avut ce să faci.

— N-aş fi avut ce să fac! Şi nenorocirile astea se tot întâmplă. A slobozit un suspin de frustrare. Sângele îi era purtat prin apa bazinului. Ce facem noi, Sunny? N-am fi putut face nimic, am fi putut face totul. Suntem cu toţii vinovaţi. Suntem toţi o apă şi-un pământ. Chiar dacă îţi pasă, nu eşti scutit. Mai ales dacă îţi pasă. Cum să poţi dormi noaptea? Ar trebui să fii un sfânt. Să porţi un cămeşoi aspru, să te croieşti cu nuiele, să renunţi la toate posesiunile, să umbli cu picioarele goale, să dormi pe străzi, doar ca să ispăşeşti, şi oricum nu ar fi destul, n-ar schimba absolut nimic. Sau trebuie, pur şi simplu, să-i dai înainte.

Sunny şi-a tras cămaşa de pe el şi-a aruncat-o pe jos, s-a dezbărat de pantaloni, a dat ocol bazinului spre zona adâncă. A zăbovit un moment aşa, cumpănindu-şi parcă decizia, apoi s-a aruncat, a străpuns apa şi a înotat pe sub ea tocmai până la celălalt capăt.

A ieşit la iveală icnind după aer.

Peste câteva clipe a zis:

— E mai bine să ai un plan.

— Aha, a râs ea sarcastic, un plan? Ţi-ai făcut o intrare aşa de grandioasă ca să spui *asta*?!

Sunny a pornit înot către ea.

— Ridicăm nivelul tuturor. Ca toată lumea să poată visa.

— Doamne, hai, scuteste-mă! E ridicol.

— În lumea aceea nu te poţi pierde. [7 7 #]

— Visurile noastre permit ca oamenii să moară, a zis ea depărtându-se. Şi mâine ne apucăm de altceva.

În clipa aceea s-a iscat o busculadă afară, în spate, în direcţia şantierului. Cu un clănţănit industrial, s-au aprins nişte becuri puternice, de parcă ar fi fost un platou pe care se filma un raid al poliţiei. Au auzit motoare de vehicule, voci.

Neda s-a răsucit alarmată spre Sunny, însă pe chipul lui se citea mai multă uluire decât pe al ei.

— Futu-i.

Poarta laterală a fost dată de perete.

Ajay, panicat, a raportat un „Tatăl dumneavoastră!" înainte de a dispărea iarăşi la iuţeală.

— Futu-i, a repetat Sunny. II cuprinsese frica. S-a uitat la Neda. Nu poţi fi aici.

— De ce?

— Afară, acum!

Teama lui era contagioasă.

— Şi unde căcat să mă duc acum? Sunt în pielea goală.

Neda a înotat spre margine.

— Domnu', a ţipat Ajay, apărut iarăşi. Vin încoace.

Sunny a arătat spre kaftanul ei.

— Hainele. Ajut-o.

Ajay s-a grăbit să-i culeagă kaftanul, a dat cu el ocol piscinei, în fugă, a tras-o pe Neda afară, întorcând capul, şi a înfăşurat pânza în jurul ei. Sunny a arătat cu mâna spre un vestiar mic, scobit în zidul vilei.

— Acolo.

Ajay a alergat cu ea, a târât-o pe lângă bar spre încăperea cu pricina. Neda a apucat în trecere sticla de vodcă. Apoi Ajay i-a făcut vânt înăuntru.

încăperea avea mirosul greu al spaţiilor nefolosite, izul de clor şi canalizare amestecat cu cel de compost, însă când a tras zăvorul pe uşă şi a aprins becul, a observat că locul era curat şi îndeajuns de modern, lambrisat cu lemn gălbui. Şi-a tras suflarea, a desfăcut sticla de vodcă şi a tras o
duşcă bună. A stins apoi lumina şi a început să tremure. În perete se făcuseră crăpături mici, pe unde se îndoise lemnul. A îngenuncheat şi s-a uitat printr-o fisură – era loc doar ca să zărească partea din dos a vilei şi ceva din piscină.

Sunny rămăsese buimac în mijlocul bazinului, încremenit.

„Ce mama dracului se întâmplă?”

Ajay s-a ivit cu o găleată de apă şi a aruncat-o peste lespezile care duceau către vestiar, să-i ascundă urmele însângerate.

„E o nebunie”.

Apoi a auzit voci.

Le-a auzit şi Sunny, înlemnit, căprioară în bătaia farurilor. Ajay s-a întors către uşile de sticlă din spatele vilei şi a luat poziţie de drepţi. Zgomot de paşi. Mulţi paşi. Multe voci. De cealaltă parte a piscinei,

intrând pe poarta din dos, a desluşit trei siluete bărbăteşti. În capul lor se afla Bunty Wadia. L-a recunoscut instantaneu, deşi nu văzuse niciodată o fotografie clară cu el. Părea la prima vedere benign, ba chiar paternal, însă emana o autoritate rece care inspira groază. Lângă el se vedea chipul faimos al prim-ministrului din Uttar Pradesh, iar mai în spate, răbdător, respectuos nevoie mare, Dinesh.

Bunty şi Ram discutau ceva. Bunty a aruncat o uitătură scurtă spre piscină şi şi-a văzut de drum, conducându-i pe ceilalţi înăuntru, pe lângă piloni, de parcă Ajay şi Sunny nici nu ar fi fost de faţă.

Sunny nu s-a clintit când cei trei au intrat în vilă.

Tăcere.

Neda s-a întrebat dacă era cu putinţă să scape cu fuga.

Nu-şi putea muta ochii de acolo.

În spaţiul pustiu, Bunty a ieşit iarăşi afară.

S-a apropiat de marginea bazinului şi s-a uitat în jos, ţintă.

Ea şi-a dat seama că-şi ţinea răsuflarea.

Nu putea decât să se uite.

Bunty şi Sunny dedesubt, înfruntându-se tară un cuvânt, tară vreo mişcare.

Sunny a fost cel care a schiţat primul gest.

A pornit să despice încetişor apa.

A ajuns la margine.

A rostit ceva ce Neda nu a reuşit să audă.

Sunny a pus mâinile pe împrejmuirea bazinului, gata să se salte din apă.

Totul s-a întâmplat cât ai clipi.

Când Sunny ieşise pe jumătate, Bunty a ridicat piciorul şi i-a izbit pieptul cu talpa pantofului său negru. Şi-a împins fiul iarăşi în piscină.

Apoi i-a întors spatele şi dus a fost.

Ea a vrut să dea fuga la Sunny.

însă în loc de asta, s-a retras în beznă, a băut din sticlă şi a închis ochii.

Cât să fi stat aşa, pe podeaua umedă? Câteva minute, sau o oră? Tremura, dinţii îi clănţăneau, cu toate că noaptea era caldă. Oricâtă vodcă ar fi băut, nu izbutea să se îmbete. Dinspre piscină nu venea niciun sunet. Nici de afară. Când şi-a îngăduit să verifice, a văzut doar unda domoală a apei,

luminile calde ale vilei. Unde plecase Sunny? înăuntru? O ştersese?

Era captivă în gândurile acestea când a auzit un ciocănit în uşă.

— Doamna, a şoptit o voce.

Era Ajay.

Neda şi-a muşcat buza şi, cu încetineală, a pus mâna pe zăvor.

— Doamna, să vă puneţi hainele şi să ieşiţi, vă rog.

Ea a întredeschis usa.

— Doamna, trebuie să vă grăbiţi.

Şi-a tras pe ea kaftanul şi s-a furişat afară, cu sticla de vodcă încă în mână. El a ghidat-o tăcut pe după capătul piscinei, avertizând-o să păstreze tăcerea. Din vilă se auzea zvon de râsete şi conversaţie. A văzut lumină

revărsată pe geamuri şi, pe o ferestruică lăturalnică, a surprins o străfulgerare cu Bunty şi Ram Singh. Imaginea a dispărut îndată. Au trecut pe poartă către tăcerea crepusculară a peluzei. Pământul hopuros îi făcea pasul nesigur. Ajay a călăuzit-o prin beznă în poiana unde maşina lui Sunny era încă parcată. Luminile s-au aprins când a deschis portiera, ardeau prea strălucitor în noapte. Ajay s-a apropiat cu o trusă de prim ajutor. Cu deferenţă şi grijă, i-a dezinfectat rana, a pus pe ea un plasture mare, apoi un bandaj. Neda l-a urmărit fără vreo vorbă cum are grijă de ea. S-a urcat apoi în maşină, a tras portiera, s-a lipit de răceala banchetei de piele şi a aşteptat, fără vreun cuvânt ori mişcare. Ajay a pornit motorul, iar în habitaclu s-a făcut întuneric.

Au înaintat în linişte până la poarta din spate.

Delhi revenea în jurul lor.

Bărbaţi pe motociclete, şosele găurite, strălucirea becurilor stradale.

Gălăgie.

Au mers către Quth, au intrat pe şoseaua principală şi s-au strecurat în

trafic. O maşină ca toate celelalte.

Stătea întinsă în aşa fel încât Ajay să n-o vadă, cu spinarea lipită de portieră şi picioarele lungite peste banchetă.

— Ajay, a rostit până la urmă, pe când automobilul aştepta la un semafor pe podul de la Institutul Indian de Tehnologie.

— Da, doamna?

— Sunny e în regulă?

A ezitat. Într-un târziu a spus:

— Totul e bine.

Tăcerea s-a prelungit până la schimbarea culorii.

Reluarea mişcării i-a făcut pe amândoi să se simtă uşuraţi.

Ajay a pornit radioul, la volum mic. Postul difuza muzică veche de film.

Neda l-a rugat să dea mai tare.

Paznicii de la intrarea în colonia ei au deschis fără vorbă poarta – recunoscuseră maşina, Ajay îi ştia casa. A oprit în faţă şi a aşteptat-o să se dea jos. Prin urmare, aşa avea să se sfârşească.

Mâna ei a deschis portiera.

— Ajay.

— Da, doamna.

— Mulţumesc.

A coborât cu vodca încă în mână, a închis portiera şi a şchiopătat desculţă, mototolită, către siguranţa căminului.

A intrat în casă folosind cheia de sub ghiveciul cu aloe, ascunzând la spate sticla de vodcă, ascultând cum se îndepărtează Audi-ul. Tatăl ei era treaz, stătea la lumina veiozei în salon, pe fotoliul preferat, de multe ori cârpit de-a lungul anilor, uitându-se la un DVD. I-a aruncat o privire peste lentilele ochelarilor de citit.

— Cenusăreaso...

Nu a făcut niciun comentariu despre hainele ei, despre picioarele ei goale.

— La ce te uiţi, Papa?

— *A pur Sansar.*

S-a tras mai aproape de el, l-a pupat pe frunte. Nasul lui s-a încreţit.

— Miroşi ca Olimpiada de la Moscova. A întins braţul pe la spatele ei

ca să examineze sticla de vodcă. Asta ce-i? Medalia de aur?

— Premiul de consolare.

— Păi, să ne spălăm gâtlejul atunci, fetiţo. Un păhărel înainte să ne retragem. Putem să luăm şi-o ţigară de la mama ta, iar tu mă poţi minţi în privinţa aventurilor tale nocturne.

Neda a adus două pahare din dulăpior, iar în acest timp el a deschis sticla şi a adulmecat.

— Gheată vrei?

— Nu, nu. O s-o trezim. Toarnă aşa, simplă.

A turnat două măsuri generoase, isprăvind sticla, i-a întins un pahar lui, a adus pachetul de Classic Mild al mamei şi şi-a tras un taburet lângă fotoliu.

Pe ecran, un Apu îndurerat hoinărea prin zonele carbonifere ale Indiei centrale, împrăştiindu-şi filele romanului în vânt.

— Aşadar? a zis el, delectându-se cu înţepătura vodcii pe buze.

— Aşadar... Ţi-a spus mama?

Neda şi-a aprins ţigara.

— Că a venit un băiat să te ia de-acasă?

— Nu, nu asta.

— Ah, chestia cealaltă. Mi-a zis, mi-a zis. îmi pare rău, copila mea. îmi pare rău că a trebuit să vezi aşa ceva.

— Dacă aş putea să dispar pur şi simplu, aş face-o.

El i-a cercetat chipul.

— Ai dat de necaz?

Ea a scuturat din cap.

— Nu. Apoi, răzgândindu-se: Poate.

I-a trecut tatălui ei ţigara. Bărbatul a tras fumul în piept, adânc, l-a ţinut îndelung în plămâni, şi-a lăsat capul pe spate şi, cu ochii închişi, a început să sloboadă rotocoale.

Ea a pufnit în râs, amuzată copilăreşte.

— încă îti iese.

— Asa-i.

— Făceai mereu asta pentru mine.

— Îţi închideam gura când plângeai, a zis el trecându-şi degetele prin părul ei. Acum nu te mai pot proteja.

A dat de duscă restul de vodcă.

Nu mai rămânea nimic de spus.

El a revenit la filmul lui, ea a dus paharele la bucătărie, a stins ţigara şi s-a strecurat la etaj. S-a băgat sub jetul duşului şi s-a spălat cu apă aproape clocotită. A adormit îndată ce s-a cuibărit în pat.

S-a trezit din vise violente, simţind că i se învârte capul, şi s-a dus la baie să vomite. I-a luat o vreme să-şi amintească ce era real, unde se afla, iar atunci când şi-a amintit i s-a făcut frică mai mult ca oricând. N-avea pe nimeni cu care să poată vorbi despre cele întâmplate în seara precedentă. Tatăl lui. Fir-ar să fie, tatăl lui! Piciorul ăla în pieptul lui Sunny, împingându-l înapoi în apă. Curând a primit un mesaj de la Dean, care voia să ştie când are să ajungă la birou. Aveau o groază de treabă.

S-au întors în următoarea dimineaţă, ea şi Dean, la locul demolării. Era haotic, dărâmat pe jumătate, plin de lucrători guvernamentali, de activişti neguvernamentali, de jurnalişti. Din pricină că muriseră oameni şi din cauza furiei presei, demolarea completă fusese oprită. Însă aproape toţi locuitorii de dinainte dispăruseră de-acum. Unii, eligibili pentru strămutare, fuseseră dusi cu autobuzele afară din oras, alţii doar se răzleţiseră sau fugiseră. Rămâneau câţiva doar, scormonind printre ruine. Neda se simţea iarăşi despărţită de propriul sine. Uita, iar şi iar, lucruri de tot felul. Până la urmă, Dean a băgat-o într-o ricşă cu motor şi a trimis-o înapoi la redacţie.

Dean a scris un articol despre demolări şi copiii ucişi, „Reimaginarea neoliberală a spaţiului public”. în noaptea aceea, rămasă până târziu la redacţie, înainte s-o apuce spre casă, Neda şi-a aruncat ochii pe ediţia din următoarea zi a ziarului. Acolo, pe pagina 8, la doar câteva foi de materialul lui Dean, se lăbărţa un anunţ color:

Fundaţia Caritabilă Wadia doreşte să anunţe acordarea unei /

compensaţii de un milion de rupii (pentru fiecare copil) părinţilor ale căror odrasle au fost omorâte în mod tragic pe parcursul tulburărilor produse cu ocazia demolărilor din Laxmi Camp. Regretăm profund pierderea suferită. Chipul intens şi meditativ al lui Sunny o privea din pagină. Stătea lângă

umărul lui taică-său, acesta din urmă aşezat la un birou, cu un stilou în

mână, ridicând binevoitor privirea, de parcă ar fi fost luat prin surprindere în mijlocul semnării unui decret.

Dean i-a trântit pe tăblie un exemplar din acelaşi număr.

— Iti vine să crezi... mizeria asta?

i

Ea a simţit că paralizează.

— E în toate nenorocitele de fiţuici, a continuat el. Costul total al

anunţurilor e mai mare decât compensaţia oferită.

— O grămadă de bani, a spus ea.

— O grămadă de rahat. Uită-te la ei, a zis Dean deschizându-şi la aceeaşi pagină exemplarul mototolit şi împungând cu un deget spre faţa lui Bunty. Cine se crede gagiul ăsta?

„Sunny a fost”, şi-a spus ea. „Sunny a făcut asta”.

— Dacă au impresia că s-au scos, se înşală. Chestia pute. Duhneşte a conştiinţă vinovată. Ştii ce? a zis Dean înhăţând exemplarul boţit, am de gând să aflu care-i faza cu ăştia.

I-a trimis lui Sunny un mesaj din baie.

Am văzut ziarul.

S-a holbat câteva minute la telefon, aşteptând.

Nimic.

A scris iar.

Ştiu că tu ai fost.

Iarăşi a rămas cu privirea agăţată în ecran. Dar niciun semn.

Nimic.

Nu ţi-am cerut asta.

Nimic.

încă nu te-ai prins, este?

Niciun răspuns.

NEDA II

1.

—^ z v

Niciun răspuns. Telefonul îi rămânea mut ca un cavou. Zilele treceau. În timp ce furia lui Dean contra clanului Wadia căpăta metastaze, Neda îşi purta mai departe nedumerirea în inimă. I se părea că poate fi prinsă în orice moment. Lucra la episoadele anchetei lui Dean, care puneau accent pe indiferenţa poliţiei şi pe erorile judiciare săvârşite cu ocazia evacuărilor, însă vocea lui Dean era una singuratică la ziarul lor. Nu peste mult au început să apară delimitări de poziţia lui, părţile interesate apărând ori

scuzând demolările. Dean o însărcinase cu găsirea părinţilor ai căror copii fuseseră ucişi şi se ocupa de asta, dar mintea ei era concentrată asupra lui Sunny. Tot spera s-o sune, însă telefonul rămânea mut. Până la urmă s-a încumetat să-l sune ea, numai ca să afle că formase un număr inexistent. L-a sunat pe Ajay, cu acelaşi rezultat. A aşteptat o săptămână fără vreun cuvânt ori semn şi, fiindcă nu avea cui să se destăinuie, a început să i se pară că totul fusese un vis.

îşi derula în minte noaptea de la fermă, acea imagine înfricoşătoare a lui Bunty Wadia ivindu-se lângă piscină. Piciorul său implacabil în pieptul lui Sunny, propulsându-l sub apă. Drumul spre casă cu Ajay, fluid şi ca de tuş, de parcă ar fi fost şi ea scufundată.

*

S-a trezit dimineaţă mânioasă pe ea însăşi. Îi era dor de el. Ţinea în torpedoul maşinii un număr din ziarul în care Sunny îşi anunţase donaţia menită să-i spele păcatele. A despăturit foaia, s-a aşezat cu o ţigară pe
margine de drum şi s-a uitat îndelung la faţa lui. încerca să scoată la iveală indicii. Era sigură, dincolo de orice îndoială, că Sunny făcuse asta. Pusese anunţul pentru ea, un fel de mesaj? Era o cerere de iertare, poate? O tâmpenie făcută de un bărbat îndrăgostit? Şi după aceea? Regret, penitenţă, dat la fund? Situaţia era complicată de taică-său. Cruzimea. Piciorul implacabil. Oare şi din spirit de frondă pusese Sunny anunţul acela? Ca să-i ţină piept tatălui? Lipseau multe piese, era afundată în beznă. A examinat poza ce însoţea textul. Expresia lui, expresia tatălui, uitătura lor, decorul,
odaia. Însă nu era nimic de aflat. Masa de lucru n-o recunoştea – nici costumul purtat de Sunny. „Dar te ştiu”, i-a spus. A trecut la Bunty. Cât de amabil, de generos părea! A tras din ţigară până ce capătul a pâlpâit roşu, apoi a strivit-o de faţa lui Bunty.

S-au scurs trei săptămâni. Dormea, se trezea, lucra într-o pâclă de fum de ţigară. Dean se ţinuse de cuvânt – începuse să se uite mai îndeaproape la Bunty Wadia şi la imperiul său de afaceri, de la spirtoase, exploataţii miniere şi construcţii până la tăierile de buşteni din Uttar Pradesh, căutând un fir conducător, o legătură cu ceea ce se întâmpla chiar atunci în metropolă. Faţă de Sunny, Neda oscila între furie, frică, vinovăţie, inimă
frântă. Îi ducea dorul, îl şi ura. Cât de greu era să-i dea un semn? Cât de greu, doar ca să anunţe că era nevătămat? Ori poate nu era, poate că...

Ar fi fost un moment potrivit pentru o mărturisire. Să se ducă la Dean, să-i spună totul. „Dean, am fost tâmpită. N-am vrut să se întâmple aşa… ” Dar ce să-i spună? Că se ţinea de amantlâc cu Sunny? Ori că Sunny avea planuri mari pentru oraş, indiciul care poate i-ar fi trebuit. I-ar fi putut spune una tară cealaltă? „Am descoperit ceva… mi-a dat de veste un prieten… ”

Şi-apoi ce? Să-l trădeze pe Sunny?

Dar de ce? Sunny nu avusese nimic de-a face cu demolările, până la
urmă. Planurile lui nu tinteau acea colonie. Nu, era nevinovat!

înclina spre o direcţie, apoi spre cealaltă.

Dacă îl trăda pe Sunny şi el o suna în ziua următoare?

Nu.

Avea să aştepte.

Ea, până la urmă, îl făcuse pe Sunny să publice acele anunţuri.

Ea îi zădărâse conştiinţa.

Ea era legătura.

S-a dus în cele din urmă cu maşina la Park Hyatt, a intrat în holul mare,
s-a suit în lift. L-a recunoscut pe liftier. În drum spre etajul al optulea a
rostit un foarte firesc: „A fost domnul Wadia pe-aici azi?” Însă el a privit-o
cu ochi goi, fără să răspundă.

A străbătut coridorul cel tăcut şi s-a oprit în faţa camerei 800. Era patru
după-amiaza. A lipit urechea de uşă. Se auzea cumva zgomot? I s-a părut că
desluşeşte televizorul. Dacă suna, dacă bătea la usă? Cum ar fi reacţionat
dacă-i deschidea Sunny? Dacă deschidea vreo altă femeie? Care ar fi fost rezultatul acceptabil? Şi-a adunat puterile. Trebuia, într-un fel ori altul, să ştie. A ridicat pumnul, gata să-l abată asupra lemnului, când a auzit voci înfundate şi râsete apropiindu-se din cealaltă parte. A dat înapoi, gata să o zbughească. Şi uşa s-a deschis. Un cuplu de străini o privea cu uimire. Americani, dacă era să ghicească. Pe drum spre Taj Mahal. Cu sângele suit în obraji, le-a întors spatele şi s-a îndepărtat. A luat-o pe scări, s-a oprit pe trepte ca să-şi domolească răsuflarea întretăiată. Când a fost sigură că cei doi plecaseră, s-a întors şi a luat iarăşi ascensorul spre recepţie.

L-a observat afară.

— Amit, a zis.

— Da, doamnă, i-a răspuns vocea plăcută.

— Amit, sunt o prietenă de-a domnului Wadia. Ai ajutat la aranjarea unui interviu cu el, acum două luni.

— Regret, doamnă.

— În apartamentul lui. M-ai trimis sus la el. Mi-ai dat şi un card.

— Doamnă, sunt foarte ocupat în acest moment.

— L-ai văzut?

— Doamnă, dacă nu vă supăraţi, trebuie să plec.

Şi s-a strecurat prin spatele recepţiei, dispărând din peisaj.

S-a dus la restaurantul japonez. A trecut de şeful de sală, i-a ignorat atenţiile politicoase, a urmat traseul pe lângă bar şi ospătari, pe lângă mesele principale, ajungând în zona separeurilor. A început să tragă fiecare paravan deoparte, ştiind totodată că făcea un lucru necugetat. Şi-a executat căutarea cu îndeajuns de mult calm, însă acum protestele şefului de sală, ale managerului şi ale chelnerilor deveniseră un cor. În majoritatea camerelor private nu se afla nimeni. Era prea devreme. Două separeuri găzduiau întruniri de afaceri. S-a uitat înăuntru, a închis iarăşi uşile, a sfârşit prin a se simţi neroadă şi a ieşit din local fără să se uite în urmă. Cu toate că îi cunoştea pe cei din personal, îi aruncau cu toţii priviri opace, de parcă n-ar mai fi văzut-o în viaţa lor. Şi-a repetat acţiunile prin alte hoteluri. Prin celelalte apartamente şi restaurante. Şi acelaşi lucru peste tot. A ajuns şi la misticul restaurant sovietic unde se cunoscuseră, însă era pustiu, cu obloanele trase ca şi prăvăliile din jur.

I-a dat lui Hari un mesaj.

Hei, care-i treaba?

Hari nu i-a răspuns o zi întreagă.

Prin Bombay. Ceva treabă.

Când vii înapoi? Nu ne-am mai văzut de mult.

Nu a primit alt răspuns.

Cum putea o persoană să dispară cât ai bate din palme? Uşor de tot, din moment ce Neda nu avea asupra lui niciun avantaj ori pretenţie. Mereu se întâlnise cu el în termenii lui, în spaţiile lui. Locuise în bulele pe care le crease el prin metropolă.

În oras, evacuările continuau într-un ritm alert. Cotidienele vesteau

transformarea spaţiului urban. Săracii nu mai erau victime ale unui stat incompetent şi corupt. Erau intruşi pe proprietatea altora şi hoţi. Mizeria lor nu era mizeria celor vii. Erau stersi din catastiful fiinţelor umane.

— Ce s-a mai ales de băiatul acela? a întrebat într-o noapte mama ei, când Neda mânca pui rece la masa din salon.

— Care băiat?

— Stii tu bine care. Cel care a venit în seara aia. Cel cu care ai ieşit tară

hainele tale.

— Fără hainele mele?

— Da, băiatul acela.

— Nu-i băiat deloc:

— N-o face pe isteaţa.

— Nu mai e prin preajmă.

— Nu i-am retinut numele.

— Nu mai contează, s-a dus.

— înţeleg.

Neda s-a multumit să dea din umeri şi şi-a văzut de mâncat.

— Mie mi s-a părut şarmant, a zis mama ei.

— Ti s-a defectat radarul.

Neda a mâncat o vreme în linişte.

Mama ei s-a aşezat pe scaunul de vizavi.

— Cum e la lucru?

— Nu sunt sigură că mai vreau să lucrez acolo. Aş vrea să mai studiez. Mama ei a procesat cuvintele.

— M-am săturat de job, a zis Neda.

— Te-ai săturat.

Neda a tăcut.

În acel moment a intrat tatăl ei.

— Vrea să se lase de slujbă, s-a văicărit maică-sa.

— Dragostea vieţii mele, a rostit cu glas huruitor tatăl, îngăduie o ţâră să pun amândouă picioarele înăuntru.

Neda s-a ridicat de la masă.

— Nu asta am zis.

— Dai bir cu fugiţii?

— Da.

— Vrea să renunţe.

În noaptea aceea a condus până la complexul unde locuia Sunny. A întors şi a parcat la ceva distanţă, pe şosea, de unde s-a apucat să ţină sub ochi intrarea. Nu era prima oară când o făcea. S-a oprit şi şi-a aprins o ţigară în maşină, pufăind, supraveghind intrările şi ieşirile servitorilor, comisionarilor bărbaţi şi femei, forfota maşinilor cu geamuri fumurii. Şi-a hotărât o regulă. După ce termina trei ţigări avea să pornească maşina şi să plece.

A fost trimisă de Dean să viziteze o colonie de relocare, să obţină declaraţii, impresii de la faţa locului şi să îi găsească, dacă putea, pe părinţii copiilor morţi. A pornit la răsăritul soarelui, drum de cincizeci de kilometri. Pe acolo, Delhi se făcea dezolant, prăfos, înţesat cu complexuri industriale lăsate în paragină şi ferme de bovine sfrijite. O serie de canale puturoase delimitau parcele de teren. Pe lotul alocat foştilor locuitori ai mahalalei, strămutatii se uitau unii la alţii nedumeriţi. Ce-ar fi trebuit ei să facă acolo? A început să înregistreze.

Ne spun că pământul ăsta are să valoreze ceva în cinşpe ani. Că o să ne fie mai mult decât suficient. Dar aveam şi dincolo tot ce ne trebuia. Am construit totul cu mâinile noastre. Cine poate aştepta cinşpe ani?

— La ce bun pământul, dacă prin zonă nu-i de muncă nimic?

— Patru ore ar dura să fac naveta la lucru, în oras, înainte îmi lua douăzeci de minute cu totul. Cum să trăim asa?

Unul dintre bărbaţi i-a declarat că avea să-şi vândă bucata de teren unei agenţii.

— Ne trebuie bani, nu putem trăi aici, să flămânzim, nu poţi să mănânci o panglică de pământ.

Mulţi alţii intenţionau să procedeze aidoma. I-au spus că în fiecare zi apăreau câţiva agenţi care le cumpărau drepturile de proprietate pe bani în mână. Bani suficienţi ca s-o ia de la început altundeva ori ca să se întoarcă la Delhi şi să se oploşească prin alte mahalale prăpădite. I-au arătat cu mâna, la câteva sute de metri mai încolo, un mijlocitor înconjurat de oamenii lui. Le-a mulţumit şi s-a îndreptat spre grupul cu pricina. Un bărbat gras şi chel, cu cămaşă albă şi nădragi negri, se afla în mijlocul unei

cete de duri. Pe când se apropia, a fluturat din mână înspre ei. Ar fi fŏst în regulă să le pună câteva întrebări? Chelul i-a întors spatele şi a început să se depărteze agale. Nu temător, ci dispreţuitor. S-a ţinut după el. Voia să-i

pună nişte întrebări. Pentru cine lucra? Un braţ s-a întins, rigid, ca s-o oprească. Aparţinea unui tinerel cu privire saşie. Avea un chip ca de broscoi, cărnos, şi păr cu cârlionţi deşi. Îi aducea aminte de băieţii lascivi ai lui Caravaggio. S-a tras înapoi.

— Nu mă atinge!

Agentul şi-a văzut de drum, slugoiul cu mutră din Caravaggio i-a aţinut calea.

A încercat să-l ocolească, însă el a păşit odată cu ea într-o parte.

Câţiva strămutaţi i-au venit în ajutor. Au rugat-o să se întoarcă la maşină împreună cu ei. Chipul bătăuşului încremenise într-un rânjet. Neda s-a retras. I-a întrebat pe cei care o salvaseră despre părinţii copiilor ucişi. Îi trebuia ceva care să o distragă. Cineva îi cunoştea. Erau salahori itineranţi, nu ajunseseră în metropolă decât de trei ani. Şi veniseră aici şi ei? Nu, nu întruneau condiţiile pentru relocare. Dar suma compensatorie, banii care fuseseră anunţaţi prin ziare? Nu, nimeni n-avea habar despre aşa ceva. Neda a notat nişte nume, ca să fie. A luat şi numărul unui posesor de telefon mobil. A promis că va reveni.

— Ce vă mai bateţi capul, a zis bărbatul, oricine cu creier cât de cât o s-o ia din loc.

— O să vă vindeţi parcela agenţilor?

— Sigur că da.

— Le stiti numele? Aveţi vreo carte de vizită de-a lor? Orice?

— Nimic. Ei doar apar cu bani gheaţă, ne dau paralele şi pun mâna pe actele noastre de proprietate.

I-a raportat lui Dean cele aflate.

— Interesant, a zis el. Şi cu părinţii cum e?

— N-am aflat nimic. Au dispărut.

— OK, aş vrea să faci ceva pentru mine. Ia legătura cu Sunny Wadia. L- ai cunoscut deja. Trebuie să ai vreun număr de mobil. Cele oficiale îi sunt deconectate, dar hai să încercăm, să vedem ce are de zis.

— Nu l-am cunoscut niciodată în felul ăsta.

— Fă rost de număr de la amicul tău.

A aşteptat până la capătul zilei ca să se întoarcă la Dean.

— Mi-a zis că şi-a schimbat numărul.

După încă o săptămână a încercat iarăşi la Hari.

I-a trimis cu seninătate un SMS.

Hei! A trecut ceva. Te-ai întors? Vrei să mai ieşim la un pahar, cum ai zis?

I-a răspuns după un ceas.

Sunt aici, mâine plec A, uau. Cum se face?

Hari nu i-a răspuns decât peste două ore.

Ne vedem la Market Cafe. Diseară. Şase.

Tonul îi părea egal. Nu rămăsese nimic din vechea sa însufleţire.

L-a întâlnit pe mica terasă de la Market Café unde ieşea toată lumea să fumeze iarbă. Era singur, aplecat peste balustradă. Arăta obosit; zărind-o, a şovăit o clipă înainte să o îmbrăţişeze. Cu o oră înainte căzuse o aversă, rămăşiţă stăruitoare a musonului. Afară, maşinile din parcare luceau.

Au stat umăr lângă umăr, prieteni vechi ajunşi în puţină vreme străini, tară să scoată o vorbă despre lucrul care se vârâse între ei.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Neda într-un târziu.
— încerc doar să-mi dau seama cine îmi sunt prietenii.
— Ce-ar trebui să însemne asta?
— Nimic.
— Pleci mâine?
— Mda.
— Eşti cerut pe piaţă.
— Am găsit un apartament.
— Unde?
— La Bombay.
— Dar tu iubeşti Delhi-ul. Şi ţi-ai făcut atâtea planuri aici.
— Planurile se schimbă. Poţi să te dezîndrăgosteşti de un loc.

Ea şi-a aprins o ţigară.

— De la o fată?

El i-a aruncat o uitătură piezişă.

— Nu.
— Atunci de la ce?
— Lumea face promisiuni pe care nu şi le poate ţine.
— Asta *chiar* că sună a fată.
— Sună a tine?

În vocea lui se simţea ciudă.

— Am făcut ceva şi te-am supărat?

Hari a închis ochii şi a scuturat din cap.

— De ce te faci că nu stii?

— Să stiu ce?

— Să-i spui gagiului tău că-i o jigodie.

Şocul a făcut-o să pufnească în râs.

— Cui să-i spun?

— Iubitului.

— N-am niciun iubit.

— Sunny.

— Nu-i iubitul meu.

— Da, sigur.

— Jur. N-am nimic de-a face cu el. Nimic.

— Cum să nu.

— Sunt luni de zile de când nu l-am mai văzut.

— Hai acuma, Neda, stie toată lumea că te futi cu el.

— O dată m-am futut cu el, Hari, şi a fost o greşeală. E un dobitoc. II urăsc.

— Pe bune?

— Ştii ce, mai bine zi-mi ce s-a întâmplat.

Era încă o poveste cu dispărutul în ceaţă. Sunny înfiinţase casa de discuri, aşa cum promisese. Angajase oameni cu zecile şi aceştia cheltuiseră parale cu nemiluita, distrându-se de minune. Hari era şeful; recruta alţi DJ şi artişti. Viitorul îi părea aranjat. Apoi, într-o zi, Sunny se făcuse pur şi simplu nevăzut. Nu mai răspunsese la telefon, nu mai replicase la mesaje, încetase să mai plătească salarii şi facturi. Mobilul îi era deconectat, izvorul banilor secase. Sediul a fost golit de nişte haidamaci, echipamentul şi mobilierul, luate, spaţiul, zăvorât. Hari, deznădăjduit, contactase alţi prieteni, crezând că făcuse *el* vreo greşeală. Situaţia era însă la fel. Sunny se evaporase din tot şi toate. Toate celelalte proiecte pe care le finanţase, restaurantele şi galeriile de artă, toţi banii şi sprijinul, toate fuseseră suspendate peste noapte.

— Ne-a tras-o zdravăn, păi, cum, a oftat Hari.

— N-am ştiut, a răspuns ea.

— E un nemernic. S-a plictisit de jucării.

— Trebuie să mai fie ceva în afară de asta. L-a mai văzut careva?

— Nimeni nu l-a văzut, nimeni n-a auzit nimic de el.

— Şi nu ţi se pare ciudat?

— Poate fi oriunde. Singapore. Londra. Mereu a stat mai în umbră. Trebuia să-mi dau seama de la început c-o să ne taie macaroana.

— De aia te duci la Bombay?

— Mda. îmi bag picioarele-n Delhi. E prea apăsător în perioada asta.

„îmi bag picioarele-n Delhi". A condus iarăşi până la viloiul lui în acea seară, a parcat maşina puţin mai încolo de poartă. Şi-a aprins şovăitoare prima ţigară. A lăsat în jos geamul şi a oprit motorul, şi-a coborât spătarul banchetei precum un şofer care-şi aşteaptă stăpânul şi şi-a aţintit privirea asupra forfotei angajaţilor, înăuntru şi afară. Pe unde umbla Sunny?

La un moment dat, Sunny a început să apară iarăşi în viaţa publică, însă
niciodată în carne şi oase. Era o imagine, o proiecţie. Îi vedea pozele în ziare, părul tuns acum mai scurt, mai precis, scoţându-i în evidenţă severitatea feţei, pometii proeminenţi şi mandibula puternică. Ochii lui
păreau opaci. II tot zărise, în paginile mondene ale gazetelor, pe la vreun eveniment cu sclipici, vreo nuntă măreaţă în Rajasthan, deschiderea unui nou hotel, o manifestare Popo Club, o gală filantropică, arătându-se prietenos cu toată lumea. Un zâmbet forţat. Dus era tinerelul cu ifose napolitane. Purta acum pavăza şi armura unor costume Savile Row.

Iarăşi se postase în maşină, noaptea, înaintea casei lui, pufăind din ţigară. Deja la a treia. Ce aştepta, totuşi? Doar Sunny n-avea să pună piciorul afară. Nu văzuse decât maşini. Toate cu geamuri înnegrite. Ar fi putut alege una, s-o urmărească, să spere că înăuntru va fi el. I-ar fi dat ceva de făcut. Odată şi-odată trebuia să aibă noroc. Şi după aceea?

Era mânioasă pe ea însăşi. Însă nu se îndura să cedeze. Acum, ştiind sigur că el nu păţise nimic, voia să-i ceară socoteală că dispăruse aşa. Că fusese laş. Pe de altă parte, nu reuşea să-şi scoată din cap imaginea aceea – tatăl lui împingându-l cu piciorul în piept. Ce fel de tată i-ar fi făcut asta fiului?

A sfârşit a cincea ţigară. De un ceas zăbovea. îşi încălcase regula celor
trei ţigări. Era o tâmpenie. îşi pierdea timpul. A aruncat pe geam chiştocul. Aproape că a nimerit cu el un bărbat în trecere. Omul i-a aruncat o privire pătrunzătoare înainte să-şi continue drumul. Neda a simţit că-i îngheaţă sângele în vine. L-a recunoscut pe dată. Era bătăuşul cu faţă de broscoi de la colonia de relocare, băiatul din Caravaggio. Purta blugi mulaţi şi tricou. Corpul juvenil îi părea grotesc de musculos. După vreo zece paşi, individul s-a oprit iar, s-a răsucit agale şi a rămas, stană de piatră, să se holbeze la parbrizul maşinii ei. Era beznă. Nu avea cum să vadă înăuntru. Se uita însă
tintă la ea. Ce făcea oare? Îi memora numărul de înmatriculare? încerca să- şi dea seama cine era la volan?

Nu a cutezat să se mişte. Nu a îndrăznit să pornească maşina. Preventiv, a dus mâna la cheia de contact. I s-a părut că detectează un zâmbet pe faţa lui când tipul şi-a aprins o ţigară şi a luat-o din loc spre reşedinţa familiei Wadia. Paznicii au deschis poarta tară vreo întrebare, iar individul a intrat. Neda a rămas cu ochii la poartă.

începea să pună lucrurile cap la cap – bătăuşul, parcelele de relocare, alde Wadia –, când Caravaggio a ieşit iar, de data asta cu încă trei zdrahoni. Veneau glonţ spre maşina ei. Panicată, Neda a luat-o la repezeală din loc, lăsându-i în mijlocul străzii. A virat la stânga şi a accelerat, a făcut stânga şi dreapta şi iarăşi stânga prin labirintul coloniei, a gonit încă vreo câteva minute înainte de a opri la marginea şoselei. Chiar şi atunci nu şi-a dezlipit ochii de la oglindă, cu motorul lăsat pornit. Inima îi bubuia. Şi-a aprins o ţigară. Era cu siguranţă el. Avea dovada. Dar ce anume dovedea?

2

În duminica aceea a primit un apel pe mobil. Un domn cu accent şlefuit, de persoană educată la şcoli private.

— Bună ziua, a zis.

— Cine e? a replicat ea.

— Vorbesc cu doamna Neda Kapur?

— Da.

Era aşezată pe pat şi se uita la stradă.

— Foarte bine. Vocea omului era delicată. Vă sun din partea domnului Wadia.

Neda, deşi se aşteptase într-o măsură la asta, a fost luată prin surprindere.

— Domnul Wadia?

— Sunny, a lămurit vocea. Ar dori să vă vadă.

S-a uitat şi mai cu luare-aminte la stradă. În cele din urmă a răspuns cu precauţie, încercând să nu se trădeze.

— Vrea să mă vadă?

— întocmai.

— Cine sunteti?

— Un angajat.

— îmi puteţi spune numele?

— Domnul Sengupta.

— În regulă, domnule Sengupta, îmi puteţi da o idee despre ce vrea?

— E o chestiune particulară.

Neda a şovăit. Ar fi făcut bine să închidă.

— Şi unde doreşte să ne vedem?

— Ar vrea să vă vadă la dânsul în birou.

— Care birou?

A primit adresa unui loc în afara metropolei, dincolo de Yamuna, pe Autostrada Greater Noida. Pustietăţile agrare pe unde îşi făcea afacerile Ram Singh.

— Ce birou e ăsta?

— Sediul diviziei noastre imobiliare.

— Divizia imobiliară?
— întocmai. Wadia InfraTech.
— Şi acolo lucrează.
— Exact.
— De ce nu m-a sunat chiar el?
— Domnul Wadia este foarte ocupat. Eu îi organizez întâlnirile.
— Şi vrea să ne vedem… când?
— Astăzi.
— E duminică.
— întocmai. E singura lui zi liberă.
— Biroul ăsta… e un pic cam departe pentru mine.
— Este extrem de uşor de găsit. Sunt indicatoare pe drum. Să confirm pentru… să zicem… ora 4.00 p.m?

Ea a verificat ceasul de pe perete. Era 2.30. Cu drumurile acelea desfundate, i-ar fi luat un ceas sau mai bine ca să ajungă cu maşina. Era genul de loc pe unde nu ar fi vrut să şofeze singură după lăsarea întunericului.

— Aş prefera să vorbesc cu el personal.

Şi-a auzit teama şi tristeţea din glas şi asta a făcut-o să tresară înfiorată.

— Draga mea doamnă, a hohotit bărbatul, e o persoană extrem de ocupată şi nu are decât o fereastră mică la dispoziţie. Dacă nu puteţi, anulez şi gata, cu asta se va pune capăt chestiunii.

— Nu, a replicat ea, o să vin.

— Excelent. Spuneţi-vă numele la recepţie când ajungeţi.

Neda a închis, blestemându-se pe sine şi apoi pe el.

Ştia că-i o idee proastă. „E un căcat de idee”, s-a gândit. Şi-a aprins o ţigară în timp ce traversa Yamuna spre Delhi-ul de Est. A trecut de râu şi a virat spre sud intrând în Noida. Oraşul cel nou încă lăstărea – erau acolo turnuri şi blocuri de apartamente intercalate printre loturi vacante de teren şi câmp gol. Se făcuse, până să ajungă pe autostradă, trei şi un sfert. Şi deja soarele începea să se încline către marginea cerului. Pe măsură ce înainta spre sud, aspectul modern al şoselei începea să se destrame; pe ambele părţi pământul apărea răscolit, devastat, se iveau movile făcute cu buldozerele, săpători şi lucrători, apoi iarăşi petice alungite de nimic, câmpuri şi fermieri cărându-şi povara în care cu boi. Mai ajunsese de câteva ori pe

aici, dar nu recent şi niciodată de una singură. Pe unele porţiuni asfaltul era înlocuit cu întinderi de gropi prin care trebuia să-şi croiască drum în pas de melc. În aceste puncte se aflau bărbaţi, pe margine sau aşezaţi pe la standuri, cu umbrele apărându-i de soare, distribuind broşuri cu oferte ale dezvoltatorilor imobiliari. Ochii li s-au fixat pe Neda, singură în maşină. Ce mama dracului căuta ea pe aici?

*

Într-un târziu, după alţi vreo treizeci de kilometri, a dat peste sediul Wadia InfraTech, cub al groazei, mătăhălos în mijlocul pustiei. A intrat în complex pe lângă un paznic care i-a indicat o parcare. Diferenţa faţă de afară era abruptă – parcarea era perfect pavată cu asfalt negricios, iar locurile erau demarcate de linii galbene strălucitoare. Se găseau acolo o mână de maşini, majoritatea SUV-uri lucioase. Şi-a încuiat vechitura şi a pornit spre intrarea principală. Clădirea era impozantă într-un chip anonim.

În afara uşilor de sticlă ale intrării, dincolo de care a zărit un hol de recepţie plin de plante tropicale, toate ferestrele erau mate, nu se putea desluşi prin ele.

Recepţionerul era un tânăr cu ochi pungiţi, frunte înaltă şi părul dat cu gel. A privit-o fără urmă de zâmbet.

— Am venit să-l văd pe Sunny Wadia, a zis ea.

— Doamnă, aveţi o întâlnire stabilită?

— Sunt aşteptată.

— Fără întâlnire stabilită nu îl puteţi vedea.

— Am întâlnire. Am vorbit la telefon cu cineva.

— Cu cine ati vorbit?

— Cu domnul Sengupta. Mi-a spus că Sunny vrea să mă vadă azi.

— Nu-l cunosc pe domnul Sengupta.

Chiar atunci a sunat telefonul de la recepţie. Tânărul a ridicat receptorul, l-a dus la ureche. A ridicat privirea spre ea.

— Domnişoară Kapur?

— Da.

A lăsat jos receptorul şi a întins un braţ.

— Luaţi loc, vă rog. Domnul Wadia vi se va alătura când are un moment liber.

Neda a traversat holul spre zona de aşteptare. Fusese mobilată precum

salonul unui apartament de lux – simţea mâna lui Sunny aici. Erau fotolii de piele crem, o canapea, o masă joasă de mahon cu tăblie de sticlă, înţesată cu
reviste şi broşuri. întregul spaţiu era traversat de apă prin canale mici, cu arbori şi plante, ca o junglă. S-a aşezat pe un fotoliu. Un băiat a apărut ca din senin cu o tavă pe care se afla un singur pahar cu apă. A întrebat-o dacă vrea ceai sau cafea. O gustare? A luat apa, refuzând altă tratație, şi s-a pus pe aşteptat. Pe un perete lateral era un televizor. A pornit brusc, ca prin minune parcă. Neda s-a rotit cu scaunul ca să se uite. Rula un videoclip promoţional – Sunny, înţolit rigid la costum, se adresa camerei de filmat. În spatele lui, curgând unele peste altele la intervale regulate, imagini cu apartamente de lux.

Filmuletul a durat douăzeci de minute. L-a urmărit de două ori, încruntându-se la aspectul banal al lui Sunny şi la discursul său lipsit de imaginaţie, înainte de a se apropia de pupitrul recepţiei ca să întrebe cât mai avea de aşteptat. Se făcuse aproape 5.30; nu mai putea zăbovi. Bărbatul a dat un telefon.

[7]

— Acum soseşte, a zis la capătul discuţiei. Vă rog, luaţi loc.

S-a întors pe fotoliu.

„Nu închide ochii", şi-a spus. „Doar un minut şi atât".

— Doamnă?

Recepţionerul era aplecat asupra ei. A deschis ochii, s-a ridicat speriată în capul oaselor.

— Sunt trează.

— Doamnă, mă tem că birourile se închid, va trebui să plecaţi.

Afară era întuneric.

— Cât e ceasul?

— Şapte patruzeci şi cinci.

— Glumeşti.

— Nu, doamnă.

— Serios? Unde naiba e Sunny?

începea s-o ia agitaţia.

— Mă tem că domnul Wadia a avut nişte treabă.

— Nu! A sărit de pe scaun, a început să arunce priviri sălbatice împrejur. A căutat din ochi camerele de securitate, a vorbit către ele: E un mare căcat!

— Doamnă, atenţie la limbaj, vă rog.

— Du-te-n pizda mă-tii! S-a uitat către camere. Sunny! Jeg nenorocit!

— Doamnă, mă tem că va trebui să plecaţi.

A chemat, fluturând din mână, doi agenţi de securitate.

Stătea în parcare acum, lângă maşină. Paznicii aşteptau să o vadă plecată. A ridicat privirea spre clădire, încercând să-şi dea seama ce lumini sunt aprinse. Nu era de glumă. Se simţea înspăimântată. Şi-a pescuit mobilul din geantă şi a format numărul celui care o sunase – vocea electronică a anunţat-o că telefonul respectiv era închis. S-a uitat la mobil.

— Jigodie!

A urcat apoi în maşină, a pornit motorul şi a demarat mânioasă, simţindu-se deodată singură cuc.

A intrat pe autostradă, care la acea oră era neluminată şi pustie, tipii cu broşurile, vânzătorii de vise, îşi făcuseră de mult bagajul şi plecaseră. Ştia că n-ar fi trebuit să se afle acolo. Drumurile nu erau sigure. Mai mereu erau atacate maşini. S-a mustrat pentru că fusese aşa de neroadă. A condus înapoi spre Delhi cu ochii larg deschişi, invadată de adrenalină. Absenţa altor automobile o neliniştea.

.

Şi-a dat seama după cincisprezece kilometri că în spate, cam la cinci sute

de metri de ea, se aţinea un vehicul cu faza lungă pornită. A păstrat aceeaşi

viteză, continuând să arunce ocheade în retrovizor. Părea să se ţină la [7] #

distanţă, fie că Neda accelera ori încetinea, prea departe pentru a fi altceva decât o pereche de faruri, prea aproape ca să fie ignorat. Au trecut încă cinci kilometri.

— Lua-te-ar naiba, Sunny.

Până la urmă, aproape de Neda, a intrat pe o porţiune de şosea unde

iluminatul stradal funcţiona. A mărit viteza; alte câteva maşini s-au ivit de

[7] # pe drumuri secundare, au pătruns pe autostradă, viaţa era iarăşi normală. Vedea acum în oglindă sumedenie de faruri, nu le mai putea distinge pe cele care, era sigură, o urmăriseră. S-a simţit idioată. Sunny era o jigodie, atâta tot. Nu?

A decis să traverseze Yamuna mai devreme, pe podul Kalindi Kunj. Când a ajuns pe cealaltă parte şi a intrat în Delhi a năpădit-o o uşurare

imensă. Piatra din stomac dispăruse, era acum uşoară, înviorată. încordarea
pe care o simţise a făcut-o să izbucnească în râs. A decis că-i va mărturisi
lui Dean întreaga tărăşenie, că-i va înşira totul de-a fir a păr, explicându-i
cum ajunsese să se abată atâta de la drumul drept şi jurându-i c-o să-şi
repare greşeala. A intrat pe străzile pustii, cu hale industriale pe ambele
laturi. Uitase de Sunny şi de jocurile lui. A traversat o intersecţie.

... Maşina se rotea dement şi capul i se izbea în cadrul portierei. A simţit
în stomac forţa acceleraţiei gravitaţionale. Urechile îi ţiuiau. Apoi totul s-a
oprit, s-a lăsat liniştea. Nemişcare. A încercat motorul. A simţit sânge
călduţ pe creştet când a dus mâna într-acolo. Unde era, până la urmă? A
încercat motorul, care s-a văicărit şi a păcănit, însă tară să pornească. S-a
uitat în sus, împrejur. Şi-a dat seama că fusese victima unui accident. Era
vag conştientă de prezenţa unui alt automobil, un Esteem poate, cu partea
din faţă făcută zob, la cincisprezece metri mai încolo. Nu mai era nimeni
prin preajmă în zona industrială, într-o noapte de duminică. Trebuia să sune
pe cineva. Pe mama ei. Pe când încerca să-şi aducă aminte cum ajunsese
acolo, a auzit un scrâşnet metalic, voci ridicate şi şi-a dat seama
că 7 # 7 ##
portierele celeilalte maşini se deschiseseră şi că ocupanţii se chinuiau să coboare. Doi bărbaţi tineri de pe locurile din faţă, un tip mai în vârstă, îndesat, din spate. S-au clătinat, zdruncinaţi, apoi s-au întors să se uite în
direcţia ei. Într-un final s-au uitat unii la alţii.

„Ei m-au lovit", şi-a spus Neda. „Ei m-au lovit". Bărbaţii au început să traverseze intersecţia către ea. Şi-a dat seama că unul avea în mână o vergea de metal.

A încercat iarăşi să pornească răsucind frenetic cheia, implorându-şi micul automobil să o ducă departe, însă motorul a

refuzat.

Bărbaţii se apropiau, ferindu-şi ochii cu palma de lumina farurilor ei. A învârtit iarăşi şi iarăşi cheia în contact, fără să bage în seamă sângele care-i picura de pe frunte. Indivizii, ajunşi la câţiva metri de botul maşinii ei, păreau acum să ezite. Poate nu desluşeau cine e înăuntru.

Şi-a lăsat palma peste claxon.

A încuiat portierele.

Însă tipii păreau să fi ajuns la o concluzie.

Au înaintat spre ea.

Se strângeau în jurul maşinii, înconjurând-o, uitându-se înăuntru.

— îmi pare rău, a bâiguit Neda.

Cel cu vergeaua de metal s-a holbat la ea.

— îmi pare rău, a repetat tânăra femeie. îmi pare rău. Bărbatul cu vergeaua a abătut-o peste capotă.

— Vezi ce-ai făcut!

— îmi pare rău, a scâncit ea, încercând iarăşi să pornească motorul.

— Ştoarfo! Crezi că poţi fugi aşa?

— Vă rog, îmi pare rău, a zis ea, încercând din nou să dezmorţească maşina. N-am niciun ban.

— Dă-te jos!

— Sunt jurnalistă!

Nu putea găsi o replică mai absurdă.

Cel cu vergeaua s-a pus pe hohotit. Râsul s-a întins printre bărbaţi. Unul dintre ei a pornit înapoi spre maşina lor.

— Ne-ai lovit, a spus cel cu vergeaua. Trebuie să plăteşti.

— Vă trimit bani, a zis ea. Vă rog, doar lăsaţi-mă să-mi văd de drum.

— Trebuie să plăteşti, a repetat individul.

A izbit cu tija groasă peste cadrul portierei. Al treilea bărbat a deschis portbagajul maşinii lor şi a revenit cu o bâtă de crichet. Neda apăsa necontenit pe claxon cu palma, neajutorată, îngrozită. Bărbatul mai vârstnic a dat roată maşinii din cealaltă parte. Era beat sau poate afectat de tamponare. A smucit de uşă, măsurând-o cu priviri libidinoase. Tipul tânăr, cel cu vergeaua, zbiera cu sălbăticie în timp ce Neda îi implora s-o lase în pace. O făcea căţea, târfa. Cel cu bâta de crichet se apropia de maşină. Neda a început să ţipe. Cel cu vergeaua de metal a ridicat braţul...

*

Au fost cu toţii luaţi prin surprindere. O nouă revărsare de lumină, un vehicul derapând, oprindu-se cu scrâşnete, o siluetă păşind grăbită spre ei. Cel cu vergeaua nu era pregătit, subestimase viteza acestui nou-venit care s- a aruncat asupra lui. S-a rotit pe călcâie, a înălţat deasupra capului tija metalică şi, cât ai clipi, a ajuns, făcut ghemotoc, la pământ. Vârstnicul a dat ocol prin faţa maşinilor, cu pumnii ridicaţi, dar nu i-a folosit la nimic, silueta l-a întâmpinat cu o rafală de pumni şi picioare, făcându-l să-şi urmeze prietenul pe beton cu un bufnet. Abia acum a putut Neda să-şi vadă limpede, scăldat în lumina farurilor, salvatorul.

Ajay.

Era Ajay.

între timp, cel cu bâta de crichet îngheţase locului.

Când Ajay a tras un pistol din interiorul jachetei, individul cu bâta de crichet s-a întors şi a rupt-o la fugă.

Ajay a îndreptat arma asupra bărbatului cu vergeaua de metal. I-a aruncat-o din mână cu o lovitură de picior, apoi l-a târât în lumină ca să-l cerceteze amănunţit. Neda aproape că se aştepta să-l vadă pe bătăuşul desprins din Caravaggio, însă nu, era un bărbat oarecare. Ca orice tip de pe stradă. Ajay l-a pocnit în cap cu patul pistolului, după care, stăpânindu-şi furia, s-a întors spre cel vârstnic. Sub privirea Nedei, care tremura din toate încheieturile, individul s-a ridicat în picioare şi a dat înapoi. Ajay a băgat arma în toc.

— Doamna, a zis.

Era iarăşi dragul, credinciosul de Ajay.

— Deschideţi portiera.

Ea a făcut întocmai. A descuiat, a deschis, Ajay a luat-o de braţ, a ajutat-
o cătinel să iasă. Neda s-a lăsat susţinută, condusă către SUV.

#[7]
*

A rămas ca trăsnită pe bancheta din spate cât s-a întors el la maşina ei şi a împins-o pe marginea drumului. I-a adus apoi lucrurile, a şters scaunele, a stins luminile, a blocat portierele. A revenit la SUV, a urcat şi a luat-o din loc. Ea nu a făcut decât să-l privească. Nu-i venea niciun cuvânt în minte. Ajay îi făcuse să sufere pe oamenii aceia, însă chipul îi părea netulburat.

— Ce s-a întâmplat acolo?

El nu a răspuns.

— Ajay, a insistat ea.

Numele lui, desprins de pe buzele ei, a părut că îl face să tresară.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu stiu, a zis el.

#[7]

— Aveau de gând să-mi facă rău.

— Nu i-as fi lăsat.

— îmi trebuie maşina mea.

— Nicio grijă, doamna.

A părut să-şi amintească brusc de ceva şi a format un număr. A început să vorbească la telefon cu voce potolită.

— E Sunny?

Ajay a rostit ceva cu glas domol.

— Sunny e? a ţipat ea. Dă-mi telefonul.

A încercat să i-l înhate, însă el a terminat conversaţia şi a închis.

7 # # .

A dus-o cu maşina o distanţă scurtă, în Sarita Vihar. A pătruns cu SUV-

ul pe o alee îngustă, pe lângă nişte agenţii de voiaj cu obloanele trase şi

mici depozite. O singură lumină licărea, în faţa unei vitrine de sticlă cu un

semn pictat, estompat: Hotel Ottoman. A oprit, s-a dat jos, a dat fuga la

portiera ei şi, ţinând-o de umăr, a călăuzit-o pe după SUV şi către intrarea

în hotel. Lumina albă, strălucitoare era stridentă şi crudă. Exista şi un lift,

7 # # 7

iar Ajay a apăsat butonul să îl cheme, în vreme ce recepţionerul întreba pe un ton iritat ce se petrece. Ajay a scos clipsul cu bani, a tras din el o mână de bancnote şi le-a pus pe tăblie, amuţindu-l pe recepţioner, apoi a zis ceva inaudibil înainte să se întoarcă la ea.

În vreme ce urcau cu ascensorul, Neda şi-a adunat întregul curaj.

— E aici?

— Da, a zis Ajay.

Şi ea n-a mai ştiut ce să spună.

Ascensorul s-a deschis către un coridor tară geamuri, cu tapet de nuanţa smaraldului şi o podea murdară de marmură. La a treia cameră pe dreapta, numărul 406, Ajay a bătut de trei ori la intervale egale, codat. Ea a simţit că o potopeşte furia şi a început să izbească în uşă cu pumnul. O altă uşă de pe culoar s-a deschis brusc, iar un burtos în maiou şi izmene s-a oprit în cadru să-şi scarpine urechea şi să caşte gura. O secundă mai târziu s-a smucit şi uşa camerei 406, lăsându-l vederii pe Sunny, cu chipul măcinat de griji, buhăit, cu hainele în dezordine. A aruncat o privire pe coridor, la bărbatul proptit în uşă. S-a uitat la Ajay.

— Ocupă-te de el.

A înhăţat-o apoi de încheietură pe Neda, a tras-o înăuntru şi a închis cu zgomot uşa.

Ea aproape că s-a prăbuşit pe podea.

— Hei! Ce căcat?!

Odaia era mică, înghesuită. Luminile fluorescente o înzestrau cu un

halou bolnăvicios. Neda văzu patul de o persoană cu perne în formă de inimă şi o cuvertură sintetică cu franjuri de dantelă, având alături noptiera pe care erau un termos cu apă, un pachet de ţigări, un păhăruţ şi o sticlă de plastic cu alcool ieftin. Cocoţată pe perete, huruia o unitate decrepită de aer condiţionat. S-a ridicat îndată, gata să-l înfrunte, însă i-a văzut chipul. Cât de pământiu şi de jalnic, cât de diminuat părea. Sunny a apucat-o de braţe.

— Ce s-a întâmplat?

Un fel nou de frică s-a strecurat între furia şi tulburarea pe care le simţea deja.

— Au încercat să mă omoare. Câteva clipe a rămas aşa, cu spinarea ţeapănă şi mintea prinsă în amintirea violenţei. Numai că Ajay... i-a bătut măr, a izbutit să adauge. Dumnezeule, i-a aranjat *bine* de tot. S-a încruntat şi a ridicat privirea, încă zdruncinată de uluire. Dar ce căuta el acolo?

— Tu vorbeşti serios?

Tonul lui neîncrezător a făcut-o să revină în prezent, în cameră. S-a tras din strânsoare şi a început să străbată înainte şi înapoi odaia.

— Da, vorbesc serios. Ce căuta el acolo, ce cauţi tu *aici, pe* unde pizda mă-sii ai umblat!? Ce CĂCAT se întâmplă? Am venit să te văd. Tu m-ai sunat! A îngheţat, şi-a dus mâinile la cap. Nu m-ai sunat. N-ai fost tu, aşa- i? Doamne sfinte, sunt o tâmpită!

— Cine ţi-a dat telefon?

— Dar să te ia naiba, Sunny! Ai dispărut. Te-ai evaporat din viaţa mea.

El a dat să se apropie, a încercat s-o împingă într-un ungher.

— E foarte important să-mi răspunzi. Cine te-a sunat? Neda începuse să tremure.

— Vreau acasă.

— Şi după aia?

— După aia nimic, uită că te-am cunoscut. Pe bune!

— Nu poţi să te duci acasă şi gata.

— Mă duc unde am chef!

— Trebuie să-mi spui cine te-a sunat.

— NU ŞTIU! Bine? NU *ŞTIU.* Sunt o tâmpită *mare de tot.* Care-i *problema* cu mine?

În ochi au început să i se adune lacrimi. Adrenalina se ducea, şocul se

apropia cu repeziciune. Îi trebuia ceva de la el, însă el nu avea nimic de dat, nu asa.

i

— Să nu mă atingi, a şoptit şi, alunecând pe lângă el, s-a aşezat pe marginea patului.

A luat o ţigară de pe noptieră, a aprins-o cu mâini tremurânde. Fumatul a calmat-o. A examinat sticla de băutură, a ridicat-o în lumină.

— Dar ştiu că trăieşti pe picior mare.

Nemişcat, Sunny o ţintuia cu privirea din celălalt capăt al camerei.

— Cineva te-a sunat. Ce ţi-a spus?

Ea a deschis sticla, a luat un gât de tărie şi s-a cutremurat de la asprimea ei, apoi a închis ochii.

— A zis că vrei să ne vedem.

— De ce?

— De unde, *futu-i,* să ştiu? Fiindcă îţi *pasă* de mine? Neda a scrâşnit frustrată din dinţi. *Nu* stiu. Nu erai acolo. S-a făcut târziu. M-am întors.

Sunny, cine erau nemernicii ăia care m-au atacat?

— Habar nu am, nişte indivizi oarecare.

— Hai, pe bune? Erau nişte indivizi oarecare, iar Ajay s-a nimerit să treacă pe-acolo şi tu s-a nimerit să fii aici, în hotelul ăsta. Aşa? Ar trebui să cred toate astea? Dă-o în mă-sa. Aveau de gând să mă *omoare.* Ba şi mai rău.

— N-avea nimeni de gând să te omoare.

— Du-te naibii!

— Să te sperie, asta, poate.

— *Poate?* Păi, ştii ce? M-am speriat, a zis Neda şi a tras o gură bună de aer. Doamne, Ajay a fost aşa de... Brusc, s-a încruntat. Dacă nu tu m-ai sunat, atunci de ce mă urmărea?

— Fiindcă ai fost la sediu! Am oameni acolo. Au zis că ai venit la birou. L-am trimis pe Ajay să te ţină sub observaţie.

— Du-te dracului, Sunny!

S-au ciorovăit un timp, repetându-şi argumentele, fiecare oferind câte o versiune a unei poveşti care nu avea noimă. Ea venise acolo fiindcă fusese chemată. Ajay o urmărise fiindcă venise acolo. Nu avea de gând să sufle o vorbă despre faptul că-i spionase reşedinţa, că fusese văzută de acelaşi bătăuş pe care-l întâlnise la parcelele de strămutare. Asta refuza să destăinuie. Cu încetul însă, o explicaţie a început să i se contureze în minte. Se luau de ea, îi trimiteau un avertisment ori poate că încercau să scape de

ea cu totul. Se gândea la derbedeii care îi înconjuraseră maşina, la chipurile lor însetate de sânge. Mintea i se afunda în groaznice scenarii posibile. S-a văzut târâtă pe şosea, ţipând neajutorată, pierdută, ştiind că-şi băgase prea mult nasul unde nu-i fierbea oala. Iar Sunny ce tot învârtea în hotelul acela sordid? Aici era altă poveste.

— Pe bune acuma, Sunny. Pe unde căcat ai fost? Ultima oară te-am văzut când te-a împins taică-tău în piscină. Un coşmar, nu alta. Coşmar adevărat. Şi m-ai lăsat cu ochii în soare.

Acum el se aşezase pe marginea patului. Îi vedea profilul.

— N-am avut încotro.

— Puteai să dai şi tu un telefon.

— Nu înţelegi.

— Ba cred că da. Îi înţeleg pe ei, te înţeleg şi pe tine.

— N-am vrut să te pun în pericol.

Ea a pufnit într-un râs amar.

— Dacă sunt în pericol e din cauză că am pornit să te caut.

El s-a întors cu fata către ea.

— S-a dus totul dracului.

— Asa? Şi a cui e vina?

— A mea, a zis el.

— Doamne, ce distrus esti!

— Şi de ce? N-ar fi trebuit să dau în presă anunţul ăla. Am fost slab.

— Ba ai fost uman, a ripostat ea. Dar na... poate nu trebuia s-o faci. Poate o groază de chestii n-ar fi trebuit să le facem, a zis clătinând încetişor din cap. A ieşit aşa un tărăboi... Nu vreau violenţa asta. Nu vreau să fiu implicată. Vreau numai...

— Mi-e dor de tine, a spus el.

— Hai, plimbă ursul.

— Chiar îmi e.

A întins braţul spre ea.

Neda i-a luat mâna.

— Chiar că arăţi rău, rău de tot, a zis. Şi ce faci aici, până la urmă?

— Nu stiu. Dă-mi să beau ceva.

I-a întins sticla, Sunny a luat un gât, ea s-a întins pe pat, el s-a aşternut alături şi au rămas aşa, pe spate, uitându-se amândoi în tavan.

— Sunny, ce ţi-a făcut la vilă, în piscină… aia nu-i normal. Taţii n-ar trebui să le facă asta fiilor.

— Trăieşti în altă lume.

— Poate. Sau poate nu mai trăiesc acolo.

El i-a zâmbit cu milă şi întristare.

— Bazinul a fost doar începutul. După ce am pus să apară anunţul ăla s-a aruncat pe mine cu ghearele şi cu dinţii. Şi-a trimis oamenii în apartamentul meu şi au distrus totul. L-au făcut zob, iar el a venit, a stat şi s-a uitat. Mi-a luat telefoanele, laptopul. Mi-a închis afacerile. Mi-a luat cârdurile. M-a pus în lesă. A zis: „Niciodată să nu ne mai expui în felul ăsta numele şi fetele”.

— De ce crezi c-a făcut asta?

Sunny a rămas tăcut vreme lungă, fără să răspundă. Ea s-a răsucit să-l privească.

— Am văzut ceva, Sunny. Am descoperit ceva.

— Ce tot vorbeşti?

— Demolările, strămutările astea. Căminele le sunt distruse, pământul le este luat, sunt trimişi la periferiile oraşului, printre bălării şi ţânţari, pe lângă gropi de gunoi, fără nimic, fără speranţe, fără viitor. Şi asta nu-i tot. Sunt acolo tipi care îi aşteaptă, bandiţi, oameni fioroşi, care îi obligă să-şi vândă până şi loturile alea mici de teren nefolositor pe o mână de rupii. Terenul oferit după evacuările forţate e cumpărat pe nimic de dezvoltatori.

— Şi ce dacă?

— Am fost pe acolo, am vorbit cu oamenii într-un loc din ăsta. Nişte gorile m-au ameninţat. Pe unul n-o să-l uit în veci. Caravaggio, aşa îi zic eu. Are o mutră de înger grotesc. L-am văzut acolo, la parcele, apoi altundeva. Şi el m-a văzut pe mine.

— Unde?

— Unde crezi?

Sunny nu voia să o spună el însuşi.

— Ieşea din reşedinţa voastră. Lucrează pentru familia ta. M-a văzut şi el, apoi am primit telefonul ăla, să mă întâlnesc cu tine.

— Nu, a gemut el scuturând din cap.

— Cum adică nu? E aşa greu de crezut? Familia ta e violenţă. Viaţa ta e violentă. Sunteti oameni violenţi.

— Nu.

Pe ea a umflat-o râsul, atât era de absurd.

— Şi acum m-au luat pe mine la ochi. M-au luat la ochi fiindcă-şi închipuie că i-am luat eu la ochi. Dar n-am făcut decât să mă împiedic de tărăşenie căutându-te pe tine.

Sunny nu mai avea nimic de spus. Ce-ar fi putut, oricum, să mai adauge? Acesta era adevărul şi o ştiau amândoi.

Neda a închis ochii şi a adormit încă dinainte să se vadă prăvălindu-se în beznă.

Au trezit-o trei ciocănituri zgomotoase în uşă.

A presupus că nu pusese geană pe geană decât vreo câteva minute.

Era pe cale să deschidă gura, să spună ceva. L-a văzut însă pe Sunny cu un deget la buze şi un revolver în mână.

A rezistat impulsului de a ţipa. Sunny s-a furişat mai aproape de uşă.

— Domnu', s-a auzit de cealaltă parte vocea lui Ajay.

Prin cameră s-a răspândit uşurarea.

Sunny a coborât arma, a deschis cu un scârţâit uşa.

— Domnu', a rostit Ajay, cu maşina s-a rezolvat.

— Bine, a răspuns Sunny. Aşteaptă la parter.

Pe când îşi aduna lucrurile în vreme ce Sunny o urmărea mut cu privirea, şi-a dat seama că dormise mai bine de trei ceasuri. Când a fost gata să plece, Sunny s-a agăţat de braţul ei.

— Ce-i?

— Nu poţi vorbi cu nimeni despre asta.

Ea a ezitat, a stat să chibzuiască.

— Păi, cui să-i spun?

— Tipului cu care lucrezi.

— Crezi că vreau ca el să afle aşa ceva? Nici n-aş şti de unde să încep. Dar să ştii că, oricum ar fi, se aţine pe urmele tale.

— Nu poate face nimic.

— Mda, probabil că aşa-i. Dar tu ai putea să faci ceva, ştii? Să te distanţezi pur şi simplu.

— Asa ceva nu e realist.

— Sunny, orice visuri ai avea tu, taică-tău o să ţi le facă praf şi-o să te

— facă praf şi pe tine. Vrei să transformi Delhi, vrei să faci o metropolă nouă, frumoasă, vrei să te lauzi cu ea lumii întregi. Dar el ce vrea?

El nu a răspuns.

— Sunny, a insistat Neda, e un om şi el, nu un zeu. Dacă rămâi cu el, n-o să fiu aici cu tine. Tot ce ai de făcut e să te desprinzi.

— Nu pot. Ar fi sinucidere.

Ajay o aştepta jos. A întors capul de îndată ce Neda a ieşit din lift.

— Aşteptaţi, a zis. Aduc maşina.

Ajay conducea cu precizie imensă. I-a urmărit mâinile pe volan, degetele cu monturi însângerate, umflate. S-a întrebat la ce se gândea el. Mai important însă era să-şi pună în ordine povestea. Maşina îi făcuse pană. O luaseră nişte prieteni din stradă. Probabil că părinţii ei nici n-aveau să
întrebe măcar. Aşa le era felul. Însă, pe măsură ce se apropia de casă, se simţea parcă tot mai speriată.

— Ajay, a zis.

— Da, doamna.

— Mulţumesc.

— Doamna, maşina dumneavoastră va fi gata mâine.

În faţa casei, Ajay s-a întors spre ea.

— Doamna, a zis în vreme ce motorul huruia uşor.

— Da?

— E om bun.

Asta i-a frânt Nedei inima.

— Şi dumneavoastră la fel.

În clipa următoare, Ajay şi-a ferit ochii.

Ea a coborât, a închis portiera în urmă. El a petrecut-o cu privirea până ce a intrat în locuinţă, apoi a demarat.

3.

Maşina i-a fost returnată, după cum i se promisese, a doua zi, câteva ore după ce ea luase taxiul lui Sardar-ji ca să se ducă la lucru. Reparaţiile şi vopsitul erau finalizate complet. Nu se vedea nicio zgârietură. A adus-o un mecanic deşirat şi voios, cu salopetă albastră şi moţ de brahman; un băiat

care se ţinuse după el pe un scuter l-a luat după aceea pe şa. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

*

A răsfoit febril ziarele căutând vreun articol despre un accident prin Jamia, Shaheen Bagh sau Kalindi Kunj. Nimic. Nicio tamponare. Niciun rănit. Niciun mort. Totul şters. Totul netezit. De parcă nimic rău nu s-ar fi întâmplat.

A continuat să aştepte oribila surpriză. Nu ştia care avea să fie aceea. O vizită a poliţailor. O vizită de la un interlop. Un apel telefonic exact ca în filme: „Stiu ce-ai făcut. Stiu ce-ai făcut. Ne întâlnim aici. Să aduci banii. Ciripeşte, şi eşti moartă". Aştepta disperată veşti de la Sunny. Să-l vadă pe Ajay. Numai că nu se întâmpla nimic. L-a evitat pe Dean în acea primă zi la redacţie. El, din fericire, era prea ocupat ca să-i acorde atenţie.

Însă urma să-i spună, nu-i aşa?

Nu avea decât să se îndrepte spre biroul lui şi să bată la uşă, să intre, să tragă uşa după ea, să ia loc şi să înceapă cu explicaţiile.

Dar ce-ar fi zis, în cazul ăsta?

Fusese un accident?

încercaseră s-o bage în sperieţi?

Deocamdată habar nu avea.

Când a încercat să adoarmă, a izbutit doar să-şi deruleze iarăşi totul în

7 # #

cap. Telefonul care o scosese din casă. Condusul în culmea agitaţiei înapoi spre Delhi. Izbitura subită a metalului, confuzia rotitoare, farurile în ochi,

bărbaţii strângându-se ameninţători. îşi tot găsea scuze să ia taxiul până la slujbă. Ricşe de colo-colo prin oraş. Maşina şi-a lăsat-o lângă casă, parcată

la umbra banianului din parc. încă nu i-a împărtăşit nimic lui Dean.

*

„Apropo", avea Dean să-i scrie într-un e-mail trimis patru zile după aceea. „Povestea asta fericită s-ar putea să te înveselească". Vorbele îi erau

îndoite cu ironie. Îi trimitea un link la un articol din *Times.* Era un reportaj de teren: „Strângând cioburile: o familie face faţă doliului". Părinţii copiilor morţi fuseseră până la urmă găsiţi în satul lor natal, nu departe de Kanpur. Acolo erau, Devi şi Rajkumar, trişti, dar plini de nădejde, lăsând trecutul în urmă. Devi rămăsese iarăşi însărcinată. Rajkumar folosise banii din

compensaţia primită de la Fundaţia Wadia ca să cumpere un teren agricol, îsi construiseră acolo şi o cabană. Ceva bun iesise la suprafaţă din toată
tragedia, nota autorul articolului. Rajkumar spera ca într-o bună zi fiul său să studieze la Delhi şi să vorbească engleza şi să locuiască într-o casă de barosan. Zicea că Delhi e pentru oamenii moderni, că progresul e necesar şi că acum Dumnezeu le poartă de grijă.

— Enigmă rezolvată, i-a răspuns.

Se derula rutina obişnuită. Neda era recunoscătoare pentru monotonia tară complicaţii a acestor subiecte mărunte. Evita, dacă putea, sud-estul oraşului. Evita să iasă noaptea târziu singură cu maşina. Chiar şi după ce făcuse pace cu automobilul, se simţea agitată când trebuia să conducă după lăsarea întunericului. I se părea că e urmărită. A început să-şi imagineze că de Ajay era vorba. O urmărea pretutindeni. Avea s-o protejeze. Asta o îmbărbăta. Alinarea însă nu dura niciodată prea mult. Mintea începea să-i cearnă vechile întrebări.

Vedea câteodată în vis lumina orbitoare a farurilor şi simţea violenta lui
Ajay. Într-o dimineaţă, şi-a adunat întregul curaj ca să meargă până la
colonia de strămutare şi a descoperit-o înconjurată de un gard de sârmă, cu
panouri care avertizau: PROPRIETATE PRIVATĂ.

Iarna se lăsa peste Delhi. Hainele de lână erau scoase de prin şifoniere şi cufere de metal. Dimineţi zgribulite şi pâcloase se iveau odată cu discul palid al soarelui, cerul devenind apoi albastru, nemărginit. Lodhi Garden s-a umplut de plimbăreţi viguroşi, păşind energic, în vreme ce pe străzi oamenii fără adăpost aprindeau focuri în recipiente de metal, ghemuiţi pe marginea drumului. Lumea se bulucea în centrul istoric ca să mănânce dimineaţa tocană *nihari.* Se apropia Diwali, cu şiragurile sale de lumină aurie. Delhi izbucnea într-o frenezie de cumpărături şi înfulecat. Dean nu i se mai confesa. Sunny nu era acolo. Şi-a petrecut sărbătoarea cu părinţii, aprinzând *dias* prin casă, aducând mici ofrande, privind cum scapără steluţe copiii în parcul de peste stradă, urcând pe terasă şi uitându-se la artificiile de prin oraş. Temperaturile au scăzut drastic, frigul s-a insinuat prin case, s- a oploşit acolo şi n-a mai vrut să plece. Neda începea să se gândească la evadare. Inima îi era îndurerată şi mânioasă, o învolburare în adânc. S-a

interesat de cursul TEFL de la British Council. Să predea engleza în

Japonia. Un prieten o făcuse şi nu se mai întorsese.

Crăciunul. Decoraţiuni cu Moşi de sezon în Connaught Place. Ode înălţate consumului. Religiozitate în gura mare. S-a dus cu părinţii la slujba de miezul nopţii de la biserica St. James. O tradiţie laică de familie – frecventau locul an de an. Tustrei pe bănci, fără să priceapă întru totul ce se petrece. A închis ochii şi a rostit o rugăciune. I s-a părut că-l zăreşte în congregaţie pe Ajay, ceva mai în faţă, şi el rugându-se. Însă când s-a făcut vremea împărtăşaniei şi-a dat seama că era un necunoscut.

Searbădul ianuarie. Oraşul sugrumat de smog. Temperaturile coborând, în unele nopţi, până aproape de zero. Primul articol al anului: un material despre lipsa unor adăposturi adecvate pentru oamenii străzii, o mafie organizată a păturilor. O mafie pentru orice. De la redacţie se ducea la cursul TEFL. La Sunny renunţase. Renunţase şi la ea însăşi. Ştia că e prea târziu. La Dean nu voia să apeleze. Nu-i rămânea decât planul de a pleca şi de a nu se mai întoarce vreodată.

4.

Într-o dimineaţă, în ultima zi a lunii ianuarie din 2004, l-a invitat pe Dean să ia prânzul la China Fare. Voia să-i dea vestea: intenţiona să-şi anunţe, chiar în acea după-amiază, plecarea de la ziar. El s-a arătat de acord să se vadă acolo, anunţând totuşi că era posibil să întârzie niţel, întrucât avea multe pe cap de dimineaţă. Neda a trândăvit la masa de lucru, în vreme ce biroul lui rămânea zăvorât. S-a dus devreme în Khan Market şi s-a fâtâit prin magazine, printre ceilalţi muşterii înfofoliţi în şaluri şi pulovere. Nu era sigură că vrea să mărturisească. Nu ştia ce avea să spună în momentul în care ajungea faţă în faţă cu el dacă Dean nu-i oferea, dinspre partea lui, vreun indiciu. Ştia doar că pentru ea, una, se terminase. La ora unu a ocupat o masă în China Fare şi l-a aşteptat. A mâncat rulouri de primăvară şi a băut ceai verde.

*

Şi-a dat seama, de cum l-a văzut intrând, că ceva nu era în regulă. Dean s-a aşezat la masă şi a strâns între degete marginea tăbliei de parcă ar fi fost muchia unei creste. Nici măcar nu se uita la ea. Părea să-l preocupe doar

respiratul. „Ştie”, şi-a zis. „Dar ce? Ştie ce, mai exact?” Nu avea a face. Ea pleca. Dean a ridicat mâinile de pe masă, s-a frecat la ochi pe sub ochelarii cu ramă subţire, şi-a scos ochelarii cu totul, i-a pus pe masă şi şi-a îngropat în palme întreaga faţă. A ridicat într-un târziu privirea, cu ochi sticloşi, pierduţi.

— Tocmai mi-am dat demisia, a spus.

Vorbele acelea nu-şi găseau locul printre lucrurile pe care s-ar fi aşteptat ea să le audă.

— Chiar?

— Sau poate m-au pus pe liber, a zis el cu o încruntătură. Habar n-am.

îşi vorbea acum sieşi: Poate că am sărit înainte să fiu împins.

— Dean...

Şi-a îndreptat ochii spre ea.

— Hai la o bere.

S-au dus la Chonas. El a început să vorbească.

— Ştii, nu, că am început să-l investighez pe Bunty Wadia? Am dezgropat atâta mizerie, că nu ţi-ar veni să crezi. I-am coborât rangul numindu-l unul dintre mafioţii lui Ram Singh. S-ar părea că în cazul de faţă coada dă din câine. Ram Singh, mai degrabă, lucrează pentru el. Vocea i-a căpătat un ton contemplativ. Parcă mai toată lumea lucrează pentru el.

Tăcută, Neda l-a aşteptat să continue.

— Am avut un mentor, a zis în cele din urmă Dean. Un redactor-sef

veteran la unul dintre [7] [#] ziarele de pe-aici. N-o să-i zic numele. Respectat. Un

/V

condei drept la ţintă. Fără compromisuri. II cunoşteam personal de puţin timp, dar corespondasem cu el şi-i citisem editorialele când era mai tânăr; de fapt, el mă învăţase să fiu ziarist, reporter, ba chiar n-ar fi prea de tot să

spun că m-a învăţat să fiu bărbat. În capul meu, cel puţin. Cum e zicala aia? „Dacă te întâlneşti pe drum cu Buddha, ucide-1”?

— Dean. Baţi câmpii.

— Mi-am terminat săptămâna trecută ancheta. E lată rău. Şi, în mă-sa, e total tară rost.

— De ce?

— În noaptea când am terminat, mentorul ăsta al meu m-a sunat. La zece seara. M-a invitat la un mic-dejun cu el, în dimineaţa următoare, la Yellow Brick Road. Nimic ciudat în treaba asta, aşa-i? Doar că prea a venit la

— moment. Mie îmi zumzăia capul de la subiect, cum ţi se întâmplă când ai dat de ceva major, ceva ce-o să facă valuri. Eram prin urmare încântat să mă
văd cu el. Însă nu i-am spus nimic la telefon.

— Şi subiectul care era?

— Stai. Subiectul e ăsta. Am apărut la micul-dejun. Şi l-am văzut acolo,
sorbind din sucul de portocale, cu ceaşca de cafea alături, la una dintre
mesele de lângă fereastră, cea care dă spre peluză şi alee, unde bate soarele.
Se aşezase cu faţa spre interior. M-am pus de cealaltă parte. Fusese bolnav
în anul din urmă, dar se simţea mult mai bine acum. Arăta îngrijit, bronzat.
Era ceva neobişnuit să-l văd bronzat. Am întrebat dacă fusese în vacantă, a # # [7]
zis că nu, doar că înotase o grămadă într-un bazin în aer liber, aşa se
prinsese soarele de el şi-i plăcea, chiar dacă nevastă-sa îl sâcâie tară oprire
în privinţa asta. Numai vorbe bune, politeţuri. „Şi”, mi-a zis, „ce mai e cu
tine?” I-am răspuns că eram pe punctul să-i trimit redactorului-şef un
articol, unul beton.

Dean a sorbit din bere, şi-a dus mâna la frunte.

[7] #

— A dat din cap înţelegător. „Apropo”, a zis, „în privinţa asta… ” Şi-am simţit că mi se strânge stomacul.

— Stia de chestie.

— Ştia de tot, paragrafe, propoziţii, argumentaţia, structura.

— Dar cum?

— Fiindcă îl citise deja. Nu-l arătasem nimănui… dar el îl citise deja.

— *Cum?*

— îmi umblaseră prin computer, a zis azvârlindu-şi în sus braţele. Mi-a zis că nu e profitabil să fac genul ăsta de tărăboi. Nu aduce niciun profit. I- am spus că în nimic din toate astea nu-i pic de profit. Nu profitul e scopul. Atâta lucru ar fi putut să-şi amintească şi el. A zis: „Poate fi”. Profitul *poate* fi scopul. Tipul respectiv, care-mi era ca un tată, pe care mi-l luasem ca model, ale cărui standarde etice mă inspirau, mi-a zis acum că profitul *ar putea fi* scopul. Făcusem, în definitiv, o treabă pe cinste şi

meritam să fiu recompensat pentru asta. Partea interesată ar fi fost dispusă să-mi răscumpere ancheta, fiindcă până la urmă era ancheta lor, iar eu nu făcusem decât munca asiduă de a pune lucrurile cap la cap. Da, ar fi dorit să o cumpere. Şi-a dat seama cât de dezgustat eram. Mi s-a părut că văd un moment de ruşine în ochii lui, însă mi-a zis atât, că lumea s-a schimbat. Că acum jurnalismul e o afacere ca oricare alta. Clătinând din cap,

vorbit mai departe: Distanţa dintre felurile noastre de a gândi nu putea fi străbătută. Distanta dintre omul care mă instruise şi cel care stătea acum
înaintea mea părea incomensurabilă. Era totuşi acelaşi om. Cu aceeaşi soţie. Acelaşi câine pe care-l scotea la aceleaşi plimbări. Aceleaşi obişnuinţe, aceiaşi prieteni, aceleaşi restaurante pe care le frecventa. De fapt, fusese omul ăsta dintotdeauna. Doar că lumea se schimbase. Dar mie nu ăsta mi-e felul. Eu ştiu cine sunt. „Ce-ai păţit?”, i-am spus. A părut să chibzuiască serios la întrebarea mea, de parcă nu i-ar mai fi pus-o până
atunci nimeni, dar n-a răspuns. În loc de asta, a scris o sumă pe un şerveţel, l-a împins spre mine şi a zis: „Uite, oferta clientului”.

— Cât era?

Nu vreau să-i dau greutate repetând-o cu voce tare. Era o sumă obscenă. Am rupt şerveţelul, am lăsat pe masă bucăţile şi am plecat. I-am dus lui Venkatesh materialul în aceeaşi zi. L-a citit. I s-a părut bun. L-a luat la puricat. Erau agitaţi. Dar s-au uitat pe probele mele şi, mda, stătea naibii în picioare. V. a zis că-l publică. Dar m-a avertizat să mă ţin tare. Şi apoi… împungând cu degetul spre tavan, Dean a oftat: Dumnezeu. Omul de la etaj. Directorul publicaţiei. Consiliul de administraţie. Proprietarul. Mi-au călcat în picioare ancheta. Au refuzat să o publice. Aşa sucită cum e treaba, îi sunt totuşi recunoscător *lui* că a venit mai întâi la mine cu zăhărelul. Abia mai apoi a scos băţul la înaintare. În fine, am rămas blocat. Ancheta mi-a fost oprită în dimineaţa asta. M-au trimis în concediu plătit. Aşa că mi-am dat demisia. Ori am fost demis. Stiu doar că sunt liber.

Neda i-a cercetat chipul, încercând să-i citească gândurile.

— Dar ce aveai asa de oribil în materialul ăsta?

A zâmbit straniu, politicos, apoi a băgat mâna în taşca de lângă glezna lui dreaptă şi a aruncat pe tăblia mesei un teanc de foi prinse cu o agrafa de birou.

— Tu să-mi spui.

Ea a început să scaneze paginile, să le numere. S-a oprit la cincisprezece, le-a frunzărit până la final, s-a întors la prima.

A citit cu voce tare titlul.

— „Ascuns la vedere?”

— Nu-i foarte percutant, ştiu. L-am pus de formă, a zis Dean dând peste cap restul de bere. V. urma să-l schimbe.

Cinci mii de cuvinte, ba chiar mai mult. Linie narativă clară: Bunty Wadia era cel mai mare jucător din statul Uttar Pradesh. Era prim-ministru în toate, mai puţin nominal, şi mai mult decât atât. Interesele sale de afaceri se extindeau pe tot cuprinsul statului. Deţinea o participare importantă în afacerile cu băuturi alcoolice angro şi cu amănuntul ale statului. De dragul aparenţelor, îşi derula businessul prin interpuşi, care uneori se prezentau ca rivali în public, însă în final lucrau împreună şi răspundeau în faţa lui. Se numeau pe ei înşişi „sindicatul”.

Neda a citit cu voce tare cuvântul.

— Sindicatul?

— Ştiu, a zis el. Scos direct dintr-un roman poliţist de duzină. Deşi, la drept vorbind, asta şi e de fapt.

A continuat lectura. Nu era vorba doar de vânzări cu toptanul şi la bucată. Nu era doar o integrare verticală – de la trestie-de-zahăr la zahărul brut, apoi la distilerie, distribuţie, comerţ angro şi cu amănuntul, toate înnodate laolaltă, prin întregul stat, toate sutele de milioane de oameni, din creştet până în tălpi –, era un monopol. Erau şi alţi peşti în baltă, fireşte, alţi producători în stat, dar de vreme ce Sindicatul Wadia controla licenţele de vânzare angro şi cu amănuntul, controla şi cine *ajungea* să le vândă clienţilor. Dacă nu plăteai bani frumoşi, peşin, erai marginalizat, împins la dispariţie. La punctele de vânzare, mărcile Sindicatului Wadia, fie ele fabricate local ori aduse din import, aveau întâietate. Dacă voiai o bucăţică – şi mulţi voiau –, trebuia să plăteşti în numerar. Aşadar, pentru orice camion cu spirtoase intrat, o servietă cu bancnote ajungea în cuferele clanului Wadia/Singh. Jumate-jumate. Şi ce putea cineva să facă? Să se ducă la poliţie? La Fisc? Şi aceştia îşi luau tainul. Industria genera miliarde de dolari legali şi alte milioane la negru, păstra totul în ordine şi pe toată lumea plătită.

Şi nu era decât începutul.

Primele două pagini.

O ţinea asa la nesfârşit.

I I i

Avea de-a face cu materiale de construcţii, transporturi, încasări de taxe de autostradă şi infrastructură. Controlul poliţiei şi sistemului judiciar.

La fiecare pas, clanurile Waddia şi Singh luând caimacul de sus, din mijloc, de jos.

Schema cu transporturile era de o simplitate de-a dreptul ticăloasă.

Administraţia statului neglija sistematic şi închidea trasee publice de autobuz viabile şi profitabile doar pentru a acorda licenţe unor operatori privaţi care parcurgeau aceleaşi rute, însă cu un cost considerabil mai mare pentru navetist. Aceşti operatori privaţi păreau la prima vedere competitori, însă, luaţi la bani mărunţi, opt din zece erau intermediari de-ai lui Wadia, în vreme ce restul erau coordonaţi de membri ai familiei extinse a lui Ram Singh.

A citit pe sărite materialul, l-a lăsat la loc pe masă. A luat din nou foile. A mai spicuit câte ceva. A găsit secţiunea în care se relata cum căpătase anvergură Bunty Wadia, iniţial un negustor modest de cereale din Meerut. Cum îi dăduse lui Ram Singh primul impuls în politică. Cum trecuse la producţia de *daru,* băuturi alcoolice, cu ajutorul fratelui mai mare, Vikram. Cum Vikram „Vicky" Wadia devenise braţul armat al familiei în Maharajganj, Uttar Pradesh-ul de Est, apoi membru în adunarea legislativă a statului. Ochii ei au surprins ceva familiar.

— Incidentul de la Kushinagar?

— Mda, a râs el, pe ăsta mi-a luat ceva timp să-l desluşesc. Am obţinut până la urmă totul chiar de la persoana respectivă.

— Persoana?

— Vicky Wadia. Mi-a umplut o mulţime de goluri.

— A stat de vorbă cu tine?

— De unde vine el, articolul ăsta nu-i decât publicitate de mâna întâi. Neda a citit tară grabă paragraful.

— Chiar a făcut treaba asta?

— Aşa cred. Cei care ştiu ce s-a întâmplat sunt cei care au fost de faţă. L-am întrebat pe un fost magistrat districtual dacă e adevărat. I-am povestit ce-mi spusese Vicky. A zis aşa: „Dacă spune Vicky, atunci e adevărat". Nici nu mai contează, până la urmă, dacă e adevărat ori nu, contează dacă lumea crede. Şi ei cred că-i aşa. Cred că el e un soi de zeitate, că practică un soi de magie neagră foarte puternică.

— A ars un om de viu în piaţa de legume?

Un tânăr fusese prins după ce furase colierul de aur al unei gospodine şi, ca să scape, o apucase la fugă cu el prin piaţă. Vicky se plimba pe acolo cu suita lui. II văzuse pe hoţ. II săltase în aer, aşa se zicea, şi-l trântise inconştient la pământ. Îi luase înapoi lanţul de aur. Turnase kerosen pe el.

Aprinsese chibritul. întreaga piaţă văzuse cum, urlând, omul se aruncase

înnebunit peste taraba cu roşii.

— Dă-i înainte, citeşte declaraţia lui.

A citit cuvintele lui Vicky de pe pagină.

— „Era un hoţ, iar hoţii infestau pe atunci districtul şi cineva trebuia să ia apărarea poporului, cineva trebuia să-i facă pe hoţi să priceapă că delictul lor are consecinţe”. Am încheiat citatul. Dumnezeule mare!

— În acelaşi an a fost votat în parlamentul statal. Pe acolo au alt nume pentru el. Himmatgiri.

Ea a lăsat foile pe masă, voia să schimbe subiectul.

— Mă oboseşte numai când citesc.

— Inchipuie-ţi cum mă simt eu.

„Inchipuie-ţi cum se simte Sunny”.

Greutatea acestor oameni, violenţa vieţilor lor. O apăsase zile, săptămâni, luni întregi. De când ţinea minte, dintr-o perioadă care i se părea acum ani, ani lungi, sute de kilometri de şosea neagră. Banii pe care îi consumase, vinul, whiskyul, maşinile cu geamuri fumurii, talpa neagră a pantofului lui Bunty Wadia împingându-l pe Sunny în adâncimea piscinei.

— Tipii ăştia, zicea Dean, sunt eroi pentru oamenii de la care fură *chiar ei,* pentru cei ale căror vieţi le distrug *chiar ei.*

A simţit piciorul.

I-a văzut chipul.

— E ceva pe-aici despre Delhi? a întrebat ea.

Dean a pufnit în râs. Hohotea cu râsul celui înfrânt, cel ajuns la capătul puterilor, nemaiavând nimic de pierdut, fiinţa cu care zeii îşi terminaseră de făcut mendrele.

— Cum să nu fie. Dă la antepenúltima pagină.

L-a privit scrutător, căutând pagina respectivă. Ştia oare?

S-a pregătit pentru impact.

Însă nu apărea nimic în articol despre demolări şi colonii de strămutare ori recuperări de terenuri.

Era despre Sunny.

— Citeşte cu voce tare, a îndemnat-o el.

Şi-a dres glasul:

— „Bunty Wadia nu investeşte în construcţia brandului său. Nu există

— contracte de sponsorizare, panouri cu reclame, interviuri ori evenimente publice; nu are niciun fel de profil public. Nu îşi construieşte atât o imagine a lui, cât o reţea tăcută, invizibilă. Şi totuşi, precum în cazurile atâtor aşa- zişi oameni de seamă, are un punct slab, şi anume propriul său fiu. Tânjitul după dinastie îi face pe asemenea oameni orbi la erorile clare şi vădite erori care apar odată cu imperfecta replicare a naturii”.

A ridicat privirea spre el. Şi-a continuat lectura în gând. Dean argumenta vehement scriind despre ordinea globală neoliberală, despre această zarvă asurzitoare întru transformarea oraşului Delhi. Ajungea apoi la subiect. Avea în posesie o copie a propunerii pregătite de Sunny Wadia şi de un absolvent de la MIT, angajat de-al lui, pentru transformarea luncii râului Yamuna dintr-o pustietate părăginită şi sufocată de mahalale într-o „Destinaţie de anvergură mondială pentru afaceri şi timp liber”. Zugrăvea aceeaşi imagine utopică pe care o văzuse şi ea, conţinând promenade, porturi de agrement, parcuri ale biodiversităţii, centre culturale, heleşteie cu
bărci şi faleze. Îţi lua ochii cu imagini generate pe computer ale unor familii curăţele şi bucuroase, cu pielea în nuanţe deschise, care se desfătau cu cerul albastru şi apele curate ale râului „deposedat de însăşi esenţa lui, de propria-i natură”. Dean făcea proiectul harcea-parcea. „Planurile, potrivit unor surse de încredere, au fost ridiculizate. Sunt considerate nefezabile politic, dar şi nechibzuite din punct de vedere ecologic. După cum a comentat un oficial, «Yamuna este un râu himalayan nesistematizat, aflat pe o câmpie inundabilă, supus presiunii musonilor şi aflat la discreţia capriciilor naturii. Să ne închipuim altceva e o ficţiune şi o nerozie de proporţii»”.

Destul. Suportase destul. Neda a întors pe dos vraful de foi, a scuturat din cap, a pus mâna pe bere.

— Vezi, a zis Dean. Ţi-am spus că Sunny Wadia e un păcălici.

5.

Tocmai de Ziua îndrăgostiţilor, dintre toate din calendar, a apelat-o un număr necunoscut.

A recunoscut imediat vocea lui Sunny.

Suna nespus de distantă, de îndurerată.

L-a aşteptat să vorbească, însă nu făcea decât să răsufle greu la celălalt capăt. Nu era presiunea unei ameninţări, ci a anihilării, a autodistrugerii. Ea, în bucătăria de acasă, pregătea chai. A ieşit cu telefonul în curtea din faţă. Peruşii fâlfâiau iute, aerul era răcoros. Te lua cu frig dacă stăteai în umbră; s-a mutat în soare.

— Ce-i?

— Am nevoie de ajutor.

A clătinat din cap. În ochi i s-au adunat lacrimi.

— N-am cum să te ajut.

— Nu mai rezist.

Glasul îi părea deznădăjduit.

— Nu mai rezişti la ce?

— Stii la ce.

Ea a clipit şi lacrimile i s-au prelins pe obraji.

— Credeam că o să rezolvi cumva.

— Nu pot.

Ei i s-au pleoştit umerii.

— Unde esti?

— În Goa.

— De ce?

— Nu mai rezist. Am nevoie de ajutor.

— Bine. Linisteste-te.

— Ia avionul şi vino.

— Sunny...

— Vino azi. Am nevoie să te văd. Să vorbesc cu tine. Faţă în faţă.

— De ce?

— Nu-ţi pot spune la telefon. Hai, vino. Vino, şi îţi jur că nu-ţi mai cer niciodată nimic.

— Sunny...

— Ce-i?

— Pe bune, acum? Sună a capcană.

— Nu-i asa.

— Mă iei de tâmpită?

— Cumpără-ţi bilet. Trimite datele pe telefonul ăsta. Ajay o să te întâmpine la aeroport. Te implor, numai vino. Vino acum, şi niciodată n-o să te mai deranjez.

S-a făcut cu ou şi cu oţet. A aşteptat un ceas. Apoi şi-a sunat agentul de voiaj şi i-a cerut să-i rezerve un bilet pentru aceeaşi seară. S-a dus la lucru, însă nu avea de făcut nimic presant, articolele ei fuseseră îndosariate şi, de vreme ce îşi dăduse preavizul, nu avea subiecte noi de documentat. Biletul i-a fost trimis după-amiază la redacţie. A transmis un mesaj cu detaliile la numărul de pe care sunase Sunny. Nici măcar nu s-a întors acasă să se schimbe ori să-şi facă bagajul. Şi-a lăsat maşina în parcarea de la slujbă şi a luat un taxi până la aeroport. Pe drum a sunat acasă; a răspuns mama ei.

— Hei, eu sunt. Mă duc până în Bombay, câteva zile. Am un subiect
după care trebuie să umblu. Şi mă văd cu Hari. Mă întorc duminică.

.

Zborul era plin doar pe un sfert. Vreo duzină de oameni de afaceri, un
cuplu de plimbăreţi cu rucsacuri care trăgeau în piept India luând avionul.
S-a ghemuit imediat pe trei scaune, şi-a tras pe ea geaca şi a încercat să
adoarmă. Nu voia să stea pe gânduri. Reuşise de curând să obţină anumite
succese în a nu se gândi la absolut nimic. Era îngrozită la ideea de a-1
vedea. A sperat, în vreme ce aeronava îşi începea coborârea, că Ajay nu va
fi acolo. Era cu putinţă. O şansă exista. Şi apoi? Avea să ia un taxi până la
Vagator, să stea la Jackie’s Day Night, să mănânce curry de crab la Starlight
şi să se întoarcă acasă. Avea să fie capăt de linie.

A sosit pe înserat. Pământul reţinea căldura zilei, molcomită de briza ce sufla dinspre Marea Arabiei. Şi-a tras de pe ea geaca, a atârnat-o pe un braţ, i-a lăsat în urmă pe turiştii care aşteptau la caruselul bagajelor şi a păşit spre zona de la sosiri, cu tipi lăudându-şi hotelurile şi taximetrişti dezmorţiţi la viaţă. Au păşit înainte toţi ca unul la vederea ei, începându-şi poliloghia. „Taxi, doamna”. „Hotel, doamna”. „Veniţi, doamna, pe aici”. S- a oprit în faţa lor, a deschis geanta, şi-a scos pachetul de ţigări, a luat fără grabă una, a aprins-o. A tras adânc în piept şi a suflat fumul în sus, în noapte, să danseze cu moliile şi ţânţarii adunaţi în jurul corpurilor de iluminat.

— Doamna.

Acea voce familiară.

Acel chip.

A călăuzit-o departe de mulţime, la o maşină parcată. Un Maruti roşu ca

al ei. Numere de înmatriculare locale. A spus că era necesar să meargă cu el în faţă, ca poliţia să nu creadă că face taximetrie ilegală. Pe aici trebuiau folosite asemenea şmecherii.

Au înaintat pe lângă un fluviu lat, kilometri după kilometri de palmieri şi capele mici, spălăcite, licărind de luminiţe nocturne, pe lângă câini de pripas lătrând la faruri, dispărând apoi în dumbrăvi. Pe margine de drum erau deschise câteva baruri, bârloguri minuscule de beton destinate consumului, cu usi vechi de lemn şi becuri chioare înăuntru. A coborât [7] # # geamul şi a lăsat aerul dulceag să-i umple plămânii. Sedativ. Nu şi-au vorbit. Ea s-a uitat la mâinile lui pe volan, la pielea cicatrizată de pe încheieturile degetelor. După un timp au intrat pe o şosea aglomerată, au trecut pe lângă un post de poliţie. Traficul se îndesea, şoseaua era prăfuită, ciuruită de gropi şi lentă. Când s-au blocat în urma unui camion, Neda s-a simţit îmboldită să deschidă vorba.

— Ajay?
— Da, doamna.
— E totul în regulă?
— Da, doamna.
— Sunny e OK?
— Da, a răspuns el, tară să pară din cale-afară de sigur.

S-a gândit să insiste pe temă, dar a decis să n-o facă, lăsându-se iarăşi cuprinsă de tăcere, însă curând după aceea el a depăşit camionul, iar acţiunea de accelerare pe şoseaua îngustă a stâmit-o.

— Conduci de parcă ai cunoaşte bine zona.
— Doamna, a răspuns Ajay, am lucrat aici.
— Chiar?
— Da.
— Unde?
— La Arambol.
— Ai fost băiat de local?
— Da.
— înainte de Sunny?
— înainte de domnul Sunny.

Ea şi-a mai aprins o ţigară.

— Te-ai mai întors pe acolo? Să-ţi vezi prietenii?

El a zâmbit sfios, clătinând din cap.
— Doamnă, lucrez.
Iarăşi s-au lăsat pradă liniştii şi au trecut încă un pod.
Imaginea acelui zâmbet i-a rămas imprimată în minte.

Au intrat în capitală, Panjim. Oraş micuţ, colonial. O ducea cu gândul la un basm. Ajay a şofat pe cheiul fluviului, apoi a virat spre interior, ţinându- se pe străzi înguste, cu locuinţe coloniale văruite în galben, acoperişuri largi de ţiglă, balcoane înguste de lemn şi obloane căptuşite cu cochilii de stridii. A şerpuit pe coasta unui deal până la un hotel numit Moara de Vânt, unul dintre acele localuri de trei stele cândva încântătoare, acum căzute în paragină. A oprit lângă intrare, a încuiat maşina şi i-a cerut să-l urmeze.
înăuntrul micii recepţii, un tânăr cu păr cârlionţat, acnee şi o mustaţă mijită strâmb l-a întâmpinat călduros pe Ajay. S-a uitat spre Neda şi i s-a adresat în engleză:
— Sunteti, nu-i asa, musafira noastră. Prietenul dumneavoastră vă
[7] # [7]
aşteaptă, a zis arătând spre ascensor. Sus, pe terasă.
— Doamna, a spus Ajay, eu plec.
Până să-i poată răspunde, se strecurase deja afară.

A luat liftul cel înghesuit şi hodorogit. Dădea pe o terasă deschisă. Scaunele fuseseră strânse, mesele, adunate unele peste altele, luminile,
stinse. Însă Neda a văzut un barman stând în penumbră după tejgheaua barului şi, înaintând, a desluşit silueta aşezată a lui Sunny, cu picioarele pe ghizdul de ciment, uitându-se lung la cerul înnorat, luminat de razele lunii.
S-a apropiat în tăcere de el. Era îmbrăcat într-un tricou vechi de bumbac ce făcea reclamă la o firmă petrolieră, genul pe care-l poţi căpăta în orăşele invadate de hipioţi itineranţi prin Thailanda. I-a văzut umflătura burţii, care-i fusese ascunsă de croiala hainelor. Barba îi crescuse în dezordine. Purta pe cap o şapcă de baseball.
Un scaun gol aştepta alături.
S-a oprit lângă el, şi-a aprins o ţigară, dar nu s-a aşezat.
A privit peste străzile înguste, pietruite, s-a uitat la bătrânele biserici de piatră, la bulevardele mărginite de şirurile palmierilor. Aerul era proaspăt şi mirosea a saramură. Dincolo de oraş, în gura largă şi placidă a fluviului, se legănau traulere. Pe malul depărtat, exuberanţa stridentă a unei încâlceli de

lumini publicitare, flamingi de neon deasupra unui sat de pescari, iradiind cerul.

— Stai jos, a zis el.

— încă nu. Toată ziua am stat.

Sunny i-a oferit paharul pe care-l avea în mână.

Neda l-a privit cu răceală.

— Ce-i acolo?

— Ceai cu gheaţă Long Island.

— Esti în concediu acum?

Sunny a ridicat din umeri.

Neda i-a luat paharul şi a sorbit.

— Rahat, drăcia asta-i tare.

— Mda.

— Beam aşa ceva în facultate, când era *happy hour* la TGIF, eu şi fetele. Atunci le aveam pe fete. Parcă e din altă viaţă.

— Eu n-am mai băut niciodată până acum, a zis el.

— Serios?

— Am trecut direct de la *desi daru* în lanul de trestie la cocktailuri cu martini la Dukes.

— De ce am ajuns în locul ăsta? a vrut ea să ştie.

— Fiindcă sunt un păcălici, a zis el ridicând privirea. Aşa-i?

Materialul nepublicat al lui Dean.

— L-ai citit? l-a întrebat Neda.

— Mda.

— Toată chestia?

A dat din cap că da.

— Poate că tipul tău a avut dreptate.

Ea s-a aşezat.

— Adică… Nu-şi găsea cuvintele. Nu cred!

Sunny i-a luat înapoi paharul, l-a dat pe gât.

Era pe cale să se îmbete praştie.

Voia şi ea să atingă starea aceea.

— Măcar, a continuat, acum ştiu ce-a făcut unchiul tău în Kushinagar. A ridicat din sprâncene: Politică locală, aşa-i?

— Îl iubeam mult de tot. Mereu avea poveşti bune.

Sunny a lăsat să-i scape un oftat prelung, a dat să mai spună ceva, dar s-a

abţinut.
— Ce-i?
— Nu stiu.
— Nu, a insistat ea cu blândeţe, ce voiai să spui?
Însă el nu voia s-o apuce pe acea cale.
— Al naibii chutiya Dean, ar fi trebuit să ia banii, a zis. Buzele ei s-au strâmbat într-un surâs lipsit de veselie.
— Nu i-ar fi luat în veci.
Sunny nu şi-a putut ascunde iritarea.
— O sută de milioane de rupii era mai mult decât suficient.
— „Drăcie. O sută de milioane. Destul cât să-ţi cumperi o viaţă nouă- noută” Tatăl tău i-a distrus cariera, a spus Neda. Pricepi asta?
— Face parte din joc. Ştia ce riscă.
— Tu te auzi măcar? Ştii cât de ticălos pari acum? Pe bune, Sunny. De ce sunt aici? Pentru ce m-ai adus încoace?
— Ca să-ţi spun că am terminat-o.
— Cu ce?
— Cu toate alea.
— Mai precis, Sunny. Fii precis.
— Tu mi-ai spus. Că nu sunt obligat să suport. Că aş putea să mă distanţez, pur şi simplu.
— Asa-i...
— Şi uite că mă distanţez.
— De?
— De el, de banii lui, de presiunea lui pe capul meu, de violenţa lui, de felul în care face el lucrurile. Visurile mele, oricum, sunt de tot căcatul. Ai văzut ce-a zis despre mine ziaristul tău. Am obosit. Sunt blocat între rahaturile pe care le face taică-meu şi chestiile pe care nu le pot eu face.
— Şi ce ai de gând?
Sunny a strâns pleoapele.
— Sunt obosit. O să-ţi spun totul. Mâine. Am aici o cameră pentru noi, pe seara asta. Trebuie să plecăm la prima oră.
— De ce?
— Ne ducem undeva. Un loc unde să pot vorbi. Unde n-o să ne găsească nimeni. Atunci o să-ţi spun totul.

Camera de la etajul al patrulea era plăcută într-un fel spălăcit şi umed, înţesată cu mobilier şi accesorii învechite, portugheze. Neda a făcut duş în lumina albă a băii, lăsându-l pe el să fumeze pe balcon. Avea întrebări. Puzderie. Abia aştepta să-l audă vorbind, însă la întoarcere l-a găsit întins pe pat cu faţa în jos, adormit deja, cu pantofii încă în picioare. A presupus că-şi drămuise toată energia pentru sosirea ei, pentru veste, iar acum, că o transmisese, se prăbuşise. I-a scos pantofii şi şosetele, a stins luminile, şi-a lepădat prosopul şi s-a întins lângă el, acoperindu-se bine cu pătura. Oraşul licărea în lumina becurilor stradale. Afară se lăsase o linişte aproape totală. Câte un lătrat de câine, câte un zumzet de scuter pe şosea. Sunny s-a foit. Fără să deschidă ochii, a îngăimat:

— E ziua mea poimâine, pe şaisprezece.

Când Neda a deschis iarăşi ochii, se făcuse cinci jumătate dimineaţa şi el se dăduse jos din pat, fierbea apă într-un ceainic mic, la lumina slabă a veiozei, şi turna pliculeţe cu cafea instant în cănile ciobite de pe noptieră.

— Ce se petrece?

La început nu şi-a amintit unde se află, ce caută Sunny în odaia ei.

— Plecăm în jumătate de oră.

— Nu, a făcut ea trăgând de pătură, vreau să dorm.

El a turnat apă fierbinte, a adăugat un pliculeţ de zahăr, a amestecat conţinutul şi i-a pus o ceaşcă sub nas.

— Trezirea.

Avea pe masă un aparat de fotografiat Polaroid. I-a făcut o poză, cu bliţ.

— E frig, a îngăimat ea. Vreau să dorm.

L-a privit cum flutură cadrul foto.

— Pun pariu că arăt hidos.

El şi-a adăugat o duşcă de Old Monk în cafea.

— Hei! Toarnă-mi şi mie.

.

Aproape că se putea preface că totul decurgea firesc. La ora şase erau jos deja. Dimineaţa sporea pe cer – tente de chihlimbar prin liliachiu, contururi repede mişcătoare ale norilor. Sunny i-a înmânat recepţionerului cheia, a plătit nota.

Afară, pe stradă, aştepta Ajay, oprit lângă un Royal Enfield Bullet 500,

cu geaca ei sub braţ, alături de un şal albastru gros şi o cască. Ea şi-a pus geaca, s-a înfăşurat în şal. Casca a ajuns la Sunny. Cheile erau în contact. Sunny s-a urcat în şa, a verificat aprinderea, a pornit motorul.

— Urcă.

Neda s-a suit în spate.

Sunny s-a întors către Ajay şi a strigat, acoperind huruitul:

— Două zile. Ne întoarcem în două zile. Te sun eu. Dacă întreabă cineva de mine, ştii ce ai de spus.

Au spintecat oraşul pe aleile înguste, la revărsat de zori, pe lângă locuinţe adormite şi pisici care ţâşneau de-a latul străzilor pustii. Pe malul fluviului au fost urmăriţi de o haită de câini lătrători; au ieşit din oraş pe autostrada sudică şi s-au îndreptat spre aeroport. Ea l-a cuprins strâns de după mijloc şi şi-a lipit obrazul de umărul lui când au prins viteză şi păcănitul gutural al motorului s-a transformat într-un crescendo piţigăiat, neted. Sunny a apăsat şi mai tare pe acceleraţie. Neda privea pâclă stăruind peste terenurile arabile inundate, gândindu-se că nimic nu era mai frumos decât vuietul motocicletei Enfield pe şoseaua pustie. A trecut o oră. O oră de nimic. Pâlcuri de palmieri, capele spălăcite, băltoace înnămolite cu roiuri de ţânţari şi bivoli odihnindu-se, primele raze ale soarelui revărsându-se peste orizont, orbind-o, zugrăvind totul în auriu. Au trecut cu vuiet mare prin platoul aeroportului, au coborât către oraşul Margao. Lumea începea să se trezească la viaţă, traficul, să se prefire pe bulevarde, cafenelele, să se deschidă pentru micul-dejun, seniorii, să-şi înceapă exerciţiile de înviorare în parcuri. Au trecut peste calea ferată, au ieşit din oraş şi iarăşi pe autostradă. Peste puţină vreme Sunny a virat spre coastă, pe drumuri înguste, mărginite de biserici prăfuite şi terenuri de fotbal, croindu-şi drum prin sate unde şcolăriţe cu codiţe umblau de mână, iar pisicile flămânde şi gospodinele aşteptau claxonul negustorului de peşte. Sunny şi-a scos casca, i-a trecut-o ei, la spate, odată cu intrarea într-un cătun plin ochi cu palmieri şi ciori, şi fără veste s-a ivit o plajă, vizibilă o clipită doar, în toată măreţia, înainte ca ei să cotească spre junglă şi să înceapă urcuşul. Următoarea jumătate de ceas au suit pe dealurile de pe coasta Canacona, opintindu-se prin serpentine. Ea s-a dezbărat de şal, de geacă, le-a aşezat în poală alături de cască şi s-a lăsat învăluită de vântul fierbinte, închizând ochii fericită să simtă curgerea drumului. Se bucura aşa, ştiindu-se

pierdută. La un moment dat, Sunny a oprit motorul şi s-a făcut brusc linişte. Motocicleta a încetinit, apoi a căpătat iarăşi viteză. Neda a deschis ochii. Jungla se întindea împrejur pe kilometri mulţi, iar înainte se profila marea, lucind în depărtare, cu o mână de insuliţe pietroase înconjurând promontoriul, valuri spărgându-se în nenumăratele golfuleţe, vapori ce refractau lumina soarelui. Gravitaţia trăgea în jos motocicleta parcă scăpată din mână, scârţâitul suspensiei, fără turaţia motorului, lăsa impresia de fragilitate. A înţeles în acel moment că sursele forţei sunt iluzorii.

Au poposit într-o piaţă mică din Udipi, au comandat *poori bhaji* şi chai, au mâncat şi-au fumat, abia schimbând vreo vorbă. El a plătit, a lăsat o bancnotă de douăzeci pentru chelner, a dat una de cincizeci unei cerşetoare care aşteptase răbdătoare lângă motocicletă. Unor puşti, o ceată întreagă, nu le-a dat nimic. Şi iarăşi au pornit.

Le-a mai luat jumătate de oră să ajungă la destinaţie, traversând cu burţile pline cătune cu un singur drumeag, cu acoperişuri tupilate, găini hoinărind şi altare *tulsi.* Au trecut pe o punte îngustă de fier un râu mărginit de palmieri, cu apa de un turcoaz cum Neda nu mai văzuse.

Apoi plaja, oceanul, înţepătura aerului sărat. Kilometri de nisip neatins, cu doar câteva ambarcaţiuni pescăreşti şi colibe simple, arătând că există viaţă. A cârmit motocicleta pe o cărare nisipoasă, către un pâlc de colibe acoperite cu frunze de palmier.

— Am ajuns, a zis.

— Santosh!

Sunny a apucat-o printre colibe, strigând acest nume. Un băiat care se juca cu o minge dezumflată de fotbal l-a zărit şi s-a apucat să chiuie şi să ţopăie. O secundă după aceea, un tânăr voios a ieşit aplecându-se din bezna unei colibe. Compact şi musculos, cu pielea moale, plăcută ochiului, nu purta decât un şort şi un pandantiv de argint cu simbolul Om care i se bălăngănea la gât.

— Sunny, prietene!

L-a cuprins cu braţele pe după umeri.

— Santosh, a zâmbit Sunny. Cum îţi merge?

— Foarte bine, acum, că ai venit tu. Prea mult am aşteptat.

Neda a observat cât de timid era Sunny, cât de fericit.

— Ai crescut. Santosh, ea este Neda.

— Fiti binevenită, a zis Santosh şi a întins foarte formal mâna ca să i-o

7

strângă pe a ei.

I-a dus dincolo de colibe, către o dună şi un pâlc de pini. Din spatele lor se auzea marea.

— Unde-ţi sunt lucrurile?

— Asta e tot.

— Asta e tot? Doar atât. OK, foarte bine. E tot ce-ţi trebuie. Cât stai? O

7 #

săptămână, o lună, un an?

— O singură noapte.

Santosh a scos un ţâţâit dezaprobator.

— Nu-i bine. Cât a trecut? Trei ani de când ai fost ultima oară? Uită-te la tine, a zis oprindu-se să-l examineze pe Sunny. Acum ai un aspect îmbelşugat, a hohotit bătându-l cu palma peste burtă. S-a întors apoi spre Neda: înainte nu mânca mai deloc. Era prea slăbuţ.

Coliba era separată de plajă de un şir de pini strâmbaţi de vânt, cu trunchiurile cocârjate ca nişte semne caligrafice. Către sud, pinii sfârşeau într-un bazin mareic care lega smârcul cu mangrove de mare. Sub copaci se aflau o masă de plastic roşu, două scaune, două hamace. Nisipul de pe plajă era moale, auriu şi se aduna în movile prăfoase. Fluxul cuprindea ţărmul

— Veniţi, asezati-vă, a zis Santosh.

7 # # 7

Băiatul care se jucase cu mingea a apărut cu pas legănat, cărând o găleată uriaşă cu bere şi gheaţă. A aşezat-o la umbră, lângă unul dintre copaci.

— Vedeţi, sunt pregătit, a declarat Santosh în vreme ce puştiul alerga într-ale lui.

Sunny i-a atins cu multă afecţiune braţul.

— Mulţumesc.

— Orice pentru tine, prietene.

Sunny şi-a azvârlit din picioare pantofii şi şosetele şi s-a lăsat să cadă pe un scaun.

Şi-a aprins o ţigară.

— Mereu lucrează prea din greu dumnealui, a zis Santosh cuprinzând cu palmele sale puternice umerii prietenului său. Acum relaxează-te.

Neda şi-a azvârlit geaca, şalul şi geanta pe celălalt scaun, a făcut câţiva paşi, a cercetat întinderea plajei.

— Cât e ceasul? s-a interesat Sunny.
— Vreo nouă, a răspuns Santosh.
Câteva ambarcaţiuni pescăreşti goale se legănau în unde.
Neda şi-a întins braţele să se dezmorţească.
— Santosh, locul ăsta e incredibil!
— Aici m-am născut, a zis el.
A pescuit două beri King reci ca gheaţa din găleată şi le-a deschis folosind un şir de cuie bătute în scoarţa unui copac. I-a întins lui Sunny o sticlă, pe cealaltă Nedei.
— Vă e foame? Mă duc să văd. Poate e gata mâncarea.
A pornit cu pas vioi înapoi către colibe.
— Numai ce-am mâncat, a şoptit Neda.
— Nu-i nimic, a zis Sunny, chiar şi dacă e gata, o să-i ia Sushmei încă un ceas.
— Sushma?
— Maică-sa. Se urneşte greu.
Ea s-a aşezat, a pus berea pe masă, şi-a scos ghetele şişosetele. Şi-a înfipt degetele de la picioare în nisipul răcoros şi şi-a aprins o ţigară. Un câine murdar de pe plajă s-a apropiat şi s-a ghemuit sub scaunul ei.
— De unde stii locul ăsta?
— Am petrecut câteva luni aici, cu vreo doi ani în urmă. Santosh era pe-atunci doar un puşti. îmi făcea semne de pe margine, când se întorcea de la şcoală şi eu treceam cu motocicleta, ca să opresc şi să-l iau şi pe el în şa. Am ajuns să stau un timp cu familia lui.
— Zilele bune de altă dată.
El a dat a încuviinţare din cap.
— O să le ai iarăşi, a zis ea.

Şi-au petrecut dimineaţa într-o suspensie de lumină şi dogoare. Sunny s- a retras pe celălalt hamac, a mai băut bere. Neda a moţăit cu întreruperi, Santosh a mai trecut când şi când, desfacând câte o bere pentru Sunny, răsfaţându-l. Curând a adormit şi Sunny. Când s-a trezit dintr-un nou episod de aţipeală, a dat cu ochii de Santosh, care zâmbea şi se uita lung către mare.
— La ce te gândeşti?
— La pescuit. Mai încolo mergem să pescuim.

Neda şi-a întins oasele.

— Stii să înoţi?

El, chicotind:

— Nu.

— Dar e în regulă să înoţi pe aici?

— Doar dacă stii să înoţi.

Ea a izbucnit în râs.

— Stiu să înot. Dar n-am cu ce să mă îmbrac.

— N-are nimic, a zis el. Poţi umbla cum vrei; nu-i pasă nimănui.

.

A sosit pe la amiază ducând platouri cu creveţi pane, curry de rechin, orez, *papad,* midii cu *pao* proaspăt. Au devorat totul adăugând lămâie şi ardei iute verde, stropind totul cu bere. Neda şi-a dat seama, când au
început să mănânce, cât de înfometat era el. În timpul mesei, Santosh i-a anunţat că va pleca, va lipsi câteva ore. Sunny a deschis portofelul şi a numărat o mie de rupii pentru tânărul său amic.

Neda aştepta ca Sunny să continue conversaţia avută cu o noapte în urmă. Era *singurul* lucru despre care voia să vorbească, însă nu-i venea să deschidă ea subiectul. Nu-şi dădea seama dacă soarele şi aerul marin o
făceau letargică, ori reticenţa ei de a pune sare pe rană, de a destrăma idila
asta pe care o conjurase Sunny în jurul lor, care părea sfârşitul a ceva. Îi simţea tensiunea. Călătoria cu motocicleta avusese efectul opus celui intenţionat. Părea acum mai încordat ca oricând. Ori de câte ori termina o bere, deschidea o alta.

— Ce-ai zice s-o laşi mai moale? i-a zis. Însă el a ignorat-o.

Asa că s-a suit în hamac şi a adormit.

La trezire l-a văzut pe Sunny încă aşezat la masă, cu ochelarii de soare pe ochi. Refluxul dezvăluia o muchie înălţată de nisip de care valurile se spărgeau cu putere. A coborât din hamac.

— Intru în apă, a zis. Vii?

A clătinat abia vizibil din cap, înconjurat de un halou apăsător. Ea, fără o vorbă, i-a întors spatele şi s-a dezbrăcat până la chiloţi. A verificat plaja -
tot pustie era. A luat-o la fugă peste nisip. Îi ardea tălpile. S-a aruncat în apă, a scăpat de învolburarea dinspre mal, a plonjat pe sub valurile înălţate

şi a ieşit dincolo de cele care se zdrobeau de ţărm, într-un loc unde apa era netedă şi calmă. A înotat drept către linia orizontului până ce braţele au
început s-o doară. În timp ce făcea pluta s-a uitat înapoi spre mal; de acolo arăta altfel, plaja vastă părea insignifiantă pe fundalul junglei, povârnişurile Ghatsilor de Vest ridicându-se în valuri unduitoare, verzi, tot mai sus către
munţii dinlăuntrul uscatului. II desluşea şi pe Sunny la masă, cu cămaşa
descheiată, fumând, cu ochelarii pe ochi, înconjurat de beri moarte. Urme
de fum negru se înălţau din căminele ascunse vederii răsfirate în lungul
plajei. Plutea în derivă, nu mai auzea decât plescăitul blând al apei
atingându-i pielea. Ori de câte ori creierul ei încerca să pună întrebări cu
adevărat necesare, oceanul intervenea. I se părea că memoria îi fusese
ştearsă complet. A închis ochii şi a încercat să se înalţe din trupul ei, să se
uite de deasupra la sine însăşi, să se vadă drept nimic altceva decât un fir de
praf, un lucru tară însemnătate, nimicul nimicului. S-a uitat către coastă din
raiul minţii ei. Bombay spre nord, Sri Lanka înspre vârful sudic, dacă se
ridica tot mai sus, până în spaţiu, vedea Peninsula Arabică, coasta est-
africană, Europa, Americile, curbura planetei, vidul adânc, impenetrabil.

.

A ieşit împrospătată la mal.

— Ar trebui să te bagi şi tu.

S-a aşezat lângă el, picurând de apă, făcând băltoace în nisipul din jurul scaunului de plastic. Nu-i vedea ochii pe sub lentilele negre.

— Asa o să fac.

— Îţi limpezeşte capul.

El nu a spus nimic, nu s-a mişcat. Era ca un pietroi. Neda şi-a trecut degetele prin păr, s-a apucat să stoarcă din el oceanul.

— Te ajut eu.

— Am zis că asa o să fac.

— La un moment dat, trebuie să vorbim.

— Haide, nu... a început el să zică.
— Nu, ce?
— Nu strica asta.
S-au cufundat în tăcere. Într-un târziu, el s-a ridicat şi a trecut fără

cuvinte printre copaci, spre plajă, a traversat limba de nisip, a intrat în apă până la glezne şi s-a uşurat în valuri. După ce a terminat, s-a dezbrăcat de tricou şi s-a vârât în apă. Trupul îi devenise molatic în ultimele şase luni.

Ea a simţit un puseu de tristeţe văzându-l aşa, corpolent şi înfrânt, lăsându-
se să plutească la doar o lungime de braţ de spargerea valurilor.

*

Ziua li se prefira printre degete. Neda s-a îmbrăcat cu rochia de schimb pe care şi-o adusese, în vreme ce Sunny s-a aşezat pe plajă, cu tricoul şi pantalonii traşi înapoi pe corpul umed, holbându-se la ocean. Ea s-a pus la masă, să citească un exemplar vechi din *Ghidul turistic al statului Goa.* Fuseseră smulse pagini. Lumea le folosea uneori pe post de hârtie igienică. Era aproape cinci. Soarele se lăsa către ocean, devenind chihlimbariu. Dinspre colibe s-a apropiat iarăşi Santosh.

— Unde-i Sunny?

Ea a arătat cu degetul către nisip.

— Ce s-a întâmplat?

Nu a răspuns la întrebare.

Santosh şi-a pus mâinile în şolduri.

— Prea mult stă pe gânduri, a spus aşteptând replica ei.

Cum aceasta nu a venit, a întrebat-o dacă voia o bere.

— Doar apă.

— Sunny vrea bere?

— Aşteaptă până apune soarele, a zis ea cu un surâs abia mijit. Nu-i face bine la cap.

.

S-a preumblat pe plajă în tandem cu soarele crepuscular, care nu voia să renunţe la tovărăşia ei. Când s-a întors, s-a dus glonţ la Sunny, cu două ţigări gata aprinse, şi s-a ghemuit lângă el în nisip.

— Ziua a trecut pur şi simplu, a murmurat el.

Neda i-a întins o ţigară.

— Ai petrecut-o evitându-mă.

— Nu ştiu ce speram.

— De ce nu vorbeşti odată cu mine?

— Nu Stiu. Nu Stiu nimic.

Neda i-a îndepărtat cu palma părul care îi căzuse pe faţă.

— Nimeni nu Stie nimic.

— Taică-meu ştie, a spus el cu convingere. Ştie când, care, de ce, unde şi cum.

— Ai uitat de „cine”?

— Stie şi asta.

— Şi stie că suntem aici acum?

— Probabil.

Ea a căzut pe gânduri.

— Ce vrea de la tine, până la urmă?

— Control, a zis el apucând un pumn de nisip. Fiul perfect, unul care gândeşte ca el, care acţionează ca el. Numai că nu ştiu cine-i ăla. Nu ştiu să fiu persoana aia. Pe care o vrea el.

— N-ar trebui să fii persoana aceea deloc.

— Am vrut să-i fac pe plac. Să-l fac mândru de mine. De-aş putea sparge codul... restul ar veni automat. Dar nu pot sparge codul.

— Aşa că eşti nevoit să pleci.

A dat lent din cap.

— Mda.

— Dar o să te lase?

A aruncat nisipul din palmă.

— Nu stiu.

Ea l-a privit cu luare-aminte.

— L-ai mai înfruntat până acum?

— Am postat anunţurile alea.

— Sunny... Asta n-a însemnat că-l înfrunţi. Ci că-i faci în ciudă.

— Ţi-am spus ce s-a întâmplat după aia, nu? Şi-a trimis oamenii în apartamentul meu, au distrus totul în faţa mea. Mobilă, tablouri, sculpturi.

Neda l-a văzut retrăind totul în amintire.

— Lucruri pe care le cumpărasem, le colecţionasem, obiecte care însemnau ceva pentru mine, lucruri cu frumuseţe în ele. Doar lucrurile frumoase. Nepreţuite. Nu în bani, nepreţuite pentru mine. A stat şi s-a uitat cum distrug oamenii lui totul. O vorbă n-a scos cât s-a întâmplat asta, însă îmi spunea el ceva, îmi transmitea un mesaj, îl auzeam în cap, zici că era telepatie. Nu e loc pentru frumuseţe, nu e loc pentru greşeli. Zicea că am uitat cine sunt. Şi că el e cel care m-a construit.

— Dar *nu el* te-a construit.

— Ba *da,* Neda. El. El şi cu Vicky. Ei m-au făcut. Cum să scap de asta?

— Te distanţezi.

— Mă simt ca şi cum aş încerca tot timpul să înot spre ţărm, doar că mă trag curenţii tot mai departe în larg. Sunt epuizat.

— Stiu.

Sunny a întors capul, s-a uitat la ea.

— Ştii, eşti primul om care m-a întrebat de Vicky. Nimeni n-a mai făcut-
o.

— Lumea nu are cunoştinţă de existenta lui.

— Ba cum să nu. Doar că se tem de el.

— Dar tu?

A zâmbit stingher.

— II vedeam des în copilărie. II ţin minte, înainte ca mama... înainte ca mama... când şi când. Era... entuziasmant. Era bun şi era curajos. Cred... Dar după ce ea... Nu izbutea să o zică de-a dreptul. Peste câteva clipe a reluat: L-am văzut mai rar. O dată pe an. Apoi, după ce m-am dus la internat, nu l-am mai văzut deloc. A început să deseneze forme în nisip în timp ce vorbea mai departe: A devenit o legendă în mintea mea. Un erou... Mult diferit de tata. Când am terminat şcoala, ştiam că tata era om
însemnat. Avea o vilă albă împrejmuită cu ziduri în Meerut, pază, oameni importanţi în vizită zi şi noapte, dornici să-l vadă. Ram Singh apărea frecvent. Şi aveam toate jucăriile din lume. Numai că pentru mine nu era un erou defel. Şi poate că ştia asta. Habar n-am. Dar m-a trimis pe câmpii, prin Uttar Pradesh-ul de Est, unde locuia Vicky. Ca să învăţ să fiu bărbat.

S-a oprit câteva momente să reflecteze la cuvintele acelea. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era stinsă. Neda a desluşit cu greutate ce spunea.

— Am trăit pe lângă un punct de extracţie a zahărului aflat în proprietatea noastră. Stăteam într-o căbănuţă. îmi găteam, îmi spălam hainele singur, ba chiar mi-am lăsat şi un căcăţel de barbă. Ieşeam în
fiecare dimineaţă la alergat. În fiecare dimineaţă. Am devenit suplu, puternic şi rapid. Am dus... o viaţă pură. Dis-de-dimineaţă o luam la goană peste câmpuri, pe lângă pălmaşi, le simţeam mirosul mâncării gătite la foc de lemne, le vedeam fetele. Uitându-se după mine. Frumuşelul. Şi aveam dorinţa asta... Nu mai fusesem cu nimeni până atunci. A zâmbit înainte să continue: Toate astea le-am făcut. O bucată lungă. Am stat luni bune acolo, cu muncitorii, de parcă eram unul dintre ei, fericit, umil. Am scris despre tot în jurnal. Speranţele şi visurile, dorinţele mele. Şi în tot timpul ăsta l-am aşteptat pe Vicky, dar n-a apărut niciodată. Deloc. Nimeni nu-i rostea numele măcar. Apoi, într-o noapte, a venit. A sosit cu anturajul lui.

Maşinile de teren s-au ivit pe drumul cel lung, au oprit lângă fabricuţă.

Şi-a scuturat ţigara în nisip şi a urmat:

— S-a dat jos. Era imens. Muncitorii erau îngroziţi cu toţii. I-a adunat în faţa lui, i-a intimidat. Eu am rămas în spatele grupului, aşteptând. Aşteptând să dea cu ochii de mine. Nici măcar nu m-a băgat în seamă. S-a dus cu ai lui să inspecteze tabăra muncitorilor, eu m-am întors în căbănuţa mea. Tot aşteptam. S-a făcut târziu. Cred că era unsprezece când a intrat în casă. Mare cât un munte. Venise cu oamenii lui. Erau... *sălbatici.* Mi-au umplut odaia. M-a băgat în sperieţi. S-a aşezat pe scaunul meu. Mi-a întins o sticlă şi mi-a zis să beau. Le-a povestit oamenilor lui despre copilăria mea... Despre mama. După aia a început să citească din jurnalul meu, pasaje, chestii intime, lucruri care mă răneau. Şi nu era nimic de făcut. Apoi – amintirea devenea nespus de dureroasă – am auzit un ciocănit în uşă. Au intrat câţiva dintre oamenii lui, cu trei fete. Erau tinere, poate de cincisprezece ani, nu ştiu, dar le-am recunoscut din tabăra pălmaşilor. Erau la fel de înfricoşate ca mine. Adică două dintre ele erau. A treia era...

sfidătoare... s-a uitat ţintă în ochii noştri, pe rând. S-a uitat la Vicky. El s-a ridicat, a păşit spre ea. S-a întors spre mine. A zis că pot să rămân dacă vreau, ori...

— Sunny, a şoptit Neda lăsându-şi palma pe braţul lui.

— Am fugit, a continuat el trecându-şi degetele prin păr. Am fugit pur şi simplu. Am luat-o la goană pe câmp şi m-am pitulat acolo timp de mai multe ore. Nu-l recunoşteam pe tipul ăla. Am privit maşinile de teren plecând în zori şi m-am furişat înapoi. Cabana era devastată, pustie. Mirosea a băutură, a sudoare şi a alte blestemăţii. Mi-am făcut un spaţiu pe podea, m-am ghemuit acolo şi am adormit. Când m-am trezit, afară era haos. Lucrătorii ţipau, zbierau, voiau să facă totul zob.

— Doamne sfinte!

— Venise şi poliţia. M-au dus la loc sigur... M-au trimis înapoi la tata.

A amuţit, s-a uitat lung către ocean.

— Ce s-a întâmplat?

— Două dintre fete au fost găsite spânzurate de un copac. Pe a treia n-au mai găsit-o niciodată.

Neda, scuturată de fiori, nu mai avea cuvinte.

— După aceea am fost trimis la Londra. Tatăl meu mi-a declarat că „o meritam”. Mi-au luat bilet la clasa întâi. Cârduri de credit. M-au trimis la un

— tip care mi-a dat bani gheaţă. Mi s-a spus să fac orice am chef. Nimeni nu a suflat o vorbă despre ce se petrecuse. Prin urmare, am încercat să uit. Am încercat să devin altcineva. Am petrecut. Din plin. Am luat o groază de droguri. Acid. MDMA. Am umblat prin galerii, muzee. Am încercat să-mi construiesc un sine nou-nouţ. Cel cu sculpturi şi tablouri. Cel cu idei măreţe. Şi-mi ieşea de minune. Pe individul ăsta nou l-am cărat înapoi la Delhi cu mine şi, un timp, mi-a ieşit pasienţa. Am crezut că o să pot fi tipul ăla pe vecie. Dar uită-te la mine. Nu pot să fiu tipul ăla. Nu pot s-o mai ţin
aşa. Nu mai pot. Gata. A fost o minciună totul... îmi place frumuseţea.
Vreau să creez lucruri frumoase. Numai că ei nu pricep asta nici să-i pici cu
ceară. Vor să am o pojghiţă arătoasă şi să fiu putred până în măduvă, ca ei.

.

Un stol de ciori s-au rotit peste pini, briza a început să-i şfichiuiască, soarele s-a cufundat în Marea Arabiei. După o tăcere îndelungă, Sunny a descris bioluminescenţa oceanului, de parcă acesta ar fi fost subiectul arzător al zilei. Se lăsa frigul. Pielea ei se făcuse ca de găină. Sunny a zăcut mai departe în nisip, cu mâinile cuprinzându-i genunchii, în vreme ce, clipă de clipă, cerul se făcea tot mai întunecat. Neda s-a ridicat şi a păşit în apă, care era mai caldă ca aerul. A intrat cu totul, lăsând mareea să-i tragă şi să-i împingă trupul. Când a ieşit, el se afla acolo, ca un nobil pietrificat în cenuşă vulcanică. L-a luat de mână şi a zis:

— Hai să facem focul.

Vatra a săpat-o Santosh. De la colibe le-a fost adus un coş cu lemne. Au sosit curioşi şi câinii de pe plajă. N-a durat mult până ce întreaga înjghebare să şuiere, să trosnească şi să scoată pocnete cu un vuiet magnific, scântei revărsate clipind şi pierzându-se în noapte. Când văpaia s- a domolit, alţi buşteni au fost puşi deasupra şi tustrei au rămas în picioare, admirându-şi opera care adâncea restul plajei în beznă.

Santosh s-a desprins primul, întorcându-se la colibe. Neda s-a cocoţat într-un hamac, simţind căldura dintr-o parte, în vreme ce din cealaltă venea aer răcoros. Când a închis ochii, şi-a văzut imprimate pe pleoape limbile de foc. Santosh a revenit în scurt timp cu alţi trei bărbaţi, Neda nu avea habar de unde-i adusese. Cărau perne şi saltele. Le-au împrăştiat în jurul focului.

— Mama o să aducă de mâncare într-o oră.

Un alt bărbat a venit cu pături.

— Dar nu aveţi nevoie de ele? a protestat ea.
— N-o să dormim, a zis el.
— Ce-o să faceţi?
Santosh a arătat spre mare.
— La noapte pescuim.

Focul devenise ceva solid, permanent. Au stat lungiţi confortabil în hamace cât şi-au împins Santosh şi ai lui bărcile în valuri. Nu avea cum să fie mai mult de ora opt. Când venea momentul apusului, bezna se lăsa brusc.

Dând curs parcă unui acord nerostit, s-au dat jos din hamace şi s-au oploşit pe saltelele puse aproape de nisipul acum înfierbântat, cu păturile trase peste umeri. Degetele de la picioare ale Nedei au prins să se joace cu nisipul rece de mai încolo de foc; în cele din urmă i s-a făcut frig, aşa că şi- a mutat tălpile mai aproape de flăcări. Câinii de pe plajă s-au dat mai aproape, dinspre partea cealaltă, şi s-au ghemuit să se culce. Santosh le lăsase o sticlă cu apă şi una de Old Monk. Sunny a turnat rom, în porţii generoase, în două pahare ciobite, a stors un *nimbu,* o lămâie ale cărui seminţe au căzut în băutură, a aruncat cojile, i-a întins un pahar Nedei, a proptit în nisip sticla.

— Am nişte iarbă, a zis. Putem fuma.

În mintea ei, Neda s-a ridicat, şi-a dezmorţit membrele şi s-a uitat către mare, cu toate că trupul îi rămânea nemişcat.

— Ei sunt acolo, acum. În întuneric. Mereu m-am temut de mare. Nu de suprafaţă, ci de ce-i dedesubt.

El i-a pasat jointul.

Neda s-a sprijinit în cot ca să fumeze.

— Am cumpărat bărcile alea, a zis el.
— Ce?
— Bărcile în care sunt ei. Le-am cumpărat.
— Eşti proprietarul?
— Nu, li le-am făcut cadou. Ca să facă bani. Vând peştele în târg la Karwar, el şi fraţii lui.
— Fraţi adevăraţi?

El a pufnit uşor în râs.

— Asta nu stiu.

Neda i-a întins ţigareta rulată, şi-a înfăşurat în pătură umerii şi a întins palmele spre foc.

— La naiba, se lasă frigul.

— Te-ai gândit vreodată la ceva de genul ăsta? a întrebat-o el.

— Adică?

— Să-ţi cumperi o sfoară de pământ, să faci un copil, să construieşti o casă, să înveţi cum se prinde peşte.

— Şi să-l vând în Karwar?

— Vorbesc serios.

— Fiindcă, trebuie să te previn, ştiu să pescuiesc deja.

— Serios acum, te gândeşti la asta vreodată?

— Nu.

El a păstrat un moment de tăcere.

— Nu-i o viată rea.

— E o fantezie.

— Mda. Probabil că m-as omorî cu băutura.

Neda a aşteptat o vreme, apoi s-a dus să se uşureze în valuri, pierzându- se câteva minute în negreala apei. Când a revenit pe mal, şi-a tras peste cap rochia, a atâmat-o de marginea hamacului şi s-a oprit, aureolă a goliciunii, în picioare înaintea lui. El îşi aprinsese un alt joint. A ridicat capul şi i-a zâmbit, sorbind din ochi priveliştea trupului ei luminat de flăcări.

— N-am mai văzut asta de ceva timp, a spus.

I-a întins ţigareta, iar ea a luat-o. Se clătina pe picioare. S-a lăsat la pământ şi s-a înfăşurat temeinic în pătură.

— Mi-am închis telefonul pe drum încoace. Dumnezeu ştie ce s-o întâmpla când îl deschid iar, a zis scuturată de un fior. Dar mi se rupe.

A mimat o izgonire a gândurilor din cap.

— Mi-a plăcut de mama ta, a zis Sunny.

Cuvintelor le-a luat mult până să ajungă la ea.

S-a răsucit spre el şi a spus:

— Cine-or fi ei... nu sunt tu. Nu sunt tu. Esti aici cu mine, acum, şi esti

real.

Sunny a întors capul spre ea, dar fără să vorbească. A rămas tăcut un interval care Nedei i s-a părut nu mai scurt de un ceas. Şi-a îmbrăcat iarăşi

rochia.

— Ai auzit vreodată de-un tip pe nume Gautam Rathore? a întrebat el într-un târziu.

— Mda, îl ştie o lume întreagă. Un degenerat cu creierii prăjiţi de coca. Te-am văzut cu el în ziar.

— Face parte, presupun că ştii, dintr-o familie regală din Madhya Pradesh. Au o groază de pământ. Jumătate de stat, la modul ăsta. Umblă vorba că s-ar găsi minereuri de fier pe unele dintre proprietăţile lor de lângă graniţa cu statul Chhattisgarh. Tata ar vrea şi el o bucată din plăcintă. Gautam e moştenitorul. Unicul fiu. Taică-meu s-a gândit că l-aş putea influenţa. Să-l aduc la modul nostru de a gândi. Asta mi-a fost pedeapsa. Testul. Gautam se desprinsese complet de viaţa aceea. Nu avea de gând să revină acasă vreodată. Eu ar fi trebuit să-l atrag de partea noastră. Să-l ajut să-şi bage minţile în cap. Ar fi trebuit să-l ademenesc cu... habar n-am, putere? Ca să poată reveni în familia lui pe post de mijlocitor pentru tata. Bătrânul vrea o parte din drepturile de exploatare. Vrea să se extindă, să iasă din Uttar Pradesh, numai că Gautam n-are chef să se întoarcă acasă. Nu vrea să facă nimic din astea. Asa că am mai stat noi de vorbă...

— Tu şi Gautam?

— Mda. I-am trimis în mă-sa pe preacinstiţii noştri taţi.

Ea a simţit că i se face greaţă.

— Aşadar?

— O să plecăm împreună. Intrăm împreună în afaceri.

— Cu ce?

— Cu creierele noastre. Cu banii puşi deoparte. Cu legăturile noastre.

— **Şi?**

— El a administrat un hotel acum câţiva ani. O să construim unul nou,

sus, în munţi. Ceva aparte. Ţii minte schiţa pe care ţi-am arătat-o mai demult, planul meu de pensionare? Pe piloni înfipţi în coasta dealului, cu un pârâu curgând prin mijloc, printr-o curte, în camere sobe de tuci care să dea căldură iarna, privelişte magnifică spre Himalaya, un solariu pe terasa de sus, cu piscină, încălzit de panouri solare, tuneluri prin munte făcând legătura dintre saunele subterane şi băile de aburi, arbori crescând chiar în interiorul structurii.

Ea a simţit că Sunny aştepta o reacţie.

— Sună ca un vis.
— O să devină realitate. Şi vom fi liberi.
A urmat un lung interval de tăcere până ca el să vorbească iar.
— Am luat-o odată pe tipa asta, o ştii, Kriti.
Neda a surâs blând.
— E o figură.
— Am luat-o cu mine în Himachal, într-o excursie cu maşina. A fost un
dezastru. Era fragilă ca un bibelou[7] #.
— Aşa a crezut ea că se cuvine să se poarte.
— Isi dădea seama că mă scoate din sărite.
— încerca să-ţi facă pe plac.
El a săltat din umeri.
— Am trecut pe lângă Shimla, era pe-acolo un sat unde voiam să ajung. Sarahan. Nu Sarahanul cel mare, celălalt, cel mic, de pe creastă, unde-i greu de ajuns, cu o cascadă şi un templu vechi de lemn. Şi cum mergeam într- acolo, după-amiaza, am dat de o turmă de capre pe şosea, mai jos de Vârful Hatu. L-am strigat pe păstor ca să cumpăr o capră, s-o duc până sus, în sat, şi s-o ofer pentru un ospăţ. Aşa se cuvenea.
— Chiar?
— Sigur. Ştii ce se întâmplă când apari cu mâna goală?
— Ce?
— Nimic.
Ea a izbucnit în râs.
— Dar dacă apari cu o capră, treaba se schimbă total?
— Exact.
— Bun, şi ce s-a întâmplat?
— Am cumpărat una. I-am făcut vânt pe bancheta din spate. Animalul s- a răhăţit peste tot şi Kriti s-a tot văicărit pe chestia asta, iar după aia a tăcut bosumflată. A fost cât pe ce să opresc şi să fac vânt caprei în prăpastie, doar ca să-i arăt femeii cât mă freacă la icre. Am ajuns ca vai de noi în sat. Am poposit într-un şopron lipit de una dintre case, m-am culcat pe paie, am băut whisky, am dat capra pe mâna casapului. Aici l-a pufnit râsul: Le-am spus tuturor că numele caprei e Kriti. Kriti a ajuns să doarmă în maşină. Şi în dimineaţa următoare a găsit transport până jos, la Kullu. După care două luni n-a dat niciun semn.

— Istorioara asta are vreun sens? a întrebat Neda amuzată.

— Sensul e că as vrea să fi fost tu acolo.

Ea a zâmbit, a schitat o înclinare din bărbie.

— Mi-ar fi plăcut mult de tot.

— Ştiu, a zis el, apoi: Vino să stai cu mine. Nu te duce în străinătate.

*

Sushma a adus de mâncare la lumina unei lămpi. Era o mână de femeie într-un sari vineţiu, puternică şi măcinată de o viaţă de muncă. A pus tava pe masă, ceva mai încolo de vatra focului, s-a retras şi a revenit cu o găleată de metal sub braţ, pe care a aşezat-o pe nisip. Neda, luată de la iarbă, se gândea la o viaţă în munţi, una care să semene şi totodată să nu semene cu a ei. Mintea îi era continuu invadată de Gautam Rathore. De piciorul izbind pieptul lui Sunny. De talmeş-balmeşul de mahalale şi imperii. De propria-i inimă. Flăcările scăzuseră. Sushma s-a depărtat silenţioasă, fără un cuvânt. Când Neda s-a ridicat să aducă mâncarea, a văzut că în găleată se afla o sticlă de şampanie la gheaţă. Sunny s-a ridicat în şezut şi a mai pus un buştean pe foc.

— Ce-i asta? a zis ea luând sticla.

El a zâmbit.

— L-am pus pe Santosh să o aducă de la Marriottul de pe drum.

.

Au sorbit cu solemnitate din şampania pusă în ceşti crăpate de porţelan, însoţind-o cu macrou la grătar şi gogoloaie de orez roşu. Erau şi altele de- ale gurii: ere veţi prăjiţi, un bol imens cu curry de crab picant; au rupt între degete bucăţile de crab, le-au desfăcut, au supt carnea cu zgomot. Ea a aruncat capetele de peşte la câini, care le-au înfulecat de pe nisip. Au mai băut şampanie, s-au clătit cu apă pe mâini şi s-au aşezat la foc.

Când s-a trezit, focul abia pâlpâia, iar Sunny, în capul oaselor, se uita în flăcări. S-a temut că noaptea se dizolvă deja, că lumea nu mai poate fi ţinută la distanţă. Şi-a tras mai bine pătura peste ea.

— Cât e ceasul?

— Trecut de trei.

— Am căzut lată.

— Nu-i nimic.

— E frig.

— Mai avem lemn de ars. Sunny a întins braţul să alimenteze focul, apoi

s-a retras şi s-a întins pe nisip. Vino încoace, a îndemnat-o.

Ea şi-a făcut loc în spaţiul dintre corpul lui şi flăcări. Sunny a cuprins-o în braţe, iar Neda, scuturată de un fior, s-a lipit de el. Sunny şi-a furişat degetele calde pe sub pătură, pe sub hainele ei, s-a oprit în preajma buricului, s-a jucat cu carnea rece. Ea a închis iarăşi ochii, răsuflarea i-a devenit precipitată, mâna lui s-a strecurat în adâncul ei.

— Nu pot sta aşa, a zis ea.

— Nu, a confirmat Sunny. Se poate şi mai bine.

A întors capul spre el.

— Promiti?

El şi-a retras degetele, le-a dus la gură.

— Ai gust de mare.

— De stridie.

Mâna lui a poposit pe şoldul ei.

Nu-i putea promite nimic.

Însă Neda îl simţea întărindu-se.

— Iubesc faptul că nu m-ai întrebat niciodată dacă te iubesc, a murmurat Sunny.

— Iubesc faptul că n-ai avut niciodată nevoie s-o spun, i-a replicat ea.

Se făcuse cinci dimineaţa. El terminase în ea, apoi, ţinând-o în braţe, adormise. Acum, ciorile croncăneau din pini.

— S-au întors.

Sunny a deschis ochii.

Santosh şi fraţii lui îşi trăgeau bărcile pe plajă.

încă o ţinea în braţe.

Ea s-a răsucit cu faţa spre el, eliberându-se din strânsoarea caldă.

— Lanţurile existenţei trebuie să fie destul de slabe ca să se rupă, a zis sărutându-l. Dar suficient de tari, pentru început, cât să te ţină laolaltă. Şi-a întors chipul spre stele. Apropo... La mulţi ani de ziua ta.

DE LA: NEDA. KAPUR@XXXXXX. COM
PENTRU: DEAN.H. SALDANHA@XXXXXX. COM DATA: 25/02/2006 SUBIECT:

LONDRA, 2006

Dean,

Ştii de câte ori am compus e-mailul de faţă? Scrisoarea asta nenorocită adresată ţie, de o mie de ori, în capul meu, în atâtea feluri, când merg pe jos, numai plimbatul îmi pune în mişcare gândurile, atâta vreme cât păşesc sunt în stare să justific totul, dar ca să compun textul sunt nevoită să mă opresc, şi pagina îmi trage clapa. E şi mai rău când încep să scriu. Orice frază drăguţă care mi se desprinde de pe buze devine o capcană. Nu pot rosti adevărul. Nu mai ştiu cum. Şi cândva mă pricepeam de minune să-l spun. Aşa de bună eram la spus adevărul, încât mi-am dat seama ce uşor e să torni o minciună. Pricepi ce zic? Ţi-am spus destule minciuni. Până la urmă, am ajuns să mă încurc în ele.

Încerc acum să-ţi vorbesc despre Sunny Wadia.

Urăsc numele ăsta. Îl evit dacă pot. Silabele lui. Astăzi însă nu le pot evita. În clipa asta, în zorii zilei de 25. Doi ani de la noaptea când s-a făcut totul zob. Fantomele ies la iveală pe înserat. Beau vodcă. Îmi amintesc. Când îmi amintesc sunt vraişte. Doar că uitarea e şi mai rea, uitarea e căptuşeala memoriei. Am crezut c-o să scap, am tot şters la pagini, dar nu funcţionează.

Ce încerc să-ţi zic... Încerc să-ţi zic un lucru pe care îl ştii deja. India e aşa de departe. Hăt departe, dar sunt acolo în fiecare zi.

Ai vrut să afli ce s-a întâmplat cu mine, să ştii de ce am dispărut, unde sunt. Ai şi ghicit. Ce încerc eu să-ţi spun e că am fost acolo, atunci, la final, când cu accidentul. Am fost acolo, pe şosea. Cu Sunny. Gautam. Ajay. Am fost acolo cu fata. Am strâns-o la pieptul meu când a murit. Nu-i ştiam numele. Mai târziu i l-am citit în ziare. Un articol de-al tău, încă unul din altă parte, nu mai ştiu. Tu apăreai, nu-i aşa, mereu ca să notezi numele. Numele tuturor. Le-am văzut corpurile sfârtecate. Dean, nu ţin minte totul. deodată revin în Delhi, adolescentă în camera mea. Maimuţele au coborât de pe deal şi ţopăie prin copacii din parc. Tata îşi lua cu el un băţ când ieşea la plimbare dimineaţa. Acolo vreau să mă întorc. Mai mult decât orice aş vrea să mă întorc acolo, în acel timp, în acel Delhi, şi s-o apuc pe altă cale. Dar nu pot. E imposibil. Să visez este intolerabil. Nu mai pot îndura. Ştiu că nu-ţi

merit compasiunea, îmi şi imaginez chipul tău împietrit... Dean, hai să lămurim... vrei să înţelegi.

Mai întâi au fost Sunny, Bunty, familia Wadia, ce-ai aflat tu, ce ţi-au făcut, iar eu am stat acolo, pe margine. Apoi a fost altceva. Vrei să ştii totul, vrei să ştii cum am ajuns implicată. Încă te nedumereşte. Încă nu poţi descâlci asta. Uite cum. Prima chestie pe care ţi-o pot livra: n-ar fi trebuit să lucrez în redacţie. Ştii că mama şi-a încordat muşchii şi mi-a găsit postul ăla. Nepotism clasic, de modă veche. Sau ceva cu meseria care-i brăţară de aur. Tata se îmbolnăvise pe atunci aşa de rău, că nu reuşisem să plec în străinătate. Ai mai auzit povestea. Iar cu ziarul, cel puţin, un pic de potrivеală a fost. Făcusem studii umaniste. Engleza îmi era ireproşabilă. Sunt dintr-o castă superioară, am tenul deschis la culoare. Ce nu-i de plăcut? Am început deci jobul şi, fireşte, nu aveam pic de etică profesională. Nici măcar nu ştiam că în jurnalism există aşa ceva. Recunoşteam nedreptatea când o vedeam în vreun roman sau la ştiri, însă nu izbuteam să-i înţeleg procesul de geneză. Nu luam în calcul complicitatea sau obligaţia de a te păzi lăuntric de ea. Mă interesa, mai presus de orice, un subiect bun. Şi totuşi te-ai ţinut de capul meu. Ori m-ai lăsat pe mine să mă ţin de al tău. Mi se întâmplă des să cred că ţi-ai ratat vocaţia. Ar fi trebuit să lucrezi cu leproşii din Delhi-ul de Est, ar fi trebuit să predici la biserică în Tis Hazari. Ai văzut în mine vreo chestie demnă de salvat? Nu ştiu cum ai rezistat atât. Fiindcă, vezi tu, problema ta era decenţa, iar a mea era că mă aflam sub influenţa unui amestec toxic de curiozitate şi pasivitate. Pasivitatea e normală – majoritatea suferă de ea. Stau şi se uită la femeia bătută în stradă. Se holbează de pe geamul maşinii la accidentul din trafic. Rămân îngheţaţi, aşteptând ca altcineva să acţioneze. La fel fac şi eu. Doar că eu mă duc, mă pun lângă chelfăneală şi iau notiţe. „Ţine minte asta”. „Nu uita de cealaltă chestie”. „Scrie tot”. „Aminteşte-ţi lumina”. Păi, da, vreau doar să văd încotro duce firul, este privilegiul meu să observ inutilitatea vieţii. Numai că viaţa nu-i inutilă dacă o trăieşti cum trebuie. Vreau s-o trăiesc cum trebuie, vreau, dar nu pot! Să-ţi fac acum altă mărturisire: Sunny m-a interesat de la bun început. Era fumul care-mi dădea de ştire că pe undeva e şi focul. Mă plictiseau metropola, jobul. Mă plictiseai şi tu. Nu-mi găseam locul. Voiam mai mult. Aveam douăzeci şi unu de ani, iar el promisese că o să facă din Delhi centrul lumii. Îl credeam, de ce să nu-l cred? Ţin minte cum ai zis la început că-i un păcălici, cum l-ai pus în sertarul lui, încă un puştan bogat, şi înţepătura aia, aia a fost ca şi cum pe mine m-ai fi insultat. Veneai din State. Nu apucaseşi să trăieşti anii nouăzeci în Delhi. Nu văzuseşi cât de prăfuit şi plicticos şi adormit era. Nu înţelegeai cum mă poate face să mă simt cineva ca Sunny. Veneam şi după nişte ani în care mă confruntasem cu cancerul tatei, după dezamăgirea de a nu fi în stare să mă desprind când toţi din jurul meu plecaseră departe. Atunci a apărut el, cu ideile, cuvintele, avuţia şi şarmul lui. Mi s-a părut incredibil. Crezi că ne-am întrebat, vreunii, de unde-i venea averea? Pe bune? Am crescut uitându-ne la Beverly Hills 90210. Ne tratam servitorii cu amabilitate, însă tot servitori rămâneau. Aşa era în firea lucrurilor. Voiam, mai presus de orice, să trăim ca-n Occident. Nu ne gândeam deloc la consecinţele acestui trai, la mizeria pe care ne clădeam dorinţele în contextul Indiei. Ce te-ai fi aşteptat? Să mă îmbrac în pânză de sac? Să renunţ la tot şi să mă îngrop în vreo mahala? Nu. Se uită la tine şi zice: „Hai cu mine”. Ce să faci? Aşa că am început-o cu el. Şi nu am

văzut niciun conflict de interese. Nu aveam nimic de declarat. Chiar şi când îl batjocoreai tu, întrebându-te care îi sunt originile, eu îmi ziceam: „Uite-l şi pe Dean, Dean americanul”. Ca atunci când au venit străinii, au descoperit sărăcia şi s-au pus pe bocit şi pe împărţit bani în stradă, şi-au dat pantofii cerşetorilor. Fiindcă îşi permiteau. Dar eu sunt indiancă. Puteam trăi ziua cu munca noastră şi noaptea să fiu în lumea lui Sunny; era în regulă, a fost în regulă până ce n-a mai fost. Am avut vieţi multiple şi pe toate le-am trăit separate una de alta, asta faci în Delhi dacă eşti femeie, o femeie înstărită din Delhi. A fost în regulă până ce n-a mai fost. Aşa că da, am început să ies cu Sunny şi aveam acolo o ferestruică de bucurie. Ştii cum se simte să ai putere? Putere adevărată. Să te afli deodată în roţile puterii şi să goneşti prin oraş cu ochii larg deschişi, privind totul, făcând contact vizual cu orice — era ca o beţie. Să spinteci oraşul în viteză şi să nu ai teamă, să vezi, să fii în stare să vezi, să vezi aşa cum vede un bărbat, să caşti ochii, să o poţi face fără să clipeşti, Doamne- Dumnezeule. Nu ştiu, poate fiind bărbat asta e o chestie pe care n-o poţi înţelege. Temerile tale se iscă din lucrurile pe care le faci, nu din cele care îţi sunt refuzate. Sunny însă mi-a oferit oraşul pe tavă. Şi uite faza pe care n-ai înţeles-o în privinţa lui, ţi-o zic acum. El nu era taică-său. Sunny voia să se desprindă. Îşi detesta părintele. Voia o ieşire. Avea de gând s-o apuce pe drumul lui. Şi eu voiam să-l ajut. De ce aş fi venit la tine cu vreuna dintre chestiile astea? De ce l-aş fi abandonat? Nu trăiam ca jurnalistă. Trăiam ca fiinţă îndrăgostită.

Unde a început s-o ia razna? Cu cei omorâţi la locul demolării? Cu anunţurile apărute ca urmare prin presă? Ne-a blocat pe toţi într-o spirală a morţii. Te-a indignat ceea ce ai luat atunci drept ipocrizie. Ai crezut că taică-său e de vină, dar nu te uitai bine. A fost, de la un capăt la altul, Sunny. Încerca să mă îmbuneze. Să mă impresioneze, să-şi sfideze tatăl. Nu eram deloc, cum ai văzut, în apele mele. Acumulasem nişte furie, ceva din tine mi se impregnase deja în spirit. Îţi repetam replicile. Însă le foloseam mai degrabă cu cinism, ca să-l rănesc. Să-l întărât. Doar că suferinţa mea era adevărată. Atâta vreme fusesem imună la oraş şi uite-mă, subit, confruntată cu el sub forma copiilor ucişi. Nu la televizor, în faţa ochilor mei. Corpurile lor gri. Eram o epavă, iar el voia să mă protejeze. M-a luat, în înţelepciunea lui, de acolo, m-a dus pe sus până la fermă, unde puteam să evadez din oraş, să mă izolez o perioadă, să mă răsfăţ în lux. Nu a mers. N-a făcut decât să mă agaseze şi mai tare. Ar fi trebuit să plec de acolo, ar fi trebuit să vin la tine. Şi aş fi venit, poate, dacă nu s-ar fi întâmplat ceva în seara aceea, dacă nu i-aş fi văzut tatăl şi n-aş fi înţeles atât de multe...

... despre noaptea respectivă nu intru în amănunte. Nu ţi le dau.

După aceea însă, abia dacă l-am mai văzut. De trei ori în şapte sau opt luni după noaptea cu pricina, şi după ultima noapte niciodată, deşi tot timpul m-a bântuit.

În ce privinţă ar trebui să-ţi cer iertare? Ce am de mărturisit? Mi-am găsit scuze, am încercat să te fac să pricepi de ce am fost cu el, de ce nu l-am trădat, cum am ajuns în acel punct. Însă tot ce vrei tu să ştii de la mine e ce s-a petrecut cu adevărat în noaptea aceea.

Mâine s-ar putea să spun altfel povestea. Iarăşi se va schimba. Doar cuvintele vor rămâne, şi ce adevăr vor păstra, n-aş fi în stare să spun. Nu ştiu ce altceva ar fi de zis. Aşa că dă-mi voie să vorbesc.

Sunny luase o decizie în săptămânile de dinainte – avea, în sfârşit, să-şi lase tatăl în urmă. Urma s-o apuce pe drumul său. Să pună mâna pe ce poate şi s-o ia de la început. Mă convinsese că Gautam îi e prieten. Of, e aşa de ridicol. dar asta înţeleg eu: taică-său, pedepsindu-l, controlându-i orice aspect al vieţii, îl însărcinase cu îmblânzirea lui Gautam, cu fidelizarea acestuia pentru vreun folos viitor, ceva având de-a face cu proprietăţile familiei lui din Madhya Pradesh. Era doar unul dintr-o mie de şmenuri cu care se îndeletnicea Bunty Wadia, doar că pentru afacerea de faţă se nimerise să- şi folosească fiul. Însă tot ce făcea Gautam era să-l tragă pe Sunny în jos. Mi-e limpede acum că din cauza lui a ajuns dependent de prafuri. Bărbaţii, nenorociţi! ăştia de bărbaţi. doi moştenitori care- şi urau taţii, folosindu-se unul pe celălalt ca să scape. După cum zugrăvea Sunny scena, aveau să supravieţuiască. M-a sunat în noaptea aceea. Ne-a chemat la club pe mine şi pe Gautam, era bine dispus. M-am dus acolo cu un soi de nădejde, însă numai ce-am pus piciorul în incintă şi am şi ştiut că felul în care mi-l descrisese pe Gautam, încercând să mă convingă, era foarte departe de realitate. I-am citit-o în ochi. M-am uitat la Sunny, era de toată jalea. Mi-am dat seama ce urmează, era limpede ca lumina zilei. Sunny a cerut încă o sticlă de şampanie. Când a sosit comanda, şi-a lăsat un braţ peste umerii lui Gautam, cu celălalt i-a cuprins pe ai mei, ne-a tras spre el şi a zis: „Ei bine, s-a făcut vremea. ”

— Ei bine, s-a făcut vremea, zice.

— Sunny.

— Ne retragem.

— Sunny.

Ea încearcă să-l oprească, doar că să-l oprească acum ar fi ca şi cum l-ar omorî.

Şi totuşi încearcă.

— Sunny, nu.

Puhav, extenuat. Pe muchie de cutit.

— Nu ştii ce am în minte. Dar am tot vorbit şi răsvorbit. Mâine-dimineaţă trec la actiune. Îi spun că mă desprind de el. Am încercat să fiu vrednic, am încercat să fac ce mi-a cerut, dar nimic nu merge, nimic nu-l mulţumeşte. Nu mi-a mai rămas nimic. Nu sunt obligat să trăiesc aşa.

Se holbează la sticla din mână; sticla din mână se zgâlţâie.

— Putem s-o luăm de la zero, adaugă. Ne putem construi lumea noastră.

Niciodată n-a mai arătat atât de golaş şi de speriat, niciodată n-a mai
arătat aşa de vulnerabil şi niciodată ea nu l-a iubit mai mult ca în momentul

acela.

Destupă sticla şi umple paharul ei, pe-al lui Gautam, pe-al lui.

Ea se uită la Gautam.

Gautam îi întoarce uitătura.

îşi tine ochii atintiti asupra lui.

— Haide, spune-i, îl îndeamnă.

Sunny se încruntă.

— Ce?

Nici măcar nu e sigură.

Însă Gautam muşcă momeala.

— În sănătatea Nedei, toastează el, îşi înghite şampania şi îşi reumple paharul. Cea mai isteată javră din sală.

Expresia confuză de pe chipul lui Sunny îi frânge inima.

— Să-mi spui ce?

Pe Gautam îl buşeşte râsul.

— Că eşti fraier.

Sunny râde şi el. Nu e, pret de o secundă, decât o glumă. Apoi se simte expus.

— De ce sunt fraier?

Gautam îl lămureşte.

— Păi, se vede de la o poştă. Chiar crezi că vreau să-mi tai macaroana şi să fac un hotel cu tine? Un hotel?! Să mă trag singur de urechi din noroi? Cu tine?! Sunny, băietaş, tu nu eşti nimic pe speze proprii. Crezi că ai supravietui fie şi un minut pe lumea asta fără taică-tău? Ai fi o mână
pierzătoare. Prea eşti credul. Hi lipseşte, cum se cheamă. agerimea. Stau în clipa asta cu tine doar din pricina lui Tăticu'. Dă-l deoparte pe Tăticu', şi eşti doar un.

— Dar noi.

— Dar noi, i-o taie la rându-i Gautam. Dar, dar, dar. îngână şi se ridică în picioare. Dar ai zis că eşti prietenul meu. Ridică paharul, străbate agale încăperea, se întoarce iarăşi spre el din cadrul uşii. A fost bine cât a tinut, băietaş, m-ai pus pe picioare, e şi asta drept, dar s-a făcut timpul pentru următoarea aventură.

Ar putea să se oprească aici, însă continuă:

— Ştii ce? Poate mă duc *chiar* acum să-l trezesc pe Tăticu'. Să-i spun ce fraier i-a fost fiul. Crezi c-o să mă adopte? Crezi că o să mă întâmpine cu

— braţele deschise?

Sunny l-a ascultat perplex. Acum începe să înţeleagă: s-a sfârşit. Toate drumurile sunt înfundate. Un gând nou: „Poate că o s-o facă. Poate că o să te întâmpine cu braţele deschise”. Neda îi rosteşte numele. Dă să-i ia mâna, el însă şi-o trage.

— Ce-ai făcut?

N-ar fi exclus să-şi vorbească sieşi. Se întinde după sticlă, o apucă de gât.

Ea îi zbiară numele. Sunny îi dă un brânci, trece pe alături. Îi strigă numele din nou, în timp ce el strânge în pumn sticla ca pe o măciucă, smuceşte draperia şi intră în sala principală. „O să-l omoare”, gândeşte ea.
„Sau o să fie el omorât”. Işi lasă capul în palme. Apoi aude urletele. Nu unul, mai multe. Gălăgia cioburilor. Zarva unei încăierări. Un bărbat cade printre perdele în separeul VIP-urilor, cu sânge şiroindu-i pe faţă. O ia la fugă.

Pătrunde în haos. Douăzeci, treizeci de tipi asudaţi şi beţi cărându-şi pumni şi picioare, căzând unii peste alţii, sfâşiindu-şi cămăşile. Sunt şi vreo duzină de femei în rochii mulate care îmbrâncesc şi zgârie. Pe podea e sânge. Cum s-a întâmplat atât de iute? E doborâtă la pământ.

Vede, prin zbuciumul picioarelor, că Gautam o apucă grăbit pe scări în jos, către stradă. Sunny i se ţine pe urme.

Până să ajungă pe stradă, Sunny e atacat. Reuşeşte să doboare un agresor cu o lovitură de pumn, însă ceilalţi îl pun jos. Se iscă alte busculade. Iarăşi ţipete. Bărbaţi şi femei fugind. Bărbaţi şi femei refugiindu-se în maşini. Răsună o împuşcătură. Limpede în noapte.
îngheaţă cu toţii. O zbughesc în toate direcţiile, Ajay îndreaptă ţeava Glock-ului către pâlcul de bărbaţi. Se abate asupra lor, îl loveşte pe primul cu patul armei. Restul o iau la sănătoasa. Ajay îl ridică în picioare pe Sunny.
îl cară poticnit spre SUV.

Gautam urcă în Mercedes îmbrâncindu-şi în stradă şoferul personal.

— Opreşte-l, zice Sunny, al cărui chip e însângerat.

Arată în direcţia lui Gautam. Ajay vede. E un moment de care ea s-ar putea folosi ca să plece. Să alerge spre automobilul propriu. Dar o ia la fugă spre SUV-ul lui Sunny. Urcă în spate cu el, în vreme ce Ajay se aşază la volan.

Gautam a pornit ca din puşcă pe străzi, spre ieşirea din colonie, virând frenetic în căutarea porţii deschise. Ea e în spate, rugându-se de Sunny să oprească. Să stea locului. S-o lase baltă. Să chibzuiască niţel. El o respinge. Se opinteşte să treacă din spate pe locul de lângă şofer. Neda încearcă şi cu Ajay, pune mâna pe el, îl apucă de umăr în vreme ce conduce, îl strigă pe nume, îi cere să oprească, însă el întoarce capul şi o priveşte cu o asemenea poftă de sânge, că i se face frică.

Apoi ies din colonie, ajung pe şoseaua de centură. Ea se aşteaptă să
apară poliţia. Se vor pune filtre pe drum. Se aşteaptă ca nebunia asta să
înceteze, ca raţiunea să triumfe. Nici pomeneală. Gautam accelerează, pe
şosea nu e nimeni, nimeni în noapte, nimic decât vuietul motorului, chipul
pustiit şi răzbunător al lui Sunny, chipul pustiit şi răzbunător al lui Ajay,
parcă ar fi gemeni întru durere. Timpul încetineşte un moment, viteza şi
distanţa nu au noimă, ca în acele vise ori coşmaruri în care cazi,
te # [7] # [7]
prăbuşeşti la infinit. Apoi se întâmplă. Un câine vagabond trece strada.

Îşi aminteşte de tatăl ei. Avea şapte ani, ieşise pentru prima oară cu
maşina lor cea nouă, un Ambassador. Tatăl ei o lăsase să stea în
faţă. Până # [7] #
atunci nu mai stătuse cu el în faţă. Au dat un tur prin Lutyens. Pe drum, el a zis ceva ce ea n-avea să uite nicicând: „Orice ai face, orice s-ar întâmpla, oricât ai iubi câinii, oricât ţi-ar păsa, niciodată să nu te opreşti ori să virezi pentru un câine de pripas de pe şosea, tu condu drept înainte, prea sunt mulţi şi nu merită bătaie de cap. Chiar dacă asta îţi frânge inima”.

Pe şosea e o fâşie de cauciuc pârlit. Dâra de roşu a unui stop. Mercedesul se abate de la curs, virează abrupt spre marginea şoselei, saltă în aerul nopţii. Bărbaţii şi femeile dorm ceva mai în

faţă. Imaginea aceea rămâne fixată. Apoi revine pe carosabil.

Ah, de-ar fi avut Gautam la fel de multă compasiune pentru Sunny cât a avut pentru un câine de

pripas! După asta, memoria mi se întunecă. Rămân piese disparate. Sunt afară, pe şosea, în patru labe, şi urlu cu faţa la trotuar. Sunt plină de sângele altcuiva. O ţin în braţe pe fata muribundă. Îmi dau seama că e însărcinată, îi simt mâna strângând-o pe a mea. Încă o simt. Mă trezesc uneori şi mi se pare că o ţin de mână. Mă trezesc uneori şi am impresia că stă la căpătâiul patului şi se uită la mine de deasupra, însă e doar conştiinţa mea. Pe şosea, mă uit de deasupra şi văd că a murit. Copilul încă ar putea fi salvat. Sunny e în spatele meu şi ne priveşte pe toţi de sus. Mă ridic. Mă depărtez de el împleticindu-mă. Îl văd pe Gautam inconştient, în Mercedes. Cred că e mort şi el. Pot continua să- ţi spun ce văd şi simt, dar ce însemnătate mai are? Şi nici măcar nu simt eu, personal, chestia. Nu mie mi se întâmplă, ci altcuiva. Îi zic lui Sunny să cheme salvarea. Încerc să-i extrag telefonul din buzunar. Al meu a rămas în geantă, în maşină, probabil că acolo l-am lăsat. Mă împinge cât colo. Ţip la el. „Ce pizda mă-sii faci? Cheamă o ambulanţă. Cheamă o ambulanţă. Cheamă pe cineva. Fă ceva!” M-am întors într-un loc ştiut. În loc de asta, roteşte capul spre Ajay şi-i ordonă să aducă ceva din maşină, e un aparat foto Polaroid, cel pe care l-am văzut în Goa. Face o poză cu Gautam în maşină, apoi îi porunceşte lui Ajay să-l tragă afară din vehicul. Cred că au de gând să-l întindă pe marginea drumului, îl scot însă, îl cară amândoi şi-l aşază în spatele SUV-ului, iar eu mă gândesc: asta chiar se întâmplă, se întâmplă oare cu adevărat? Mă ridic şi o apuc poticnit spre ei. Ajay şi Sunny stau faţă în faţă pe drum. Sunny a luat nişte whisky din spatele SUV-ului. Ţine o sticlă acolo. Îl îndrumă pe Ajay spre Mercedes. Discută. Ajay îi întinde arma şi ia sticla în loc. Se urcă apoi în Mercedes şi începe să bea, bea până ce termină tot. Şi, după ce-a terminat, Sunny apucă patul armei şi-l izbeşte pe Ajay în figură. Când încep să plâng, Ajay şi Sunny întorc amândoi privirile spre mine. Apoi Sunny face un pas în direcţia mea. În ochii lui nu e nimic. Mi-e frică de el. Strânge pumnul. Ridică mâna.

Mi-am revenit într-o cameră. O odaie mică şi albă, curată, luminoasă, cu o grădină afară şi păsările ciripind. Se luminase bine de ziuă şi eram întinsă în pat, uitându-mă la un tip necunoscut mie, pe care ştiu acum că îl cheamă Chandra. În perete era montat un televizor mic, mai erau un fierbător şi o noptieră cu telefon pe ea. O pensiune guvernamentală. Aşa lăsa senzaţia. El, aşezat pe un fotoliu. Am impresia că deja stau de ceva timp de vorbă cu el, numai că nu mai ştiu despre ce, îmi dau seama că nu ştiu unde sunt şi nu-mi amintesc cum am ajuns acolo. Sunt îmbrăcată în pijama şi faţa mi-e umflată, învineţită, dar altminteri n-am nimic. Asta îmi amintesc. Avea purtări excepţionale. Era liniştitor. Îmi prezenta cu calm situaţia. A zis: „N-aveai ce să faci şi nu ai nimic de câştigat dacă rămâi apăsată de asta. E lucru făcut, scumpa mea. În focul momentului au fost luate decizii, niciuna nu ţi-a aparţinut şi pentru asta poţi fi recunoscătoare. Fii convinsă că deciziile luate au fost în interesul tuturor”. M-am holbat la el cu ochi tulburi. Nu-mi umbla niciun gând prin cap. Apoi mi-am amintit. Fără îndoială a observat, pentru că a spus: „A fost o noapte rea pentru toţi”. Trebuie să-mi fi exprimat dorinţa de a mă duce acasă, fiindcă mi-a zis că deocamdată nu pot pleca. De ce nu? Mi-a spus că sunt în Amritsar. Venisem cu maşina în Amritsar, însoţită de prieteni, fiindcă

aşa avusesem chef, în toiul nopţii. Voiserăm noi să vedem graniţa în zori şi să mâncăm chole kulcha la micul-dejun. Ehei, viaţă de tânără indiancă fără griji. Mi-a înmânat telefonul şi m-a avertizat să nu le complic părinţilor mei vieţile, ţinând seama de cât era tata de bolnav. Mi s-a părut surprinzător de simplu să mint când la telefon a răspuns mama. N-am lăsat să mi se simtă în glas nici ţâră de frică ori durere. Doar extenuarea unei fetişcane care conduce până la Amritsar fiindcă aşa are chef. După telefonul dat părinţilor, mi-a cerut să anunţ la serviciu că sunt bolnavă, să nu lungesc vorba. Am făcut întocmai. Mi-a dat după aceea un pahar de nimbu pani. L-am băut până la fund; probabil că băgaseră sedative în el.

Când m-am trezit se făcuse seară. Soarele apunea, păsările de afară cântau de zor. Mă simţeam toropită. O doamnă de treabă mi-a adus un bol de khichdi. Am întrebat-o pe femeie unde mă aflu, însă nu mi-a spus. Când a plecat, am auzit-o încuind uşa pe dinafară. Eram deci prizonieră. Nu am încercat să evadez. Chandra a revenit cu puţin timp înainte de căderea întunericului. I-a luat un moment să-şi intre în personaj. Surprinsese probabil acea privire în ochii mei. Şi-a încrucişat picioarele şi şi-a trecut palmele peste coapse. A zis: „Vrei să mărturiseşti, ştiu. Vrei să te duci la poliţie şi să le spui tot”. Nici n-am confirmat, nici n-am negat. „Totuşi, ce-o să le zici? Ce-o să zici de fapt? Şi cine o să te creadă?” Se punea deja problema credibilităţii. Am întrebat unde e Sunny. „Sunny? Într-o călătorie de afaceri, în Singapore. Unde a fost în ultimele trei zile”. Am înţeles încotro ducea chestia. Gautam? „Domnul Rathore”, mi s-a răspuns, „e departe”. Ajay? Aici s-a mulţumit să zâmbească şi să clatine din cap. „Şoferul domnului Rathore e la închisoare”.

Afară lumina scăpătase aproape cu totul, cineva aprindea lămpaşe prin grădină, dădea foc la beţişoare parfumate. „Iar tu te întorci cu maşina de la Amritsar. Şi vei ajunge acasă curând”. Chandra s-a ridicat pe jumătate şi a aprins veioza de la căpătâiul patului. Îi arunca o umbră groasă pe chip. „Ce-o să se întâmple cu mine?”, l-am întrebat. Şi el: „Ce-ai vrea să se întâmple?” N-am ştiut ce să spun. Serios, nici cea mai vagă idee. Aşa că mi-a zis tot el: „S-a făcut timpul să pleci, Neda. Asta ai vrut mereu. Să pleci, să înveţi şi să trăieşti afară”. Am zis: „Da, mă duc în Japonia”. „De ce?”, m-a întrebat Chandra. „Acum poţi să te duci oriunde”. Mi-a zis că fusesem angrenată într-o situaţie de care nu eram responsabilă, pe care n-o înţelegeam pe deplin şi care ar fi putut cu uşurinţă să-mi distrugă familia şi pe mine. Sau puteam pleca oriunde. Absolut oriunde. Mi se dădeau bani, un apartament, studiile aveau să-mi fie plătite, viza, aranjată. Aş fi avut o viaţă nouă. O viaţă fericită. „Cum sună? Sună rezonabil?” Eram tare, tare obosită. „Sună a ceva ce-ai vrea să faci?” Mi-a întins batista lui, să-mi şterg lacrimile. „Deci? Neda, sună rezonabil?” Omul era tot o dulceaţă. Mi-a spus că tot ce am de făcut e să uit de noaptea aia, să uit de Sunny, să uit de ultimul an din viaţa mea, să nu mai vorbesc niciodată de noaptea aceea, să nu mai iau vreodată legătura cu Sunny. Să am un alt început. Eram obosită. Am zis da.

Am zis: „Londra, acolo vreau să merg”. Nici acum nu ştiu de ce. Nu mai ştiu nimic despre nimic. Niciodată n-am ştiut, dar puteam cel puţin să mă mint singură, să-mi zic că urmează ceva ca lumea. Acum nu. Mă doare. Şi suferinţa nu trece. Dar ce e suferinţa mea pusă alături de vieţile acelea? Dean, ce-i ea pe lângă adevăr? Ce a făcut Sunny şi de ce? Asta-i întrebarea pe care am rumegat-o de o mie de ori. Noapte de noapte înainte să adorm, şi nu adorm decât în zori. De ce l-a salvat pe Gautam? A decis pe drum să salveze viaţa lui Gautam, să ne sacrifice pe Ajay şi pe mine doar ca să-l ţină pe Gautam nevătămat. De ce? Dacă-l lăsa în voia sorţii pe Gautam, dacă ar fi chemat poliţia, salvarea, dacă ar fi plecat pur şi simplu, ar fi fost liber. Ar fi avut o rezolvare. Tot ce proclamase Gautam ar fi fost nul. Ar fi rezolvat problema de nerezolvat a vieţii lui. Şi-ar fi părăsit tatăl, ar fi fost cu mine ori n-ar fi fost. Dar tărăşenia a avut de la început de-a face cu taică-său. N-am înţeles-o înainte, nici măcar când despre asta v-orbea, nici măcar când taică-său îi dădea brânci în întuneric. Din start a fost băgat taică-său. Numai de el îi păsa. Indiciile erau prezente. I-a zis lui Gautam, de faţă cu mine: „Nu mă pot dovedi vrednic de el”. Nu izbutea să afle codul, combinaţia cu care să descuie inima tatălui. Şi într-un târziu, din întâmplare, din noroc chior, a dat peste ea acolo, pe şosea. Corpul vinovat al lui Gautam. Sunny a putut să demonstreze o ferocitate de care se socotea natural incapabil. A putut să dea de-a azvârlită cu toate lucrurile pe care le iubea. Şi doar ca să salveze viaţa cuiva care nu însemna decât nişte profit pentru tatăl său. Făcând asta îşi asigura ceea ce atâta vreme îi scăpase printre degete. Nici măcar nu i-aş spune dragoste. Nu ştiu ce e. La vremea aceea nu m-am gândit. Nu mai ştiu la ce mă gândeam. Voiam să las durerea în urmă. Voiam să profit de ocazie ca să evadez.

După aceea a mers rapid. Fusesem de acord, aşa că s-a aranjat totul, abia îmi mai amintesc câte ceva. Mi s-a oferit o bursă falsă de studii. Am primit şi o scrisoare de acceptare. Cine ştie, poate că bursa era de fapt reală. Când am deschis plicul am plâns. Ai mei au crezut că de bucurie. Erau încântaţi peste poate, m-au îmbrăţişat duios, apoi am fugit la mine în cameră. Mi-am făcut bagajul şi, foarte curând, am plecat. Cândva, pe parcurs, mama şi tata şi-au dat seama, cred, că totul e o cacealma. Nu-mi prea amintesc. Îmi amintesc asta: o lună mai târziu am descoperit că sunt însărcinată cu copilul lui Sunny. Cred că te simţi teribil de dezgustat. Eram în Londra atunci. Chandra mă căuta des, mă ducea la câte un restaurant costisitor. În faţa chelnerilor îmi spunea „nepoată”, era gluma lui. Asta a fost la a şaptea sau a opta ieşire. M-a buşit plânsul, făcusem de dimineaţă testul. De trei ori, să fiu sigură. Era al lui Sunny şi doar al lui. Chandra a încercat să mă tragă de limbă, l-am mărturisit, cu toate că aş fi vrut să-i ascund starea de fapt, dar cum aş fi putut, oricum aflau totul până la urmă. Nu a râs. Era foarte serios. „Spune-i lui Sunny”, l-am rugat. „Spune-i. Atât măcar, spune-i şi apoi dă-mi de ştire ce-a zis”. Eram un ghem de nervi. M-a contactat în ziua următoare. Pe un ton plin de înţelegere, mi-a spus: „Sunny susţine că nu-i al lui. Nu vrea să aibă nimic de-a face. Şi, dacă îl păstrezi, o să-ţi ia toate astea. ”

A aranjat intervenţia pentru mine. S-a ocupat de tot. Nu m-am opus. Eram devastată. Beam o grămadă, mă ardea sufletul. Inima mi s-a asprit fiindcă aşa trebuia, Dean, însă nu s-a făcut niciodată îndeajuns de aspră. Mă macină atâta groază şi vinovăţie din cauza direcţiei în care mi-a apucat-o viaţa, pentru că am lăsat-o să mă ducă acolo! Poţi fi judecat doar după faptele tale. Dar. Dumnezeule sfinte! mai sunt şi altele, atâtea, implicate aici, nu? Nu ştiu ce mi-a mai rămas acum. Nu ştiu încotro ar trebui să mă îndrept, ce-ar trebui să fac. Când am sosit aici eram un trunchi găunos. Nu am avut parte de alinare, de ceva care să mă ajute să fac faţă. Mi-am văzut existenţa ruptă în fâşii. Am văzut evaporându-se viaţa pe care aş fi putut-o avea. De ce am făcut ce-am făcut? Şi totuşi nu eu sunt victima. Toţi se socotesc victime, Dean, nu complici voluntari. Dar asta eram. Nu mai am niciun drept la nimic. Trebuie să îndur.

Ştii, îl văd peste tot pe Sunny. Îl văd într-o sumedenie de feţe de pe stradă. Bărbaţi din Punjab cu şepci de baseball şi bărbi, în blugi şi tricouri strâmte peste burtici. Ar putea fi unul din tipii ăştia. Am citit despre el în ziare. Pe omul ăla nu-l ştiu. Îi merge bine, s-ar părea, deşi îl cunosc suficient de bine cât să ştiu că s-a condamnat la osânda veşnică. Gautam însă. mă îndoiesc să fi avut vreo noapte nedormită. A fost născut să domnească, iar să se sustragă pedepsei ţine de dreptul lui princiar.

O să mă opresc din scris, gata. Am rămas singură în oraşul ăsta singuratic şi cenuşiu, în beznă, departe de casă. Poţi să faci ceva cu povestea de mai sus? Îţi foloseşte la ceva? Sau n-ar provoca decât şi mai multă durere? Poţi să foloseşti, dacă vrei, ce-am scris. Ai permisiunea mea. Nu ştiu dacă eu o să mai rezist. Am decis deja să plec. Dacă foloseşti vreo informaţie, ţine minte doar că nimic n-o să se schimbe, asta e Kali Yuga, era destrămării, epoca viciului. Cei de pe şosea tot morţi rămân. Copilul, tot nenăscut. Gautamii acestei lumi vor huzuri. Ajay-i acestei lumi vor trage mereu ponoasele. Şi Sunny? Nu ştiu. Nu mai ştiu nimic. Roata o să se învârtă către nimicirea care ne va înghiţi pe toţi.

Degetele îi zăbovesc pe tastatură, mută cursorul spre TRIMITE. însă iarăşi îi lipseşte curajul. Şterge ciorna. Tot nu-şi va face vocea auzită.

TREI

MEHRAULI, 2004 SUNNY

1.

S-a trezit în după-amiaza de după accident în vila de la fermă, în dormitorul cu geamuri de sticlă subţire care dădeau spre piscină; deasupra, luminatoarele erau precum ochii unui cadavru holbându-se la soare.

Soarele era puternic. Ochiuri înfierbântate de sticlă. Aer rece, pustiu.

încurcat în plapuma albă. Cearşafuri crem îmbibate de sudoare. O zi perfectă de sfârşit de iarnă.

/V_____

„Aminteşte-ţi. întoarce capul şi uită-te afară. Copaci golaşi. Frunze căzând în piscină. Aminteşte-ţi". Nori trec iute pe fundalul albastru şi acoperă soarele. Strălucirea capătă surdină, căldura e alungată, trimisă în ascunziş. Aşternuturile umede îi amintesc de ea. Percepţia lui nu e

conectată la simţuri. în urechi încă simte un ţiuit. Soarele revine.

i i

S-a întors pe cealaltă parte. Dacă se uita îndeajuns de insistent spre piscină, apa din bazin începea să se mişte.

A văzut, printre crengi, vântul.

însă nu l-a auzit. S-a gândit la ocean, hăt departe.

— Aja y--

L-a strigat nerăbdător, uitând că Ajay era acum un nume şi nimic mai

mult. îşi revenea în simţiri după un neant de sedare. Diazepam, 30 de miligrame. Xanax, 5 miligrame.

Desfătarea golului absolut. S-a foit pe cearşaful umed, însă şi în partea cealaltă patul era rece. S-a ridicat în capul oaselor şi a întins mâna după ţigări. Brichetă. Obiectele de preţ ale nopţii.

încă avea coca lui Gautam în buzunarul pantalonilor.

Sacoul îi căzuse de pe spătarul scaunului.

A colindat vila în boxeri, cu o pătură albastră petrecută pe după umeri, trăgându-şi-o peste burtă cu o mână, ascultând cum arde ţigara.

Dacă era totuşi un coşmar?

Avea pe la nări o crustă de coca şi sânge.

A deschis robinetul la bucătărie, a scuipat în chiuvetă un cheag cleios şi
uscat de sânge.

Şi-a suflat nasul, nară cu nară.

A scos din congelator o sticlă de Grey Goose.

Un acces de tuse. îndoit de şale. Icnete.

A tras încă o duşcă de vodcă, a aşteptat ca muchiile tăioase ale sufletului să i se înmoaie şi să se fărâmiţeze. Trebuia să facă ceva.

îi tot apărea dinaintea ochilor.

Virajul.

Râul.

Cărţile din mâna lui.

Mâna vieţii lui.

2.

Şi umblatul prin Delhi-ul nocturn, în SUV, cu două trupuri inconştiente pe scaunele din spate, lăsând morţii în urmă. Pe Ajay şi pe morţi. Nu prea repede, nici prea încet.

Aşteptând sirenele.

Punctul de control.

Însă nu vine nimeni. Nu-i face nimeni semn să oprească.

Maşina lui nu e atinsă.

Nu s-a tamponat cu ea; nu a ucis pe nimeni.

Nu a făcut nimic rău.

Automobilul e imaculat.

Cu nimic diferit de camionul care tocmai a trecut.

De maşina care a trecut pe lângă el.

Nu e vinovat.

Străbate oraşul.

Nimic nu s-a schimbat.

încă suntem cu toţii stele muribunde.
Trece printr-un punct de control.
Poliţaii se uită somnoroşi la maşină.
încă o limuzină de bogătan.
E cât pe ce să ridice palma la frunte, să le dea onorul.

Acum, încetişor pe străzile mai liniştite, pe o bandă de serviciu mascată de stejari, oprind vehiculul, stingând luminile, apucând tare volanul.

Ce urmează acum?

Deschide precipitat portiera. Se dă jos, se îndoaie de şale şi vomită. Nişte trăgători de ricşă dorm. Nişte câini latră. Altceva, nimic.

Găseşte nişte apă în buzunarul interior al portierei, îşi clăteşte gura, scuipă, se urcă înapoi.

Se uită la amândoi, Neda şi Gautam.

Gautam mai aproape de el, lovit la faţă, cu nările însângerate şi chip sfidător, senin în ciuda a tot şi toate.

Neda, cu dâre de machiaj, capul dat pe spate, aproape sforăind, arătând urâtă aşa, cu gura căscată dezvelindu-i dinţii. Ar putea fi doi puştani extenuaţi după o zi de drumeţie intensă.

Aude sirene. însă metropola îşi vede de-ale ei.

Şi el ce-a făcut?

Aruncă o privire spre scaunul pasagerului din faţă şi vede arma lui Ajay.

Ce-a făcut?

întinde mâna, o apucă, îi simte greutatea în palmă, deschide portiera din spate, în dreptul lui Gautam, îi apasă uşor ţeava în pielea obrazului. Ce uşor ar fi să apese pe trăgaci.

Nu.

Mâna începe să-i tremure. Se teme de greutate, nu-şi mai aminteşte, subit, dacă are glonţ pe ţeavă. Creierul i se împâcleşte, i se închide. Cu o sforţare imensă, scoate încărcătorul, îl bagă în buzunar, trage la loc piedica şi scoate glonţul de pe ţeavă. Cade pe drum, se rostogoleşte în întuneric.

Căcat.

Să se pună în patru labe, să-l caute?

Nu.

Nu e vorba despre timp. E vorba despre demnitate.

Scotoceşte prin buzunarele lui Gautam şi scoate două punguţe.

Urcă iarăşi la volan, pune în torpedou magazia şi arma descărcată. Şi, în licărul de sulf al luminilor stradale, ia pe cheia maşinii un cocoloş mare de coca.

Sunny apelează numărul.
Şi Tinu se trezeşte. Geme.
— Ce-i?
Lui Sunny îi tremură vocea.
— A fost un accident.
Tinu zăboveşte o clipă, aprinde veioza de la căpătâi.
— Spune-mi.

— Au murit nişte oameni.
îşi aprinde o ţigară.
— Cine-a murit?
— Lume. Pe şosea.
— Tu i-ai omorât?
— Nu, nu eu. Gautam a fost. I-a lovit cu maşina.
— Eşti cu poliţia lângă tine?
— Nu.
— Unde eşti?
— Pe şosea, în alt loc.
— Departe?
— Departe. Sunt la adăpost.
— Eşti sigur?
— Sunt sigur.
— Câţi au murit?
— Nu ştiu.
— Dar sigur au murit?
— Da.
— Gautam unde-i?
— Cu mine.
— La tine în maşină? Sau într-a lui?
— Într-a mea.
— A lui unde-i?
— A rămas pe şosea. E distrusă.
Tinu stinge ţigara.

— OK, e corect cum spun? S-a izbit cu maşina, l-ai scos afară, l-ai luat cu tine într-a ta. Aşa stau lucrurile?
— Da.
— Şi nu v-a mai văzut nimeni? Nicio mulţime, nicio scenă?
— Nimic.
— Unde s-a produs accidentul? *Exact.*
— Pe centura interioară, pe la Nigambodh Ghat.
— Ce maşină avea el?
— Mercedesul.
— Şi tu eşti acum în...?
— Toyota. Highlander-ul.
— Cine mai e cu tine?
— Gautam şi o fată.
— Neda?
Momentul de tăcere al fricii.
— Da.
— Şi unde-i Ajay?
Sunny se pregăteşte pentru impact.
— în maşină.
— Cu tine în maşină? Dă-mi-l să vorbesc.
Tăcere.
— Dă-l la telefon.
— N-am cum.
— Sunny.
— E în maşina de pe şosea.
Celălalt, în sfârşit, pricepe.
Cu ochii închişi, Sunny spune:
— N-am avut încotro.
— E viu?
— L-am pus să bea whisky.
— Sunny, e viu?
— Da!
Tinu se stăpâneşte.
— OK. Poate că mai e timp. Ascultă cu atenţie.
Sunny începe să se smiorcăie.
— Pentru el am făcut-o, Tinu!

— Nu te pierde cu firea.

— Spune-i lui Papa. Am făcut-o pentru el.

— Ascultă cu atenţie.

S-a întâmplat ca şi cum altcuiva i s-ar fi întâmplat. Tinu i-a dat o adresă pe Amrita Shergill Marg.

— Te vezi acolo cu un bărbat pe nume Chandra. Faci tot ce spune.

Bărbatul pe nume Chandra îl aştepta pe iarba tunsă a unei proprietăţi mărginite de ziduri înalte, cu un bungalow cu două etaje ridicându-se mătăhălos în spate. Pufăia din ţigară întins pe un şezlong în lumina lunii. Purta un pardesiu din păr de cămilă peste bluza şi nădragii de pânză moale, azurie. Chipul lui gumos, dedesubtul şuviţelor de păr pleoştite pe frunte, lăsa impresia unui amuzament ostenit. Sapte sau opt bărbaţi în cămăşi *pathani negre,* purtând mănuşi chirurgicale, aşteptau pe aleea din faţă. Când SUV-ul s-a oprit şi porţile s-au închis în urmă, au deschis portierele şi s-au pus pe treabă.

Neda şi Gautam au fost extraşi primii din spate, telefoanele, portofelele şi alte obiecte personale le-au fost luate şi puse pe măsuţa joasă de lemn de lângă Chandra. Gautam a fost cărat peste peluză, către o altă alee de acces auto. Erau două maşini: un Ambassador alb cu numere guvernamentale în faţă, un BMW în spate. Gautam a fost aşezat pe bancheta din spate a Ambassadorului. Un şofer al poliţiei şi un membru al Brigăzii de Intervenţii au ocupat locurile din faţă. Un agent în uniformă a urcat în spate lângă Gautam, l-a sprijinit pe banchetă, a tras perdeluţa de plasă peste geam în vreme ce şoferul pornea. Porţile s-au deschis, automobilul a ieşit şi Gautam a dispărut.

în acelaşi timp, doi bărbaţi au cărat-o pe Neda, încă inconştientă, către latura clădirii principale.

Sunny şi-a încleştat degetele pe volanul SUV-ului şi a urmărit-o cum se duce.

Chandra s-a ridicat de pe şezlong, şi-a închis pardesiul, s-a oprit, în picioare, lângă geamul din faţă al maşinii. A bătut cu degetul în sticlă.

— Scumpul meu, ar fi înţelept să ieşi acum.

Sunny a procedat întocmai.

— Ei nu i-am făcut niciun rău, a zis.

Chandra a înclinat absent din cap.
— Nu eu decid asta.
— Ce-o să se întâmple?
— O să fie tratată cu toată amabilitatea.
— Cu mine ce-o să fie?
— Eşti în posesia unei arme de foc?
— În torpedou.
— Droguri?
A atins cu un deget punguţa de cocaină din buzunar.
— Le-am aruncat.
— Unde?
— Pe drum.
— Unde pe drum?
— Nicăieri. În nişte tufe.
Chandra l-a măsurat din priviri tacticos.
A arătat spre BMW.
— Suie-te în maşină şi pleacă.

BMW-ul a alunecat cu calm funerar pe străzi. Metropola se derula prin geamurile negre, semnele dimineţii se iveau pe cer.
Sunny a întors de câteva ori capul în spate.
Şoferul s-a uitat scurt în oglinda retrovizoare.
— Cauţi ceva?
Era Eli, israelianul, evreul din Kerala. Un membru al echipei de pază a tatălui său, cel care-l instruise pe Ajay.
— Vreau ceva de băut.
Eli a ridicat o sprânceană.
— Şi eu la fel, amice.
#
— Ai ceva?
— Nu-s plătit pentru treaba asta.
Peste un minut a scos totuşi o sticlă turtită din buzunar şi a trecut-o în spate.
— Să nu bei tot, OK?
Sunny a deşurubat dopul, a adulmecat, s-a tras înapoi.
— Ce-i asta?
— Arak de Israel, prietene.
Sunny a luat o gură şi s-a strâmbat.

— Nu-i bun?
— Are gust de căcat.
— Atunci dă-l înapoi.
Eli a întins braţul.
Asta însă nu l-a oprit pe Sunny să soarbă şi ultima picătură.

Au intrat pe domeniul fermei pe poarta de serviciu care trecea prin desiş. Era aproape cinci dimineaţa. BMW-ul a parcurs lent drumeagul umbrit; farurile scoteau la iveală molii şi gropi, albastrul întunecat al cerului mijea printre copaci. Arakul ardea. îi abătea însă gândurile. Telefonul lui Eli a sunat. A răspuns, a ascultat şi l-a întins în spate către Sunny.
— Pe tine te caută.
Era Tinu.
— Ai fost toată noaptea la fermă, în vilă. Bagă-ţi asta în cap. Pe noptieră ai diazepam, doza corectă. Du-te la culcare, ia pastilele, închide ochii.
— I-ai spus lui Papa?
— Da.
— I-ai spus că pentru el am făcut-o?
— Hai, du-te şi te culcă.
7 #
— Ce-a zis?
— Dă-i telefonul înapoi lui Eli.
— Ce-a zis?
— Vine la tine curând.

3.

Somn.
Soarele de amiază alunecând spre apus.
Razele încă scăldând patul.
Cearşafurile umede uscându-se.
în bucătărie, vodcă rece ca gheaţa dată pe gât, cât poate duce.
Deschide uşa glisantă şi păşeşte în picioarele goale spre piscină, gustă soarele prin piele spunându-şi: „E un nou început”. Bea din sticlă şi dă roată bazinului, agale, de trei ori. Iarăşi se întoarce în dormitor, ia cocaina
şi portofelul, intră în baie. încuie uşa şi scoate de pe perete
oglinda uriaşă,

o întinde pe podea, îi şterge sticla cu hârtie igienică umedă, o freacă asiduu ca s-o usuce, presară jumătate de gram. Pe vine, în boxeri, cu oglinda între picioare, duhnind a vodcă, întinzând liniuţe, holbându-se la el însuşi,
îngăimând vorbe fără şir, gâfâind. În genunchi. O liniuţă lungă. O duşcă
lungă de vodcă. Iarăşi o dâră de coca. Apoi şocul piscinei.

Zbaterea inimii

în piept. Ce-a căutat oare? Apa rece, cerul senin, mintea-i aprinsă, corpul în
contratimp, vodca amorţindu-i durerea, cocaina dându-i curaj.

Rămâne sub

apă cât de mult poate, cu inima bubuind, cu ochii înălţaţi către soare...

.

... coborând asupra Mercedesului distrus al lui Gautam, Gautam inconştient înăuntru, Neda bocind aplecată peste morţi, cerându-i imperios să facă ceva. Dar ce să fi făcut? Ce-ar fi trebuit să facă? Ce altceva? Ce ar fi fost de aşteptat din partea lui? Să preia controlul, să sune după ambulanţă, să cheme poliţia, să facă ce poate pentru morţi şi pentru muribunzi cât aşteaptă sosirea autorităţilor?

Pe bune?

E de tot râsul.

Absurd.

Poate în Suedia.

Dar aici e India.

Dacă ar fi zăbovit, o gloată s-ar fi aruncat asupra lor.

Asta e India.

Yeh India hain.

Iată o altă versiune: privesc accidentul şi. îşi văd de drum.

Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Niciun contact. Fără pic de implicare.

Gautam lăsat în voia sorţii.

Asta ar fi fost ceva.

Să continue şofatul în noapte. Să conducă spre Chandigarh. Şi după? Către munţi, să se oprească pentru micul-dejun la Giani Da Dhaba, şi-apoi mai departe, spre Jalori, spre Baga Sarahan. Să sacrifice o capră. Să rămână o săptămână, o lună acolo.

Şi apoi ce?

Să stea pe vecie în creierii munţilor? Să fugă şi mai departe? El şi Neda. Să înceapă o viaţă nouă, eliberată de tot şi toate? Altă ţară, alt oraş, o viaţă

i i 7 # » 7 i 7 i

simplă.

Un loc de muncă obişnuit.

Imaginează-ţi.

Neda ajunge acasă, descoperă că şi-a dat demisia, că s-a ţinut de băutură toată ziua. E prea de tot. Ţipă la el. El o pălmuieşte. Ea îl scuipă, face cioburi o farfurie. El o apucă de mâna înălţată cu stânga, o loveşte cu pumnul în coaste.

Oare cum ar ieşi toată isprava?

Nu, nu există ieşire din asta.

Nu există.

Iese la suprafaţă. Şi-şi vede acolo tatăl, pe margine, deasupra lui, la capătul vilei, cu soarele bătându-i pe obraji, costum bleumarin, ochelari negri, o siluetă solidă, severă în pâcla iernii. L-a ţinut sub observaţie. De cât timp? Cât de multe ştie?

Acum nu mişcă niciunul, nici nu vorbesc.

Până ce Bunty ridică mâna şi-i face un semn, abia sesizabil, chemându-l mai aproape.

Doar de atât e nevoie.

Sunny alunecă spre el.

Totul se simte cu acuitate.

Apa rece, soarele bătându-i palid în spinare, licărul luminii pe oglinda piscinei, răsfrângându-se din ferestrele vilei. Şi tatăl lui, miezul strălucitor şi întunecat a tot şi toate.

Ajunge la margine, ridică privirea.

— Papa...

Şi se întâmplă.

Bunty întinde mâna.

O ţine aşa, cu palma desfăcută, în aşteptare.

Pentru ca Sunny să i-o apuce.

Pentru a-l trage spre o viaţă nouă.

Simte cum înmugureşte în el o certitudine rece, dură, şi speră din tot sufletul că nu-l va mai părăsi. Mâna tatălui, pe ceafă, călăuzindu-l înăuntru.

în baie se uită la oglinda de pe jos, la ce a mai rămas din liniile de coca, la punguţa încă pe jumătate plină.

— Otrava aia, mârâie taică-său. Otrava aia nu-ţi mai trebuie.

Sunny nu zice nimic, se mulţumeşte să se uite ţintă la punguţă.
— Arunc-o şi trage apa după ea, vine porunca.
Se gândeşte, până şi acum, să mai salveze ceva, cumva.
De-o ultimă linie.
— Pune oglinda înapoi pe perete.
O face.
Nu-şi aruncă ochii asupra reflexiei lui până ce nu termină.
Când termină, vede.
Acolo nu e nimic.
Face duş cu apă aproape clocotită odată ce tatăl lui a ieşit.
Se piaptănă.
Pune pe el o cămaşă albă, imaculată şi pantaloni de lână.

Când pătrunde în living îşi găseşte tatăl aşezat pe un fotoliu, trăgând din ţigară, relaxându-şi corpolenţa cărnoasă, picior peste picior, cu ochii cătând spre tavan într-o postură de contemplaţie concentrată.
— Sezi.
Sunny ia loc pe scăunaşul pentru picioare, mult prea mic, diminuându-
se.
— Papa, eu.
Bunty ridică mâna.
— Nu vorbi. Nu-i nimic de spus.
Tăcere. în umbra călduţă.
Bunty continuă:
— Ce s-a făcut nu mai poţi desface.
Sunny simte că i se strânge gâtlejul, că i se pune un nod, că îl arde pe beregată.
— Pentru tine am făcut-o.
Parcă i se taie picioarele. Vrea ca aceste cuvinte să fie crezute mai presus de orice.
— A fost isteţ că te-ai gândit să faci poză, spune Bunty scuturând scrumul ţigării. Ai apucat să dormi?
Sunny se străduieşte să-şi vină în fire, înclină umil din cap.
Dă din cap şi Bunty.
— A fost o noapte urâtă. Dar se putea mult mai rău. Iar acum ştiu ceva foarte important.

Ochii lui Sunny umblă zbanghii prin odaie cât aşteaptă. Bunty, fără grabă, nu face decât să se uite ţintă la chipul neliniştit al fiului.

— Ce, Papa? şopteşte Sunny.

Bunty se apleacă spre el.

— Că ştii ce înseamnă să fii necruţător.

Ochii tânărului se umplu de lacrimi, e cât pe ce să se pună pe plâns. Mulţumit, Bunty se lasă iarăşi pe spetează.

— De ce nu-ţi pui ceva de băut?

Dar Sunny scutură din cap.

— Nu-mi trebuie.

Tatăl îi cercetează expresia chinuită, ochii plecaţi.

Cocaina îşi pierde puterea.

Neantul se cască iarăşi, gata să-l înghită.

— Unde-i el? întreabă Sunny.

— Cine?

— Gautam.

— Acum e departe.

— Ce-o să se întâmple cu el?

— O să devină folositor.

Sunny nu cutează să întrebe. Dar se simte nevoit.

— Ce-a spus?

Bunty se preface neştiutor.

— Despre ce?

„Despre ce? Despre cât de fraier am fost. Să mă expun aşa în faţa lui, să fiu jucat pe degete”.

— Despre noaptea trecută.

Bunty zâmbeşte.

— Mai contează? Crezi că nu ştiu, oricum, tot? Planurile tale cu el. Cu

fata. Crezi că n-am aflat?

Iată, prin urmare. Tatăl lui a ştiut totul. A stat şi-a pândit, aşteptând ca Sunny să dea de belea. Aşteptând, aşteptând, până ce.

— Dar suntem chit acum.

Bunty se ridică. îşi mută corpul mai aproape de el, iar Sunny se uită în sus cât vorbeşte tatăl său.

— Mereu mi-am făcut griji pentru tine. M-am temut că n-ai tăria să-mi

fii fiu. Dar ai distrus, într-o clipită, tot ce ţi-a fost drag. întinde mâna spre

obrazul lui, i-l cuprinde în palma lată şi adaugă: Ai făcut bine, fiule.

Lacrimile se adună şi o apucă la vale. Apoi, cât ai bate din palme, Bunty nu mai e lângă el.

— N-ai întrebat de fată, îi aruncă repezit peste umăr. Nici ea n-a întrebat de tine, zice oprindu-se înaintea uşilor glisante. O să rămâi aici, la fermă, peste noapte. Pentru restul lumii eşti plecat în Singapore.

— Da, Papa.

— Eli o să stea cu ochii pe tine, aici.

— Da, Papa.

— Când te întorci acasă o să ne apucăm de treabă.

4.

S-a întors la complexul din oraş în ziua a cincea, adus cu maşina de Eli.
în apartamentul lui de la ultimul nivel, rămas aproape gol după ce fusese
devastat. Se bucura că toate amintirile dispăruseră. Era cu tatăl lui acum. Cu
taică-său a stat la masă, iar seara a asistat la discuţiile la telefon ale lui
Bunty, în salonul mare, lambrisat cu plăci de mahon, prezenţi doar ei doi.

.

Şi-a spus o poveste. Că toată viaţa jucase fel de fel de roluri, încercase diverse personaje, ca orice tânăr. Văzuse cine este cu putinţă să fie, ce rol i se potrivea. O perioadă îi plăcuse să construiască o scenă, să se proiecteze spre exterior într-un anume fel, în chip de filantrop avangardist, sprijinitor al artelor, arătându-se om de ispravă, cu reguli morale. Avusese parte şi de cultul personalităţii, de proeminenţa în cadrul unei cete mici, după care
tânjise ca surogat pentru ce-i trebuia în realitate. îi copleşise cu generozitatea lui.

Şi cu cât îşi exercitase mai mult incredibila filotimie, cu atât simţise mai
acut dorinţa de a corupe. O simţise iarăşi şi iarăşi lăuntric. îşi răsfăţase
amicii cu vin, whisky, şampanie, mese de cinci stele. îi înştiinţase că totul era gratis, făcea el cinste, n-aveau de ce să-şi facă griji

pentru chestia asta ridicolă numită bani, fiindcă paralele curgeau gârlă din corpul lui, din portofelul, din cardul, din tatăl lui. Le urmărise plăcerea, mai ales pe a celor care nu fuseseră învăţaţi cu bogăţia, care altminteri n-aveau o para. Aruncase peste ei lux şi desfătări cu nemiluita. Era inevitabil ca toleranţa,

ca pragul lor să crească. Inevitabil ca, treptat, să aştepte totul. Atunci le oprea robinetul.

Acum, când aceşti vechi prieteni s-au întors la el, în săptămânile şi lunile următoare, în vreme ce Gautam se dezbăra de vicii în Alpi, iar Neda îşi luase tălpăşiţa la Londra, în vreme ce Ajay rămăsese un nume pe care se punea praful, în vreme ce accidentul era dat uitării, neadus vreodată în discuţie, nici măcar ştiut, în vreme ce toată încordarea ultimului an se # [7] # [7] destrăma, Sunny se uita cu un fel de plăcere amorţită la paraziţii care devorau totul împrejur fără să stea pe gânduri; cei pe care-i alungase cu atâta cruzime şi atât de arbitrar se arătau iarăşi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi se puneau pe chefuit fără să pună întrebări, consumau fără să-şi bată capul, luau de la el totul. între timp se lăsase însă pradă acelei dorinţe lăuntrice de a-i vedea suferind, de a-i vedea căzând pradă viciilor. îi ţinea sub ochi pe aceşti falşi prieteni şi-i dispreţuia pe toţi, bucurându-se în sinea lui că-i corupe. Dăruia şi tot dăruia din plin, ştiind prea bine că, atunci când aveau să aibă o cruntă nevoie de el, îi putea lăsa de izbelişte.

într-o lume globalizată, dedată consumului solitar, dorinţele lui şi-au găsit expresia în anonimitatea autostrăzilor şi în apartamentele hotelurilor de lux. Descoperea plăcere în uşurătatea lor eficientă, eliberare în perindările lipsite de fricţiuni. N-avea decât să scoată la vedere cardul, nu trebuia decât să-şi îndrume şoferul, să se aşeze comod şi să închidă ochii, # # [7] # # [7] să lase aureola albastră a viitorului să îl cuprindă. Automobilul făcea restul, cardul făcea restul, şoferul făcea restul. îi era silă de contactul public, de praf, zarvă, eşec, mâhnire. Visa să umble printr-un oraş al viitorului, depopulat, înţesat cu pasarele pietonale, cărări spre niciunde pe care nu păşea nimeni.

Când fusese chemat la tatăl său i se spusese că-l aştepta recompensa. Avea să construiască. însă nu în Delhi. Delhi era mort pentru el.

Urma să construiască peste graniţă, în Uttar Pradesh. Exista acolo un teren care li se oferise, achiziţionat de Ram Singh şi pe care Dinesh Singh avea să-l supravegheze, potrivit înţelegerii. Era un pustiu, o pânză goală pe care putea, în sfârşit, să-şi zugrăvească visurile.

Poza cu sora lui a fost o lecţie. Niciodată nu eşti în largul tău. Niciodată fericit. Să crezi că ai putere, că deţii controlul, e o greşeală. Să n-o mai comiţi niciodată. Nu se dezlipeşte de fotografia făcută în bordel, o ţine în mână cât e ziua de lungă, ba şi noaptea, o sabie cu două tăişuri, o monedă cu două feţe care este preţul vieţii. Obedienţă Şi sclavie. Nu îndrăzneşte să

se uite la chipul ei. Nu poate îndura cuvintele scrise pe verso. Dar nu lasă din mână poza. Se chinuie cât e ziua de lungă. O ţine între degete şi-şi fereşte privirea. Un act de tortură, o austeritate autoimpusă. Sora lui. Vrea să o vadă iarăşi. N-ar judeca-o. Ar salva-o. Noaptea, înainte să se culce, permite ochilor să cadă asupra imaginii ei.

Penitenciarul Tihar

E cu putinţă să te retragi? Să dispari? Să fii complet radiat? Se poate asta fără să faci nimic? Sau e necesară o alegere? Trebuie făcut pasul cel atât de drastic? Gândul ăsta s-a tot aţinut pe lângă el, i-a suflat toată viaţa în ceafă. El, Ajay, poate muri. Poate să moară şi gata. Rapid. N-ar dura decât un moment, iar durerea s-ar sfârşi.

Ideea, adusă la lumină, îi devine prietenă. O cultivă cu tandreţe. Unde? Când? Un ciob de sticlă la încheieturi. Un curmei din cearşaf petrecut peste grumaz, la duşuri. Sau o supradoză de Mandrax. Dar trebuie să-i iasă. Nu trebuie să şovăie, să se piardă, să fie găsit şi salvat. Dacă e să o facă, trebuie s-o facă până la capăt. Moartea ar fi o uşurare. Justiţie, poate, pentru tot ce a săvârşit. Pentru oamenii pe care i-a omorât şi pentru cei pe care i-a văzut ucişi în drum, pe care, cu toate că nu i-a omorât el, i-a trădat. E totuşi ciudat... fiindcă odată cu aceste gânduri încep să-i umble şi altele prin minte. Opţiuni pe care n-a crezut vreodată că le are. Să-l refuze pe Sunny – e primul gând asupra căruia zăboveşte. Sunny îi cere să urce în maşină, să bea sticla de whisky. Iar el, Ajay, spune nu. Îi dă fiori de

încântare doar gândul. Spune nu. Spune: „Nu”. E ca visul unui orb care îşi recapătă vederea în somn. E un surd care se visează cu auzul intact. Un mut care-şi visează vorbitul. Totul e zgomotos, saturat de culoare. Nu.

De ce nu urci tu în maşină?
îşi derulează viaţa invers.
/ /
Zicând, de fiecare dată, nu.
Nu, nu vrea să-l urmărească pe Gautam.
Nu, n-o să tragă cu pistolul în aer.
Nu, n-o să decidă uciderea fraţilor Singh.
Nu, n-o să încerce să se întoarcă acasă.
Nu, n-o să se ducă la Delhi ca să lucreze pentru Sunny Wadia.
Nu, n-o să urce în acea camionetă Tempo.
Nu, n-o să lase capra să scape din curmei.

•

E iarăşi acolo, în vârstă de opt ani, iarăşi cu Hema. Ar trebui să lege
capra. Dar nu o leagă. Capra scapă. El o priveşte cum se duce. De asta îşi
dă seama. Se uită după capră, iar capra se apucă să ronţăie spanacul de pe
câmpul vecinului. Hema, unde-i ea? Vede şi vine în fugă. Nu îl ceartă. Se
repede glonţ la capră. O trage de acolo, deşi animalul nu se dă dus. El stă
şi se uită. încearcă s-o vadă cu ochii minţii. însă acum n-o mai zăreşte / / /
decât pe femeia din poză.

Şi revine aici, da, cu aceeaşi problemă insolubilă. Cât poate să aştepte? Cât mai e până la următoarea fotografie? Sora lui întinsă în acelaşi pat de bordel, cu ochii deschişi pe vecie şi sânge băltind pe cearşafuri, scurs din rănile ei mortale. Îi revine totul în amintire. Sora lui trebuie să trăiască. E ultima parte din el care e reală, ultima bucăţică de autenticitate. A fost deposedat de orice altceva. Tatăl mort, mama transformată în altcineva, sora mai mică o făptură pe care n-a apucat să o cunoască. Hema însă face parte din el. Ea nu poate să moară. El nu poate să moară. Trebuie să-l ucidă pe Karan şi s-o salveze.

2.

Pare un destin inevitabil.
Preţul lui Prem a fost stabilit.
Karan va plăti cincizeci de mii de rupii.

Predarea mărfii se va face a doua zi.
Asta e Şansa lui.
Numai că Sikandar vrea să facă personal tranzacţia.

Ajay îl abordează pe Sikandar, cere să-i vorbească.
Prem îi urmăreşte atent.
Sikandar zice:
— Dă-i drumul.
Ajay îi şopteşte la ureche.
Vorbeşte mult. E serios.
Se întinde la explicaţii.
Apoi Sikandar izbucneşte în râs.
Îi dă lui Ajay o palmă peste spinare şi-i zice lui Prem:
— Te duce el!

*

În noaptea aceea, în timp ce Sikandar sforăie, Prem rămâne treaz.
— Ce i-ai zis?
— Nimic.
— De ce mă duci tu?
— Incerc să te apăr, zice Ajay.
— N-am nevoie de tine. Karan o să-mi poarte de grijă.
Ventilatoarele vâjâie.
— Mă iubeşte.
Timpul trece, îngreunat de vorbe nerostite.
Vocea lui Prem, o bărcuţă minusculă de mâhnire pe un ocean de durere.
— Cine-i ea?
Ajay îşi simte inima bătându-i în gâtlej.
— Fata din pozã.
— Sora mea.
— Sora ta? face Prem, surprins. Credeam că...
Lasă fraza neterminată.
Nu a mai rămas nimic de spus.

Se face dimineaţă. Nu mai sunt cuvinte de rostit.
Sikandar aşteaptă lângă uşa celulei.
Il salută din cap pe Prem, îi întinde mâna.

De parcă s-ar fi întâlnit o dată sau de două ori, cu afaceri.

— Să fii cuminte, zice.

Îi arde apoi lui Ajay o scatoalcă peste umăr, se hlizeşte în vreme ce-l împinge spre uşă.

— Ai grijă să iei banii întâi!

înaintează pe coridor amândoi.

Ajay are o lamă de ras sub limbă.

Pe chipul lui Prem se citeşte nădejde, se citeşte iubire.

— Mulţumesc, zice.

*

Preluarea are loc într-una dintre toalete, la loc ferit.
Karan e însoţit de încă un bărbat.
Ajay clatină din cap.
— Numai noi.

Gorila lui Karan îl caută pe Ajay de arme.

Nimic.

Aşa că Prem, Ajay şi Karan intră într-una dintre sălile de duş.

Banii sunt într-o geantă de iută.

Ajay îi numără mai întâi.

Il împinge pe Prem către Karan după ce a sfârşit.

Nu se uită la el.

Priveşte faţa lui Karan când îl ia pe Prem de mână şi-l cuprinde cu braţele pe după mijloc.

— Acum lasă-ne singuri, zice Karan.

Ce simte Ajay?

Gelozie.

O singurătate a lui.

Un tremur nervos.

Ar trebui să acţioneze.
În momentul acela nu se simte în stare.

.

Afară, Ajay şi omul lui Karan schimbă priviri, dau din cap unul spre altul. S-a făcut. Dar îndată ce Ajay trece pe alături, leapădă geanta de iută, se năpusteşte prin spatele lui, înfăşoară cu un braţ gâtlejul omului, strânge

cu putere. Il doboară la pământ în vreme ce gealatul se zbate, îl târăşte într-o cabină de toaletă. Il face să leşine.

Într-o clipită, Ajay se dezbracă la chiloţi.

Işi scoate sandalele.

Se strecoară înapoi la duşuri.

*

Karan stă cu spatele la uşă, gol de la brâu în jos. Prem e cocoţat pe suportul chiuvetei, cu faţa la el, picioarele desfăcute, gleznele cuprinzând talia lui Karan. Karan e vârât în el. Ajay are între degete lama.

Se apropie descălţat, gol, încercând să-şi domolească inima.

Prem are ochii închişi, se desfată primindu-l în el pe Karan.

Prem deschide ochii.

Il vede pe Ajay.

Cu lama în mână.

Ajay duce un deget la buze.

În ce univers ar crede el că Prem poate reacţiona cu altceva decât un ţipăt?

Corpul lui Karan încremeneşte.

înţelege apoi expresia din ochii lui Prem.

Până să reacţioneze, Ajay se aruncă spre el.

Apucă părul lui Karan şi trage, despică sălbatic cu lama. Din gâtlej începe să ţâşnească sângele, însă arterele sunt prea adâncite. Karan se luptă, încearcă să se protejeze în vreme ce Prem se zbate, ţipă şi plânge dedesubt. Ajay prinde capul lui Karan în încheietura cotului şi-l strânge în vreme ce scobeşte tot mai adânc cu lama, acum sângele se revarsă în jeturi, iar Karan, horcăind, se prăbuşeşte şi-l antrenează şi pe Ajay în cădere.

— Ce-ai făcut? zbiară Prem în vreme ce Karan zvâcneşte sub Ajay, cu viaţa scurgându-se din el, cu lama înţepenită în beregată. Ce mi-ai făcut?

Prem se lasă să cadă pe podea, îl îmbrăţişează pe Karan, îi sărută faţa, încearcă să astupe cu palma şuvoiul de sânge.

Însă Karan a pierit.

— De ce?

Ajay nu mai scoate o vorbă.

Prem e cutremurat de fiori, faţa îi e schimonosită.

Ajay deschide gura să spună ceva.

Numai că Prem nu-i dă ocazia.

Face singurul lucru la care se poate gândi.

Singurul care i-a rămas.

Trage din gâtlejul lui Karan lama şi şi-o înfige în încheietura stângă. O despică. La fel face cu braţul drept.

Se lungeşte lângă Karan, ţintuindu-l pe Ajay cu privirea.

Ajay coboară ochii, îi întoarce spatele.

Pleacă.

PATRU

LUCKNOW, 2006 DINESH ŞI SUNNY

— Deci? zice.

— Deci ce? replică Sunny.

— Deci ai obtinut ce-ai vrut...

Sunt în salonul privat al unui restaurant de hotel de cinci stele, Sunny şi Dinesh Singh, cu vocile atenuate de fâşâitul aerului condiţionat, uitându-se prin geamul fumuriu la elita din Lucknow cum îşi duce zilele îmbelşugate.

— ... dar eşti fericit?

Sunny se strâmbă de parcă ar fi înghitit ceva rău la gust.

— Ce?

— E o întrebare destul de simplă, spune Dinesh. Eşti fericit?

— În momentul ăsta? zice Sunny ducând paharul de whisky la gură. Conversaţia lasă un pic de dorit.

Dinesh zâmbeşte.

— Stii la ce mă refer.

— Dar tu ce eşti? zice Sunny după o pauză lungă. Psihologul meu?

— Ai unul? ripostează Dinesh. *Vrei* unul?

— Ferească sfântul.

— Oricum ar fi, întrebarea rămâne.

Sunny priveşte drept înainte, zdrobeşte între dinţi cubul de gheaţă, face semn ospătarului că mai vrea un pahar.

Dinesh ridică mâna şi el, ca un ecou, în vreme ce Sunny îşi aprinde o ţigară.

Confirmă comanda lui Sunny.

E o gazdă bună.

Aici, totuşi, e Lucknow. Teritoriul lui.

Au fost unele probleme, e adevărat. Sunny, în stare de ebrietate, a făcut scene, câteodată voios, altă dată furios, înainte să i se rupă

filmul.

La un moment dat, Dinesh ar putea fi nevoit să ceară: gata cu băutura pentru Sunny Wadia.

Dar hopul acela îl va trece când se va ajunge acolo.

Cât despre întrebarea: Este Sunny Wadia fericit?

A se pune în dosar, la secţiunea „Cine naiba ştie?”

Când Sunny nu dă să se ridice de pe scaun, se afundă în el. Se tot foieşte dintr-o poziţie într-alta, evitând groaza unui echilibru care nu ar face decât să-i dezvăluie chipul în oglindă.

Are vreo douăzeci şi cinci de ani, dar a şi început să dea semne de
îmbătrânire. Un hodorog umflat. Il ţin laolaltă copci de silă, energie întunecată, costume scumpe. E incredibil la ce nivel de delăsare a ajuns.

Sunny întoarce capul.

Încă îşi poate stăpâni expresia feţei.

„Chiar trebuie să stau aici şi să îndur? Să te ascult spunându-mi chestia asta?”

Iar chipul lui Dinesh spune:

„Mda, trebuie”.

De acum s-a creat între ei o formă de telepatie.

Sunny dă să se ridice, însă Dinesh, cu blândeţe, îl împinge la loc.

— Stai calm. Fac un pic de băşcălie, asta-i tot.

Sunny a venit în Lucknow ca să finalizeze achiziţia terenurilor. Astăzi sa semnat contractul. Pământul din Greater Noida va fi al lor în totalitate. Fermierii vor fi mituiţi. Aşa-zisul Mega-oraş va prinde rădăcini.

Amănuntele au fost deja stabilite de taţii lor. Azi, Sunny n-a trebuit decât să pună punctele pe *i* şi căciuliţele pe *ă.* Dinesh a trebuit să fie de faţă ca să faciliteze procedura. Dinesh nu a avut nimic excepţional de făcut.

Însă Dinesh mai are şi planuri proprii. A evoluat în ultimii doi ani într-o multitudine de feluri. A devenit un tânăr impresionant. Un lider ambiţios şi eficient care îşi face încălzirea.

Înainte de asta se limita să-şi joace rolul.

În multe privinţe, îl imita pe Sunny Wadia. Adevărul e că pe

vremuri Dinesh era cam nedeDat cu lumea. Cam „ţărănos” Sunny s-a arătat de la început mai stilat, mai monden. Apoi însă Sunny a rămas să bălteascĂ, pe când Dinesh s-a străduit să se cizeleze. A călătorit în lung şi-n lat. A umblat pe la seminare şi muzee, galerii, licitaţii, prezentări de modă, spectacole de operă. S-a împrietenit cu scriitori şi gânditori şi i-a iscodit fără istov pe

subiecte necunoscute lui. Engleza i-a devenit nuanţată. A învăţat să se
exprime colocvial, să-şi moduleze discursul pentru a include un ton jucăuş,
ironie, încântare. Cândva lumea râdea de el pe la spate, îl socotea un
veleitar. Acum nu mai râde nimeni. Ca să reflecte această evoluţie, şi-a
dezvoltat şi un stil propriu. încă poartă kurta, însă o accesorizează cu eşarfe elegante, broşe cu nestemate, cu insigne şi batiste. Are şi ochelari de firmă ce seamănă, s-a observat aprobator şi laudativ, cu cei purtaţi cândva de dr. Ambedkar, celebrul jurist.

Da, e bine ferchezuit.

E bine înjghebat laolaltă.

Se vede.

Acum, alături de Sunny, se vede limpede.

*

— Nu mă las, zice Dinesh. Vreau să ştiu ce umblă prin capul ăla al tău. Asta se întâmplă în dimineaţa următoare.

Norii aduşi de muson umplu văzduhul.

Sunt în Pajero-ul lui Dinesh.

Sunny trage din ţigară şi se uită ţintă înainte, la drum, cu cămaşa albă din pânză fină deja asudată, genunchii ridicaţi, picioarele suite pe bord, un
braţ peste burtă. În negocieri intense cu propria-i mahmureală.

Noaptea trecută a stat mofluz în separeu. Anturajul lui Dinesh li s-a alăturat, au bârfit, au vorbit despre politici, justiţie socială, strategii electorale, hip-hop, în cele din urmă despre „ştoarfe”, în vreme ce el era ca un şarpe încolăcit în propria-i nefericire. Barul a devenit tot mai aglomerat dincolo de izolarea separeului lor, iar Sunny, din ce în ce mai absent.

În salonul mare, alt tip abţiguit s-a apucat să zdrăngănească la pian, izbind în clape cu o atitudine ce nu putea fi numită altfel decât provocatoare. „Jazz liber”, a glumit Dinesh.

Însă când o tânără pişcată de alcool a obiectat, obraznică la

rându-i, tipul a îndreptat spre ea un revolver, s-a apucat să-l fluture prin mulţime. Iar Dinesh s-a ridicat şi, cât ai bate din palme, a detensionat atmosfera.

Dinesh Împăciuitorul.

L-a dezarmat pe scandalagiu în văzul tuturor, şi-a lăsat un braţ peste umărul lui şi l-a condus spre ieşire, ascultându-i nemulţumirile, dând arma pe mâna celor de la securitate, toate acestea de faţă cu ceata de jurnalişti din oraş care stătuseră înghesuiţi într-un ungher, trăgând la măsea.

Sunny a făcut din incidentul cu revolverul un pretext ca să se sustragă. A urcat greoi în apartamentul lui, fără să-şi ia rămas-bun, a deschis o sticlă de whisky cumpărată din vreme de Eli. A băut nu mai puţin de două treimi din ea înainte să cadă lat.

Avea să se trezească în larma propriilor sale ţipete, la patru şi jumătate dimineaţa.

Un coşmar. Cineva îl târa într-un loc unde nu voia să se ducă.

A constatat că-şi încleştase una într-alta mâinile, că le ridicase deasupra capului aşa, întins pe burtă, şi încercase apoi, în somn, să le descleştеze. Sa aşezat pe marginea patului încercând să-şi aducă aminte cine-i, să-şi alunge frica. Şi-a turnat un pahar mare de whisky, l-a dat pe gât, şi-a aprins o ţigară, a pufăit jumătate din ea, şi-a mai turnat whisky, l-a dat şi pe acela de duşcă, s-a întors în pat şi s-a concentrat asupra zumzetului aparatului de aer condiţionat.

— N-am nimic, a spus. Nimic.

Dimineaţa e strălucitoare acum, soarele iţit printre nori pârjoleşte pământul, îi dă mâncărimi lui Sunny, transformă băltoacele de pe şosea în oglinzi sâcâitoare.

Dinesh îl măsoară din creştet până în tălpi, incredul.

— Mda, sigur. Arăţi ca naiba.

— Asta fiindcă m-ai obligat să mă dau jos din pat.

Sunt la o oră distanţă de Lucknow.

Au ajuns în zona rurală. Câmpiile verzi, bicicletele, bivolii. Aerul musonic dătător de viaţă făcându-şi loc pe geamurile întredeschise ca un curent proaspăt, oceanic, peste pământul bogat, luxuriant.

Dinesh e îmbrăcat de toată ziua, cu nădragi bleumarin şi un tricou polo roşu Loro Piana, asortat cu mocasini Loro Piana de piele întoarsă.

Spune ceva.

— Ce?

Dinesh clatină din cap.

— Stii măcar cine eşti?
i i

Au sunat la Sunny în cameră la şapte dimineaţa.

Au sunat şi-au tot sunat până ce l-au urnit din somn.

Recepţionerul. Apoi Dinesh a luat receptorul.
Fusese îndeajuns de isteţ să nu îl sune pe mobil.
— Auzi, frăţie, am nevoie de tine jos. Vreau să-ţi arăt ceva.

— Cât o să dureze?

Sunny nu se aşteptase să ajungă la ţară. Să umble aşa teleleu, singuri,
fără pază, fără securitate, fără şofer? În Uttar Pradesh?

Tatăl lui n-ar fi de acord.

Fiindcă există, aşa cum i s-a subliniat, pericolul real şi continuu de a fi răpit.

Sunny aruncă ţigara pe geam. Aproape imediat îşi aprinde o alta.

— Păi, de ce? face Dinesh. Ai de ajuns undeva?

Sunny se lăbărţează şi mai tare pe banchetă, închide ochii cu totul şi se concentrează asupra buzelor sale şi ţigării dintre degete. Ţigara cât se poate de reală şi fumul care îi intră şi îi iese din plămâni. Oare e adormit încă?

— Îmi place s-o iau aşa din loc, spune Dinesh. Să ajung prin sate şi orăşele. Să iau pulsul omului simplu. Ar trebui să încerci şi tu o dată. S-ar putea să înveţi una-alta.

Motorul s-a oprit. Aerul e apăsător, impregnat de muson.

Sunt pe o alee dintr-o piaţă sărăcăcioasă. Îmbulzeală compactă de claxoane, de corpuri care trec puhoi. Duhoarea de pretutindeni. Cum au...?

— Zăceai ca un butuc, zice Dinesh. Dar aveai o expresie foarte angelică. Şi mi-am zis: „Lasă-l să doarmă”.

Sunny se ridică în şezut. Vulnerabil încă. Senil, momentan.

— Ce s-a întâmplat cu.? zice privindu-şi degetele.

— Ţi-am luat-o eu din mână, frăţie. Erai cât pe ce să-ţi dai foc. Vino încoace.

Dinesh coboară din automobil, energic, gata să dea piept cu lumea.

Se aşază la o dhaba simplă care dă spre drumul principal forfotind de lume, cu scaune roşii de plastic, feţe de masă pătate, chelneri posaci şi pragmatici. Unul se apropie şi Dinesh comandă o porţie de lipie şi două limonade, *nimbu pani.*

Arată ca nişte orăşeni din metropolă în drum spre altundeva.

— Ce caraghios, n-am uniforma pe mine şi nu mă recunoaşte nimeni. Mi-am dat seama că toţi mă ştiu după kurta. Dacă aş apărea într-o kurta albă, frumoasă, s-ar prinde cine sunt. Dacă

m-aş ivi lângă tata, ehei! N-ar mai fi loc de îndoială. Toţi ştiu cum arată tata. Tata şi mustaţa lui celebră.

Al doilea om ca faimă din statul nostru. Ai putea trasa mustaţa aia pe o faţă de desen animat, fără ochi, urechi ori nas, şi îţi jur că alegătorii ar şti

despre cine e vorba. Îi ziceam odată că ar trebui să-şi pună mustaţa pe urna de vot. L-am văzut odată, ştii, când eram copil, fără mustaţă. Nu mai ţin
minte de ce. într-o zi, a intrat pe uşă cu mustaţa rasă. M-am pus pe urlat ca nebunul. Nu-l mai recunoşteam!

Sunny nu suflă o vorbă.

— Dar ştii ce mă interesează de fapt?

Tot nimic.

Dinesh bate cu degetul în masă.

— Tipul cel mai faimos.

Sunny îşi coboară ochelarii, îl priveşte circumspect.

— Pun rămăşag, zice Dinesh, că pe-aici nimeni nu are nici cea mai vagă idee despre cum arată el. Şi totuşi – aici apasă în tăblie cu buricul degetului, până îl face să se albească şi totuşi dacă m-aş ridica acum şi i-aş striga numele, ce crezi că s-ar întâmpla? Să încerc? Vrei să vezi ce se întâmplă când strig numele lui taică-tău?

Sunny se holbează la el cu o mutră fioroasă.

Ospătarul revine cu lipiile şi băuturile.

— Cu cât spui mai repede ce vrei… mârâie Sunny.

Dinesh se aşază mai bine în scaun, îşi lasă ambele coate pe masă. Rupe uşurel un triunghi mic de lipie, îl duce la gură. Mănâncă cu gesturi mărunte, controlate.

— Ce vreau *cu adevărat,* zice, e să ştiu ce pizda mă-sii se întâmplă cu tine.

Sunny îşi freacă obrazul, din ce în ce mai agitat.

— Şi eu îţi tot spun.

— Mai zi-mi o dată.

— Nu-i *nimic.* Nu se întâmplă nimic cu mine.

O pauză lungă. O concesie mică.

— Tu ce crezi că se petrece?

Dinesh dă o dată din cap, cu fermitate.

— Cred că eşti deprimat, frăţie. Ca să fiu sincer.

— Dă-te-n pula mea.

— Şi, apropo, continuă Dinesh, rahatul ăsta mă afectează pe bune. Nu doar în relaţia noastră de afaceri. Mă afectează,

vreau să zic, aici – îşi dă o palmă peste piept, în dreptul inimii –, chiar aici, mă doare să te văd aşa. Mişcă din degete făcându-şi încheieturile să trosnească, înainte de a

— adăuga: Poate nu ştii, dar cândva mă uitam la tine ca la soare. Îţi sorbeam

orice cuvânt, frate. *Stiai* chestii. Zic de vremurile alea mişto de demult, din Delhi. Eu eram blocat aici, visam, învăţam meserie, iar tu erai în Delhi ca o. ca o rachetă străbătând cerul.

— Scuteşte-mă.

— Nu. Să stau de vorbă cu tine însemna să călătoresc pe tot globul. Şi uită-te la tine acum. Eşti. eşti. Sincer, nu ştiu cum eşti. *Dar uită-te la tine.* Arăţi ca naiba, Sunny. Da, e-adevărat, nu te holba aşa la mine, mai bine uită-te la burdihanul ăla. Fă ceva în privinţa asta. Fiindcă, frăţie, arăţi ca un rahat. Sunt şi unii care se îngraşă fiindcă le place viaţa. Ştii genul. Mănâncă, beau şi se veselesc. Dar tu? Nu. Dă mustrător din deget, se pune picior peste picior. Nu-ţi mai place nimic. Te simţi infect. Asta-i chestia. Eşti *deprimat.* Şi nu se mai poate aşa. Dinesh coboară glasul pe fundalul zarvei matinale, privind în direcţia ochilor lui Sunny, ascunşi sub lentilele negre. Uite, *ştiu* ce-i. Ştiu ce s-a întâmplat. Noaptea aia, chestia cu Rathore. Nu-i mare mister.

Il vede pe Sunny strângând din dinţi.

— Chestiile astea te mănâncă de viu.

Sunny clatină din cap, se uită în zare, de-a latul drumului.

— Nu ştii niciun căcat.

Dinesh însă a adulmecat urma.

— E fata, aşa-i?

— Care fată?

— Care fată! râde Dinesh lipindu-şi palmele una de alta. Ai fost îndrăgostit de ea, nu?

Sunny pufneşte în râs.

— Eşti un dobitoc.

— Cum o chema?

Nimic dinspre Sunny.

— Neda, răspunde Dinesh în locul lui. Aşa îi zicea. Aşteaptă

o reacţie de la Sunny.

— A, căţeaua aia, pufneşte Sunny ca şi cum şi-ar aminti de o cunoştinţă de mult uitată. Un futai nasol şi nimic mai mult. I-am făcut vânt.

— Aşa, zice Dinesh. Mătură cu palma firimiturile de pe masă, apoi desprinde încă o bucată de lipie. Mă bucur că ai lămurit treaba asta. Are *mult* mai multă noimă decât povestea pe care am auzit-o eu.

Dinesh îl aşteaptă să muşte momeala.
Durează ceva.
Dar se întâmplă.
— Ce-ai auzit?
— A, lasă, nu-i nimic.
— Zi, în pula mea, ce-ai auzit?
— Chiar vrei să ştii?
— Zi-mi dracului, sau ţine-ţi clanţa.

[7] # # #

— Taică-tău a trimis-o de aici. Asta am auzit. Cu, scuză-mi poanta, o ofertă pe care n-a putut s-o refuze. Una foarte generoasă din punct de vedere pecuniar.

Sunny e o imagine a nimicului.

Dinesh împinge spre el platoul.

— De ce nu iei nişte *paratha?*

— De ce nu ţi-o vâri în cur?

Asta îl face pe Dinesh să râdă.

— Chiar te crezi mare sculă de basculă, aşa-i? zice Sunny.

Dinesh îl ignoră, ia paharul de nimbu pani.

— Când m-am hotărât să mă instruiesc în domeniul artei mi-am zis că e o chestie pe care o fac oamenii moderni, cei ca tine. M-am educat artistic ca şi cum aş fi bifat o listă de cumpărături. Dar mi s-a părut un domeniu fascinant. Şi am descoperit, spune încruntându-se gânditor, în Vechii Maeştri, prin galerii tihnite, mai târziu la anumiţi fotografi, am descoperit în ei ceva, o chestie pe care mai apoi am descoperit-o în mine. Empatie. Era empatie. La început mi-a fost frică de ea. Am rezervat-o iniţial pentru tablouri. Dar mi s-a mai întâmplat să ies din hotel, să hoinăresc. Am făcut în Paris treaba asta, pe la Gare du Nord, am văzut vagabonzi şi dezmoşteniţi ai sorţii. M-am uitat la ei cum m-aş fi uitat la o pictură, apoi am scos pictura asta în lume. Mi-am zis: oamenii ăştia, bărbaţi şi femei, au autonomie, sunt complet formaţi, mă pot uita la ei, le înţeleg suferinţa.

— Ce pula mea zici acolo?

— Empatie, Sunny. Când m-am întors din călătorie am început să chibzuiesc. La lucruri pe care le-am zis în trecut, la ce-am vrut să spunem de fapt cu ele şi la ce e posibil cu puterea pe care o avem. Vrei să auzi concluzia?

— Am încotro?

— Aleg moralitatea în dauna esteticii. Aleg empatia. Asta mi-e
concluzia. În momentul de faţă, moralitatea ar trebui pusă mai presus de orice.

— Ce „moment de faţă”?

— Momentul taţilor noştri.

Dinesh se lasă pe spătar, se afundă în tăcere.

Sunny are capul înceţoşat.

— S-ar putea s-o caut, zice Dinesh. Când mai ajung prin Londra. Mereu mi-a plăcut de ea. Din ce-am înţeles, o duce bine. Cu apartamentul pe care l-a primit, cu banii. Cred că i-a fost greu să treacă de una singură prin ce-a trecut.

— Du-te-n mă-ta!

— Adevăratul neghiob, urmează Dinesh, bătaia de joc a zeilor, e cel care nu se cunoaşte pe sine însuşi.

— Fantastic, acum îmi citezi din Shakespeare.

— Nu-i Shakespeare.

— Iar noi nu avem discuţia asta.

— OK, spune cu vioiciune Dinesh. Să vorbim despre altceva. Zi-mi de ce te ţii zilele astea. Vorbeşte-mi despre arhitectură, cocktailuri, ceasuri. Sunny, vorbeşte-mi despre nenorocitele alea de oraşe imense, cum o să le construieşti pe terenurile pe care taică-meu i le-a dat lui taică-tău.

— Du-te în mă-ta!

— Dar e momentul nostru, Sunny!

Sunny se holbează în gol şi atât.

Peste drum tocmai sedeschide o dugheană de băuturi.

Bărbaţii se înşiruie dinaintea barelor de metal şi-şi fâlfâie bancnotele către întunericul dinăuntru, până ce banii sunt înhăţaţi şi înlocuiţi cu sticle mici de plastic şi cu pungi transparente de plastic pline cu pileală de contrabandă.

Vocea lui Dinesh e acum dură, fără inflexiuni.

— Nu te bucură nimic din astea, aşa-i? Spune-mi. Când te-ai simţit bine ultima oară?

— Du-te dracului!

— Spune-mi. tipul pe care l-am cunoscut cândva, care voia să schimbe lumea, mai există măcar?

— S-a maturizat.

— Care voia să îndrepte lucrurile.

— Niciodată n-am vrut să îndrept lucrurile.

— Fiindcă e o chestie pe care chiar o putem face, ştii asta, da? Dinesh e însufleţit, pasional. Inţelegi, sper, că ţine de noi să facem ceva bun, să nu greşim ca ei. Să facem ce se cuvine. Ascultă-mă. Uită-te la mine. Dă-ţi jos ochelarii. Uită-te la mine.

Sunny coboară lent ochelarii de soare.

Are ochii injectaţi.

— N-o să fii niciodată taică-tău.

Cuvintele îl izbesc teribil pe Sunny. Îi despică în două creierul.

— N-o să fii niciodată ca el, iar ăsta e un lucru bun. E-un lucru *bun.* Eu n-o să fiu tata, iar tu n-o să fii taică-tău. Dar putem fi mai mult ca amândoi.

— Ce vrei?

— Stii câtă lume e în statul ăsta? Două sute de milioane, cam aşa. Dacă # [7] # am fi o naţiune, am avea a cincea populaţie de pe Pământ. Şi e al nostru. E al nostru *în întregime,* al meu şi al tău, ar trebui să-l moştenim cu totul. Dar uită-te la el! Uită-te numai. Oamenii sunt vai de capul lor. Statul ăsta e aproape la fel de nefericit ca tine! Se opreşte un moment, tace grăitor. Reia apoi: Care-i numitorul comun? Taţii noştri. Dinesh coboară vocea. Stim amândoi ce pact au făcut părinţii noştri: al tău îl propulsează pe al meu la putere, apoi al meu îi face pe amândoi inimaginabil de bogaţi. Asta a fost înţelegerea. Visul, aşa-i?

— Dacă zici tu.

— Dar s-a transformat în coşmar. De ce?

— Fiindcă s-a lăcomit taică-tău.

— Nu! Fiindcă taică-tău nu ştie când să se oprească.

— Acum îl învinuieşti pe tata că face prea mulţi bani?

— Il învinuiesc că încearcă să controleze lumea întreagă. Vrea absolut tot, toată puterea. E un vampir. O lăcustă. Rade tot ce prinde. Sănătate, educaţie, infrastructură, minerit, până şi presa. E băgat peste tot. Numai că ia de la oameni.

— Nu ia de la nimeni.

— Nu fi naiv. În spitale e penurie de medicamente. De ce? Sunt furate, vândute pe piaţa neagră. Cui? Spitalelor private. Cine le fură? Cine le vinde? Cine deţine spitalele private? Stii prea bine. Se vede un tipar aici. Tot ce e public e jumulit, vândut, confiscat. Şi ce există din abundenţă?

Băutură. Băutura lui taică-tău, de la trestia-de-zahăr pe care o cultivă până la distileriile lui, distribuţia controlată de el, prăvăliile în care o vinde. Ca aia de peste drum. Uită-te acolo. Nici măcar n-ar trebui să fie deschisă aşa de dimineaţă, dar asta e. Ca să poţi tu uita de chinul vieţii. Şi povestea o tot ţine aşa la infinit. Săracii iau ţeapă, şi, după faţa ta, pare că nu-ţi pasă. Presupun că aşa şi e. Atunci, hai să formulez altfel. Săracii sunt ţepuiţi, dar săracii mai şi votează. Votează, Sunny, în pana mea. E chestia pe care încă nu le-o putem lua. Putem încerca să-i cumpărăm. Băutură mai multă, carne, bani. Dar mai devreme sau mai târziu o să ne dea afară în şuturi.

Sunny arborează un rânjet straniu, mulţumit.

— Am fost împotriva afacerii ăsteia cu terenuri, continuă Dinesh, ideea asta să ţi se dea pe mână oraşul tău fabulos. Ar trebui să ştii. Am fost *complet* împotrivă. E sinucidere politică. Ne dăm foc la valiză. O să ne omoare. Fermierii n-o să ne ierte. Şi-o să încline balanţa. Când vin alegerile o să fim terminaţi.

— Pardon, *voi* o să fiţi terminaţi. Pe *voi o* să vă alunge votul. Dar următorul gagiu care apare o să simtă mirosul banilor, o să adulmece paralele, o să dea fuga la tata şi-o să se conformeze.

— Aşa crezi, nu? replică Dinesh. Dar mai devreme sau mai târziu electoratul are să voteze pe cineva care nu poate fi cumpărat.

Sunny se ridică de la masă.

Îşi aprinde o ţigară.

— Oricine poate fi cumpărat.

Bagă mâna în buzunar, aruncă pe masă câteva bancnote de o sută de rupii.

Dinesh clatină din cap.

— N-ai idee ce monştri primeşti în casă.

Însă deja Sunny traversează strada.

Se îndreaptă spre dugheană.

Se răsuceşte spre Dinesh, ridică din umeri, schiţează un zâmbet amar ce vrea să spună: „Mi. Se. Rupe”.

200 7

MONITORUL DEZVOLTĂRII IMOBILIARE Istoriile preţioasei ţărâne DEAN H. SALDANHA MIERCURI, 7 FEBRUARIE 2007

Achiziţiile forţate servesc investitori privaţi sub paravanul „Interesuluipublic”. Însă agricultorii din Greater Noida se solidarizează, dincolo de demarcaţiile castelor, pentru a le contracara.

Distanţa parcursă cu maşina până în satul Maycha din districtul Gautam Buddh Nagar, în Uttar Pradesh-ul de Vest, îţi zdruncină oasele. Drumul neasfaltat şi plin de gropi trădează starea precară a dezvoltării acestei zone agricole fertile, însă nici calea de acces şi nici aşezarea nu vor avea parte de îmbunătăţirile pe care le merită: ambele se află în sectorul delimitat de guvernul U.P pentru construirea drumului expres cu opt benzi Delhi-Agra. Când va fi terminată, această „minune modernă” va reduce timpul de călătorie între capitala naţională şi Taj Mahal la puţin peste două ore. Între timp, cătunul Maycha va fi distrus.

În mare parte, sătenii se resemnaseră cu starea de fapt. Când administraţia Ram Singh a achiziţionat Maycha şi mii de alte sate de agricultori la finele anului trecut, prevalându-se de controversata „Clauză de Urgenţă” a Legii Achiziţiilor de Teren din 1894, fermierilor afectaţi li s-au oferit compensaţii la „valoarea de piaţă”, sume oscilând între 250 şi 400 de rupii pe metrul pătrat, ceea ce i-a transformat pe mulţi proprietari de pământ, peste noapte, în milionari. În vreme ce bârfele din New Delhi menţionau legăturile stânjenitor de apropiate dintre guvernul Ram Singh şi Wadia InfraTech Ltd – compania privată responsabilă cu executarea contractului pentru drumul expres –, opoziţia la faţa locului a fost în general anemică, limitată la nemulţumiri privind calcularea preţurilor. Fermierii, deşi fără chef, acceptaseră până la urmă că un asemenea proiect modern

şi prestigios aducea un beneficiu major Indiei ca întreg.

Însă situaţia avea să devină explozivă în urma unei noi runde de
achiziţii, la doar trei luni după aceea. Alte 400 de sate au primit înştiinţări;

în unele cazuri, localităţile erau situate chiar şi la cinci
kilometri distanţă de [7] # # #
traseul propus al drumului expres. Conform anunţului oficial, o companie pe nume Shunya Futures va ridica acolo prima „Tehno-Metropolă” a statului, o arie de dezvoltare vastă, „modelată după Singapore”, alcătuită din colonii rezidenţiale „de elită”, unităţi comerciale şi industriale, şcoli,

spitale, rezervaţii naturale, ba chiar şi un parc acvatic. Investigaţii ulterioare aveau să dezvăluie că Shunya Futures aparţine nimănui altcuiva decât lui Sunny Wadia, fiul diletant al discretului şef al Wadia InfraTech, Bunty Wadia.

Furia şi agitaţia au urmat îndată. Fermierii au început să încrunte sprânceana la compensaţiile ce păreau relativ neînsemnate dacă erau puse în balanţă cu veniturile pe care le preconiza Shunya Futures. Ba chiar unii au sugerat că drumul expres era doar o perdea de fum menită să mascheze beneficiile obţinute de camarila lui Ram Singh.

Prins pe picior greşit – cu grevişti blocând şoselele –, statul a încercat să
sufoce protestele în faşă. Însă era prea târziu; ca răspuns la tacticile draconice, demonstrând o solidaritate fără precedent, fermierii au început să se organizeze dincolo de limitările castelor. Astfel, proprietarii de pământ Jat şi Thakur şi-au unit forţele cu crescătorii de vite Gujar şi cu sărmanii şi
necompensaţii Jatav şi Dali, pălmaşii care le cultivă câmpurile.

Potrivit lui Manveer Singh, unul dintre liderii revoltaţilor, „fermierii nu
se împotrivesc orbeşte achiziţiilor. În trecut au existat multe lucruri bune. Totuşi, proiectul de faţă nu e în beneficiul omului simplu. Lucrăm aceste pământuri de generaţii, acum ni s-a răpit dreptul nostru din naştere, însă nu ne vom ceda pământul

fără luptă”.

Trebuie notat că aceasta nu este prima oară când familia Wadia arată asemenea ambiţii lipsite de tact. Cu câţiva ani în urmă, viziunea propusă de Sunny Wadia în „Proiectul de reconstrucţie Yamuna” din Delhi a fost copios condamnată înainte de a fi, fără vreo ceremonie, trasă pe linie moartă. Doar timpul ne va spune dacă visurile aurite ale odraslei Wadia pot fi traduse în fapt de mai maleabila oligarhie Singh-Wadia din Uttar Pradesh.

MONITORUL DEZVOLTĂRII IMOBILIARE

O poveste cu doi Singh DEAN H. SALDANHA VINERI, 8 IUNIE

2007

Proiectul Megacity de lângă drumul expres Yamuna, propus de Shunya Futures, a întâmpinat o opoziţie feroce în lunile din urmă. Blocajul părea insolubil, dar o intervenţie dintr-o direcţie neaşteptată pare să schimbe situaţia.

Protestul în masă faţă de controversatul proiect Megacity al Shunya Futures a căpătat o turnură surprinzătoare. Fiindcă demonstraţiile violente nu dădeau vreun semn de domolire, fiul prim-ministrului din Uttar Pradesh, deputatul Dinesh Singh, a păşit în arenă.

Într-o dramatică întorsătură de situaţie, Singh a descins în satul Chanyakpur ieri-dimineaţă, însoţit de un grup de tineri activişti de partid şi de jurnalişti aflaţi de partea cauzei sale. Vestea apariţiei lui circulase din timp printre protestatari, aşa încât notoriul interlop local Shiny Batia le-a garantat libera trecere. Odată ajuns, cu camerele de filmat pornite, Singh s-a lansat într-un discurs fulminant.

„Noi, cei aflaţi la putere, nu ne mai putem trata cetăţenii cu dispreţ. Nu ne mai putem păcăli cu gândul că nu ne desluşiţi intenţiile. Meritaţi mai mult. Nu am nimic cu dezvoltarea, ba chiar o susţin. Dar asta? Asta nu e dezvoltare. Asta e jaf. Dacă e să fie achiziţionate terenuri, atunci achiziţiile să fie făcute cinstit. Oamenii trebuie compensaţi, nu doar pecuniar, ci şi cu locuri de muncă, cu demnitate, cu un viitor. Nu un viitor Shunya, ci unul real, un viitor al poporului. Ştiţi ce înseamnă Shunya? Nimic. Înseamnă pustietate. Visurile veninoase şi găunoase ale lui Bunty Wadia. Nu pot

continua astfel. Îmi declar solidaritatea cu oamenii ce trudesc pe acest pământ şi care acum sunt alungaţi. Trimit un mesaj clar partidului meu şi tatălui meu. Nu uitaţi de unde vă trageţi. Nu uitaţi de cetăţenii în slujba cărora vă aflaţi, cei care v-au dat puterea. Tot ei v-o pot lua înapoi”.

GREATER NOIDA

ELI

Vineri, 8 iunie 2007, 3.18p.m.

— *Ce* jigodie!

Eli se uită la chipul schimonosit al lui Sunny din oglinda retrovizoare, în timp ce se luptă cu volanul mare al maşinii de teren, ducându-şi stăpânul printre miriştile pustii şi utilajele ruginite care-i alcătuiesc acum regatul. Buruieni îndesite.

Altare lăsate în paragină.

Câini costelivi trândăvind pe sub copaci.

Expresia chipului său umbrit de lentilele negre.

Tenul lui, ca un sicriu deschis.

— A depăşit măsura. A depăşit orice limită, futu-i. Cine morţii mă-sii se crede?

— Sef. Sef! exclamă Eli. Vezi ceva diferit la mine?

Sunny îşi aprinde o ţigară.

Îi tremură mâinile.

Scoate un şip de metal din buzunar, îşi vine în fire cu un gât de vodcă.

— Ţi-ai ras părul pubian.

— Nu. Foarte hazos. Asta fac săptămâna trecută.

Sunny aproape că pufneşte în râs, mai ia o înghiţitură de vodcă. Se mai calmează.

— Ce-i? zice. Ce-i diferit la tine?

— Dau mic indiciu. Vezi *Terminator 2?*

— Ce?

— *T2: Ziua Judecăţii. Ai vizionat?*

— Cine-s eu, Osama bin Laden? Trăiesc într-o futută de peşteră? Normal că l-am văzut.

— Atunci? rânjeşte Eli ducând mâna la ochelarii de soare. Uite! Vezi? Primiţi de dimineaţă. Persol Ratti 58230. Numără, cinci-opt-doi-trei-zero. Foarte rari. Greu de găsit. Exact ca în film.

Linişte. Apoi.

— Ce film?

Exasperat, Eli e gata să izbucnească, dar se abţine.

— Ahh, foarte hazos, şef. „Ce film?”
— Deci, zice Sunny, cât ai dat pe ei?
— Aaa, clatină din cap Eli. Am cumpărat la licitaţie. Nu găseşti în magazin.
— Aşa, dar cât au costat?
#
Eli oftează.
— Nici măcar tu nu poţi permite.
Asta îl face pe Sunny să râdă de-a binelea.
înainte ca tăcerea să-i înghită iar.
Îşi văd de drum.
Tufe şi boschete.
— Te crezi Terminatorul? zice Sunny.
Eli ridică din umeri.
— Îs destul de dur.
— Dacă eşti Terminatorul, ce mă face asta pe mine?
— Uşor! Tu, puştiul ăla.
— Puştiul care îţi spune ce să faci, îi aminteşte Sunny.
— Da! Asta chiar ştiu. Serviciul meu. Fac cum zici. Fac pe plac. Zici să
stau pe un picior. Stau. Împuşcă rahatul ăla. Sigur, cum nu? Te duc în teritoriu inamic. A, stai, asta facem acum. Vrei să te şterg la cur? Să-ţi fac labă, poate?
— Să te fut.
— Nu! Mersi! Aici trag linia.
Kilometri de praf şi de nimic.
Eli scutură din cap.
Îşi suge măselele.
— Şef, unde mergem? Fiindcă treaba asta doar cu Eli şi domnu’ Jericho tovarăşi, spune bătându-se cu palma peste arma de la brâu, e idee de total căcat. Tu nu vezi ce văd eu.
— Ce vezi?
— Capcană.
Trec printr-un cătun cu loturi pe jumătate finalizate.
Lucrătorii migranţi au aprins focuri. Între prăjini sunt întinse frânghii de rufe.
— Trebuie să aflu ce face ticălosul ăsta.
— Atunci ia telefon, formează număr. Serios!

— Nu-i sigur la telefon.

— *Asta* nu-i sigur, mers singur în mormanul de rahat, zice Eli apucându- se să umble la sistemul audio. Nici măcar Bluetooth nu are!

— E maşina ta, tembelule.

— Asta ştiu, încuviinţează Eli. Folosesc de mers la cumpărături, de luat lapte. Nu pentru venit cu cuţit la luptă cu pistoale, spune renunţând să-şi facă de lucru cu sistemul stereo. Trebuia să aduc Porsche Cayenne. Porsche Cayenne are Bluetooth. Porsche Cayenne e blindat.

— Porsche Cayenne bate la ochi. Ştii ce înseamnă asta?

— Da, ştiu ce înseamnă.

— Cum spui în ebraică?

— *E bolet.*

— Balet?

— Nu, jigodie. Nu balet. *Bolet.*

În faţă, la o răscruce singuratică, e un chioşc mic, cu umbrar. Afară stă un bărbat.

Vede maşina, întinde spre ea, cu speranţă, un braţ plin de broşuri. Broşuri de prezentare imobiliară.

— Unul de-ai tăi?

— Nu, zice Sunny măsurându-l cu dezgust pe om.

— Poate să dau peste el, vrei?

— Poate la întoarcere.

— Ha! Dar îl sperii, nu?

Eli accelerează Bolero-ul în intersecţie, hardughia de metal saltă pe şosea, se îndreaptă brusc spre bărbat, îşi corectează în ultima clipă traiectoria.

Sunny, uşurat, vede că amărâtul a reuşit să se ferească.

Şi când se lasă iarăşi praful...

— Serios, şef. Trebuia să-l sun pe Papa. Pe unchiul Tinu. Să le spun, Sunny e razna.

O motocicletă răsare de după o movilă de pământ pe un drumeag paralel, la zece metri distanţă.

Sunt doi bărbaţi pe ea, cu capetele înfăşurate în pânză albă.

Se întorc amândoi să se uite la maşină.

— Nu te uita, zice Eli furişându-şi braţul spre armă.

Însă motocicleta se pierde pe altă cărare, îndreptându-se spre vest.

Şi iarăşi sunt singuri.

Nimic pe kilometri întregi.

În alte douăzeci de minute au ajuns. Bârlogul lui Dinesh, o vilă din marginea unui sat de agricultori, fortificată, păzită de oamenii lui credincioşi.

Eli încetineşte.

— Da, asta idee de tot căcatul.

Sunny scoate un telefon Nokia ieftin, formează un număr.

— Jigodie, am ajuns, zice. Mda, un Bolero. Lasă-ne să trecem. închide.

Maşina de teren abia se târăşte, bariera e la o sută de metri în faţă, # # [7] # [7] oamenii şi armele lor capătă formă. Apoi ceva mişcă, tractoarele încep să dea înapoi, deschizând o cale de acces.

— Uite-aşa, face Sunny.

Eli trece prin blocaj, o apucă pe aleea ce duce spre vilă, un drumeag înălţat peste care s-a întins pământ proaspăt. De amândouă părţile cresc legume.

— Ăsta se crede, în mă-sa, agricultor pe bune.

Când ajung la poarta de metal, aceasta se deschide scoţând la iveală, în interior, opt tipi cu puşti automate.

— Asta e rău, zice Eli. Asta foarte rău.

— Ţine-ţi gura.

Şi uite-l pe Dinesh, a ieşit din conac purtându-şi kurta albă şi ochelarii rotunzi, cu mâinile împreunate la spate şi o expresie severă pe chip.

Eli opreşte maşina.

Iar Sunny deschide portiera.

— Stai aici, zice, apoi şovăie o clipă. Spurcatul ăsta ar face bine să aibă de spus ceva ca lumea.

Trec două ore

Eli stă singur pe un *charpoy,* sub un umbrar de pânză albă, fumând un Marlboro Red, cu părul lung lăsat liber şi picioarele încrucişate lejer, cu un

şold scos în faţă şmechereşte şi ţigara între degete. Însă ochii, în spatele ochelarilor Persol Ratti 58230, sunt rechini ce pândesc paznicii care patrulează prin curtea din faţă. Poartă cămăşi descheiate la guler şi sacouri

negre, ochelari negri compacţi, bijuterii de aur; vor să aducă a agenţi de securitate guvernamentali, dar nu sunt. Au puşti Kalaşnikov model chinezesc. Cu ţeava îmbrăcată. Fără prindere pentru lunetă. Probabil pe stoc din vremea războiului din Vietnam, sau aduse de prin depozitele armatei nepaleze.

În orice caz, indivizii nu ştiu să le mânuiască, îşi dă seama. Ar putea, la nevoie, să omoare vreo patru cu pistolul lui Jericho înainte să apuce ei să tragă un foc. Işi derulează scena în cap, doi ar cădea morţi înainte să-şi dea seama ce-au păţit, ceilalţi doi abia ar apuca, dacă au baftă, să-l vadă trăgând. Apoi? Apoi totul ar ţine de noroc, pricepere şi soartă. Işi îngăduie un surâs abia mijit. Dar câţi să fie înăuntru? Şi ce-i de făcut în privinţa lui Sunny?

Dincolo de jaloanele obiectivităţi! profesionale, Eli oscilează între milă şi desconsiderare când se gândeşte la şeful lui. Chiar cu o mie opt sute de motive zilnice de a rămâne – depuse într-un cont în Zürich –, a început să-şi reevalueze poziţia. Simte că i se mai distruge o părticică din suflet în fiecare moment în care e umbra lui Sunny Wadia. Dulăul lui. Măscăriciul de curte. Dădaca lui. E aproape nostalgic la gândul zilelor bune din tinereţe, când tot
ce avea de făcut era să tragă şi să rămână în viaţă. În anii ăştia de slujbă la Wadia a văzut o groază de mizerii. Mai multe decât şi-a asumat când a făcut învoiala.

Paharul a început să dea pe dinafară.

„Securizarea incintelor şi protecţie pentru o familie înstărită din New Delhi”, aşa i s-a prezentat în broşură. O monotonie bine plătită, cu toate avantajele ce decurg. În zilele libere, Eli umbla pe la malluri îmbrăcat în cămăşile lui preferate, cu gulere răsfrânte şi modele florale, cu cârlionţii răsfiraţi peste umeri, întinzându-şi mădularele de panteră, zâmbindu-le fetelor cu gura până la urechi.

A fost apoi selectat – pentru nuanţa pielii, ar fi pus rămăşag – să înveţe o mână de servitori să tragă cu arma, să lupte corp la corp, să nu-şi piardă capul într-o situaţie tactică. Gura şi-a ţinut-o

închisă (oricum, cunoştinţele sale de hindi erau aproape inexistente) şi şi-a văzut de treabă. Simţea o anume mândrie la gândul că puştii ăştia nu aveau să se împuşte în faţă în timp ce-şi încărcau armele.

La un moment dat, îşi făcuse apariţia Ajay.

Ascultător, sârguincios, mistuit de văpăi ascunse.

L-a antrenat pe Ajay ca să fie garda de corp a lui Sunny, l-a învăţat să folosească Krav Maga, jiu-jitsu brazilian, tehnici fundamentale cel puţin. La instruit asiduu şi în utilizarea armelor de foc. A ajuns să se ataşeze de el, simţindu-se mândru că Ajay înflorea. Sunny nu era decât ticălosul de la etaj. Şi-a amintit de acea dată când Sunny decisese să înveţe şi el Krav Maga, dăduse buzna pe la câteva cursuri de-ale lui Ajay şi-l folosise pe acesta din urmă pe post de sac de box uman, iar Ajay nu ripostase niciodată, un deget nu pusese pe Sunny, nu făcuse decât să se ghemuiască precum un câine cu coada între picioare, lăsându-se burduşit. Eli îşi dorise ca Ajay să riposteze măcar o dată, să şteargă de pe mutra lui Sunny zâmbetul ăla plin
de sine. Işi dorise să-l vadă pe Sunny suferind.

Apoi să-l vadă mort. Asta, în dimineaţa de după noaptea în care fusese chemat la reşedinţa avocatului, fără să aibă habar ce se petrece, nici măcar când îl dusese pe Sunny la casa de la fermă.

Aflase abia după ce dăduse drumul la televizor, când Sunny adormise deja. Văzuse chipul lui Ajay proiectat pe ecran, îi văzuse încheieturile
încătuşate, îl văzuse mânat de poliţişti. înţelegea suficient cât să ştie că Ajay fusese oferit ca sacrificiu. Spumegând de furie, oprise televizorul şi se
strecurase în odaia lui Sunny, care-şi dormea somnul sedat. În crâmpeiul acela de clipă ar fi putut să facă orice. Să-i pună perna pe faţă şi să apese.
Dar nu, nu. Era profesionist. îşi preţuia viaţa. Aşa că ieşise, se apucase să joace cărţi şi să aştepte ordine. Pe la unsprezece dimineaţa, o directivă
nouă: „Du-te cu avocatul în Rajasthan” În SUV i s-a spus: „Poţi să-ţi verşi nervii pe Gautam Rathore”

Uimitor cum îţi citeau scârbele astea mintea.

Cariera sa urmaşe traiectoria rezervată îndeobşte proiectilelor ghidate cu
laser. Îi fusese încredinţată, cu normă întreagă, ocrotirea lui Sunny. Pază, dădăceală, protecţie, spionat, în fine. Treaba asta

avea să i se spargă în cap, nu încăpea niciun dubiu. Măcar nu era nevoit să poarte papion şi să amestece cocktailuri. Şi de ce el? Nu ştia. Poate din pricină că se aflase singur cu Sunny pe acea pantă întunecată, în acea noapte fatală. Văzuse deja ce era mai rău (sau aşa crezuse) şi făcuseră un legământ pecetluit cu arak şi sânge. La începutul noii sale misiuni, lui Eli i se oferise prima şi singura audienţă personală cu Dumnezeu însuşi.

Bunty Wadia, plimbându-se prin seră în felul lui circular şi fluid precum mierea, zisese: „Tot ce-i trebuie lui Sunny e să fie salvat de sine însuşi”.

— Asta tot? întrebase impasibil Eli.
— Şi dacă vorbeşte vreodată de fata aceea, Neda.
7
Eli terminase în minte fraza.
Se înţelegea de la sine.

Fireşte, încă era supărat în sinea lui pe Sunny, însă partea cu dorinţa de a-i pune capăt zilelor se spulberase iute. Până la urmă, era *aşa* de nefericit, de jalnic, de rătăcit! Astfel că adaptabilul Eli îl păstrase în inimă pe căzutul Ajay, însă în minte îşi schimbase loialităţile şi îşi executa misiunea cu acelaşi straniu simţ al umorului care-l făcuse celebru printre prietenii de acasă. *Risus sardonicus,* aşa putea fi numit. Batjocură necruţătoare în bătaia gloanţelor.

Lui Sunny îi picau bine, adevărul fie spus, replicile lui obraznice, îmbibate de cinism. Poate că le dusese dorul o viaţă întreagă. Poate avea
nevoie de un sac de box care să riposteze. Nu, nu. Îi trebuia mult mai mult de atât. Dar era un început. Din dialogurile lor sângeros de înviorătoare – fără subiecte tabu (în afară de tată, Neda, Ajay, accident), mereu întinzând nestingherit coarda (cu excepţia unor cazuri ca mai sus) – se înfiripase o tovărăşie contorsionată, inexplicabilă. Eli era unica persoană rămasă în viaţa lui Sunny Wadia, prezent în fiece minuţel al mascaradei, muşcându-şi limba, ferindu-şi privirea, îndrugând căcaturi când era necesar să îndruge căcaturi, supraveghindu-l cât e ziua de lungă pe Sunny în timp ce mânca, bea, se droga şi se regula. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să simtă atât de
puţină plăcere, care să arate o bucurie de a trăi atât de anemică. Îi comunica asta atunci când erau singuri, şi era invariabil trimis în mă-sa.

Mai erau şi intervale în care nu erau singuri, iar Eli trebuia să se retragă, să se poziţioneze în spatele liniei. Muncă extenuantă de-a binelea. Mda, Sunny Wadia avea ceva coroziv. Era ceva coroziv în a sta de pază în vreme
ce Sunny îşi provoca aşa-numiţii prieteni, îi folosea, îi batjocorea. Îi ispitea şi-i umilea. Erau de luat în calcul şi bruştele lui dezlănţuiri de violenţă

maniacală. De câte ori nu-l târâse pe Sunny din vreo cameră de hotel distrusă, de la un schimb de pumni în vreun club de noapte? Calmase apoi lucrurile cu câte un teanc de bani, o replică amuzantă, o muchie de palmă în rădăcina unui nas. O dată, spre amuzamentul grotesc al lui Sunny, toate cele
de mai sus (în ordine). Mai erau, după asta, sejururile în Dubai. În Dubai, tot ce voia Sunny era să umble pe muchie de cuţit. Faza cu escorta siberiană... Dumnezeule mare, unele lucruri rămân imprimate pe retină.

Dacă ai de gând să plăteşti atâta unei femei frumoase, ai putea cel puţin să faci sex cu ea.

Eli scutură din cap, scuipă în praf cu asemenea venin, că toţi paznicii se uită la el. Dă a lehamite din mână, un gest de clovn.

Al naibii Sunny Wadia! Ce tip dement!

Dinesh, pe de altă parte – un tip cu picioarele pe pământ. Rahatul ăsta cu fermierii, Eli e sigur, nu-i decât o făcătură iscusită, o lovitură de maestru. Oricum, cine-ar fi vrut să cumpere apartamentele alea infecte? Nu Sunny, nu tocmai. Lăuntric, Sunny pare să urască toată tevatura. Lăuntric, Sunny pare să-l urască pe... hm... nu. Eli nu are de gând să scoată gândul ăsta la suprafaţă.

Că doar scârbele astea, până la urmă, îţi citesc gândurile.

Ca să fie sincer, de-ar putea, s-ar angaja cât ai bate din palme în serviciul lui Dinesh Singh. Dinesh cel calm şi decis, omul cu planul. Mai ştie însă şi că, dacă s-ar duce de cealaltă parte, ar exista riscuri mari să găsească un glonţ în.

Vineri, 8 iunie 2007, 5.28p.m.

— Plecăm!

Eli îşi fumează a şaptea ţigară când Sunny apare clătinându-se pe uşa din faţă.

Se împleticeşte de parcă ar fi fost înjunghiat între umeri, cu ochii sălbatici şi faţa secată de culoare. Eli sare ca ars, păşesc înainte şi gărzile lui Dinesh, e şi Dinesh acum, exact în spatele lui Sunny, îl trage de umăr, îi şopteşte calm ceva la ureche, îi îndeasă în mână un plic galben A3. Sunny se uită neîncrezător la plic, se roteşte năuc pe călcâie îndreptându-se spre Bolero, în vreme ce Eli dă roată maşinii, se suie, porneşte motorul, întoarce automobilul. Unul dintre paznici înaintează spre poartă, păşind prea liniştit parcă.

— Jigodie împuţită, se văietă Sunny trântindu-se pe banchetă, izbind cu pumnul în claxon.

— Şef.

Sunny se chinuie să-şi aprindă o ţigară.

Paznicul trage poarta, o deschide cu un surâs batjocoritor.

Eli scanează orizontul, căutând ameninţări. Cerul e de un albastru intens,

arzător. Iar Sunny încă încearcă să aprindă, e din ce în ce mai agitat, până la urmă deschide geamul şi azvârle bricheta în praf. Aşa că Eli trebuie să-i ofere foc, cu ochii umblând între ţigară, şoseaua din faţă şi fruntea
lipicioasă, asudată a lui Sunny. În timp-record, Sunny ajunge la filtru. În cea mai deplină tăcere. Apoi, după ce-a aruncat chiştocul, îşi îndreaptă atenţia asupra plicului din poală.

— Şef. Ce s-a întâmplat?

— E razna, în pula mea, bolboroseşte Sunny.

— Cine, Dinesh? Păi, da, sigur, razna. Asta ştim.

— Şi-a pierdut minţile.

— Da, şi-a pierdut. Dar ce-i în plic, şef?

Sunny îşi trece palmele peste el, cu chipul schimonosit.

— Nu vreau.

— Nu vrei?

Sunny duce mâna la plosca de metal, îi desface capacul.

— Nu vreau.

— Ce nu vrei?

Inghite ce vodcă a mai rămas, scoate limba să-şi toarne pe ea ultimul strop, înşurubează iarăşi capacul, se trânteşte cu spinarea pe spătar şi închide ochii.

— Nu vreau să ştiu.

Au trecut douăzeci de minute de când a vorbit ultima oară Sunny. Sunt la trei kilometri de drumul expres, aproape că s-au întors la civilizaţie. Cuvintele „nu vreau să ştiu” le-au tot zuruit prin creiere.

Vodca l-a blegit pe Sunny. E moale, cu ochi sticloşi.

— Eli?

— Da, prietene?

— Zi, câţi oameni ai omorât?

Eli trage aer printre dinţi, îşi ia un timp ca să-şi organizeze gândurile.

— Cu respect, nu întrebi.

— Ba te întreb, îngaimă Sunny.

— Şi eu îţi spun să nu întrebi, replică Eli.

— Mai mult de zece?

Eli aruncă o privire în lateral. Sunny e într-o rână, cu piciorul urcat peste bord, cu glezna alunecându-i când şi când.

— Tu câţi ai futut? contraatacă.
— Douăzeci? urmează Sunny, ignorând întrebarea.
— Câţi ai futut?
Cuvintele ajung cu întârziere la Sunny.
— Ce?
— Tu să spui câţi oameni ai futut, şi spun câţi am omorât eu, rosteşte răspicat Eli.
— Literalmente? întreabă Sunny părând luat prin surprindere. Sau metaforic?
Eli scutură din cap.
— Eşti varză. De ce jucăm joc?
— Fiindcă vreau să aflu.
Se apropie de intrarea pe drumul expres.
— Dar ce bine face?
Se vede în depărtare.
Camioane şi maşini şi motociclete.
— Am zis să-mi spui!
Eli oftează.
— Pe cine vrei să omor?
E un moment, o clipită, când pare că Sunny şi-a pierdut cunoştinţa. Apoi însă îşi îndreaptă poziţia, trage o gură bună de aer şi e înviorat, chiar maniacal.
— Dă-o în mă-sa.
Sfâşie plicul galben, îl deschide.
Îi trage afară conţinutul.
0 singură folie de plastic închisă la culoare.
Ca o radiografie.
Se holbează la ea.
Şi sub folie, câteva fotografii, câteva cadre luate de pe un sistem de camere de supraveghere, altele făcute cu telefonul.
Eli întinde gâtul, însă nu reuşeşte să vadă ce-i.
Reacţia lui Sunny, în orice caz, e grăitoare.
Soc.
Greaţă.
Il ia tremuriciul.
— Sef?

Sunny îndeasă grăbit folia în plic. S-a trezit instantaneu din beţie.

— Vreau să iei tu asta, zice.

— Ce-i aia?

— S-o pui la loc sigur. Să n-o vadă nimeni. Niciodată.

— OK, şef.

— Dacă încearcă cineva s-o vadă, îl împuşti.

— Dacă încerc eu să mă uit?

— Te împuşti.

— Dar dacă încerci tu să vezi?

— Eli, nu ne prostim aici.

— OK, OK. Eli se simte deodată speriat. Dar dacă încearcă tatăl tău să vadă?

— Atunci te împuşc eu.

— Bine, şef.

Maşina de teren se strecoară în pasajul subteran îngust.

Eli aprinde farurile.

Întuneric beznă şi găuri adânci pe unde s-a uzat betonul.

Sunny începe să vorbească pe întuneric.

— Dinesh Singh vrea să-l doboare pe taică-său. Şi dacă odată cu el cade şi tata.

Când ies la lumină, ridicându-se pe asfaltul proaspăt turnat, Sunny îl ţintuieşte pe Eli cu ochi halucinaţi.

Eli îl priveşte la rându-i.

E ora 5.49 p.m.

Vineri, 8 iunie.

Eli nu-l vede pe bărbatul mascat care păşeşte de după camionul oprit, cu o flintă veche în mână.

Sunny îl vede.

Însă, până să ţipe a alertă, e prea târziu.

MAGAZIA

Are iarăşi Şi iarăşi un vis.
Desprins de viaţă.
Iarăşi acasă în Meerut, la cinci ani,
dormind lângă mama lui,
vâjâitul ventilatorului din tavan,
bumbacul cămăşii ei de noapte adunat în pumnul lui.
E un vis pe care îl are din nou şi din nou.
Doar că e real.

Are cinci ani şi e treaz, iar mama nu mai este acolo.
Mâna goală se strânge într-un pumn gol.
Cearşaful încă îi păstrează conturul şi mirosul.
O strigă, însă vocea îi e înghiţită de palele din tavan.
Trebuie să sară ca să ajungă la podea.

Tinu doarme în bucătărie.
În cabinet e aprinsă o lumină. Silueta tatălui său în geamul de sticla mată.
Începe să umble, să strige prin încăperi.
În violenţa ventilatorului, vocea îi rămâne neauzită.
Însă când intră în salon,
ventilatorul nu se roteşte.
Ea atârnă acolo, spânzurată de propria-i dupatta,
cu limba scoasă,
ochii bulbucaţi, golită.

Se scoală din leşin ca şi cum s-ar ridica după aer. Din învolburarea de pe un fund de ocean.
Boţit, făcut ghem.
Gâfâind.
Urlând.
Şi visul pe care îl avea se destramă, absorbind bolovani, azvârlindu-i spre ţărm. Lăsând oxigen suficient doar pentru ţipăt.

— Ñamaste Ji, rosteşte Incubul. Te-ai pişat pe tine.

Şi Sunny se zvârcoleşte ca un animal în cuşcă în odaia asta rece şi jilavă, cu monstruoasa prezenţă în faţa lui şi frânghiile care îl leagă de scaun.

Incubul îi priveşte furia.

O pată de cerneală în blugi şi cămaşă cu carouri albastre.

— Am crezut, o bucată, că ai mierlit-o, zice. După aia te-ai pus pe răcnit. Şi te-ai pişat pe tine.

Icnete, scrâşnet din dinţi. Albul ochilor lui. Dinţi rânjiţi.

Sunny iese din acest crepuscul.

Pufnind, gâfâind, istovit.

Incubul îi sprijină capul şi-i toarnă apă pe buzele crăpate.

Se îneacă, începe să geamă.

Apusul se insinuează prin pereţi.

Putoarea de balegă, bivol, sânge.

Durerea care-i străbate nervii, care-i trece prin oase.

Făcându-l să iasă din sine însuşi.

— Am întrebat, zice Incubul, ce visează el de-l poate speria atâta? Am avut şi eu vise aşa.

Sunny încearcă să adune cioburile.

— Unde sunt?

Corpul său nu reacţionează.

— Eşti aici.

— Unde aici?

— Nu ştii?

Nu ştie.

— Ce se petrece?

— Ai noroc că eşti viu, zice Incubul. N-ar fi trebuit să stai în faţă.

În ce faţă? Nu ţine minte. încearcă să se ridice.

— Dacă mureai, Sunny Wadia, la fel muream şi eu.

Pleoapele lui Sunny se zbat când îşi aude numele.

— Nu te cunosc, zice.

— Eu te cunosc pe tine, da. Incubul îi pune o mână pe obraz: Cunosc faţa asta. Scoate din buzunar o pilulă şi i-o îndeasă în gură. ia-ţi tratamentul.

Toarnă apă, astupă gura lui Sunny şi-l apucă de nas cu degete subţiri, de păianjen.

— Papa o să te omoare, zice Sunny.

Incubul îşi trece degetele prin părul lui Sunny. îmbibat în sudoare şi sânge. Apasă cu degetul mare în despicătura din susul frunţii.

— Să încerce.

E într-un apartament de hotel.
Fără loc sau timp.
Ar putea fi Europa.
Milano.
Zürich.
Ar putea fi Paris.
E în baia de marmură, sub dus.
Un dus lung şi fierbinte.
Vuietul şi claxoanele traficului de afară.
Noapte, operă. Noapte, restaurant.
Vicky spune:
— Te-ai născut în ziua eclipsei de soare.
Vicky îsi sprijină faţa în palme.
Mama lui a fost incinerată.
Iese, se opreste picurând pe podeaua de marmură, cu prosopul alb înfăsurat peste piept.
Se uită în oglindă. Oglinda e acoperită cu aburi.
Ar putea fi cineva în cameră, în pat.
Ar putea fi o femeie.
Dar în baie e doar el.
încuie usa.
Robinete aurite. Marmură.
Stinge toate luminile, mai puţin una, mică şi retrasă, asa încât încăperea e ca un pântece, cu căldura, ungherele întunecoase şi ventilatorul zuruind încastrat în perete.
Zgomotul ventilatorului e important aici.
Ia încă un prosop şi şi-l pune în cap.
Se lasă în genunchi şi se târăste ca un penitent la colţ.
Aici îngăduie o geană mică, atâtica, de lumină.
Nu se gândeste decât la lumina asta, care se face mare cât universul.
Aici se poate ţine singur în braţe.
Aici e la loc sigur.
Sub masa din josul oglinzii,
în vreme ce mama lui se piaptănă şi îi cântă.

Isi doreşte să rămână
acolo.
i i

Dar se trezeşte.
Se trezeşte.
Ce s-a schimbat?
Durerea şi-a făcut culcuş.
Iar el s-a întors în lume.
E un fel de magazie.
Utilaje agricole, saci cu îngrăşământ, nutreţ.
Pe jos e pământ compact, pereţii sunt de cărămidă.
Un bec chior atârnă de un cablu.
În ce zi e azi?
Încearcă să ridice capul. E pe o saltea jegoasă.
Muşcat de ţânţari şi purici, holbându-se la un acoperiş de metal corodat.
Încheieturi legate cu frânghie. Duhoare de corpuri împuţite, pantalonii şi cămaşa lui îmbibate cu sânge uscat.
Coastele rupte, mai mult ca sigur.
Şi nasul. Poate şi falca.

A fost răpit, asta e clar.
Nu-şi aminteşte cum sau când sau unde.
E o gaură neagră imensă în locul unde i-a fost memoria.
Răsuceşte gâtul.
Un Ţopârlan stă aşezat cu spatele la perete, cu membrele ca nişte cazmale, cu faţa numai nas şi urechi. Poartă o bluză de trening albastrudeschis, o imitaţie ieftină.
Are alături o puşcă veche.
„Un Ţ opârlan”, gândeşte.
„Un Ţopârlan adormit”.
Aşa încât încearcă să se ridice.
Picioarele îi sunt însă slabe şi amorţite, iar pe lângă asta, glezna dreaptă îi e cuprinsă într-o verigă de metal ruginit, legată cu lanţ de un utilaj vechi. Acum Ţopârlanul îşi trage peste gură cârpa albă care-i atârnă la gât.
Întinde mâna după armă.
Dispare pe uşă afară.

O săgetare de cer pe înserat, un câmp auriu, vânt dogoritor.

Un bătrân, cu corpul cocârjat ca un semn de întrebare, conducând o

turmă de bivoli.

„Gândeşte. Gândeşte”.

E greu să chibzuieşti dincolo de imediatul durerii, însă încearcă să-şi strângă mintea în chingi, să prindă şirul.

Unde e?

Unde a fost?

Ce zi este? Ce lună?

Se agaţă de Dinesh Singh.

Dinesh Singh, agricultorii şi al său Megacity. Tot rahatul ăla, chestiile alea Shunya. Dinesh punând piciorul în prag, în vreme ce el, în birou, se uită la televizor. Cum se desfăşoară totul.

Bând vodcă din sticla pitită în ultimul sertar, cu storurile trase, ce clişeu. De acolo întinde mâna peste genune.

Eli.

Era cu Eli în SUV-ul lui cel vechi şi rablagit.

Indreptându-se spre întâlnirea cu Dinesh Singh.

Nenorocitul ar face bine să aibă ceva ca lumea de spus.

*

Trec minute. Sau ore? Uşa magaziei se deschide. Intră iarăşi Ţopârlanul.

În spatele lui mai e un bărbat, îl recunoaşte ca prin vis. Da, e Incubul, păşeşte ţanţoş, scoate la iveală un telefon Nokia.

— S-a cam făcut vremea, Sunny Wadia, spune Incubul. N-avem timp de pierdut. Zi numărul.

— Care număr?

— Ăla care o să facă toate astea să dispară.

Două ţârâieli, trei.

#[7]

Un clic la celălalt capăt.

Incubul vorbeşte.

— Bună seara, domnule. Am pe cineva pentru dumneavoastră.

îndeasă telefonul în urechea lui Sunny.

— Papa... eu... se bâlbâie Sunny.

— S-a auzit? intervine Incubul. Băiatul e viu. Dar de

dumneavoastră depinde pentru cât timp. O să sun iarăşi într-o oră, cu cererile noastre.

închide, extrage bateria şi SIM-ul, se uită la Ţopârlan.

— O să lipsesc un pic. Stai geană pe el. Dă-i de mâncare.

Zicând acestea, Incubul se face nevăzut.

E lăsat singur cu Ţopârlanul.

însă nu e cu adevărat acolo.

Alunecă iarăşi pe panta abruptă a conştientei, către marea zbuciumată.

Vicky e cel care i-a povestit despre data naşterii lui.

O dată norocoasă. 16 februarie 1980.

Ziua unei eclipse solare majore.

A fost acolo. A văzut-o cu ochii lui.

Vicky i-a istorisit şi despre femeile-demon care coboară dezgolite din văzduh, cu colţii rânjiţi, când li se fac jertfe de sânge, care dau putere celor care le invocă, asta dacă nu le sfâşie mădularele. Băiatul stătea pe muntele dur al coapsei lui, pierdut în cuvinte, cu şuviţele lungi şi negre de păr revărsându-se ca o cascadă în noapte.

— Într-o zi, i-a şoptit la ureche Vicky, vei fi mai puternic decât ei toţi.

Dar e veştejit.
Secat.
Totul e uscat şi strâmt şi întărit.
Un mal de stâncă golaş pe unde cândva au curs apele.

E o prăpastie peste care nu izbuteşte să întindă punţi.
O distanţă pe care a străbătut-o şi nu se mai poate întoarce. A sacrificat totul.
Dragoste, adoraţie, respect, loialitate, tovărăşie.
Nu i-a mai rămas decât necruţarea.

O trecătoare cruzime pe care nu şi-o poate însuşi.

S-a întors acolo, pe şoseaua aceea. Şoseaua aceea dintotdeauna.

Ajay îl ajută, cară trupul flasc al lui Gautam Rathore.

Ajay încă nu i-a predat arma.

Sunny încă n-a lovit-o cu pumnul în faţă pe Neda. Faţa dintotdeauna.

Ce căuta ea acolo?

De ce să facă orice?

Timpul trece în ambele direcţii.

E aici, pe şosea.

Ea plânge în mijlocul drumului.

El e înfuriat pe ea.

Crede că o face pe îndurerata.

N-o să plece nicicând.

Ţopârlanul revine după un timp cu un platou de metal. Un clondir de *lassi,* lapte acru, o cupă de lut, trei turte.

Ţopârlanul toarnă lassi în cupa de lut.

— Bea.

În voce are resentiment, şovăială, poate chiar teamă.

— Ce s-a întâmplat cu tipul cu care eram? întreabă Sunny.

Niciun răspuns.

— Cine eşti tu? îşi încearcă iarăşi norocul.

Nimic. Doar ochii aceia trişti, singuratici, cât gămăliile.

— Nu eşti un monstru, zice Sunny.

O sclipire în ochii aceia.

— Tacă-ţi fleanca.

— Nu trebuie s-o faci, continuă Sunny în lipsa unei replici cu substanţă.

— Gura!

— Ai demonstrat că ai valoare. Acum e momentul să stăm de vorbă. Putem folosi un om ca tine. Un om ca tine se poate îmbogăţi.

Ţopârlanul se ridică greoi în picioare, o apucă spre uşă.

— Hei! îl strigă Sunny.

Ţopârlanul se opreşte în loc, se întoarce pe jumătate spre el.

— Unde ţi-e şeful?

— Nu-i şeful meu, se înnegurează Ţopârlanul.
— Din cauza lui o să mori.

— Nu-i şeful meu.
— Atunci cine-i?
— Opreşte-te din vorbit.
— Doar nu crezi pe bune că o să scapi! Ştii că o să ia banii şi o s-o şteargă. Şi chiar dacă nu, cât crezi că rezişti aşa? Una-două o să fii mort. Mai rău decât mort. Sau ai putea să trăieşti, să fii bogat. Ai putea să mă ajuţi. Să mă ajuţi să scap.

Ţopârlanul îşi acoperă urechile cu palmele.

— Taci odată! ţipă.

Şi cu asta se face nevăzut.

Orele se scurg.

Noaptea se lasă şi Ţopârlanul revine.

Se aşază pe podea lângă Sunny, se holbează posac.

Pare mai liniştit acum.

Şi el, şi Sunny.

— De ce faci chestia asta? îl întreabă Sunny.

Ţopârlanul îl priveşte, în sfârşit, drept în ochi. Vocea îi este cumpănită.

— Fiindcă mi-ai distrus viaţa.
— Ţi-am distrus viaţa?
— Mi-ai distrus-o, da, repetă Ţ opârlanul.
— Dar cum?
— Ne-aţi luat pământul.
— Eşti fermier.
— Mi-ai distrus viaţa.
— Ai fost plătit.
— Banii n-au fost buni de nimic! se răsteşte Ţopârlanul. Oricum, zice după un timp, banii s-au dus toţi.
— Banii s-au dus, repetă Sunny, încercând cuvintele.
— Nu mai sunt.
— Cât aţi primit?
— Optzeci de milioane.

Sunny şuieră prelung, încetişor.

— Optzeci de milioane de rupii. Ar fi trebuit să vă schimbe viaţa.
— Ne-au schimbat-o. În rău.

— Unde s-au dus toţi?

Ţopârlanul închide ochii cât vorbeşte.

— Când ne-am măritat surorile, le-am făcut nunti mari. Ne-am luat maşini, televizoare, maşini de spălat. Ne-am construit conace barosane, cum vi le faceti voi. Tot satul s-a umplut de vile. Dar câmpurile noastre nu mai erau. După ce-am băut şi-am chefuit, cu ce ne-am ales? Toată lumea stătea fără să mişte un deget, cu parale şi nimic de făcut. Gata cu munca la câmp, gata cu lucrul făcut împreună. Lumea s-a apucat de băut. De droguri.

Nu ştiam decât să lucrez la comun. Acum fiecare era în lumea lui. Îşi cumpărau maşini peste maşini. Nu mai aveai loc de atâtea limuzine noi.

Benzile erau blocate cu orelecâteodată, oamenii se certau, ba se şi împuşcau. Toti se simteau bolnavi. Fratele meu a adus o maşină scumpă din Delhi.

— Ce maşină?

— Una sport.

— Ce marcă?

— L-am... Lamb...

— Lamborghini, zâmbeşte Sunny. Şi-a cumpărat un Lamborghini.

— Da.

— O fi costat, nu glumă. Cât?

— Douăzeci şi opt de milioane.

Sunny lasă uşor bărbia în piept.

— Era un Gallardo.

— Nu ştiu.

— Şi ce-a făcut cu maşina fratele tău?

— Exact în ziua când a cumpărat-o, a rămas blocat pe o alee, între două vile noi. Cu cât încerca mai tare să iasă, cu atât mai mult se înţepenea. Atâta gălăgie făcea motorul, că s-au adunat toţi să se uite şi să dea sfaturi. Numai că fratele meu era beat şi supărat şi tot ambala motorul. Şi s-a înfierbântat până a luat foc.

— Şi?

în ochii Ţopârlanului se simte o urmă de surâs.

— Toată maşina a ars.
— Şi fratele tău ce-a făcut?
— S-a dus la reprezentanţă. A zis că maşina era defectă. Vânzătorul i-a spus că nu. Că el e problema. Fratele meu s-a enervat. A scos o armă. Şi-a

cerut banii înapoi. Numai că tipul n-a vrut să i-i dea.

— Şi?

— Frate-meu l-a împuşcat în cap.

Sunny se pătrunde de cuvintele celuilalt.

— Fratele tău îşi pierde uşor cumpătul. Tace un moment, chibzuieşte, apoi reia: Cum să-ţi zic? Cum te cheamă?

— Nu-ţi zic numele.

— Inventează şi tu. Cumva trebuie să-ţi spun.

Ţopârlanul ezită, ochii îi umblă prin încăpere.

— Manoj, mormăie într-un târziu.

— Apoi ce s-a întâmplat, Manoj?

/ V

— Frate-meu a ajuns la pârnaie. În fiecare săptămână trebuia să mă duc şi să le dau bani gaborilor. Patru sute de mii pe lună ca să-i poarte de grijă. Mâncare bună şi pături. M-am tot dus la Lucknow cu şpagă, să-l pot scoate pe cauţiune. Banii s-au terminat rapid. Am rămas fără un sfanţ, şi el tot în puşcărie.

— Ce nasol!

— De multe ori am fost. Era plin de draci. Dar la un moment dat şi-a schimbat dispoziţia. Acum zâmbea tot timpul. A zis că-şi făcuse un tovarăş care şi el suferise, şi că tovarăşul ăsta ştia cum ne putem câştiga înapoi banii. Mi-a zis să am încredere în omul ăsta, să-i plătesc cauţiunea. O să aibă, cică, grijă de mine.

Sunny zâmbeşte, dă din cap.

— Bărbatul cu care eşti acum?

— Da.

— Şi ăsta a fost planul lui?

Manoj îşi pironeşte privirea în podea.

— Da.

— O să fugă cu banii, Manoj. S-a cărat de mult cu banii ori e mort deja. Şi acuşi o să ajungă aici tata. Şi atunci o să mori şi tu. Nimic din ce-aş spune nu l-ar opri. Dar m-ai putea lăsa să plec şi gata, Manoj. Lasă-mă să plec, şi te umplu de bani.

— Nu vreau să fiu bogat.

— Atunci de ce m-ai răpit? Ce vrei?

— Îmi vreau înapoi viaţa.

— Nimeni nu-şi capătă viaţa înapoi.

Nimeni nu şi-o capătă înapoi. Viaţa ţi se scurge printre degete. Nu se întoarce în veci, oricât ai încerca, oricât ţi-ai dori-o. E o lecţie pe care ar trebui s-o ştii. Te adaptezi sau mori.

— Am luat o decizie, a spus Dinesh Singh.
Sunny venise în acea dimineaţă cu maşina la vilă.
L-a sunat pe Eli din birou şi i-a spus să pregătească
Bolero-ul. Bolero-ul, nu automobilul Porsche.
îşi aminteşte acum.
Eli a tras maşina de teren în curte.
Dinesh a ieşit să-i întâmpine.
— Spurcatul ăsta ar face bine să aibă ceva ca
lumea de spus.

Îi revine în minte.
Ceva ce i-a spus Dinesh.

— Am luat decizia.
— Da. Ai decis să ţi-o tragi singur. Şi să mi-o tragi şi mie.
— Încerc să te salvez.
Sunny a dat de duşcă paharul cu whisky.
— Du-te în mă-ta.
— Te-am avertizat în privinţa asta, a zis Dinesh. N-ar trebui să te ia prin surprindere.
— Te distrugi singur.
— Nu, îmi fac mişcarea.

Îşi aminteşte totul ca prin ceaţă, îi revine în minte.
Un lucru pe care Dinesh îl ştia.
— Trecând de partea unor ţărănoi nenorociţi?
— Da. Şi o să treci de partea lor şi tu.
— Eşti bolnav la cap.
— După ce scăpăm de ei amândoi, o să schimbăm lumea asta.
— Să scăpăm de amândoi.
— De tatăl meu. De al tău.
— Te bag în mă-ta. De ce-aş face aşa ceva? Nu-l trădez pe tata pentru tine.
— Atunci fă-o cu mâna ta. Dinesh s-a apropiat de birou, a scos un plic cu hârtie galbenă. Nu ţi-a fost niciodată alături, a spus.
— Mi-a fost alături mereu.
— Ba nu. Şi am dovada aici.
A întins spre Sunny plicul.
— Ce-i acolo?
— Ştiu că nu-ţi pasă de lume şi de suferinţa care se produce în numele meu şi al tău. Dar de asta, poate, o să-ţi pese. Tatăl tău te-a minţit. Te-a controlat. Ţi-a luat singurul lucru pe care l-ai

/v

creat vreodată.

Un şuvoi copleşitor de amintiri îl inundă.
Plicul din poala lui, când au pornit el şi Eli.
Plicul deschis, documentele căzând din interior.
Numele pacientului: Neda Kapur.
Şi ecograma.
Imaginea copilului său nenăscut.
împreună cu fotografiile Nedei şi ale lui Chandra la clinica londoneză unde copilul fusese redat atomilor şi stelelor.

Stă împietrit în beznă.

Când se ivesc în cele din urmă zorii, o siluetă se aşază lângă el pe un
scăunas, sorbind dintr-o sticluţă cu rachiu de tară.

7 #

— Manoj? geme Sunny prin vălul de durere şi mâhnire.

— A, nu, vine răspunsul. Manoj s-a dus.

E Incubul. Vocea răguşită, de neconfundat.

— S-a dus?

Sunny simte cum îi cresc în piept apele năvalnice ale panicii.

— Unde s-a dus?

— Să aducă prima tranşă de plată, normal, râde Incubul. Oamenii tăi au acceptat târgul.

Sunny strânge tare din pleoape.

— O să-l omoare, zice.

— Nu, nu, nu, face Incubul. Eşti moştenitorul regatului lor. Prea eşti preţios ca să rişte aşa ceva. Se ridică de pe scăunaş, aruncă pe jos sticluţa, îi dă lent târcoale. Pe lângă asta, completează, tu eşti ăla care o să-l omoare.

— Nu pricep.

Incubul trage din buzunarul nădragilor o cârpă lunguiaţă şi unsuroasă, cu care acoperă vederea lui Sunny precum un scamator slab care execută un număr prost de magie.

— Doar că nu chiar acum.

— Ce faci acolo?

Nu poate să vadă.

Nu poate să se răsucească, să se elibereze.

Se zbate în curmeie.

Până ce Incubul se apleacă asupra lui, un coşmar în carne şi oase.

— Ce faci acolo?!

Coboară cârpa spre gura căscată a lui Sunny.

O strânge cu putere.

— Îţi spun povestea mea.

GLORIA APARŢINE DOAR ZEILOR

1.

E povestea vieţii mele, Sunny Wadia. Eu, Sunil Rastogi, acum schilodit
şi ciuntit. Însă cu nu prea mult timp în urmă eram un tinerel de nouăsprezece ani, în spatele motocicletei Pulsar noi-nouţe a fratelui meu, care stătea în faţă. Mai era puţin până să se întunece, era ceasul acela când păsările fac cea mai mare zarvă peste câmpii, iar soarele e ca o minge de foc pe cer. Mergeam încet. Şoseaua fusese pavată cu doar trei luni în urmă, dar începea deja să se fărâmiţeze. Asta e viaţa. Sunny Wadia, ascultă. Un bărbat ne-a făcut semn să oprim la nodul rutier Bulandshahr, s-a dat jos şi a început să agite speriat braţele, apoi am observat alt tip zăcând nemişcat pe şosea în faţa lui. „Să nu opreşti”, am zis, „e-o şmecherie”, dar până să reacţioneze fratele meu, primul tip a tras de la brâu o armă, iar celălalt a sărit în picioare. Fratele meu a oprit calm motocicleta şi, cât am coborât de pe ea, a spus: „Fă ce zic ei”, după care mi-a şoptit: „Putem oricând să-i omorâm, mai târziu”. Vreo suflare de vânt trebuie să-i fi dus vocea spre ei, ca pe o scânteie rătăcită pe cale să dea foc vieţii mele, fiindcă cel cu arma a izbucnit în râs şi, cu un: „Ei, nu zău!”, l-a împuşcat în piept pe fratele meu. „Behenchod!”, m-am pus pe ţipat în timp ce ei săreau pe motocicleta noastră şi o apucau spre apus, lăsându-l pe fratele meu prăbuşit în ţărână.

Au trecut alţi tipi pe motociclete cât i-am ţinut eu palma apăsată peste rană, încercând să opresc sângele care ţâşnea intermitent. Unul dintre oamenii ăştia a făcut cale întoarsă şi s-a grăbit să aducă o maşină de poliţie pe care o văzuseră parcată mai încolo pe şosea. Cât am aşteptat, fratele meu şi-a pierdut treptat cunoştinţa. „De ce-ai făcut asta?”, a bâiguit. „Ce să fac?”, am întrebat la rândul meu, însă răspunsul nu aveam să-l mai aflu, fiindcă astea i-au fost ultimele cuvinte.

Gaborii au apărut destul de rapid în jeepul lor. Ne-au privit cu scârbă, de parcă eram câini. Am ţipat la ei să ne ducă la spital. „Du-ţi-l singur”, a zis unul. Iar celălalt: „Crezi că suntem organizaţie caritabilă?” „Dar, domnilor”, m-am văietat, „aveţi la doi paşi maşina. E pe moarte”. Au continuat să ne măsoare cu dispreţ. „Vă rog, domnilor”, am ţipat, „nu e mare lucru pentru

voi, dar e viaţa lui frate-meu” „A, nu-i mare lucru?”, s-a stropşit primul poliţai. Şi zicând asta ne-a întors spatele, iar celălalt s-a luat după el. Am fugit în urma lor, Sunny Wadia. Am căzut în genunchi. „Luaţi-l, domnilor, vă rog, de ce nu-l luaţi?” Primul s-a uitat la mine şi-a zis: „Nu vrem sânge pe banchete”. Şi eu: „Domnilor, dacă aşa stau lucrurile, o să curăţ eu sângele, cu mâna mea îl şterg, o singură pată n-o să vedeţi după ce termin”. Şi ştii ce-a spus? „Păi, şi unde-ai vrea să stăm noi cât aşteptăm?”

2.

Asta e viaţa, Sunny Wadia. Fratele meu a murit acolo, în drum. Mama a dat vina pe mine pentru moartea lui, apoi s-a prăbuşit şi a murit şi ea, de supărare, în timpul incinerării lui. Tata murise deja de alcoolism când eram mic, aşa că am rămas cu văduva lui frate-meu şi băiatul lor cel mic. [7] # #

Unchiul meu stătea într-o casă alăturată, cu umflata de nevastă-sa şi cu feciorii lui tâmpiţi, şi, sub pretextul că ne ajută, au venit şi-au pus stăpânire pe animale, pe pământul nostru şi pe văduva lui frate-meu. Bocea fără contenire în casa lui unchiu-meu, iar eu stăteam noaptea şi-o ascultam cum plânge. Am ştiut curând că unul dintre fiii unchiului meu are să şi-o ia pentru el.

[7] #

Oh, Sunny Wadia, turbam de furie, cu ochii aţintiţi în tavan. Ştii ce tare ardea? Voiam să-i ucid pe toţi, să le stâlcesc cu bolovani căpăţânile, să le retez beregatele, să lichidez toţi gaborii din lume. Dar cine eram eu pe faţa pământului? Fără bani, fără putere, fără să am măcar o motocicletă, o armă sau o rangă de fier. Mi-am zis: „Trebuie să găseşti o cale s-o ştergi din

locul ăsta, altfel te face chiseliţă” Aşa că ştii ce-am făcut? M-am înscris la [7] ## # concurs ca să mă fac poliţai.

Pari uimit, Sunny Wadia, dar pricepe, ştiam care-i mişcarea pe acolo. Nu voiam să fiu următorul. Voiam, mai degrabă, să stau într-o maşină de teren Gypsy, să dau amenzi pentru viaţă şi moarte. Însă, până una-alta, am început să dau târcoale prin zonă, să smulg lanţuri de aur de la gât. Era aşa de uşor! Gaborilor nu le păsa de genul ăsta de chestii, prea erau ocupaţi să protejeze granguri ca tine, să facă şi ei un bănuţ. Îmi pierdeam vremea prin pieţe, şi într-o zi un tip şi-a lăsat scuterul pornit cât a intrat într-o farmacie.

I l-am furat, am fugit cu el şi l-am vândut, apoi am folosit banii ca să-mi cumpăr un Pulsar vechi, cum avusese frate-meu. Apoi, cu banii de pe lanţuri mi-am cumpărat şi eu un pistol artizanal. Şi uite-mă acum pe motor, cu pistolul băgat la curea. Era aşa de uşor. Da, mi-am zis, *asta e* viaţă! Doar că acasă, când mă întorceam, încă eram înnegurat şi peste poate de mânios ştiind că gagiii ăia tot mă privesc de sus. Aşa că mai mult pe-afară mă găseai. Mă simţeam liber pe motor, smulgând lanţuri de la gât.

Dar era o chestie, nu mi-o puteam scoate din cap pe văduva lui frate- meu. O tot prinsesem că se uită la mine pe furiş. Şi mă gândeam acum că ar trebui să fie a mea. Am ajuns să visez cu ochii deschişi la asta, la cum i-aş
omorî pe toţi şi-aş lua-o înapoi, la cum aş pune în ea un fiu al meu. Într-o seară, cum umblam cu motocicleta, am văzut o fată mergând înaintea mea. O cameristă la noile blocuri de locuinţe, de cincisprezece ori şaisprezece ani. Era din Bihar, nu de prin partea locului. Mi-am zis că e cam târziu să umble aşa, singură, că nu-i bine deloc, apoi, când m-am apropiat şi-am văzut-o cum păşeşte, i-am văzut cozile lungi şi. Ei, hai, nu te uita aşa la mine, Sunny Wadia, cu ochi plini de silă, ştii doar cum e cu poftele astea. Atâta vreme singur, era normal, păi, cum, să-mi astâmpăr nevoile.

Am încetinit motorul pe lângă ea, zâmbind, până ce a întors capul să se uite la mine. Purtam o cămaşă ca lumea, părul îmi era dat cu ulei. Am întrebat-o dacă nu e obosită de mers. A ţinut capul în pământ şi şi-a ferit privirea. Voia s-o duc cu motorul? Nu, a zis, dar apoi a întors iar capul să se uite şi mi-am dat seama că vrea, aşa că am oprit în faţa ei, i-am blocat drumul. „Surioară”, am zis, „e periculos pe-aici, sunt tot soiul de bandiţi şi criminali, te duc eu unde ai nevoie să ajungi, foarte repede, nu te teme”. Am
întrebat-o de nume. Era Asha. „Te duc unde vrei tu, Asha *didi.* Fraţii tăi nu

~~ [7] #

trebuie să ştie”. La asta s-a îmbujorat. Ce şarmant fusesem! Am presupus că nu mai mersese niciodată cu motocicleta. A încercat să treacă mai departe, însă de data asta era un joc. Am

întins mâna s-o opresc şi a îngheţat, i-am arătat pistolul şi i-am spus să urce în şa pe motocicletă, în faţa mea. A făcut cum i-am spus.

Şi cum mergeam noi aşa, am început să mă excit, dar să mă şi înfurii. Îi miroseam sudoarea, pielea şi hainele spălate, îi simţeam părul atingându-mi

obrazul. Nu mai fusesem aşa de aproape de o femeie până atunci. Imi venea să vomit. Mă tot gândeam: De ce n-o fi fugit? Dacă ar fi avut onoare cât de cât, s-ar fi opus cu ultima suflare. După aceea mi-a venit în minte văduva

fratelui meu şi mi-am dat seama ce-i în inima ei, că o ducea de minune # [7]
acum, cu unchiul şi cu fiii lui. O curvă! Mi-am imaginat-o culcându-se cu toţi. Oho, şi ce nervi m-au luat! M-a pocnit dezgustul, m-am simţit trădat,
umilit. Aşa că am mărit viteza. Am accelerat cât de tare am putut. În următoarele minute n-a fost altceva decât viteză, decât părul ei atingându- mi faţa şi ea scâncind şi plângând şi motorul dintre picioare huruind, toate astea pe şosele pline de gropi, aşa că în orice clipă puteam fi azvârliţi, ne puteam face creierii zob de vreo piatră. Nebunia a trecut. Am oprit într-o margine de câmp. Şi i-am spus să se dea jos până nu-i prea târziu.

3.

Ei, Sunny Wadia, şi m-am simţit precum cel mai neputincios dintre bărbaţi. Acasă m-am pitit în beznă şi am visat la fata de pe motocicletă, i- am simţit iarăşi părul, izul de sudoare, acreala răsuflării ei lângă a mea. Mai că puteam să-mi înfig dinţii şi să-i simt intrându-i în piele, aproape vedeam cu ochii minţii dupatta ei îndesată în gură, cum o trag într-un lan şi o împroşc cu sămânţă. De ce-i dădusem drumul oare, de ce nu luasem ce era al meu? Eram un prăpădit, un fricos, cu toate că aveam de toate, armă, motocicletă. Nu. Nu. Eram peste poate de tulburat, Sunny Wadia. Tot ieşeam din casă, bântuiam prin preajmă, căutam ceva. După aia am făcut o greşeală. Umblam aşa pe motor, când am ochit altă fătucă. Alerga deja, îmbrăcată ciudat, în haine care o dezgoleau. N-avea ruşine. La început nu mi-am dat seama, dar era una din fetele alea bogate pe care le vezi prin filme şi prin Delhi. Şi alerga de distracţie, cum fac bogătanii. Era o tâmpenie ce făcea, să alerge aşa, pe străzi, departe de casa ei. Poate credea că bogăţia o ţine teafără.

Ei, şi m-am luat după ea. Am păstrat distanţa şi am urmărit-o mult timp, până ce a ajuns într-o zonă izolată, şi atunci am

accelerat, am oprit motorul înaintea ei, am zâmbit şi am zis: „Bună, surioară”. Ceva în zâmbetul meu
trebuie s-o fi speriat, fiindcă mi-a ars o scatoalcă zdravănă peste faţă şi a început să alerge printr-o groapă de gunoi, pe unde nu puteam intra cu motocicleta. M-am dat jos şi m-am luat după ea, ca să-i dau o lecţie fiindcă mă lovise, dar era prea iute, a scăpat pe o stradă aglomerată. Şi de aici n-am mai putut face nimic. Cred că avea o memorie bună tare, fiindcă nu peste

mult au pus gaborii laba pe mine. M-au dus la secţie şi m-au caftit rău de tot. Dar când fata şi tatăl ei au venit la secţie, cred că le-a părut rău de mine, cu faţa numai zgârieturi şi vânătăi, fiindcă fata mi-a luat apărarea. Le-a zis că nu făcusem decât să-i zâmbesc şi că mă lovise chiar ea prima. Învinuirile s-au anulat şi am fost pus în libertate.

Dar când m-am întors acasă în acea zi am descoperit că mă aşteaptă alţi poliţai. Unchiu-meu râdea pe sub mustaţă când m-au găbjit. N-am zis nimic, numai m-am uitat aşa, pieziş peste umăr. Am mers cu ei fără scandal, am făcut cum mi-au spus. M-am suit în duba lor, am remarcat că tapiţeria de bord era fină şi fără pete, deşi n-au prins poanta. Cum mergeam, gaborii din laterale mi-au apucat braţele şi umerii, iar cel din faţă mi-a tras peste cap un sac de iută. S-a făcut beznă completă şi aşa am mers mult timp. Mă aşteptam să fiu scos şi bătut bine sau executat; credeam că ăsta mi-e sfârşitul. Am ajuns până la urmă la un sediu, m-au scos din maşină şi m-au dus înăuntru. Doar atunci mi-au tras sacul de pe cap.

În loc să fiu torturat, m-am trezit singur într-un birou al poliţiei, în faţa unui pupitru arătos de lemn. De sus, de pe peretele din faţă, mă pironea cu privirea o doamnă ofiţer în uniformă. Portretul era cam grosolan, dar şi aşa îmi dădeam seama că e o persoană foarte onestă, morală şi foarte frumoasă. După trese mi-am dat seama că e comisar, şi pe birou i-am văzut numele: comisar de poliţie Sukanya Sarkar. Nu mai văzusem până atunci o doamnă comisar, darămite să stau în faţa portretului vreuneia. După o aşteptare lungă, uşa din spatele mesei de lucru s-a deschis şi versiunea în carne şi oase a ieşit la iveală. Of, Sunny Wadia, am simţit că-mi fierbe sângele în vine. Aşa de puternică arăta în uniformă, aşa de severă, de neiertătoare, atât
de neasemănătoare cu celelalte fete! Îţi spun că aşa am simţit în inimă, cu o forţă extraordinară. Am privit-o atent cum s-a aşezat la masă, cu natura ei femeiască încastrată în kaki. Mult timp nici nu s-a uitat la mine, de parcă naş fi fost acolo, iar eu am aşteptat, bucuros să-mi joc rolul în piesă. Apoi a luat în

4
.

mână un obiect, mi-am dat seama că era portofelul meu, şi s-a uitat pe cărţile mele de identitate. A zis: „Eşti un om rău, Sunil Rastogi” Mi-a plăcut să-mi aud numele de pe buzele ei. „Da, să trăiţi, domnule”. „Doamnă”, m-a corectat cu o uitătură nimicitoare. „Da, doamnă, să trăiţi”, am spus. A întrebat dacă ştiu de ce mă aflu acolo şi nu la zdup, unde e locul unui manglitor de lănţişoare. Am scuturat din cap. „Fiindcă de acum lucrezi pentru mine”. „Da, doamnă-să-trăiţi, da!” Vorbele acelea îmi dezmierdaseră

Mi-a zis că o bandă ticăloasă îşi făcea de cap prin zonă, jefuind, violând, asasinând. Douăzeci şi două de violuri şi şaisprezece omoruri în opt luni; maşini oprite în toiul nopţii, pasageri traşi afară, femeile violate, gâturile bărbaţilor retezate, banii şi bijuteriile luate. La început ţinuseră sub capac veştile, însă de la un caz la altul detaliile se împrăştiau, şi de-acum ăştia cu parale ca tine, care locuiau prin vilele lor de fiţe, începeau să se agite, aşa că gaborii erau disperaţi să dea de capăt cazului. Chestia şi mai groaznică era cum arăta gaşca asta. Umblau în cete, desculţi, la maiou şi chiloţi, unşi pe piele cu ulei de motor, nişte scârbe împuţite de oameni, înnegriţi, alunecoşi ca peştele, cu ochii albi lucind pe întuneric. Ziarele îi numeau banda Chaddi Banyan. A, văd că ai auzit de ei. Erau foarte temuţi. Unii ziceau că ar fi un trib legendar de criminali, sute de mii cu toţii, care locuiau printre noi pe timp de zi şi ne săreau la beregată pe timp de noapte. Alţii, că ar fi nişte fiinţe supranaturale, demoni puşi pe rele. „Găseşte o cale să urechile! te infiltrezi în banda asta”, mi-a zis comisăreasa Sarkar. „Şi, odată

ce-ai intrat, alimentează-mă cu informaţii ca să-i pot aduce rapid înaintea legii”. Am rămas cu gura căscată. „Dar. Doamna-să-trăiţi”, am întrebat, „cum să mă alătur lor?” Mi-a aruncat o privire rece, zicând: „Unul de teapa ta găseşte o modalitate”. Eram derutat, Sunny Wadia. Unul de teapa mea? Ce ştia ea? Alesese persoana greşită? Am vrut să protestez. Eram sigur că n-o să găsesc o cale, dar nici s-o nemulţumesc nu voiam, nu voiam să mă azvârle în stradă, aşa că mi-am adunat toate puterile, am dat din cap şi-am zis că da, găsesc eu o modalitate. „Bine”, a zâmbit ea, „aşa credeam şi eu”. Şi iarăşi m-am simţit forţos, am simţit că se zbuciumă sângele în mine, chiar dacă ea mă măsura cu atâta dispreţ şi neplăcere. A zis că-mi vor plăti un stipendiu lunar ca să mă ajute la treabă. A făcut apoi un semn din cap spre adjunctul ei, s-a ridicat şi a ieşit din încăpere. Adjunctul mi-a pus iarăşi sacul în cap, m-a condus la vehicul şi m-a aruncat la dracu-n praznic, cu un teanc de bani şi

6
.

un număr de telefon la care urma să anunţ dacă aflu ceva. Mamă, ziceai că mâncasem jăratic! M-am întors pe jos înapoi la

fermă. Cu râsete şi uitături pe sub sprâncene spre unchiu-meu, mi-am luat boarfele şi am plecat de-acolo fără să mă uit înapoi şi nu m-am oprit până în Kasna, unde mi-am luat o odaie ieftină şi m-am înhăitat cu cartofori, beţivani şi hoţi.

5.

Am ajuns, prin urmare, Sunny Wadia, să mă amestec cu interlopi şi ticăloşi în serviciul Doamnei-să-trăiţi, căutând informaţii despre banda cu pricina. Singura problemă era că nimeni nu vorbea despre banda asta, nicio vorbuliţă, nimănui nu-i păsa nici atâtica, şi când aduceam eu vorba se hlizeau toţi şi ridicau din umeri şi ziceau că banda asta e ştiută, e veche, că dacă exista, ajunsese undeva departe, în Haryana sau Rajasthan deja, şi că vreun an sau mai mult n-avea să se mai întoarcă. Un an? Da, un an. Erau transhumanţi ca păstorii, ca vitele însele, păscând iarba pajiştii. Asta, pentru mine, însemna o binecuvântare şi un blestem totodată. Pe de o parte, atâta vreme cât nu se mai produceau alte atacuri, Doamna-să-trăiţi nu mă putea acuza că nu-mi fac munca, însă pe de alta, nu-i puteam face pe plac, nu aveam nimic de zis. Şase săptămâni au trecut aşa, cu pileală şi jucat de cărţi, permiţându-mi mici delicte. Îmi pierdeam nădejdea. Cheful şi ardoarea păleau. Am alunecat într-o pasă proastă. Totul părea fără sens. Nu mă puteam urni să fac nimic. Visuri de măcel şi fugă au început să mi se adune în jurul capului ca nişte nori plumburii. Îi dispreţuiam pe toţi cei cu care-mi făceam veacul. Îmi era ruşine să o sun pe Doamna-să-trăiţi, dar pe de altă parte, tânjeam să-i văd chipul sever, s-o aud cum mă face albie de porci, să-mi poruncească să fac mai mult ori să suport consecinţele. Am sunat-o deci. Mi-a răspuns adjunctul ei. I-am spus că nu am nimic de raportat. „Doamna-să-trăiţi e foarte dezamăgită de tine”, a replicat. „Dacă nu ne

8.

eşti de folos, o să te trimitem direct la închisoare”. Am dat să protestez, am cerut să o văd faţă în faţă pe Doamna. S-a simţit ofensat. „Fii mai respectuos, Sunil Rastogi. Dacă nu ai grijă, îţi punem ţie toată banda în cârcă”. A zis-o voind să sune ca o ameninţare teribilă, însă pentru mine a fost un moment înălţător, fiindcă, în clipita aceea, rezolvasem cazul.

Din momentul ăla, cât mă întindeam la beţii nopţile cu noii mei prieteni, am început să le vâr ideea în cap: într-o noapte cumsecade, fără lună, n-ar fi o chestie isteaţă să-i imităm chiar noi pe diavolii aceia, să izbim în publicul nebănuitor ca şi cum am fi banda Chaddi Banyan? S-au tăvălit pe jos de
râs. „Sunil Rastogi, eşti nebun!” Însă am tot aruncat sămânţa în creierele lor amorţite de băutură, explicând iar şi iar cum am putea folosi în avantaj propriu groaza inspirată de acea adunătură sinistră. Dacă banda tot plecase de mult de pe meleagurile noastre, noi, borfaşii mărunţi, găinari, cartofori, dependenţi, violatori câteodată, ba chiar şi ucigaşi de ocazie, ne puteam da drept tâlharii Chaddi Banyan. Sunny Wadia, a fost o mişcare genială! Nu crezi? O soluţie perfectă ca să scap de la înghesuială. I-am prelucrat eu ce i- am prelucrat, nu lăsam ideea să se odihnească. Le-am spus cât de bogaţi erau ăia care conduceau noaptea maşini şi că, la cât de speriaţi aveau să fie la vederea bandei, aveau să ne dea totul pe tavă fără să crâcnească. Nici măcar nu era nevoie să facem rău cuiva. Şi am tot lucrat la poveste. Iar când băutura le întuneca minţile cel mai dihai, le umpleam capul cu pofte şi lăcomie şi mândrie rănită. Bogătanii ăia, cum ne râd ei în nas, cum au ei ce nu putem noi avea. Ar fi fost rău să le dăm o lecţie? Târâş-grăpiş, ideea a prins rădăcini, până ce într-o zi am ajuns să vorbim despre ea ca şi cum lor le-ar fi venit de la început.

Într-o noapte fără lună, la câteva zile mai apoi, după multe sticle de *daru* vârâte la burdihan, cu chara în sânge, le-am trasat planul pe care îl făcusem deja, perimetrul de şosea, metoda precisă. Eu urma să stau de şase; când apărea vehiculul corect aveam să le fac semn, iar ei aveau să arunce o bucată de metal pe şosea, sub roţi, obligând maşina să se oprească. După care aveam să-i scuturăm, să le luăm tot şi să dispărem în noapte. S-au pus pe zbierat: „S-o facem! S-o facem!” Unul s-a dus după ulei de motor, ne-am suit pe motociclete, am ajuns pe un drum neasfaltat, am ascuns motoarele într-un lan, ceva mai încolo, ne-am dezbrăcat toţi la baniyan şi chaddi şi ne-am uns peste tot cu vaselina aia. Le-am adunat portofelele şi cărţile de

identitate şi le-am băgat într-o desagă spre bună păstrare, şi când transformarea a fost completă i-am mai îmbiat cu băutură şi chara până ce au ajuns să urle şi să ţopăie pe stradă, hăulind ca nişte demoni. Eu am luat

poziţie ceva mai încolo în lungul drumului, treaz, cu cugetul limpede, minunându-mă de slăbiciunea omenească. Au trecut mai multe maşini până am văzut-o în fine pe cea potrivită, plină cu femei dolofane şi bărbaţi slăbănogi. Le-am semnalizat de trei ori cu lanterna tovarăşilor mei, şi metalul a fost aruncat pe asfalt sub maşina care se apropia. Automobilul s-a oprit cu scrâşnete de frâne, oamenii mei s-au năpustit. Au înconjurat maşina în vreme ce ocupanţii ţipau. Răngi şi bâte au început să izbească în maşină şi în geamurile ei, degete încârligate i-au tras afară pe bărbaţii şi femeile înghesuiţi înăuntru. Teama lor mi-a îmbătat şi mai dihai oamenii. Unul a luat un bolovan greu şi l-a trântit în capul unei femei. Când unul dintre bărbaţi a ţipat şi a încercat s-o salveze, altul dintre oamenii mei a început să-l rupă în bătaie şi, incitaţi de violenţă şi răcnete, restul l-au urmat. Au retezat gâtlejurile bărbaţilor, i-au înjunghiat în stomac şi în ochi, le-au rupt hainele de pe ei. Pe femei le-au târât în lan şi le-au siluit, apoi le- au sugrumat şi le-au zdrobit capetele. N-a mai rămas, la sfârşit, niciunul viu. Şi acum toţi oamenii mei se uitau unii la alţii bezmetici. S-au împleticit o vreme pe-acolo, tăcuţi, ştergându-se de unsoare şi de sânge, jefuind cadavrele şi maşina, apoi şi-au luat motocicletele şi au luat-o din loc.

7.

Frenezia lor nu m-a luat prin surprindere. Ştiam ce se află în străfundul

inimii oricărui bărbat. Aşa că dimineaţă m-am trezit, am ieşit afară şi m-

7 #

am lăsat cuprins de soarele răcoros al primăverii, am mâncat o omletă la o tarabă, m-am uitat la băieţii din zonă cum aruncă cu pocnitori în câinii vagabonzi. Apoi l-am sunat pe adjunctul comisăresei. Dar până să-i dau eu veştile bine, Doamna-să-trăiţi i-a şi smuls telefonul şi a început să mă

7 #

i

ocărască de zor. Apăruse deja la ştiri, peste tot. A tot ţinut-o aşa. Dădusem greş, banda se arătase mai brutală ca oricând, omorâseră tot, nu lăsaseră niciun supravieţuitor, nu-mi făcusem treaba. „Dar, doamnă-domnule”, am zis, „am fost de faţă”. Nu a

1
2.

zis, câteva secunde, nimic. „Ai fost acolo?” „Stăteam de şase, Doamna-să-trăiţi”. „Atunci a ta e vina, Sunil Rastogi. De ce nu m-ai sunat?” I-am spus că nu aflasem decât în ultima clipă şi trebuise să predau telefonul. „E de rău”, a zis, „e tare rău. Lasă-mă să mă gândesc.

Sună-mă iar într-o oră”. A închis, am aşteptat, am făcut cum mi-a cerut. Acum voia să-i povestesc tot, cine erau, cum am reuşit să mă infiltrez. Mă aşteptasem la întrebări. M-am aţinut aproape de adevăr. I-am spus că e vorba despre o bandă de interlopi, pariori şi dependenţi de droguri care-şi luaseră identitatea asta de trib secret ca să bage groaza în sufletele oamenilor. M-a ascultat fără să mă întrerupă; nu părea cu totul convinsă. A zis: „Au devenit mai brutali. Următoarea dată când banda decide să acţioneze, sună-mă cum poţi şi o să le întindem o capcană”. Mi-a dat numărul ei personal. „Şi cu mine cum rămâne?”, am întrebat. „N-ai grijă”, a zis, „n-o să permit să păţeşti ceva”. Voiam să o cred. Voiam să-i fiu câine credincios. Aveam reverii cu ea răzbunându-se pe banda cea ticăloasă, cu arma în mână, apoi eliberându-mă.

8.

Ştiam însă că nu eram în siguranţă. Pe deasupra, mă poticnisem într-o
dilemă. Dacă banda mea mai comitea o faptă şi n-o dădeam pe mâna
comisăresei, avea să-mi pună pielea pe băţ. Dar dacă i-o dădeam pe mână,
aş fi fost şi eu implicat. Dar dacă nu mişcăm un deget? Dacă banda nu mai
ataca niciodată şi eu, pur şi simplu, o tuleam? Era o chestie de bun-simţ,
Sunny Wadia. Bun, dar cum rămânea cu Doamna-să-trăiţi? Nu putea să
rezolve cazul, şi eu nu voiam decât să fie mulţumită. Aşa că mi-am făcut [5] * * *
alegerea. În ziua aceea m-am dus să mă întâlnesc cu ceata. I-am descoperit
copleşiţi de ce făcuseră. Ştirile continuau să curgă. Canalele TV în hindi
arătau reconstituiri sângeroase. Oamenii mei se apucaseră de băut, erau

1
4.

nevoiţi să trăiască cu amintirea. M-am aşezat lângă ei la o masă dosnică
dintr-un tripou, cu secretul între noi, şi i-am văzut bând din ce în ce mai
mult. Uşor-uşor, în aburii băuturii, au început să vorbească, să râdă în
hohote, să înjure, să-şi descrie încântarea, senzaţia de putere pe care o
avuseseră. Poliţia, zicea la televizor, nu avea nicio pistă, absolut niciuna, şi
auzind una ca asta am zâmbit, fiindcă însemna că Doamna-să-trăiţi mă
[7] #
căuta, iar oamenii mei au zâmbit, fiindcă asta însemna că erau liberi. S-au pus de acord cu toţii, în şoaptă, să se dea la fund un timp, vreo săptămână sau cam aşa...
i

1
5.

...după care să o facă iar. Diavoli hulpavi cum erau, îi mânca s-o mai facă o dată. Ai grijă ce-ţi doreşti, Sunny Wadia. Când s-a lăsat noaptea, i- am adunat, i-am umplut de pileală şi de droguri şi am aranjat o întâlnire într-o anumită magazie, chiar asta în care suntem acum. Apoi am sunat-o victorios pe doamna comisar. I-am zis aşa: „Doamna-să-trăiţi, am reuşit. O să mai dea o lovitură". I-am spus unde are să se adune gaşca, în aşteptare. Tare s-a mai bucurat. „Sunil Rastogi, ai făcut ceva bun o dată în viaţă". Bineînţeles, avea deja un plan. Aşteptase ocazia asta. Mi-a spus că ea şi alţi colegi ofiţeri vor călători într-un Esteem alb, îmbrăcaţi în nuntaşi, cu o droaie de bijuterii. O ţintă imposibil de refuzat. Eu aveam să dau semnalul, iar banda avea să se năpustească la atac. Şi apoi? Păi, urma contra- ambuscada. „O să trageţi în ei?", am întrebat. „Nu, Sunil Rastogi, eu
respect legea. Îi voi aresta". Apoi, cu voce nesigură: „Dacă nu trag ei primii".

10.

Pe asta mă şi bazam. Nu-mi mai trebuia decât un trăgaci; unul pe care-l văzusem deja pe stradă. Fiindcă trebuia, vezi tu, Sunny Wadia, să-mi lichidez gaşca, pentru ea şi pentru mine. Când m-am întâlnit cu oamenii mei, mai încolo, am descoperit că nu mai erau înnebuniţi de pofte trupeşti şi furie oarbă, ci erau sperioşi şi zguduiţi, creaturi umane sfioase cu care nu aveam ce face. Le-am dat de băut, le-am ţinut un discurs mobilizator, am
vorbit despre târfele şi toţi chutiya care râdeau de ei, care trăiau în puf în
vreme ce ei sufereau. I-am făcut să bea şi să tot bea, am reuşit să le aduc
iarăşi vântul în pânze. I-am condus, le-am adunat cărţile de identitate, le-am promis plăceri, avuţii şi sânge, apoi i-am călăuzit în noapte pe câmpii, în ascunzişuri. I-am pus să se

1
6.

dezbrace şi să se acopere cu unsoarea aia, chestie pe care au făcut-o cu nelinişte ceremonioasă. M-am pitit apoi în punctul meu de observaţie, m-am pus de planton şi-am tot aşteptat cât au trecut câteva maşini prin beznă, rugându-mă ca oamenii să nu dea asaltul. Totul era tăcut şi neclintit, apoi am văzut maşina în ceaţă, luminile de bord

aprinse, am văzut-o pe Doamna-să-trăiţi în spate, îmbrăcată în nuntaşă, cu un sari roşu strălucitor, la fel de pură ca o zeiţă. Voiam să fug cu ea în lume. Am semnalizat din lanternă către gaşcă. Am dat de trei ori flash-uri. Jur că am văzut-o pe Doamna-să-trăiţi întorcând capul şi uitându-se la mine. Am ţipat, ca să fie limpede: „Asta!” Apoi am zbughit-o peste câmp către oamenii mei. Au aruncat bucata de metal pe drum, după plan, iar maşina sa oprit, scrâşnind din frâne înaintea ascunzişului lor. S-a întâmplat totul aşa de lent şi totodată extrem de rapid, Sunny Wadia. Falşii nuntaşi, cu armele pregătite, au ieşit buluc pe portiere, în vreme ce ai mei au înaintat cu răngile şi cuţitele lor, jalnici în lumina farurilor, mânjiţi cu unsoare, în maiouri şi boxeri. Au lăsat jos armele. Au ridicat mâinile. Atunci am comis-o. Mi-am pus planul în aplicare. De pocnitori era vorba, din cele cu care chinuiau băieţii câinii de pe stradă. Am aprins un şirag şi l-am aruncat prin aer, a explodat cu o străfulgerare de lumină la picioarele oamenilor mei. S-a produs panică. Noaptea s-a transformat în flacără. Nu doar de la gaborii din falsa maşină cu nuntaşi, care au început să tragă în tot ce mişca, dar şi de pe cealaltă parte de drum, zeci de pocnete de glonţ. Un detaşament de lunetişti ai poliţiei stătuse ascuns acolo în tot timpul ăsta. Acum îmi măcelăreau oamenii, îi doborau fără milă. Le-am întors spatele şi am luat-o la goană prin noapte, cu inima bătând tare.

11.

În zori i-am tăiat calea unui motociclist, i-am terciuit capul, i-am luat ţoalele şi banii şi am mers câteva ore în şa, apoi am abandonat motocicleta şi am făcut autostopul, m-a luat un camion cu care am ajuns pe înserat la Benares. Mi-am făcut drum spre Sfântul Gange, m-am scăldat, am azvârlit în fluviu actele de identitate ale găştii mele, odată cu celelalte relicve ale trecutei mele vieţi, şi am zis o rugăciune. Ciocnirea cu poliţaii era deja peste tot la ştiri. Pe toate canalele. Temuta

bandă Chaddi Banyan fusese răpusă. Măcelărită cu focuri de armă în timp ce încerca să comită o altă
crimă atroce. În orice relatare, pe orice ecran, apărea ea, tânăra comisăreasă, Sukanya Sarkar, Doamna-să-trăiţi, dură în sariul de nuntă, cu pistolul în mână, eroina momentului. Apoi apărea în uniformă, curată şi cu chip grav, şi aşa îmi plăcea de ea şi mai mult, cum se oprea asupra cadavrelor care

fuseseră înşiruite pe marginea drumului şi acoperite cu cearşafuri albe. După degetele de la picioare, am reuşit să-mi recunosc toţi tovarăşii de banditism. După aceea am petrecut ceva zile într-un bordel, cheltuind până am rămas fără un sfanţ, dar curând m-a apucat plictiseala. Sunny Wadia, am decis s-o sun pe comisăreasă. Am intrat într-o cabină şi am format numărul dat de ea. Numai ce-am auzit-o spunând: „Vă ascult", că m-am şi pornit:

„Felicitări, Doamna-să-trăiţi, aţi soluţionat cazul". A rămas tăcută. Părea să

7 7 7 # 7 # #

se teamă. Apoi a zis: „Sunil Rastogi, tu eşti?" „Da, eu, Doamna-să-trăiţi, nimeni altul". „Unde eşti?" „Doamna-să-trăiţi, fraier aş fi să vă spun".

„Păi, de ce?", a întrebat. „Fiindcă o să veniţi să mă omorâţi". Aş fi făcut

7 7 7 7 7 7 # # #

bine s-o las aşa şi să închid. Dar tânjeam să-i aud vocea, mi se părea important ca ea să ştie câte sacrificasem de dragul ei. Aşa că i-am mărturisit totul. „Doamna-să-trăiţi, ascultaţi-mă, vă rog, de data asta am să vă zic ceva important", şi i-am povestit tot, i-am spus că faza cu banda era o minciună, că o creasem eu singur din prietenii mei. „De ce?", a întrebat cu glas slab, aproape în şoaptă. „Mi-era frică, presiunea era prea mare şi, în plus, am vrut să vă fac pe plac. Să vă fac fericită. Am vrut să rezolvaţi cazul". La final a rămas tăcută. Mult timp. „Doamna-să-trăiţi?", am zis.

Atunci, cu o voce subţire şi melancolică, a întrebat: „Îmi spui adevărul- adevărat, Sunil Rastogi?", iar eu: „Adevărul, mă jur, aş face orice pentru dumneavoastră". Iarăşi a tăcut, apoi a rostit un cuvânt în receptor. „Behenchod". „Doamna-să-trăiţi", am replicat cu inima uşurată, la care ea: „Să nu mai suni la numărul ăsta şi niciodată să nu vorbeşti despre asta cu altcineva".

12.

Am început să hoinăresc. Spre sud, în Bundelkhand, apoi în est, spre

Bihar, hălăduind din oraş în oraş, furând când n-aveam încotro, comiţând [7] ## [7 7] #
contravenţii şi infracţiuni mărunte. Am nimerit în Ballia, la graniţa Biharului, un loc perfect pentru unul ca mine. Am început să lucrez pentru
un deputat local. Îl chema Ajit Singh. Nimic nu mişca în oraş fără acordul lui, asta auzisem, aşa că am apărut într-o zi la sediul partidului şi am zis că- s un tip care nu se dă îndărăt de la muncă grea. Un lucrător cu experienţă m-a îndrumat să vorbesc cu un bărbat de la alte birouri, la câteva străzi

distanţă. M-a întrebat ce poftesc, iar eu i-am zis că aş face orice pentru ceva
parale şi nişte pileală, deşi nu eram beţiv de felul meu. M-a descusut niţel,
m-a întrebat ce experienţă am. I-am spus că lucrasem în vest pentru filiala
locală a partidului. Le dădusem duşmanilor o lecţie. Atâta i-a trebuit. „Cum
te cheamă?” Chotu Raj, am zis, şi cu asta, basta, m-a primit. Am învăţat o
groază despre politică acolo. Vezi tu, Ajit Singh era cel mai mare bandit din
oraş. Avea multe interese. Săpa prin albii de râuri după nisip pentru
construcţii, tăia copaci pentru cherestea pe terenurile statului, extrăgea
pietriş prin cariere, fura medicamente de la spitalele de stat. Atâta vreme cât
îi făceam treaba, pentru ce mai făceam noi pe lângă, în afară de omorât
gabori, eram protejaţi. Am avut parte acolo de-o educaţie pe cinste, am
înţeles cum se-nvârte roata, cum poliţaii şi politicienii şi birocraţii lucrau
cu toţii ca să ţină roata în mişcare, cum fiece spiţă a roţii era importantă,
cum roata era sistemul însuşi. Cum tipii ca tine sunt cătatul care se lipeşte
de roată. Cum roata zdrobeşte totul în cale. Oho, şi ce mai zdrobeam! Ne

delectam cu şantaje, colectam taxe de protecţie de pe la antreprenori ori le dădeam foc la prăvălie. Am comis o mulţime de răpiri pentru răscumpărări. Ne omoram oponenţii, măsluiam revolte, organizam proteste. Dacă vreo comunitate minoritară începea să ridice capul, le ardeam din temelii câte un cartier. Dacă anumiţi cetăţeni prost îndrumaţi încercau să se plângă de

noi, să se ducă la presă ori la noul magistrat districtual, le rupeam picioarele, asta dacă nu-i omoram pe jurnaliştii înşişi. Trebuia să ne asigurăm că mesajul e clar: atâta vreme cât îţi ştii locul şi nu te bagi unde nu-ţi fierbe oala, roata se întoarce frumos, dar dacă vrei s-o faci pe eroul, la revedere! Ş
totuşi, cu atâta activitate, nu mă simţeam satisfăcut. Munca era monotonă,

lipsită de orice scânteie creativă. Nu aveam nicio şansă reală să ies în evidenţă cumva. Situaţia s-a schimbat când unul dintre rivalii în ascensiune

ai lui Ajit, un tip pe nume Govind Chaudhary, un gangster care începuse cu fiare vechi, a căpătat putere şi acum plănuia să participe la următoarele alegeri şi să câştige. Orice candidat la alegeri pentru partea noastră de oraş e, în principiu, o ameninţare. Are banii lui şi are spate. Aşa că Ajit a vrut să trimită un mesaj. S-a organizat o întrunire, s-a dezbătut: ce mesaj ar fi trebuit trimis? Govind Chaundhary avea o mână dreaptă, pe Shiv Kumar. Kumar era un vechi asociat de-al lui Ajit care schimbase tabăra. Se înţelegea că, fără el, Chaudhary ar fi fost pierdut. S-a decis, prin urmare, ca Shiv Kumar să fie ucis, şi încă în faţa tribunalului, nici mai mult, nici mai

puţin, peste trei zile, data la care un dosar de extorcare avea să fie soluţionat în favoarea lui. Mesajul, firește, ar fi fost unul puternic. Mai rămânea doar să se decidă cine avea să comită fapta şi cum. Dumnezeule, Sunny Wadia, la sediul lui Ajit dezbaterea se tot sucea şi se-nvârtea, toată lumea trăncănea doar ca să se audă vorbind, le plăcea cum le sună vocile. Eu nu-s vorbăreţ de fel, aşa că stăteam cuminţel în spate şi ascultam. Când mi s-a luat de curajul ăla fals, m-am ridicat şi am anunţat că o s-o fac eu. Apoi am ieşit
din sală. Însă nu aveam de gând să aştept trei zile şi nici să mă limitez la Shiv Kumar.

13.

M-am întors la mine în cameră şi mi-am petrecut restul zilei cu mai multe sticle de daru şi nişte pipe cu iarbă, pregătindu-mă. Nişte băieţi de-ai lui Ajit au venit la mine să-mi spună că au oamenii lor, că nu sunt inclus în plan; m-a umflat râsul, le-am făcut semn s-o şteargă. „Faceţi-vă cheful”, am zis. Am isprăvit ultima sticlă, am aşteptat să cadă noaptea şi, băut bine, am ieşit bezmetic pe întuneric, evitând posturile de poliţie, evitând pe oricine, şi când am ajuns aproape de casa lui Shiv Kumar, într-unul din ansamblurile alea imobiliare fiţoase, m-am strecurat pe o alee întunecoasă şi m-am ascuns, până târziu în noapte, după nişte copaci. M-am dezbrăcat apoi la maiou şi şort, mi-am pus bine hainele, m-am uns peste tot cu vaselina pe care o adusesem cu mine, m-am şters apoi pe mâini şi le-am înfăşurat în cârpe curate, ca să mă pot căţăra. Strada de lângă casa lui era păzită de poliţai şi casa însăşi avea doi paznici înarmaţi. M-am suit deci pe acoperişul altei case, la ceva distanţă, şi din acoperiş în acoperiş am ajuns pe al lui. Am sărit în balcon şi-am aterizat fără zgomot. Casa era mişto, genul de căsoi pe care-l au toţi bogătanii în zilele noastre. Dar nu mi-a păsat deloc. Am tras uşa glisantă şi am intrat, am umblat pe podeaua răcoroasă de marmură din hol până ce am dat de

dormitor, iar înăuntru i-am văzut culcaţi pe Shiv şi pe nevastă-sa. A fost floare la ureche, Sunny Wadia. Shiv Kumar nu era decât un om. Doar un om. N-am pierdut vremea. I-am retezat beregata în somn. Sângele a început să se scurgă peste tot în vreme ce el îşi horcăia ultima suflare. Apoi nevastă-sa s-a trezit tresărind şi i-am pus

palma peste gură. Ochii i s-au mărit de groază şi mi-a muşcat mâna ca un câine turbat. Eram aşa de pornit, că a trebuit să mă lupt cu impulsul de-a o face bucăţi, însă pentru planul meu era necesar să rămână vie. M-am luptat cu ea. Disperarea cu care se agăţa de viaţă o făcea mai puternică decât mulţi bărbaţi. Şi-a înfipt dinţii în mâna mea de mi-a dat sângele, însă imediat ce s-a retras, am reuşit să mă răsucesc şi s-o lovesc cu pumnii. Am bătut-o până a leşinat, am legat-o şi am căutat prin restul casei. Zgomotul ventilatoarelor de pe tavan atenuase zarva îmbrâncelilor noastre, aşa că ceilalţi dinăuntru nu auziseră un sunet. La parter dormeau doi servitori, mai erau cei doi paznici postaţi în faţă şi doi copii. Shiv Kumar fusese binecuvântat cu doi băieţi. Întâi am tăiat gâturile slujitorilor. M-am strecurat apoi în odaia copiilor şi m-am uitat la ei. Să-i omor, să-i las să doarmă? Am avut prea mult timp de chibzuit, şi asta mi-a fost greşeala. Vezi tu, soţia lui Shiv Kumar îşi venise în simţiri şi, cum stăteam eu cu copiii dinainte, a început să urle. Băieţii s-au trezit şi-au văzut un necunoscut holbându-se la ei de deasupra, doar în boxeri şi-n maiou, plin de unsoare şi sânge. Au zbierat din toţi bojocii. Paznicii de afară dădeau să se năpustească deja înăuntru, aşa că am tulit-o. Mi-am făcut vânt pe geam şi am luat-o la goană pe acoperişuri şi prin copacii din preajmă, la timp ca să evit gloanţele. Mi-am înhăţat ţoalele din tufe şi am reuşit să străbat neobservat oraşul, ## ## # [7] ascunzându-mă toată noaptea în pădure.

14.

Dimineaţă vuia tot târgul. Înfiorătoarea bandă Chaddi Banyan ieşise iarăşi la suprafaţă, ucigându-l pe infamul Shiv

Kumar. Paznicii, soţia şi copiii îşi confirmau unii altora relatările. Cel puţin cinci fuseseră, ziceau.
Coşmaruri acoperite de unsoare, cu ochi licărind în noapte. În întreg oraşul intrase groaza. Locul zumzăia de energie demonică. Ucigaşii erau descrişi în termeni extremi. Nu erau umani. Ochii le luceau roşii, în loc de degete aveau gheare. S-a întins apoi zvonul că nevasta lui Kumar îl muşcase pe unul dintre monştri. Şi toţi ziceau că de-acum se infectase de la sângele lui, că are să se transforme într-unul dintre ei. M-a buşit râsul de atâta prostie.

După ce s-a lăsat întunericul m-am întors la sediul lui Ajit Singh. M-am strecurat înăuntru, în umbre, unde veştile despre groaznica bandă îi băgaseră pe toţi în sperieţi. „Ai auzit? Ai auzit?”, ţipau pe-acolo. „Banda

Chaddi Banyan e aici! La Shiv Kumar au ajuns prima oară! Dar cine ştie pe cine mai iau la ochi data viitoare?!”

Când am pătruns în interior, am auzit vocea nefericită a lui Ajit Singh, tunând şi fulgerând contra neghiobului care făcuse una ca asta! Shiv Kumar ar fi trebuit să moară în public, moartea lui să fie un mesaj politic, nu o poveste de groază care să-i înfricoşeze pe oamenii simpli.

„Şi dacă”, am zis atunci ieşind în lumină, „omul simplu crede că fioroasa bandă Chaddi Banyan lucrează pentru tine?” Am ridicat braţul zicând asta, şi mi-am desfăşat bandajul ca să le arăt urmele adânci de dinţi.

„S-a zbătut mai mult decât bărbaţii”, am hohotit.

„Dar cine eşti?”, l-am auzit în cele din urmă pe Ajit Singh, cu vocea schimbată de frică. „Adevăratul meu nume este Sunil Rastogi”, am răspuns, „banda mea pândeşte în umbre şi pentru moarte trăieşte”. Abia am zis asta şi în încăpere s-a lăsat liniştea, expresiile lor încrâncenate s-au schimbat, au început să dea din colţ în colţ. M-am simţit bine, Sunny Wadia, să primesc respectul pe care-l meritam.

Reuşind cu greu să iasă basma curată în faţa oamenilor săi, Ajit Singh mi-a mulţumit din inimă pentru ce făcusem. M-a îndemnat totuşi să plec neîntârziat; poliţiştii aveau să le vină pe cap tuturor. A zis că activităţile vor conteni un timp, că va trebui să mă dau la fund, că n-o să fie nimic care să
distreze un tip ca mine. „Îmi fac singur distracţia”, am replicat desfătându- mă cu rugăminţile-i abjecte. Apoi un aghiotant i-a şoptit la ureche ceva. Au stat la sfat o vreme, aruncând priviri tăioase înspre mine. După ce-au terminat, Ajit Singh a zis că i se făcuse o nouă propunere, pe care o va dezvălui într-un ceas. „Ba te rog s-o dezvălui acum”, l-am îndemnat. A zis că trebuie să discute cu o persoană mai importantă decât el şi că va trebui să aştept. Nu voiam să-mi iau prea mult avânt, aşa că am încuviinţat. Următoarea oră am petrecut-o fumând cu desfătare şi aşteptând, în vreme ce privirile lui Ajit cădeau de la distanţă pe mine, ca nişte raze delicate de soare într-o după-amiază de

iarnă.

Când a trecut ceasul am fost dus în biroul privat al lui Ajit Singh, care mi-a spus aşa: în nordul statului, înăuntrul codrilor Terai de la graniţa cu Nepalul, se afla tabăra, *dera* ascunsă a unui bărbat de mare putere şi măreţie care îmi auzise povestea şi care voia acum să mă cunoască.

„Cine-i?”, am vrut să aflu.

„Numele lui”, mi-a răspuns Ajit Singh coborând vocea până la şoaptă,

deşi nu mai era nimeni în odaie, „este Himmatgiri. E o căpetenie războinică, şi stăpâneşte artele întunecate, *kala jadoo,* mai bine decât orice om de pe Pământ”.

Kala jadoo? Magie neagră? A trebuit să-mi reţin un hohot de râs. Nu exista nicio magie neagră în lume, doar faptele omeneşti. Deci era un păcălici care se ascundea prin codri şi se înfrupta cu idioţenia unor tâmpiţi. Să fie limpede, neghiobia unora ca Ajit Singh mă amuza la culme. Dar mi-a plăcut foarte mult cum suna numele ăsta, Himmatgiri. Spre uşurarea lui Ajit Singh, am declarat că accept bucuros să călătoresc până la omul ăsta şi să văd ce-i poate pielea. Şi până la miezul nopţii am şi pornit.

15.

Ajunsesem, prin urmare, Sunny Wadia, la apogeul carierei, eram trecut de la o bandă la alta ca un idol, eram hrănit şi venerat şi temut. Reputaţia mi-o lua întotdeauna înainte. Adesea nu vorbea nimeni, doar se holbau de departe sau aruncau priviri pe furiş, de parcă n-ar fi fost cu totul convinşi că eram cine eram şi făcusem ce făcusem. Şi până la urmă cine eram? Un criminal? Un demon? În adâncul inimii eram un tinerel care avusese parte de multe rele în viaţă, care abia supravieţuise. M-am gândit pe drum la faptele mele trecute, la cât mă cotonogise viaţa şi la Doamna-să-trăiţi. Ce se alesese de ea? Dar, pe măsură ce destinaţia se apropia, gândurile astea au început să pălească. Am început în schimb să-mi pun întrebări în privinţa gagiului ăsta, Himmatgiri. El, mă rog, cine era, mai exact? Ce făcuse la viaţa lui? Transportatorii mei îmi ziceau chestii care se băteau cap în cap, vagi cel mai adesea. Uneori numele îi făcea să se chircească, să se uite în toate părţile de parcă odaia ar fi avut urechi. Alţii murmurau că ar fi un mare *rishi,* un înţelept, sau reîncarnarea unor sfinţi războinici din vechime. Doar o dată sau de două ori, câte un haidamac, morocănos, cinic sau curajos, s-a nimerit să râdă şi să declare

că faza cu Himmatgiri e o escrocherie, ori că omul nici nu există de fapt, şi asta stârnea dezbateri intense. „De unde ştii?” „Nu-i limpede?” „Cum poţi să zici aşa ceva? Ai grijă când te duci la culcare. Himmatgiri o să vină să-ţi facă felul”. Am pus întrebarea: „Cum arată?” „E un gigant”, mi-au răspuns. Cu părul negru căzând şuviţe de pe fruntea înaltă, ochi animalici şi degetele pline de inele

lucitoare. Are un topor mare cât un om. Ba nu, o sabie. Nici vorbă, nu are nimic, fiindcă nicio armă de muritor nu-l poate atinge. Ce-am mai râs la asta! Iar ei, în jurul meu, au amuţit. Într-un asemenea climat de incertitudine, am intrat în codrii Terai, la nord de Maharajganj, şi de aici încolo se face ciudată povestea mea.

16.

M-am alăturat unei cete care ţinea de mafia lemnului. Pe acolo mafia lemnului era extrem de puternică.

Erau băgaţi în tăiatul şi în contrabanda cu lemn de khair. Poate ai şi tu lemn din ăsta pe-acasă... Toţi barosanii au. Sau prin apartamentele alea grandioase pe care le-ai construit peste tot. Am fost ataşat unei echipe de ţapinari. Tipi duri, experimentaţi. Ar fi trebuit să mă escorteze într-un loc din pădure unde aveam să trec în mâna lui Himmatgiri. Între timp urma să asigur protecţia echipei, fiindcă îşi executau noaptea misiunile de tăiere. „Unde-i locul ăsta, unde o să dăm de misteriosul Himmatgiri?”, am întrebat. Mi-au zis că asta se va lămuri cu timpul. Mi s-a părut cam stranie tărăşenia, dar nu m-am pus de pricină fiindcă ştiam că tăcerea mi-e prietenă. Dar după o bucată de umblet prin codru, la lăsat de seară, am decis să-i provoc. Am început să mă hlizesc. „Ştiţi ce, unii nici nu cred că Himmatgiri ăsta e real”. Am simţit trecând printre ei o înfiorare colectivă. Un ţapinar bătrân a zis: „O să mă rog pentru tine în seara asta”. Şi nu s-a mai rostit un cuvânt despre Himmatgiri. Umblam mai departe de ceilalţi, cu gura închisă şi o puşcă în braţe.

Şi a început munca. Era o treabă foarte ştiinţifică. Nu lucram decât noaptea. Aveam nişte cicluri în care buştenii erau transportaţi pe cărări până la şosele, iar acolo lemnul era încărcat în camioane şi amestecat cu lemn achiziţionat legal, prin licitaţie, de la Depozitul Guvernamental. Trimiteam camioanele prin anumite puncte de control, unde unii dintre agenţi fuseseră plătiţi ca să închidă ochii. Sună plictisitor, dar

n-ai habar pe ce meleaguri eram.

Niciodată n-am fost religios, Sunny Wadia. Frate-meu da, mama la fel. Eu nu. Mă îmbăiam, făceam *puja* ca toată lumea, dar niciodată nu-l simţisem pe Dumnezeu în inimă. Nu până ce m-am oprit în locul ăla. Ai

văzut vreodată Terai noaptea? Sunt sigur că ai văzut multe, dar sunt locuri unde oameni ca tine nu pun piciorul. Locuri şi feluri de a fi. De te-ai duce, te-ai duce cu ditai maşinile şi costumul şi tovarăşii tăi. N-ai umbla pe jos, singur, în adâncul nopţii. Sunt tot soiul de spirite şi zei pe-acolo. Leoparzi, elefanţi şi tigri. Şi mai era Himmatgiri. Cu cât ne afundam mai mult în desiş, numele lui nerostit părea să atârne tot mai tare peste tot şi toate. N- avea a face că eram noi înarmaţi — AK-uri chinezeşti, Stenuri, grenade, carabine, pistoale, macete: persista senzaţia că puteam fi daţi pieirii în orice clipă. Cei superstiţioşi ţineau la ei talismane, se rugau, ofereau sacrificii în tabără. Măcelăreau capre şi găini pentru zeităţile locale şi se rugau înainte să iasă la tăiatul primilor arbori ai serii.

Cum de ajunsesem acolo? Încotro mă duceam? Parcă nu-mi mai aminteam limpede. Peste tot în jur erau doar copaci nesfârşiţi. Îmi veneau crâmpeie vagi din călătoria pe care o făcusem, din omorurile pe care le săvârşisem, dar până şi astea mi se păreau ireale acum, de parcă le-aş fi visat pe toate, de parcă s-ar fi întâmplat în altă viaţă. Mă simţeam desprins de sinele de care mă agăţasem până atunci. Când vorbeam cu echipa de ţapinari, lăsau impresia că vorbeau cu altcineva, cineva care le fusese alături în pădure de mult timp, care trăise alături de ei cu anii. Uneori îmi uitam până şi numele. Sunil Rastogi. Trebuia să mi-l repet când ne întorceam în tabără, apăraţi de lumina dimineţii. Sunil Rastogi. Sunil Rastogi. Dar până şi numele îşi pierdea noima, detaşat de obiectul lui, ca orice cuvânt repetat în neştire.

Era în a cincea noapte, sau poate într-a cinci suta, când s-a întâmplat.

Eram la tăiat în puterea nopţii, pe la trei. Aerul se răcorise. Trecuserăm în partea nepaleză. Tăiam deja de două ceasuri. Eu patrulam prin zona noastră, cu o ţigară în gură, cu grijă la pădurari, la leoparzi. A venit

vremea unui
răgaz. Fierăstraiele şi topoarele au amuţit. Şi îndată am băgat de seamă că
se întinde o pâclă, sosind din toate părţile, aşa de rapid, că mi-a blocat
vederea. M-a luat o senzaţie foarte aiurea, că ceva nasol de tot are să se

întâmple. Am ciulit urechile fără să mă mişc, fără să vorbesc, cu ochii aţintiţi spre pădure, şi-am început să-mi închipui chestii. Chestii mişunând pe întuneric. M-a luat groaza, am început să umblu orbeşte prin negură şi să-mi strig oamenii, dar nu, nu mai era nimic. Am mers aşa, poticnindu-mă, până ce pâcla s-a destrămat şi m-am trezit pierdut şi singur. Am auzit atunci o voce în vânt. „Sunil Rastogi”, zicea.

Nu mai voiam să stau locului. Nu voiam să dau ochii cu omul ăla. Voiam să merg acasă. S-o rup la fugă. M-am întors să găsesc o cărare. Să gonesc. Am strâns patul armei în palmă. Şi în clipa aia am văzut-o. O aşa privelişte nu-ţi poţi imagina nici într-o mie de ani. O fată. O fată goală-puşcă, cu părul lung, negru, alergând printre copaci. Alerga aşa, la un mai mult de zece metri de mine, palidă ca o stafie în lumina dezgolită a zorilor, tăindu- mi calea. Părea frumoasă, însă emana ceva înfiorător. I-am surprins chipul şi am înţeles ce: deşi nu se auzea vreun sunet, chipul îi era schimonosit de ţipăt. Am stat aşa, paralizat, cât a trecut cărarea şi, când m-am răsucit ca so văd îndepărtându-se, am zărit pe spinarea ei un pătrat mare şi roz, bolborositor, o bucată unde pielea fusese jupuită cu totul. M-am uitat cu uluire nespusă cum a dispărut în ceaţă, iar după ce nu s-a mai văzut, sunetele s-au întors în lume şi m-am trezit că plâng de groază şi că trag cu AK-ul în noapte.

Auzind focul de armă, oamenii din echipa de ţapinari şi-au lăsat baltă sculele şi au dat fuga la mine. Da! Aici fuseseră în tot timpul ăsta. „Ce-i?”, au pornit să ţipe. „Elefant? Leopard?” M-am uitat la ei şi nu-mi venea a crede. Chiar nu văzuseră? Ceaţa? Fata? S-au uitat unii la alţii. „Unde aţi fost?”, am zbierat. „Unde v-aţi dus?” Erau tot mai reticenţi. Păreau îngrijoraţi, păreau că ştiu despre ce-i vorba. „Aici suntem”, a zis unul. „Unde?”, am întrebat. „Mai departe nu mergem”, a venit răspunsul. A
vorbit şi alt paznic. „Dă-mi un pic arma”, a zis. „Parcă s-a blocat”. În clipa următoare arma mi-a fost smulsă din mâini şi, cât ai bate din palme, m-au apucat din toate părţile, m-au tras lângă un copac şi m-au legat cu o funie groasă de trunchi. Mi-au pus şi căluş peste gură. Cu altă cârpă mi-au acoperit ochii. Nu mă puteam mişca, nu puteam să ţip, nu vedeam. I-am auzit doar pe ceilalţi cum se depărtează, apoi liniştea codrului s-a întors. „Mă sacrifică”, mi-am zis. Apoi s-au auzit paşi. Paşi peste pământul pădurii. Apropiindu-se. Până ce s-au oprit înaintea mea, am auzit o răsuflare egală, am simţit-o fierbinte pe faţă şi m-am cutremurat la auzul numelui meu rostit din

străfundul pieptului acelui necunoscut.

— Sunil Rastogi, a zis vocea. Tu eşti, deci, omul care nu vrea să moară.

Iar mâinile lui au îndepărtat cârpa care îmi acoperea ochii.

8

E ultimul lucru pe care mi l-am amintit. M-am trezit patru zile după aceea, zăcând lângă un canal, printre cerşetorii din piaţa unui oraş necunoscut, îmbrăcat în zdrenţe, acoperit de mizeria proprie, cu o sticlă goală de băutură în mână. Picioarele mi-erau rană vie, corpul învineţit. Era miezul zilei, soarele ardea. Piaţa era în forfotă şi am trecut nebăgat în seamă, luat drept un beţivan, unul cu creierii praştie. O hoaşcă fără picioare a urlat la mine. M-am ridicat clătinându-mă de pe jos, rană vie. Şi cum mă bălăngăneam aşa, încercând să-mi amintesc cum de nimerisem acolo, m-am oprit să-mi cercetez faţa în oglinda unei biciclete. M-au trecut răcorile.

Aveam obrajii zgâriaţi până la sânge, buzele arse şi bobotite. Îmbătrânisem,

se părea, ani mulţi. Ce-am văzut e omul pe care îl vezi tu acum. În secunda aia am ştiut: ceva îmi fusese luat. Ceva de aici, din cap. De aici, din inimă. Ba chiar şi de aici, din boaşe. M-am chinuit să-mi amintesc cum ajunsesem în halul ăla. Doar numele mi-l aminteam. Sunil Rastogi. Numai că nu eram eu însumi. Nu eram omul de odinioară. Eram un prăpădit fără o leţcaie. Fără noroc. Am încercat să cerşesc şi am fost scuipat în obraz. Am încercat din toate puterile, şi gaborii m-au luat la omor. M-au lăsat să sângerez. Mam târât prin şanţuri. M-au muşcat câinii. Eu! Eu? Nu. nu era niciun eu. Fusesem golit. Am luat-o peste câmpii. Am dormit prin temple şi prin clădiri părăsite. Nu înduram, totuşi, să fiu în preajma altora. M-am învăţat

să dorm în sălbăticie. Îmi era silă de somn cu totul. Somnul era plin de

monştri. Chiar treaz, simţeam că ceva mă ţine sub observaţie

pleoape. Dar când încercam să înţeleg ce se întâmplase, creierul mi se prăbuşea în beznă. Vedeam viaţa doar cu coada ochiului. Ştiam că trebuie s-o tulesc.

18.

Dar s-o tulesc încotro? Nu mă puteam gândi decât la vest,

înapoi acasă, înapoi unde începuse totul. Trebuie să înţelegi, Sunny Wadia, că eram disperat în momentul ăla, disperat şi temător. Amnezia care mă bântuia era cea mai rea chestie din toate. Dar ce-ţi spui tu? Nu ar fi fost şi acasă un loc
la fel de nesigur? Nu mă aşteptau acolo să mă aresteze? Posibil. În acelaşi timp, mă îndoiam. Numai Doamna-să-trăiţi mă ştia de criminal. Şi, ca să se protejeze, nu mi-ar fi rostit niciodată numele. Pe lângă asta, mi se părea că se scurseseră ani întregi, că vechile păcate îmi fuseseră iertate. Nu, aveam

să mă întorc acasă, să mă smeresc, să iau în primire pământul familiei. Să duc o viaţă de singurătate şi trudă simplă. Gândul ăsta m-a susţinut cât am cerşit şi-am furat pe drumul de întoarcere spre răsărit. Mi-a luat câteva săptămâni. Imaginează-ţi surprinderea mea, Sunny Wadia, când am ajuns în Greater Noida şi am descoperit că tot terenul agricol dispăruse, că sate întregi fuseseră rase, că se ridicau complexuri imobiliare imense şi vilele fermierilor de altă dată se ridicau din colb. Am localizat cu ceva greutate locul unde mă născusem, am descoperit că un complex de locuinţe, cu porţi de metal şi camere video deasupra, înlocuia acum casa din cătun. L-am strigat pe unchiu-meu pe nume; n-a răspuns nimeni. Am apăsat pe butonul interfonului din poartă şi am auzit o voce. Cine eram? Ce pofteam? Dacă nu plecam, avea să pună câinii pe mine. Chiar dacă nu mai umblam în zdrenţe acum, în lumina aia orbitoare arătam ca vai de capul meu. O parte din mine a vrut să întoarcă spatele şi să plece. Altă parte a zis: „Nu, ăsta e pământul tău”. Cât stăteam eu aşa, nehotărât, numai ce s-a deschis o uşă în poartă şi unul dintre verii mei mai tineri a ieşit, la costum lucitor, cu ochelari de soare, ditai ceasul la mână, cu un puşcoi american în braţe. „Aha”, am zis, „deci e trăsătură de familie!” „Ce tot bâigui acolo, nebunule?” L-am întrebat dacă mă recunoaşte. Mai ales că stătea înfipt chiar în locul naşterii mele. Mi-a zis s-o şterg, altfel mă împuşcă. Am izbutit să zâmbesc. „Sunt vărul tău”, am zis. „Sunil?”, am auzit o voce de femeie în spatele lui. Era văduva lui frate-meu. Durdulie şi plină de bijuterii, îmbrăcată în blugi! Ca o regină se purta, acum ea avea grija gospodăriei... Am simţit că mă ia cu arsuri în pântece când am dat cu ochii de ea, am simţit că mi se zbuciumă inima în piept.

19.

Le-a zis verilor să mă lase înăuntru. Dincolo de ziduri, lângă palatele

noi-nouţe de marmură, vechea noastră casă de cărămidă rămăsese în # [7]

picioare. Pe lângă maşini încă moţăiau bivoli. Iar în curte, *dadi,* bunicul nostru dinspre tată, fără dinţi, dormea pe un pat de plasă. Unchiul meu a ieşit să vadă ce-i cu agitaţia. Se făcuse rotofei şi impozant. Avea pe el atâta aur, că nu ştiu cum de nu cădea sub greutate. Verişorii mei s-au înşiruit cu toţii, aruncându-mi priviri neprietenoase, gata de gâlceavă. „Sunil”, a zis unchiul, „nepricopsitule, rebut uman. Ce vrei?” I-am spus că nu vreau să

supăr, venisem de departe, şi că acum, după atâta umblet, voiam să mă întorc acasă. Mi-a replicat: „Nu se găseşte nimic aici pentru un hoţ!” M-am aprins, mi-am pierdut cumpătul. Am spus: „Tu eşti hoţul, unchiule, fiindcă pământul ăsta e al meu şi numai al meu, iar tu mi l-ai luat”. A râs şi m-a batjocorit. „O fiară ca tine nu are pământ”. Am rămas aşa, umilit, dându-mi seama că n-o să se răzgândească. Mi-am dat seama cât se schimbase situaţia, cât de slab, nevolnic şi ghinionist ajunsesem. Au început cu toţii să râdă de mine. Vedeau că-mi mijeşte pe mutră înţelegerea că viitorul mă aşteaptă în stradă, cu o viaţă de vagabond. Ce puteam face? Am plecat capul şi-am apucat-o spre uşa care dădea în drum. Dar înainte să trec pragul am auzit-o pe văduva lui frate-meu că mă strigă. M-am întors deci şi-am văzut că-şi dă jos de la gât lanţul de aur. „Ia ăsta pentru lucrurile pe care le-ai făcut în trecut”, a zis. L-am luat umil. Îşi amintea de cel care fusesem cândva. Când[7] încă era în patul fratelui meu, abia dacă îndrăznisem[#] s-o privesc în faţă, de ruşine. Îmi era şi acum greu să mă uit în ochii ei.

Însă cu lanţul ăla de aur din mână aveam să încep o viaţă nouă. Reveria mea a avut viaţă scurtă. Zece minute mai târziu, cum o apucasem cătinel pe drumeag, un Gypsy de poliţie m-a ajuns şi mi-a tăiat calea. Un bărbat cu semnalmentele mele smulsese lanţul de la gâtul unei femei.

20.

Da, unchiul o pusese pe văduva lui frate-meu să-i facă treaba murdară.

Poliţia m-a arestat, mi-a întocmit dosar, m-a bătut în celulă, m-a transferat[#][777] la penitenciarul Dasna. După atâţia ani, după toate câte le făcusem, era un destin meritat. Să fiu prins chiar în locul de

unde începuse totul. Şi ce simţeam? Nici mai mult, nici mai puţin decât uşurare. Parcă mi se luase o greutate de pe umeri. Eram, până la urmă, un tâlhar de lănţişoare. Am decis să mă las în voia sorţii. Să renunţ la viaţă, să las pârnaia să mă ia în primire.

Înăuntru mi-am pierdut pofta de orice, nu mai aveam chef de nimic. M-au lăsat în pace. Faţa, cicatricile, aerul meu de putreziciune au făcut ca nimeni să nu mă provoace. Nu eram nici vânător şi nici vânat. Trăiam ca un sihastru. Eram ignorat de tipii în căutare de cărniţă fragedă. De-ar fi fost să- mi văd oglindirea, ştiu că n-aş fi zărit nici urmă de „Chaddi Banyan” Rastogi. Nu mi-am văzut oglindirea defel. Mi-am luat un aer indiferent;

ajunsesem să zâmbesc înţelegător la orice înflăcărări tinereşti. Aşa l-am cunoscut pe Sonu, fratele lui Manoj. Era o fire aprinsă, ca mine la vârsta lui. Mereu dornic să găsească pe cineva care să-i asculte povestea. L-am ascultat, aşadar. A zis că omorâse pe cineva, la o ceartă. Intrase într-un salon auto din Delhi şi se luase la harţă cu un lucrător comercial din pricina unei maşini; conflictul se sfârşise cu moartea vânzătorului. Da, Sonu îl # 7 # 7 împuşcase în cap. N-avea nicio speranţă să i se dea drumul, asta dacă nu se putea găsi o sumă uriaşă. Îndeajuns ca să dea şpagă în dreapta şi-n stânga şi să fie eliberat condiţionat. „Dar cum o să faci rost de banii ăia?", l-am I I ~~ 7 întrebat. „E doar o cale", a zis, cu ochii holbaţi într-o uitătură aprigă. „O să- l pun pe frate-meu cel bun de nimic să-l răpească şi să ceară răscumpărare pentru acel behenchod responsabil de toate nenorocirile noastre. Canalia pe nume Sunny Wadia"

21.

Ţi se pare că lucrurile au început să se mai clarifice? Ai impresia, cred, că povestea mea cea încurcată duce cam pieziş spre ce-ai păţit tu. Mai gândeşte-te! Suntem mai bine conectaţi decât crezi. Când Sonu mi-a zis de planul ăsta al lui, abia dacă m-am gândit o secundă la el. Aducea a genul de chestie pe care aş fi făcut-o odată, demult, dar vremurile acelea se sfârşiseră. Nu-mi mai umblau asemenea lucruri prin cap. Nu-mi

păsa, oricât
mi-ar fi împuiat capul, de visul lui de răzbunare şi scăpare din puşcărie.
Numai că totul s-a schimbat, Sunny Wadia, când ţi-am văzut faţa. Acolo,
sus, pe un ecran de televizor de pe peretele celulei unui jupân.
„Uite-l colo!
El e!”, a zbierat Sonu. „Spurcatul care mi-a furat viaţa. O să mă răzbun!” Şi
toată lumea a început să-l ia în râs. „Ce să te răzbuni, mă? Nu ştii cine-i
ăla?” „Spurcatul care mi-a distrus viaţa”, a răcnit Sonu. „Ne-a luat
pământul cu banii lui, ne-a stricat pe toţi”. „Nu, nu, nu”, a venit răspunsul.
„Nu e asta”. „Atunci ce?” „E fiul lui Bunty Wadia!”
N-am zis nimic cât s-a încins dezbaterea, dar, când am ajuns iar în celulă,
parcă intraseră dracii în mine. L-am tras deoparte pe Sonu, m-am uitat în
ochii lui şi am zis: „Fă-mi rost de bani să mă liberez”. M-a îmbrâncit. „Bani
ca să ieşi?! De ce?”, a zis. „Fă-mi rost”, am repetat. „Ce te-a apucat, mă?”,
s-a burzuluit el. „Nimic. Sunt iarăşi eu însumi”. „Vorbeşti fără noimă”. ~~ # ~~ #

„Nicidecum, vorbesc cu noimă. Foloseşte ce bani ai ca să mă scoţi. Apoi o să-l răpesc pe Sunny Wadia pentru tine”.

22.

Până şi un prostovan ca Sonu voia să ştie de ce. A trebuit să bag ceva la înaintare. Aşa că l-am regalat cu povestea vieţii mele. I-am spus că sunt un criminal temut care se dăduse la fund, ale cărui fapte nu fuseseră încă descoperite. Dar începeam să nu mai am stare. Eram acolo de prea mult timp. Aşa că, pentru un procentaj mic din banii de răscumpărare, aveam să comit răpirea perfectă, să las banii la fratele lui şi s-o iau din loc. După ore de îmbrobodeli l-am convins. Din momentul ăla a trebuit să-l ţin pe lângă mine. Să-i spun poveşti de adormit copiii despre faptele mele cât a aranjat cu frate-său plata cauţiunii mele, până ce, într-un târziu, s-a rezolvat.

Asta a fost acum trei săptămâni. Şi-acum uite-ne aici, Sunny Wadia, faţă în faţă. Ajungem şi la întrebarea pe care probabil ţi-o pui. Ce s-a întâmplat acolo, la bulău? Când ai apărut la TV, ce s-a întâmplat cu mine? Care-i motivul adevărat pentru care mă aflu aici? M-ai crede dacă ţi-aş spune că faţa ta? Ceva de pe faţa ta mi-a vorbit. Ceva pe faţa ta m-a răscolit profund. Şi din clipa aia m-am simţit împins, iraţional, să scap şi să te întâlnesc în persoană. Doar la tine, Sunny Wadia, mă gândeam necontenit. Trebuia să ajung numaidecât la tine şi nu pricepeam de ce. Până şi în săptămânile astea petrecute ca să te pândesc, să clocesc un plan, să aştept momentul potrivit, motivele mai profunde n-au vrut să se arate. Nu ştiam nici măcar ce să fac cu tine după ce te găbjeam. Apoi a venit ocazia. Tu şi amicul tău, singuri în Bolero-ul ăla, în pustietate. Am profitat de ocazie. L-am împuşcat pe prietenul tău. Ne-am izbit în maşina ta. Te-am adus aici. Ţi-am tras de pe ochi legătura şi m-am uitat în ochii tăi. Şi am înţeles ce caut aici. Mi-am amintit de alea patru zile pierdute.

23.

Cum de le pierdusem, zilele care-mi fuseseră şterpelite, zilele care-mi

răpiseră viaţa? înainte fusesem liber ca pasărea cerului, după aceea, doar o cochilie. De ce nu-mi pusesem întrebări? De ce fugisem ca un câine bătut
înapoi acasă? Îţi spun eu, Sunny Wadia: fiindcă zilele alea erau găuri negre. Şi acum uite-le, aici erau, ceaţa s-a destrămat, zilele cu pricina mi se întindeau înainte limpezi. Am simţit mâna, în pădure, trăgându-mi cârpa de pe ochi. Mi-am simţit corpul eliberat de funie şi copac. Am văzut oameni în jur, toţi în negru, toţi cu săbii, înarmaţi, cum se zice, până în dinţi, toţi cu cearcăne vinete pe la ochi şi părul lung şi negru făcut ghemotoc pe creştet, ţinut în chakram-uri tăioase, şi alte chakram-uri, multe, la încheieturile
braţelor şi la gât, ca nişte acoliţi, ca nişte călugări. Mi-au suflat ceva în faţă şi, cât ai bate din palme, n-am mai putut să mă mişc ori să vorbesc. Cumva, nici nu-mi venea să ţip. Multe braţe m-au luat pe sus şi m-au purtat prin pădure, şi atunci am pierdut noţiunea timpului. A spaţiului. Mi se părea că trecuseră ore sau minute. Că fusesem cărat o sută de mile ori rămăsesem pe loc. Am ajuns la o tabără, un şir de clădiri aducând a barăci, cu pichete şi
sârmă ghimpată în mijloc de codru, în adâncitura unei ravene. În zori am fost dus printre porţi şi lăsat într-o odaie mică, cu saltea şi pătură. S-a înălţat soarele şi i-am privit umbrele de pe tavan, apoi iarăşi l-am privit cum coboară. Trecuse o zi întreagă. Nu izbuteam nicicum să vorbesc ori să mă mişc. Mi-era frică, Sunny Wadia, cum nu-mi fusese niciodată în viaţa mea. Să nu pot urla, să nu mă pot clinti, era de neîndurat. Coşmar. Dar şi mai rău era să nu ştiu ce mă paşte. Spre uşurarea mea, membrele au început să mi se dezmorţească odată cu lăsarea serii. Degetele de la mâini, apoi cele de la picioare. Le-am agitat frenetic, încântat să le simt mişcându-se. Bucuria însă nu a durat mult, i-a luat locul o frică nouă. Mi-am adus aminte de fata cea fantomatică din pădure, alergând printre copaci cu pielea
decupată, alergând fără vreun sunet. Incă nu izbuteam să

vorbesc. Asta avea
să fie şi soarta mea? Am încercat să mă calmez. „Eşti Sunil Rastogi. Cel
mai norocos om din lume”. Cu chestia asta îndesată în tărtăcuţă, mi-am
oprit gândurile mai năvalnice şi m-am liniştit cu un adevăr simplu: eram bărbat, nu o fată. Asta mi-a adus un pic de uşurare. Am ciulit urechea, încercând să desluşesc unde mă aflu. Ce caraghios, în ziua de dinainte, cât stătusem paralizat, nu auzisem nimic. Doar cântec de păsări şi ţipete de animale. Mă întrebasem dacă tabăra era pustie, dacă nu cumva îmi imaginasem totul. Acum auzeam voci omeneşti, zarva activităţii. M-am ridicat încetişor în picioare şi m-am împleticit până la gratiile printre care

puteam zări, estompată, lumea. La lumina felinarelor i-am văzut pe bărbaţii aceia înveşmântaţi în negru gata de a-şi folosi armele, şi dincolo de gard o procesiune de trupuri femeieşti care erau mânate dinspre una dintre barăci şi urcate într-un camion. Nu erau moarte, înţelegi, ci sclave. Mânerul de la uşa mea a fost răsucit. Am fost surprins aşa, chiorându-mă printre gratii.

„Deci tu eşti acela”, a zis vocea.

77 # 7

Atunci l-am văzut. Un gigant.

„Cel care nu moare nicicum”.

Ce să-i fi răspuns? Am încremenit. Fusesem prins cu mâţa în sac. A păşit spre mine, îmbrăcat cu kurta lungă şi neagră, cu părul lăsat pe umeri, ochii ca de cărbune, încondeiaţi cu kohl, *tilak* roşu şi galben întins pe frunte, trebuia să ridic ochii ca să-l văd bine, să întind gâtul. Eram prizonierul lui şi al scăpărării inelelor de pe degetele sale. Himmatgiri. Avea cu el alţi doi bărbaţi, de-a stânga şi de-a dreapta. Unul cu un scăunaş de lemn, altul cu un opaiţ. A făcut un semn, iar cei doi au lăsat scaunul şi opaiţul, apoi s-au retras, închizând uşa în urma lor. Am băgat de seamă o uşurinţă, o graţie felină în mişcările lui. Am simţit că mă cunoaşte. S-a apropiat. Eram amorţit, încă strângeam în palme barele de metal. Am simţit
o acreală ciudată, metalică în răsuflarea lui. „Cum se face”, a zis lăsându-şi

7 77 7 #

palma pe capul meu, „că te ocoleşte moartea?”

24.

M-a interogat toată noaptea, aşezat pe taburet. Ce puteam spune? Eram
norocos. Atâta tot. Avusesem noroc cu carul. A vrut să afle mai mult. A zis
că unul ca mine ar fi trebuit să moară de multe ori. Mă urmărise de când cu

Ballia, de când îl lichidasem pe Shiv Kumar. Cum o făcusem? Habar n-
aveam. Ce ştiam despre banda Chaddi Banyan? Nu ştiam nimic, am zis. O
invenţie de la un capăt la altul. „Banda asta”, a spus, „ştie anumite lucruri.
Practică anumite rituri, sacrificii”. „Nu-s dintre ei”, am zis. „Totuşi, Sunil
Rastogi”, a zâmbit el, „eşti un ucigaş de oameni”. M-a făcut să mă întorc în
urmă. M-a pus să-i istorisesc povestea vieţii mele, de la naştere până în
momentul acela. De asta ţi-o spun şi ţie aşa de bine, Sunny Wadia. A fost
deja repetată. Da, nu m-a slăbit nicio clipită. Toată noaptea m-a luat la
întrebări, orele s-au scurs şi s-au dus. Nu mai reţin decât vocea
lui. La [7] # #

revărsat de ziuă mi s-a adus o băutură specială, groasă şi puturoasă, într-o cană de lut. A băut şi el din ea. A revenit asupra unor puncte anume. Ce gândisem în momentul de criză? Cum luasem o decizie? Nu ştiam. N- aveam habar. Căuta, mi s-a părut, o cheie. Când lumina mi-a umplut celula, a plecat. Am rămas întins, treaz, îngheţat în lumină, cu vedeniile vieţii mele. Nu l-am mai văzut până în noaptea următoare, când s-a întors cu felinare şi de-ale gurii. S-a aşezat pe acelaşi scăunaş. „Am decis că spui adevărul”, mi-a zis. „Eşti un recipient”.

25.

Îi sună telefonul. „Un moment”, zice Rastogi. Se ridică de pe scaun, răspunde.

— Alo?

Zâmbeşte.

— Da.

Întoarce capul spre Sunny.

— Manoj o să se înapoieze curând, tărăşenia o să se sfârşească pentru tine. Hai să-mi termin povestea.

26.

Unde eram? A, da, Himmatgiri. S-a aşezat în faţa mea şi a zâmbit. „Am decis că spui adevărul. Nu ştii de unde vine magia asta. Nu ştii de ce nu poţi să mori. Dar ai venit la mine cu un motiv, Sunil Rastogi”. S-a ridicat de pe scăunel şi s-a apropiat de mine, s-a aplecat şi a scos un lanţ care îi atârna pe sub veşminte. La capătul lanţului era un inel de aur, şi montată în inel era o piatră de un verde atât de strălucitor, că mi-a luat ochii. A zis: „Toată viaţa ai umblat ca să ajungi aici, iar acum eşti slujitorul meu”. M-a luat tremuriciul. Nu puteam să-l contrazic. „Dar nu peste mult”, a continuat,
„vei pleca”. „Încotro?”, am întrebat clipind des, înlăcrimat, fiindcă mă

mişca încrederea lui în mine. „Spre apus, spre locul unde te-ai născut. Îţi vei urma soarta, soarta care te-a purtat peste tot”. „Da”, am şoptit. „Şi odată ajuns”, a vorbit el mai departe, „o să uiţi totul până ce-o să vezi un chip;

chipul acela are să-ţi călăuzească mâna. Faţa aceea o vei căuta şi-i vei transmite un mesaj”. „Ce mesaj?”

27.

Rastogi se ridică de pe scaunul fără spătar, trage din buzunar o teacă de fildeş şi, cu degete iscusite, scoate la iveală lama ucigătoare din interior.

— A zis: „Prima oară vei transmite mesajul durerii”.

Sunny începe să se zbată, să ţipe.

— „Apoi, povestea vieţii tale”.

Sunny se opinteşte în frânghii, îşi încordează toţi muşchii ca să găsească un crâmpei de libertate.

Încearcă să se ridice în picioare cu scaunul prins de el, încearcă să-l trântească de pământ, să-i rupă picioarele.

Ceva.

Orice.

Însă e în agonie, e slăbit şi nimic nu merge.

— Şi viaţa ta e durere. Durerea locului nostru de baştină.

Rastogi se ghemuieşte lângă el, se uită cercetător în ochii lui.

— Şi după aceea? l-am întrebat. Îl omor? „A, nu”, zice. „Îl laşi să trăiască”. Şi eu: „Păi, de ce?”

Rastogi întinde mâna şi cuprinde în palmă obrazul lui Sunny.

Tot ce aude Sunny e bubuitul inimii lui.

Nu huruitul motocicletei din depărtare.

— Auzi? zice Rastogi ridicându-se brusc. Da. A venit Manoj.

Păşeşte spre uşă de-a-ndărătelea.

Dă înapoi.

Sunetul se face desluşit, o motocicletă gonind.

Rastogi se lipeşte cu spatele de perete, lângă uşă.

— Când m-a săltat în picioare Himmatgiri şi m-a apucat în braţe, l-am întrebat asta. *„De ce?* De ce toate astea doar ca să-l las în viaţă?”

Motocicleta aproape că a ajuns.
Sunny vede zigzagul luminii farului pe sub uşă.
— Ştii ce-a zis, Sunny Wadia?

Motorul se opreşte.

Zgomot de paşi pe pământul uscat.

— Sunil bhaiya, Sunil bhayia!

Manoj dă buzna înăuntru voios nevoie mare, strângând la piept o geantă de voiaj, ţâşneşte pe lângă Rastogi care s-a lipit de perete.

— Sunil bhayia, îi am aici!

Se opreşte din avânt, îl vede pe Sunny legat şi ţipând, cu căluşul în gură.

Până să priceapă Manoj ceva, Rastogi face un pas înainte şi-l înhaţă de
păr, îi trage îndărăt capul şi-i despică pielea gâtlejului. Infige adânc şi nemilos lama până ce din arterele despicate ţâşneşte şuvoiul.

Manoj scapă geanta, duce mâinile la gât, dă să spună ceva, dar glasul i se îneacă în sânge.

Rastogi îi ţine capul pe spate, îi împinge braţele deoparte.

Sunny se uită cum se scurge viaţa din Manoj, cum ochii i se fac mari şi mâhniţi.

Zvâcneşte din picioare.

Horcăie.

Încearcă zadarnic să ajungă la arma de la brâu.

Dar părăseşte deja această lume.

Rostogi îl depune pe podea.

Dă drumul corpului înmuiat, ia arma, apucă geanta cu banii, porneşte
spre uşă. Intoarce capul pentru ultima oară.

— „Fiindcă faţa pe care o vei vedea”, mi-a zis Himmatgiri, „este faţa fiului meu”.

CINCI

NEWDELHI, IANUARIE 2008 REGELE ERA EXTREM

DE AFECTAT
Dimineaţa

1.

Sunny se trezeşte gol alături de fetele de astă-noapte. Maria şi...? Numele celeilalte nici măcar nu şi-l aminteşte. A băgat atâta vodcă şi LSD în ele, încât, la capătul serii, probabil că nu mai ştiau nici ele cum le cheamă. Le-a convins să şi-o tragă una cu cealaltă şi el să se uite, le-a pus să o facă aidoma cu scena aia din *Recviem pentru un vis.* L-a aţâţat şi pe el ideea că vor trebui să dea ochii una cu cealaltă dimineaţa.

E un câine care scurmă o groapă-fantomă. Un ac care sondează pielea în căutarea unei vene.

•

Acum lumina e dureroasă, ziua doare, totul, în mă-sa, doare rău. Se ridică din pat sfârşit, se împleticeşte pe podeaua de marmură în direcţia băii, mai încăpătoare decât apartamentul Măriei din South Ex. Păşeşte în interiorul uneia dintre cabinele de duş concepute să arate ca nişte habitacluri de teleportare, dar care azi aduc a cuştile metafizice la care şi-a condamnat Francis Bacon papii. Se pişă îndelung, cu jet puternic, un şuvoi de răutate pură, ţinându-şi amândouă palmele lipite de sticlă, capul înălţat într-un strigăt mut, privindu-şi viaţa cum se duce pe apa sâmbetei.

*

Iese, pune pe el unul dintre halatele de baie Langham ce atârnă pe un cuier din mijlocul sălii de baie.

Când intră în dormitor iarăşi, fetele nu se clintesc. Se uită la Maria, care
doarme cu faţa în jos. Nu simte nimic. Plictisit până şi de propria-i pustiire,
scoate din folia lor trei pilule a câte două miligrame de Xanax din provizia
pe care o ţine în sertarul noptierei, le înghite cu ce-a mai rămas dintr-o sticlă
de bere, ia un pachet de Dunhill, iese tiptil pe uşa dormitorului, o namilă de
doi metri şi jumătate, silenţioasă, batantă, ajunge pe coridorul răcoros al
aripii sale din clădire, un labirint ce aduce a muzeu, cu vitrine mici de sticlă,
pecetluite, ce conţin lucrări de artă: figurine groteşti din deşertul Mojave, o
bucată din Zidul Berlinului, un manechin-femeie cu chimonou de mătase şi
mască de scrimă, suspendată în aer de frânghii kinbaku în stilul lui Araki.

.

Deschide uşa către o sală de bal vastă şi împopoţonată, de cincizeci de metri lungime. Tavanul e omat cu lămpi mici care alcătuiesc constelaţiile nopţii. Un arhipelag de sofale de catifea, mari cât nişte paturi, e presărat prin încăpere, cu trupuri adormite răsfirate pretutindeni, precum victimele unei secte de otrăvitori. De la sistemul stereo încastrat în pereţi se aude muzică domoală, în surdină, iar basul vibrează din panourile de sub podea.

îşi croieşte drum prin debandadă, îşi trece palma peste curba unduioasă a barului, forma platonică a tuturor cluburilor de noapte pe care le-a cunoscut. Dă roată, iar la un capăt îl vede pe Fabian, finanţistul din Paris, tipul pe care l-a adus Ashwin. E lăbărţat cu spinarea la perete, cu o privire ce cată spre depărtări şi o arbaletă încărcată în braţe. Sunny păşeşte peste el, culege de pe raft o sticlă de tequila.

Se apropie de una dintre ferestrele panoramice care dau către curtea reşedinţei. Ca un împărat întemniţat, îşi trece privirea peste peluza milimetric tăiată, peste amfiteatrul de dedesubt, peste sanctuarul codrilor din zare, peste sutele de angajaţi care, în lumina înviorătoare a dimineţii de februarie, înalţă corturi, aşază mese, construiesc scena pe care se vor produce artiştii, aprovizionează barurile, înjghebează mini-roata panoramică, atracţiile de bâlci: sala oglinzilor, trenul-fantomă, poligonul de tir.

Desface sticla şi-şi toarnă tequila pe gât. Trage aer în piept.

— Morţii mă-sii!

Iarăşi toarnă, întâi pe gât, apoi peste creştet, udându-şi părul, trimiţându-şi şuvoaie de tequila în ochi, în barbă, înăuntrul halatului. Lasă

sticla să cadă pe jos, pescuieşte din buzunar pachetul de Dunhill, bagă o ţigară în gură, se gândeşte la consecinţele alăturării tequilei şi focului...

Pof!

Un proiectil de arbaletă se înfige în tavan.

îşi aprinde oricum ţigara.

E ziua nunţii lui Sunny.

În celula penitenciarului, Ajay îşi coboară privirea asupra costumului de vară întins pe saltea. Pielea unei alte vieţi. I se spune să se îmbrace cu el. O escortă va fi acolo în jumătate de oră. II va duce cu maşina la reşedinţa

J # # #

familiei Wadia, apoi iarăşi la închisoare, înainte de finalul nopţii.

Favorul unei zile de libertate.

N-are nimic de-a face cu chestiunea.

Prezenta i-a fost solicitată.

Nu stie de ce.

Nu ştie nici ce-o să facă odată ajuns acolo.

O să-l pună la servit băuturi?

Să stea lângă Sunny?

Sau să se aţină prin spate, cu capul plecat, nevăzut?

Recompensa absurdă pentru patru ani tăcuţi de detenţie.

— Distracţie fainä! mugeşte Sikandar.

La fel de mulţumit ar fi să-i omoare pe toţi.

În poza de la bordel a surorii lui, bărbatul care a împărţit cadrul cu ea a fost ferfeniţit complet. Cuvintele de pe verso s-au redus la CE ŢI SE SPUNE. Vârä fotografia în buzunarul interior. Aşază staniol proaspät în gâtul sticlei, face găuri cu o scobitoare, întinde tutunul, presară Mandraxul pisat, îl aprinde, inhalează.

Sunny revine în dormitor şi fetele încă sunt acolo. Nu mai suportă să le vadă. Se uită la ceasul de pe perete. Opt şi cincizeci şi două de minute dimineaţa. Ceremonia e programată la *gurdwara,* la templu, la amiază. Şi uite-l colea, leoarcă de tequila, pufăind din ţigară, privind-o pe Maria cum stă cu spatele la el.

Cealaltă fată e ghemuită la capătul opus al patului, cuprinzându-se singură în braţe.

— Ştiu că te-ai trezit, zice el.

Se ridică, ia cutia ornamentală din Caşmir pe care o ţine pe etajeră, o aduce în pat, scoate o oglinjoară din sertarul noptierei, un card Amex vechi, o bancnotă nouă-nouţă, yeni japonezi. Doar când deschide cutia descoperă că nu mai are niciun pic din coca pentru urgenţe.

Este 3.22 dimineaţa la Londra şi Neda e aşezată la o masă lungă de lemn în partea de salon a mansardei din Old Street pe care o numeşte acum domiciliu.

Sâmbătă noapte, duminică dimineaţă.

Aşteptând. Fără să aştepte.

N-a izbutitsă adoarmă. Studenţii au cântat, au băutşi-au răsturnat

tomberoane pe-afară. A dat la mic volumul radioului, a fumat o ţigară, a răzuit într-o cratiţă ghimbir şi *haldi,* curcuma, a fiert apa, a lăsat infuzia să se odihnească.

Stă la masă acum, cu cana în palme, uitându-se la zidul de cărămidă golaşă, la covoarele persane în culori şterse de pe duşumea, la sistemul elegant de iluminare, la plantele tropicale, încercând să priceapă cum a ajuns acolo.

Partenerul ei, Alex, e director de design la o agenţie mică din Soho, la care lucrează şi ea acum pe post de copywriter. El are treizeci şi cinci de

ani. Scoţian. O minte ordonată şi totuşi jucăuşă. Îi place în aer liber. Îi place să se dea cu placa pe pârtie. A observat-o din Ziua Unu. A fost bun cu ea, i-a acoperit greşelile, s-a uitat la ea ca şi cum ar fi încercat realmente s- o vadă. Şi, într-adevăr, ea a cedat. Nu-l iubeşte. Sau poate că da. Nici nu contează.

E sârguincioasă. îşi ţine gândurile pentru ea. Ţine cuvintele sub ochi ca
un uliu. încearcă să fie ordonată şi ea.

— Câteodată am impresia că ai adormit la volan, spune el.

— Foarte poetic.

— Şi că aluneci spre farurile unei maşini.
— Tu eşti maşina? întreabă ea, netezindu-i părul.
— Cred că-s mai degrabă maşina din spate.
— Asta te face voyeur.

Nu s-a mai atins de mult de banii clanului Wadia. A renuntat la cârdurile de credit, la cele de debit. Nu s-a mai întâlnit cu Chandra şi Chandra n-a [7] # mai sunat. Nici măcar n-a mai căutat pe Google numele lui Sunny. A

aşteptat căderea barosului. Dar pur şi simplu au renunţat s-o mai urmărească. I-au dat pace. De parcă viaţa ei de dinainte nici n-ar fi existat.

Apoi a auzit veştile. Sunny se însoară. A aflat de pe rahatul de Facebook. Toţi cunoscuţii din Delhi care o adăugaseră ca prietenă în trecut, asta îi fusese slăbiciunea, că păstrase legăturile acelea. Şi a văzut pozele postate. Tatuajele cu henna, *mehndi,* cântecele de nuntă, *sangeet.* Vila de la ţară şi piscina ei. A declanşat totul. Şi acum stă trează. Aşteptând ziua. Aşteptând ceva. Vieţuind iarăşi la ora Indiei.

Aude cheia în usa de la intrare.

Alex se întoarce acasă după o noapte de pocher cu băieţii.

— Fir-ar, zice când dă cu ochii de ea. A doua noapte la rând.

E doar un pic abţiguit. Miroase a colonie, a whisky şi a fum de trabuc.

Ea întoarce uşurel capul.

— Nu te aşteptam, dacă asta te preocupă.

El vine să o salute, îi ia mâinile într-ale lui, o pupă pe ceafa.

— Tot nu poţi dormi?

Ea ridică din umeri.

— Ce bârfe ai mai auzit? îl întreabă, fără să-i ia în seamă cuvintele.

— Umblă zvonul că devin falit şi bătrân.

— Cât ai pierdut?

— Destul, zice el, apoi se corectează: Nu, acum, serios vorbind, e-n regulă.

— Măcar miroşi ca şi cum te-ai fi distrat pe cinste.

Alex se îndreaptă spre bar.

— Vrei un păhărel înainte de culcare?

Ea scutură din cap.

— Nu.

— Pot să te-ntreb o chestie? zice el, cu limba dezlegată de beţie. Ai fost alcoolică?

Ea îi zâmbeşte calm, placid.

— Asta de unde-ai mai scos-o?

— E o întrebare rezonabilă.

— Dacă as fi fost, eram şi acum.

7

— Dependentă de droguri?
— Nici.
— Atunci ce?

îşi toarnă un pahar de coniac, îi inhalează aroma, porneşte spre dormitor.

— O lasă în convalescentă, zice ea.

Maria deschide ochii şi îl vede pe Sunny într-un fotoliu de epocă din piele, fumând cu halatul desfăcut, uitându-se în gol.

— Teresa, zice, iar în clipa următoare se rostogoleşte s-o trezească pe Teresa.

Maria e din Ciudad de México şi de câţiva ani administrează un restaurant în Delhi. Teresa e din Madrid şi de trei luni hoinăreşte cu rucsacul în spinare prin sud. După ce a aterizat la Delhi, acum trei nopţi, a fost jumulită de un taximetrist, lepădată într-un loc pustiu, apoi o gaşcă de tipi dubioşi a urmărit-o până la hotelul din Paharganj. Fusese avertizată în privinţa oraşului ăstuia, cât e de periculos. În dimineaţa următoare s-a dus la o agenţie şi şi-a rezervat un bilet spre Jaipur. A intrat apoi într-un internet café şi s-a uitat la tot ce-i amintea de acasă. Un restaurant mexican din South Ex i s-a părut acceptabil. Şi-a petrecut ziua în Grădinile Lodhi, la Khan Market şi la mausoleul lui Humayun, iar la ora şapte a ieşit la cină. Când a intrat în local, Teresa a fost surprinsă de conceptul modern şi de tânăra mexicancă plină de energie care administra restaurantul. Nu corespundea deloc cu aşteptările ei de la acel oraş. Fiindcă era devreme şi mesele încă nu se ocupaseră, Maria a venit glonţ la ea. Autoritatea ei şi uşurarea limbii comune au făcut ca extenuarea şi solitudinea Teresei să se spulbere. Maria s-a asigurat că Teresa are parte de ce-i mai de soi din toate, *gorditas, cabeza tacos* cu came de oaie, *tamales oaxaquends.* Când a mai avut câte un moment de răgaz, a venit să bea o bere la masa Teresei. S-au apucat să discute despre India; deja sătulă de Delhi, Maria s-a bucurat s-o audă pe Teresa plângându-se şi, conştientă că nu putea fi înţeleasă de clientela formată din indieni înstăriţi, vorbitori de engleză, şi-a deschis şi ea baierile sacului cu nemulţumiri. încă vorbeau când muşteriii,

/v

usor-usor,
7 # # 7
au început să se subţieze. Maria a scos la iveală o sticlă de mezcal. „Mâine am de mers la Jaipur!”, a exclamat Teresa. Maria a decretat că era imposibil. „Stai cu mine”, a zis, „în seara asta cel puţin”. Teresa a zâmbit, a fost de acord.

În maşină, spre locuinţa Măriei, Teresei i s-a părut că simte o vibraţie.

— Am pe cineva, a zis simţindu-se neghioabă de îndată ce cuvintele i-au ieşit pe gură.

Maria a privit-o întrebător.

— Cineva?

— Acasă.

— Băiat sau fată?

— Un băiat.

Maria a dat din cap, a zâmbit tară să mai spună o vorbă.

Teresa a adormit pe canapea.

Dimineaţă, Maria i-a adus cafea, zicând c-o va trimite cu unul dintre

şoferii ei la hotel, să-şi adune lucrurile.

Stai câteva nopţi la mine, tară obligaţii, i-a spus. O singură chestie: trebuie să mă duc la nunta finanţatorului meu. O să am nevoie de un prieten.

— O nuntă indiană! a exclamat Teresa. Am fost la una în Kottayam!

Maria clipeşte prin pâcla revenirii la viaţă şi o zgâlţâie şi pe Teresa.

— *Oye.*

Teresa deschide ochii. Se uită la Maria tară să-şi ascundă dezgustul. Coboară din pat, începe să se îmbrace.

— *Yame voy, plec.*

— *A donde,* unde?

— *Ala recamara,* în cameră.

— *Yo también,* vin şi eu.

Teresa nu se uită la ea.

— *Quero estar sola, prefer să rămân singură.*

Sunny se uită lung la Maria, în vreme ce Teresa se strecoară afară.

— Ce-a zis?

Maria se dă jos din pat şi, acoperindu-şi sânii, începe să-şi adune hainele.

— Că vrea să fie singură.

— De ce?

— Şi eu la fel.

— De ce?

— De ce ai făcut asta?

— Ati făcut-o chiar voi.
II ia la rost.
— E ziua nunţii tale!
— Şi ce?
— N-am vrut asa ceva.
— Mie, de unde stăteam, nu mi s-a părut.
— Esti bolnav.
El nu face decât s-o privească fix, zâmbitor.
— E ceva stricat în capul tău, continuă femeia. Ce trebuie eu să fac, ăsta- i businessul. Dar de ce cu ea?
— N-am ştiut că esti ditai lesbiana, zice el.
— Nu mă cunoşti deloc. N-o să mai vorbească cu mine, să stii.
— Şi ce-mi pasă?
— *No mames, giiey,* nu mă călca pe bătături. Trage pe ea rochia, apucă într-o mână chiloţii şi sutienul, porneşte spre uşă. N-am mai dat peste nimeni asa bolnav ca tine.
— A naibii pupătoare de lindic, zice Sunny.
— *Chinga tu madre!* Să-mi sugi puia!
— Ba să mi-o sugi tu, replică el.
Ea dă uşa de perete.
— Nu, pe bune acuma, rosteşte el cu voce rece, distantă. Suge-mi puia, altfel îţi închid restaurantul, iar după aia îţi fac vânt din apartamentul ăla şi pun să-ţi revoce viza.
Ea îngheaţă în cadrul uşii.
— Nu poţi face asta.
— Ba ştii că pot.
Se întoarce să-l privească în ochi.
— De ce ai face-o?
— Puia mea nu-i destul de bună, asta-i faza?
— De ce faci asta? şopteşte ea.
— Fiindcă esti o curvă.
— Nu poţi să te porţi aşa cu oamenii, clatină ea din cap.
Apoi iese pe uşă afară.

Cocoţat pe tejgheaua de metal a bucătăriei personalului, Eli soarbe dintr- o ceaşcă de cafea instant, când, pe ecranul din colţ conectat la camerele de

supraveghere, o vede pe Teresa fugind. Mişcă din umărul dureros, împănat cu alice, care a primit în plin împuşcătura, şi îngână în barbă:

— Afurisitul de Sunny Wadia. Se întoarce apoi spre bucătari. Voi văzut nimic, OK?

Pentru bucătari, uşa dormitorului lui Sunny a fost o sursă majoră de divertisment în ultimele câteva luni. Eli i-a observat cum îşi aruncă privirea spre monitor, din reflex, când lucrează. Alt ecran, în celălalt ungher, lasă să se vadă intrarea în sala de festivităţi, însă acela nu-i atrage câtuşi de puţin.
În dormitorul lui Sunny se întâmplă magia.

În dimineaţa asta sunt răsplătiţi cu priveliştea unei fete străine, pe jumătate goală, dând bir cu fugiţii.

Rânjesc unul la altul în aura gloriei de împrumut.

— Sălbatici, mormăie Eli.

Sare de pe tejghea, se strâmbă de la rămăşiţele durerii. Clavicula ruptă, plămânul străpuns.

„Ai noroc că eşti viu”, i-a zis atunci doctorul.

Nu se simţise tocmai norocos trezindu-se în spital tară să ştie dacă Sunny murise, trebuind să explice familiei situaţia, prefacându-se un timp amnezic. Nu se socotise norocos până ce nu auzise că Sunny fusese recuperat viu. Până izbutise să recupereze dosarul din compartimentul ascuns al maşinii lui.

O vreme stătuse ca pe ace. Se aşteptase să fie concediat. Descoperise însă că nu-l putea lăsa pe Sunny în urmă. Trebuia să ducă treaba până la capăt.

Căcat.

Pe monitor: Maria plecând cu paşi grăbiţi.

îi ia patruzeci şi două de secunde să ajungă la camera lui Sunny. Şaizeci de paşi măsuraţi. Eli îi numără unul câte unul, cu mâinile încleştate la spate. Trece pe lângă fată la al douăzeci şi şaptelea, o salută respectuos cu o înclinare din cap, iar când ajunge la uşă, trage aer în piept, duce palma la ochi, se uită printre degete.

— Cioc, cioc, strigă, în regulă să intru?

Aşteaptă să se ţipe la el.

Când nu se materializează niciun sunet, împinge niţel uşa. încearcă să ia totul în glumă.

— Sunny Wadia, ultima noapte de libertate, te simţi ca leul? Da?

Însă înăuntru îl vede pe Sunny la marginea patului, cu o bancnotă rulată înfiptă în nară şi o liniuţă de pulbere albastră odihnindu-se pe o oglinjoară dedesubt.

— O, nu, prietene! face Eli năpustindu-se înainte. Asta nu e normal.

Până să ajungă la Sunny, liniuţa albastră a fost aspirată.

— Ce-i asta? Tragi pe nas Xanax acuma? Eşti nebun! Eli înhaţă oglinjoara, în vreme ce Sunny se lasă pe spate şi închide ochii. Cât ai luat?

Scotoceşte prin buzunarele halatului lui Sunny în căutarea cutiei.

— Îţi iese tequila prin toţi porii, baba! De ce aşa? Să aduc flumazenil?

— Flumazenil, bâiguie Sunny.

— Te duci la templu în trei ore.

— Gurdwara...

— Templu, gurdwara. Ce-o fi. Dumnezeu se uită la tine. Papa se uită la mine.

— Lasă-mă...

— Haide. Facem dus rece.

Trage spre duş corpul fleşcăit al lui Sunny.

II împinge în cabină.

Dă drumul la apă rece.

Eh nu se sinchiseşte de goliciunea alimentată de droguri a lui Sunny, de
colacii de grăsime, de cicatricile proaspete. îşi scoate din buzunare portofelul şi telefonul şi intră la duş în urma lui, complet îmbrăcat. Apucă săpunul şi începe să frece.

Se sinchiseşte însă de râvna cu care caută Sunny să se anihileze.

Dar tot încearcă să păstreze un ton glumeţ.

— Odată am fost în spatele liniei inamice în Liban, strigă peste vuietul apei. Doar eu. Nu oficial. M-au trimis fiindcă arăt arab. Ştii asta? Chiar n- am avut de ales. Asta între mine şi tine. Fac ceva foarte greşit. Şi ei zic: te duci la închisoare ori te duci în Liban. Tu decizi. Aleg Liban. Şi aproape mor. De două ori! îl

plesneşte pe Sunny peste obraz. Dar ştii ce? Şi Liban mai bun decât să-l spăl la cur pe Sunny Wadia.

Nimic. Sunny nu reacţionează.

Eh închide apa, se uită de sus la forma lui mâncată de vicii.

— Dormi ca bebeluşul. E moment de flumazenil.

*

Flumazenilul a devenit o componentă esenţială a vieţii de când cu răpirea lui Sunny.

Flumazenil: un antagonist selectiv al benzodiazepinei care inhibă activitatea complexului de receptori GABA/benzodiazepină.

Altfel spus: antidot pentru supradoza de Xanax luată de Sunny.

Efect declanşat în l-2 minute; 80% răspuns în mai puţin de trei minute. Eli îl trage pe Sunny pe podeaua băii, aduce o fiolă, o seringă şi garoul de cauciuc din frigiderul cu medicamente.

De câte ori a făcut-o în cele vreo şapte luni de la eliberarea lui Sunny? Cinci? Opt? A pierdut şirul.

Pregăteşte seringa, strânge garoul ca să găsească vena, înfige acul. Telefonul din dormitor începe să ţârâie.

Eli introduce treptat soluţia în sângele lui Sunny. Desface imediat garoul.

începe să sune şi extensia din baie.

— Cred că-i pentru tine, zice Eli, dar Sunny începe să mârâie ca un câine. OK. Răspund eu. Zic că te caci baban, da? Se îndreaptă de şale, apucă receptorul cu un zâmbet larg şi fals. Alo, zice bubuitor. Eli la telefon.

Ascultă un timp.

— Da, domnule. Da, domnule.

Sunny deschide ochii. Trage o gură straşnică de aer. îşi saltă în şezut corpul nud.

îşi freacă faţa cu palmele.

— Vreau o cola zero, zice.

— Da, domnule, o secundă, acum a intrat. Eh acoperă receptorul şi şuieră: E Papa. Vrea să vorbească cu tine.

Sunny oftează, lasă capul în piept, ia telefonul.

— Da. Cobor imediat.

2.

Sunny stă dinaintea lui Bunty Wadia, mai mult sau mai puţin alert.

Cu ochii, faţa şi mahmureala care sunt de aşteptat în ziua nunţii.

Există maseuze şi cosmeticieni care pot repara aparenţele.

Dar cu sufletul lui ce se poate face?

De când a fost salvat Sunny, el şi Bunty abia dacă au schimbat câteva

vorbe.

Bunty s-a purtat cu înţelegere şi compasiune.

I-a dat lui Sunny spaţiu şi timp.

Ajurat să-l vâneze pe Rastogi.

A fost de faţă când Sunny şi-a descris captivitatea, când i-au fost tratate deshidratarea, coastele rupte, încheietura fracturată, rănile infectate.

În sacul cu bani fusese amplasat un emiţător.

Sacul fusese găsit, golit de bani, lângă motocicleta lui Manoj.

Au adus un desenator să schiţeze faţa pe care o văzuse Sunny.

Dar cum rămâne cu feţele pe care le vede când închide ochii?

Manoj, cu sângele scurgându-se din el.

Cuvinte pierdute, horcăite printre bulbucii roz de sânge din gura lui.

Şi cealaltă fată.

Cel al cărui nume nu-l rosteşte cu voce tare.

Sunny le-a spus lui Bunty, poliţiştilor, tuturor celor care l-au ascultat că totul a avut de-a face cu terenurile.

Povestea a fost verificată.

Sonu, fratele lui Manoj, era la închisoare.

Unchiul lui Rastogi a fost găsit.

I s-a dat de urmă iute şi Sukanyei Sarkar, cu secretul ei groaznic.

Cu toate acestea, cu toţi poliţaii, informatorii, agenţii sub acoperire şi turnătorii, Rastogi a dispărut. Zărit de doar câteva ori, puţine urme.

De ce?

Cum de s-a putut sustrage atât de uşor?

Poate că o parte vitală a poveştii a fost lăsată deoparte.

Partea care începe cu Ajit Singh şi se termină cu...

— Ştiu că ţi-a fost greu, zice Bunty, de când cu incidentul cu...

Sunny se cutremură la absenţa numelui.

— Dar îl găsim noi, continuă Bunty, o să punem mâna pe el.

— II vreau mort, mârâie Sunny.

— E o chestiune de timp.

II vreau mort.

Îi stăruie în timpane, e ca un refren nesfârşit.

I se răspândeşte în creier pe întuneric, şi pe lângă asta mai sunt multe care rămân nespuse.

— Dar nu despre asta voiam să vorbim, zice Bunty. Vreau să vorbim

despre viitor. Bărbat eşti de mult, însă azi, cu alianţa asta, o să-mi devii urmaş.

Desigur, Sunny are bănuieli. Bănuieşte că Bunty ştie mai multe decât lasă să se înţeleagă.

Şi cu toate că Bunty se poartă mai frumos cu el în ultima vreme, Sunny îl priveşte cu îndreptăţit dispreţ.

Gândurile îl copleşesc.

Mi-ai omorât copilul. Nu eşti tatăl meu.

Sau poate n-ai făcut-o. Şi eşti.

Nu ştie sigur, iar asta înrăutăţeşte situaţia.

E mai mult decât poate îndura.

De aici Xanaxul, flumazenilul.

De aici această extindere a durerii.

— Şi voiam să-ţi spun că ai avut dreptate, reia Bunty. Ai avut dreptate în privinţa viitorului nostru. Ai avut dreptate că trebuie să lăsăm Elttar Pradesh-ul în urmă. Cu asta are de-a face, parţial, uniunea de azi. Prin căsnicia asta ne alăturăm Punjabului. Şi, cu ce-ai făcut pentru mine cu Gautham Rathore, Madhya Pradesh poate şi el să fie al nostru. Ce-ai ales tu să faci... Nu te grăbi. Nu doar cu o familie te căsătoreşti azi, ci şi cu o femeie. Mă aştept să-ţi poarte de grijă. Mă aştept să-ţi ofere un fiu. Dar ce faci mai departe e alegerea ta. Putem lăsa U.P în urmă. Ram Singh e de domeniul trecutului.

— Dar cum rămâne cu... Vicky?

Sunny strânge pumnii.

— Azi o să fie ultima oară când eşti nevoit să-l vezi.

— De ce?

— Vând fabricile de zahăr.

— De ce?

— Ar fi trebuit s-o fac de mult.

Sunny îşi încleştează mâinile la spate. Respiră lung, profund.

— Ar trebui să mă duc.

întoarce capul pe jumătate.

— Ar fi trebuit să te protejez.

Bunty rosteşte vorbele cu mai multă emoţie decât a simţit vreodată Sunny.

— Ar fi trebuit să te protejez, zice iarăşi Bunty.

— Când? întreabă Sunny.
— Când te-am trimis la moara de trestie, atunci, când Vicky...
Sunny strânge o clipă din pleoape.
— Ştiam ce face acolo, spune Bunty. N-ar fi trebuit să te trimit.
— Dar ai făcut-o.
— De atunci... totul a fost ca să te protejez.
Sunny încuviinţează din cap tară chef.
— As face bine să mă duc.
— Poate ţi se pare că m-am purtat aspru.
Sunny nu mai poate să îndure.
— O să întârzii.
Se răsuceşte pe călcâie şi o ia spre uşă.
— Dar sunt tatăl tău şi tu îmi esti fiu.
/V i i /V
întors în camera lui, Sunny ia telefonul. II sună pe Eli.
— Adu-mi whisky. Adu-mi coca.
Cât aşteaptă, se leagănă înainte şi înapoi.

3.

În ultimele câteva ore, Neda a citit bârfele de pe net. Rubricuţele de prin tabloidele din Delhi. Ziarele din Punjab. Ştie totul acum despre mireasa motociclistă şi jucătoare de golf. Farah Dhillon, regina rebelă a vieţii mondene din Chandigarh, cu faţa ca o inimioară şi zâmbet şăgalnic.

E supărată pe sine că o doare atâta.

Isi invocă oraşul Delhi la sfârsit de iarnă. Aer răcoros, cer albastru- ## # [7]
străveziu, o pâclă leneşă scăldând peluzele sub soarele palid al dimineţii. Tatăl ei fumând o ţigară pe undeva. Sunny pe undeva. Deschide iarăşi laptopul, iarăşi se uită pe Facebook, se uită peste imaginile cu petrecerea de la conacul lui Sunny care au fost postate peste noapte. Nu recunoaşte mai nimic, dar vede iarăşi bazinul acela. O parte din vechea gaşcă e adunată acolo, cu sticle în mâini. Mai mulţi străini decât altă dată. Sunny nu apare pe

nicăieri.

Se gândeşte la piscina aceea. La Ajay. II consideră al ei.

E patru şi jumătate dimineaţa.

Aprinde o ţigară, păşeşte spre uşa dormitorului, ascultă uşorul sforăit al

lui Alex. Se întoarce, se opreşte lângă fereastră. Contemplă ploaia în averse. Aşteptând să se facă ziuă. Aşteptând ca ziua să se sfârşească.

Şi după?

Să treacă peste asta, cel mai probabil.

Cercetează căruciorul de bar, alege sticla de Absolut, o bagă în congelator, îşi mai aprinde o ţigară.

Eli împinge uşa cinci minute mai târziu, îmbrăcat în haine noi. O cămaşă hawaiiană cu guler lat, blugi negri mulaţi. Duce o tavă cu o sticlă de Yamazaki vechi de cincizeci de ani, o frapieră, un pahar, două doze de coca-cola. Le pune pe măsuţă.

— Cum ai cerut.

— Unde-i coca?

Arată spre doze.

— Uite acolo, scârbă.

— Târâtură, zice Sunny punându-şi gheaţă în pahar şi deschizând sticla. Vreau *cocaină.*

— Şi eu ce sunt? Traficant de droguri? N-am.

— Du-te şi fa rost.

— De la?’

— Vreunul din ratatii ăia din sală. E oricum a mea toată.

Cât vânează Eli cocaina, Sunny dă pe gât un pahar mare de whisky. Intenţionează să ajungă până pe muchia de cuţit a inconştienţei şi să se aducă înapoi cu o liniuţă.

Forţa cocainei va fi ca şi cum ar izbucni în sus printre valuri.

Până să se întoarcă Eh, ajunge la al treilea pahar.

— Te omori, zice Eli aşezându-se lângă el.

Sunny se uită în podea cu ochi sticloşi.

— Nu-mi pasă. Ridică apoi privirea. Unde-i coca?

Eh trage o punguţă din buzunarul de la piept, o pune pe masă.

— Ştii ce-a trebuit să fac pentru asta? Un gagiu a încercat să tragă în mine cu o arbaletă.

Sunny ridică în lumină punguţa.

Aproape un gram întreg.

— Nişte javre. Mişcările îi sunt nesigure. Morfoleşte cuvintele:

Adu-mi

— o oglindă şi-un card.
— Te rog...
— Lua-te-ar naiba!
— Ce-ai zice de „mulţumesc”?
— Du-te-n mă-ta!
— Ştii ceva, spune Eli aducând ce i-a cerut, nu poţi să vorbeşti aşa cu lumea şi să te aştepţi să scapi cu viaţă. Arată spre pieptul lui. Primesc glonţ pentru tine. Zac în spital. Mint pe tatăl tău. Ascund secretul tău. Fac ce-mi ceri, tot. Şi o dată nu zici mulţumesc.

Şterge oglinda cu un şerveţel, varsă cocaina, o împarte în trei linii imense, face sul o bancnotă.
— Du-te în mă-ta, bolboroseşte Sunny.
— De ce faci asta? zice Eli întinzându-i bancnota. Stii, când cineva vorbeşte asa cu mine, îi tai limba.

Sunny surâde a batjocură. Se apleacă să tragă prima linie, cu un ochi închis. Ratează.
— Crezi că glumesc, în pana mea, continuă Eh. Dar nu, sunt serios. O fac. Îi tai limba, i-o vâr înapoi pe gât. Mă uit cum se sufocă. Nicio problemă. Dorm neîntors. Visez pisoiaşi.

De data asta, Sunny o nimereşte. Inhalează toată dâra.
— Dar tu, spune mai departe Eh. Cu tine nu fac nimic. Ştii de ce?

Sunny ridică spre el privirea, cu claritatea falsă a unui creier care explodează de coca.
— De ce?
— Fiindcă tu deja te fuţi singur.

Sunny se lasă iarăşi pe pat, închide ochii.
— Ştiu suferinţa când o văd, prietene, zice Eh.
— Acum poţi să pleci.

Eh porneşte spre uşă.

— Stii ceva, cred că odată erai băiat de treabă.

Sunny scutură din cap.

— Nu stii cine sunt.

Are acum în mână ecograma ce-i înfăţişează copilaşul nenăscut.

Are şi fisa.

Numele pacientei: Neda Kapur.

Un ultim lucru, un ultim dubiu.
Trebuie să afle.
Scoate mobilul, formează numărul trecut pe fişă.

Ea are telefonul pe masă, în faţă.
În mână îi arde ţigara.
Când sună – număr necunoscut –, răspunde imediat.
Clarviziune.
Disperare.
II duce la ureche.
Aude tăcerea unei camere închise ermetic, a unei minţi închise ermetic.
Şi toti anii ăştia nenorociţi.
Dacă ar fi sunat şi el o dată? O dată doar?
II aude respirând.
Greu, dar regulat. Aşa de brutal.
Oceanul, nisipul, focul.
— Sunny, rosteşte.
N-are absolut niciun chef să plângă.
Se forţează să zâmbească.
— înţeleg că e cazul să te felicit.
Nimic.
Aşteaptă.
El răsuflă în continuare.
O să rămână mut după atâţia ani? În cele din urmă, Sunny vorbeşte.
— Am nevoie să-mi spui ceva.
Vocea îi e măsurată, clinică.
Simte că iarăşi o ia de cap.
Acul anestezistului în venă.
Măruntaiele ei trase afară.
Stinge ţigara, se ridică, se duce la congelator, îşi potriveşte mobilul între umăr şi ureche.
Scoate sticla de vodcă rece ca gheaţa. O aduce la masă odată cu un păhărel.
Ce neaşteptat e mersul vieţii.
Roteşte capacul, lasă vodca să curgă în pahar. II bea până la

ultimul strop.

— Ce vrei să stii?
Isi mai toarnă o duscă.
— Mi-ai omorât fiul?
Ce brutal, ce necuviincios sună!
O umflă râsul.
— Crezi că-i amuzant? spune el.
— Nu, i-o taie Neda. Niciodată n-a fost amuzant. Nimic.

Se apropie de fereastră, se uită la strada udă, la luminile oranj. Trece autobuzul N55, lucrători matinali stau posaci pe banchetele de jos, câţiva petrecăreţi la etaj. Iarăşi dă pe gât paharul.

— Tu de asta ai sunat, pe bune? În ziua nunţii tale?

— L-ai omorât?

Tăcere. îşi adună puterile.

Simte arsura vodcii, simte cum i se încălzeşte burta treptat.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

Neîncrezător.

— Să te ia naiba, izbucneşte ea. Ar fi trebuit să-ţi spun? Eu ar fi trebuit să-ţi spun *ţiel* Du-te dracului! Tu m-ai *abandonat.* După tot ce-am făcut şi am spus, după toate prin câte am trecut. M-ai lăsat baltă. Credeam că mă iubeşti. Eram convinsă. Credeam că n-ai de ce să o spui, fiindcă era adevărat. Şi tu ce-ai făcut? M-ai lepădat acolo.

0 pauză.

Apoi o voce fără intonaţie, rece.

— N-am ştiut.

— Ascultă-te numai. Neda se întoarce în bucătărie, găseşte un pahar mai mare şi toarnă vodcă în el. Sunt obosită, Sunny.

Şi în vocea lui se simte o fisură minusculă.

— N-am ştiut.
Ea închide ochii.
Deci e adevărat.
Şocul momentului e profund.
Dar trece.
— Nu mai contează, spune ea. Dar când ai aflat?

Ploaia se prelinge pe geam.
El nu răspunde.
Ea îşi mai aprinde o ţigară.

— E drăguţă nevastă-ta.
— Mai zi-mi o chestie, rosteşte calm Sunny. El te-a obligat să o faci? Neda a trecut de un milion de ori prin asta.
— Te-a fortat?
— Vrei să pui asta în spinarea cuiva, înţeleg.
— Te-a obligat? El a fost? Sau tu?
II aude cum trage o linie.
— Ce contează?
— Fiul meu e mort.
— Şi fiul meu e mort. Toţi trebuie să plătim cumva.
— El a fost? insistă Sunny. Te-a obligat?
— Hai să jucăm ceva, Sunny. Răspuns pentru răspuns. Eu îţi spun ce
vrei să afli. Iar tu nu trebuie să-mi răspunzi decât la o chestie: a meritat? Tot
ce-ai făcut, viaţa pe care o duci, toţi oamenii care au ţinut la tine şi cărora
le-ai făcut vânt, strecurându-te de la un lucru la altul, mereu găsind pe
cineva să dai vina. Scotându-ţi inima frântă la înaintare, arătând ce ţi s-a
7
făcut şi apoi făcându-le la fel şi lor. În balanţa lucrurilor, a meritat?
— El sau tu?
— Pari să crezi că de asta atârnă. Cine-a făcut alegerea, el sau eu? El sau eu? Care din noi l-a ucis pe fiul nostru? Eşti trist, Sunny? Te simţi pierdut? Dacă ai afla, ţi s-ar închide rana? Atunci… uite răspunsul meu, Sunny. Adevărul e următorul. Ridică privirea şi-l vede pe Alex privind-o din cadrul uşii, dar e prea târziu ca să se oprească. Nu tatăl tău ne-a omorât copilul. Şi nici eu. Tu ai făcut-o, Sunny. Tu ai fost.

În găunoşenia camerei lui, Sunny se holbează la telefon.
îşi ia un moment de respiro. îşi vine în fire.
II sună pe Dinesh Singh.
— Frăţică! răspunde voios Dinesh. De ce suni? E ziua nunţii tale!

— A început? zice Sunny.
— Nunta? Tu să-mi spui, omule.
— A început?
— Taci dracului, face Dinesh.
— A în-ce-put?
— închide naibii telefonul!
— Telefonul e sigur.

— Niciun telefon nu-i sigur, idiotul dracului.

— Fă-o şi gata, zice Sunny. Fă-o! Vreau să dispară.

— Frăţică, zice Dinesh, roagă-te să nu ne asculte nimeni. Fiindcă i-am dat deja drumul.

După-amiază

1.

Sunt căsătoriţi.

Sunny şi Farah Wadia.

Stau unul lângă altul în sala de întruniri a templului Gurdwara, Farah splendidă în *lehenga* roşu-aprins, acoperită de giuvaiere minunate, cu un zâmbet abia schitat, bărbia ridicată la înălţimea ocaziei, buzele arcuite

~ # ~

desfăcute pentru a dezvălui acel zâmbet de o imperfecţiune perfectă şi singurul dinte strâmb de pe chipul în formă de inimioară. Iar Sunny, cu turban şi *sherwani,* cu chipul împietrit după lentilele ochelarilor Ray-Ban, aducând cu un răufăcător de Bollywood ori cu o întruchipare din ceară a unui asemenea personaj.

La vila de la ţară, Tinu stă pe marginea divanului, cu genunchii strânşi, fumând, aşteptând. Cu trei telefoane înşirate deja pe masa din faţă. Trei mobile, pentru trei motive separate.

Unul începe să sune.

Mai trage un fum şi se ridică.

Duba de poliţie trece prin sudul oraşului Delhi cu Ajay în spate, purtând costumul cel nou, de parcă nimic n-ar fi mers prost vreodată. Are privirea fixată înainte, într-o pâclă de Mandrax, încheietura prinsă în cătuşă de încheietura gardianului.

*

Duba opreşte la punctul de control al poliţiei din Mehrauli, la

jumătate de kilometru de proprietate. Prin zonă a fost postată pază suplimentară. La porţile coloniei care dau către vilă stau şase agenţi privaţi ce aşteaptă să verifice identităţi, să deschidă portbagaje, să folosească oglinzi telescopice

pentru a examina dedesubtul maşinilor.

Pe benzile de acces amusină câini dresaţi.

Se va ivi curând un torent de limuzine. Acum nu e decât un Land Rover negru care se îndreaptă în direcţia opusă.

Paznicii îi salută apropierea, dau fuga să deschidă poarta.

Tinu trece în viteză şi o apucă spre sud, spre punctul de control al poliţiei. Când se apropie, încetineşte, claxonează de două ori, intră pe una dintre benzile de acces secundare.

Duba cu Ajay îl urmează.

Ambele vehicule opresc în parcare. Motoarele încep să se răcească păcănind uşor. Şi Ajay e condus afară neîncătuşat.

II vede pe Tinu coborând din Land Rover, dând roată maşinii, deschizând portiera pasagerului şi făcându-i semn să urce.

— Du-te. Distracţie plăcută, îi zice gardianul.

— Ai mâncat? întreabă Tinu.

Ajay stă lângă el în Land Rover. Tinu îl examinează, bagă de seamă ochii lui goi, carnea întărită. E un soldat acum. Sau o carcasă.

— De ce sunt aici? vrea Ajay să ştie.

— Ce vreau eu să faci e să te odihneşti, răspunde Tinu.

Maşinii i se dă voie să intre pe poarta domeniului. La capătul aleii e conacul însuşi, şaptezeci de camere, trei niveluri.

Opresc pe pietrişul dinaintea intrării. Tinu opreşte motorul şi se dă jos.

Se dă jos şi Ajay, nu aşteaptă să i se spună.

Un şofer din personal se grăbeşte să mute de acolo maşina.

— Ce să-ţi aduc? întreabă Tinu după ce automobilul a dispărut. Chai? Pani? Ceva rece de băut?

— O ţigară, zice Ajay.

Tinu primeşte răspunsul cu un zâmbet subţire, îi oferă o Classic Mild. Ajay o ia, îi rupe filtrul, trece cu privirea peste peluza din lateral, peste mesele cu mâncare şi băutură, scene, distracţiile de bâlci. Chiar când Tinu îi aprinde ţigara, mobilul sună. Un apel important.

— Ce-ar fi să aştepţi aici, zice arătând către primul rând de

mese. Mănâncă ceva, bea nişte chai. Mă întorc repede. Nu te duce departe.

Tinu se grăbeşte spre conac, cu mâinile făcute căuş în jurul receptorului.

E un test oare? Ajay umblă peste pietriş, ajunge la peluză şi se uită în

jos. Iarbă verde, verde. îşi scoate mocasinii, şosetele. Trage lung din ţigară, fumând-o cuprinsă în pumn, ca la închisoare.

„Ce caut aici?”

Nu e scăpat din ochi, o ştie.

Hoinăreşte mai departe, se opreşte într-o ceată amestecată de angajaţi, tipi la patru ace, ba şi nişte străini. Care se îndoapă cu samosa, pakora, sandvişuri, felii de pizza. Sorb din doze de cola, din sticle de apă minerală.
îşi toarnă, din termosuri uriaşe, cafea şi chai. Sunt şi trei frapiere pline cu Heineken. Un tip străin îi zâmbeşte, solicitându-i serviciile.

— îmi dai şi mie una din alea?

Dar îl nelinişteşte îndată uitătura neclintită a lui Ajay. îşi dă seama, la o privire mai atentă, că tânărul acesta nu-i atât de servil pe cât a crezut.

Ajay apucă totuşi o sticlă. O deschide cu dinţii, i-o întinde.

Trece mai departe după ce şi-a luat o sticlă şi el. îşi îndreaptă privirea spre codrii de la orizont, spre vila cea veche, cu piscină. Se opreşte, desface berea şi îşi toarnă pe gât lichidul, cu ochii închişi, încârligă în iarbă degetele de la picioare.

Simte adierea vântului, soarele iernatic pe obraz.

Moale, perfect, straniu.

Amortit.

Reveria îi e tulburată de un ropot de aplauze; a sosit alaiul de nuntă.

Zece limuzine Audi negre apar pe drumul şerpuit, patru se opresc în faţa conacului, şase îşi continuă drumul pe o alee decupată în peluză, înaintează spre casele de oaspeţi aflate la un sfert de kilometru mai încolo, lângă modesta grădină zoologică. Ajay îşi ţine privirea fixată pe cele patru maşini care staţionează lângă casa familiei Wadia. Din primele două ies la iveală şi se dispersează gărzi de corp în sacouri negre, misiune îndeplinită. Din a treia maşină coboară Bunty, singur, în costum Armâni şi ochelari de soare. Se opreşte să-şi aprindă o ţigară, făcută să pară minusculă de mâinile

lui imense, de chipul bărbos. îşi priveşte pe îndelete domeniul, apoi se îndreaptă spre treptele conacului. Din a patra maşină iese fericitul cuplu. Mai întâi Farah, încă râzând, încă voioasă, făcând din mână personalului adunat, grăbindu-se apoi să-şi ajungă din urmă socrul, îi şopteşte ceva la ureche şi Bunty râde la rându-i. Ea îşi lasă palma pe reverul hainei lui, să vadă cu toţii. După ce şi-a declarat astfel stăpânirea, se roteşte pe călcâie şi

ţopăie pe trepte în jos, cu graţie felină, dansează pe pajişte, iscând în drum suspine de încântare. Bunty se uită după ea, apoi se întoarce şi dispare înăuntru.

Iar maşina aceea neagră e lăsată de una singură pe aleea de pietriş.

Ajay se uită la ea, simţind în inimă... ce?

Apoi, într-un târziu, coboară *el.*

Sunny Wadia.

Impenetrabil dincolo de lentilele negre.

O siluetă singuratică.

îşi aprinde o ţigară.

Nu stă să se uite.

Porneşte spre uşă.

2.

Rubedeniile lui Farah sunt adăpostite în casele de oaspeţi, două încântătoare imobile de câte paisprezece camere împărţind o sală de forţă, una de cinema, bucătării industriale, un centru de tratament balnear şi o piscină olimpică încălzită.

Servitorii stau într-o clădire umilă, în spate.

Copiii aleargă, ţipă, sar în bazin. Bunicul ei dinspre tată se apucă de whisky. Mare parte dintre rudele apropiate ale lui Farah – mama, tatăl, părinţii tatălui, două mătuşi din partea mamei, o mătuşă şi trei unchi dinspre tată, trei copii, verişori şi verişoare, fratele ei, două surori cu bărbaţii şi copiii lor – vor rezida aici în următoarele două zile.

Lipseşte doar bunicul din partea mamei. Deja zboară înapoi în Amritsar cu unul dintre avioanele private ale lui Bunty. Nu contează. Misiunea lui aici s-a sfârsit. Trebuia să oficieze nunta, să recite din Guru Granth Sahib.

Este Giani Zarowar Singh, un lider religios de neîntrecută autoritate, unul dintre cei mai respectaţi membri ai comunităţii, unul dintre cei mai veneraţi. Rămâne sfătuitorul moral şi spiritual al prim-ministrului din Punjab, el însuşi rudă de sânge nu foarte îndepărtată a miresei, dinspre tată.

Cu Giani Zarowar Singh s-a căsătorit de fapt Bunty.

Farah a fost o simplă cale de acces.

Familia îi era ruinată. Tatăl ei fusese la viaţa lui un tip generos, optimist şi neîndemânatic, un bărbat voios şi cu poftă de mâncare, un cartofor şi un alcoolic prins în scheme imposibile.

Să se îmbogăţească!

A cutezat să viseze la ruleta vieţii şi de fiecare dată şi-a pierdut şi

cămaşa de pe spinare.

Printre neroziile lui, o companie de produse de uz medical care fabrica piese pentru scanere RMN. Administrată prost, lăsată la voia întâmplării,

costase mult să fie înfiinţată şi pierduse dintru început bani. În loc să-şi asculte soţia, pe Lovely, încercase să compenseze cu terenuri agricole în Sierra Leone (afacere eşuată, o sută cincizeci de milioane de rupii făcute praf), benzinării în New Jersey (benzină diluată, intrat în atenţia autorităţilor, amendat cu optzeci de milioane de rupii) şi o mină de diamante în Ghana. Aici fusese eşecul cel mai răsunător. Fiul revenise după şase luni cu un deficit de cincizeci de milioane, în vreme ce echipa managerială din Ghana dăduse în patima cocainei.

Farah asistase la toate aceste eşecuri până să devină femeia pe care o adorau toţi bărbaţii. La trei ani fusese trimisă într-un internat la poalele Himalayei. Când avea şapte, vacanţele la schi în Europa secaseră. La opt ani se opriseră călătoriile la clasa întâi cu avionul. Apartamentul din Mayfair fusese vândut după ce împlinise zece. Casa din Zürich, la treisprezece ani. Ajunseseră în adolescenţă, ea şi fraţii, să se limiteze la vacanţe în Shimla, jucând Monopoly, punând căsuţe de plastic pe aceleaşi străzi unde deţinuseră apartamente reale.

Făcuseră ce le stătuse în puteri să salveze aparenţele. În fiecare sâmbătă seara luau cina la hotelul Taj. Şi îşi păstraseră bungalow-ul, cu pajiştea-i luxuriantă şi servitorii ce rămăseseră fiindcă pământul era şi al lor şi nu aveau încotro se duce. Stăteau laolaltă cu totii, într-o sărăcie asimetrică,

mama ei şi mătuşile sorbind gin pe peluză, sub umbrar, ţinându-

se de legături amoroase cu militari bine clădiţi, în vreme ce bărbaţii casei se îndeletniceau cu risipirea ultimelor posesiuni ale familiei.

Farah învăţase să-şi poarte de grijă, îşi alesese iubiţi aspriţi de natură, învăţase să sară cu parapanta, să vâneze, să conducă motocicleta, să joace şi
să trişeze la cărţi. În societate, farmecul, inteligenţa şi lipsa ei de cruţare aveau efecte magice asupra bărbaţilor cu autoritate. Instructorul de

gimnastică renunţase la onorariu. Antrenorul de tenis n-o costa niciodată nimic. Şi mai era venerabilul ei bunic, care o iubea ca pe ochii din cap. Din cauza legăturii lor strânse, nimeni nu cuteza să o zgândăre.

Când Bunty luase hotărârea să propună alianţa, Farah ajunsese o femeie în toată firea de douăzeci şi patru de ani. Bunty o întâlnise cu un an înainte, la o nuntă de barosani din Chandigarh. Cântărise mai întâi familia, apoi îşi luase în privinţa ei o notă mintală: era mintoasă, focoasă, dârză, bea şi fuma, însă nu excesiv, tară să bată la ochi. Era *ambiţioasă.* îi plăcea *controlul.* Cu cât investiga mai mult, cu atât mai nimerită i se părea pentru planurile sale.

În vreme ce Sunny se afla în spital, în convalescenţă, tatăl lui se dusese în Bhutan, unde Farah îşi petrecea vacanţa într-un hotel de lux, în compania unui bogat şi anonim prieten de sex masculin. Îi trimisese un mesaj: era dispusă să se vadă cu el în Paro Lodge cel umbrit de pini? Avea să-i facă o propunere de afaceri. Pe ponton, sorbind dintr-un pahar de Château de Montifaud, aruncându-şi privirea peste valea înceţoşată şi munţii împestriţaţi de mănăstiri, ea spusese cu un zâmbet: „E ceva foarte neobişnuit”.

Iar Bunty replicase: „Ştiu”.

3.

înapoi pe pajişte, Ajay aruncă mucul ţigării, evaluează gâtul verde al sticlei, lasă jos sticla goală. Trece prin iarbă, peste pietriş, ajunge la treptele casei.

Intră după Sunny.

Nu e nimeni acolo, nu-l opreşte niciun paznic.

Interior. Tăcut şi răcoros. Două şiruri de trepte de marmură curbându-se de-o parte şi de alta a sălii enorme, în care un superb covor persan de treizeci de metri lungime se întinde către un havuz ornamental. Pe perete e un portret al lui Bunty, înalt de

cinci metri. La ceva distanţă se agită de colo-colo câţiva servitori. Ajay îşi urmează instinctele. Amintiri înceţoşate ale planurilor clădirii. Urcă pe scara din dreapta către mezanin, face iarăşi dreapta şi împinge o

uşă tapiţată cu piele.

În faţă i se întinde un hăţiş de coridoare. Toate pustii, reci, rezonante, pline de lucrări de artă. Păşeşte tară grabă, apăsând silenţios marmura cu tălpile, aşteptându-se să fie oricând oprit, tară să-i pese totuşi. Trece de un sir de usi închise, aude zvon de râsete. Lasă în urmă un salon de biliard. O ## [7] altă încăpere plină de jocuri video şi mecanice. Camerele sunt goale, nefolosite. Râsetele se înteţesc însă.

Le găseşte sursa.

O bucătărie industrială cu trei bucătari. Unul, povestind ceva, mimează. Un personaj fugind. Râd mai departe, cu ochii ridicaţi spre un ecran din ungherul încăperii. II văd apoi pe Ajay şi contenesc. Se opreşte în prag, dar nu-i vede. Privirea i-a fost captată de un borcan cu gem de smochine, o halcă de şuncă de Parma, un calup de cheddar.

Isi aminteşte combinaţia.

II i

Unul dintre sandvişurile preferate ale lui Sunny.

Doar că şunca e tăiată prea subţire şi ar trebui să se folosească brânză gruyere.

Intră şi cei trei se uită la el, luaţi prin surprindere. Uniforma asta stranie, aproape familiară, faţa trasă şi veştejită.

— Cine esti? Ce vrei?

întrucâtva alarmaţi.

Nu le răspunde.

Se îndreaptă spre chiuvetă, îşi suflecă mânecile, se spală pe mâini.

Zice:

— Nu-l faceţi cum trebuie.

Revigorat după un pui de somn, un cui şi o ţâră de speed, Eli se îmbracă într-o cămaşă nouă, cu model floral. Abia aşteaptă recepţia din seara asta; a luat o hotărâre importantă, eliberatoare. Dimineaţă are să-şi dea demisia. Rahatul ăsta a durat prea mult. Zilele lui de dădacă s-au sfârşit.

E timpul să se ducă la bucătărie, să-şi ia o bere.
Îi vede mai întâi pe bucătari.
Oripilaţi, cu gurile căscate.
Apoi pe tipul de la tejghea, distrugând feliile de pâine.
Trecând de sus până jos peste ele cu lama cuţitului de unt, până se rup

bucăţi.

Şunca apoi, tăiată grosolan.

Tuflită peste pâine cu degete furioase.

Palme care netezesc pâinea.

Mâini care se opresc, se strâng pumn, ridică platoul în aer şi-l trântesc. Farfurie spartă pe blat.

Tăcere.

— Aşteptaţi afară, le zice Eli bucătarilor. Acum.

Eli ridică lent braţele, de parcă Ajay ar fi un animal rătăcit care s-a întors din sălbăticie.

— Ajay? Mă ţii minte? Eli sunt. Prietenul tău.

Se uită cum Ajay trage îndelung aer în piept.

— N-ar trebui să fii aici, urmează Eli. Nu-i locul pentru tine. Dar înţeleg. Pricep. Te-au nedreptăţit. Ce-ar fi să ieşim noi doi la o plimbare? Pe afară. Poate să ne suim pe acoperiş. Atâta cât nu-mi dai brânci. Mă asculţi?

— Unde-i el? întreabă Ajay.

Eli mişcă din deget a avertizare.

— Nu mai e problema ta.

— Unde?

— Ajay, să-mi fac griji pentru tine?

Ajay se răsuceşte să-l privească şi, întorcându-se, ochii îi trec peste ecran.

Şi uite-l acolo: Sunny Wadia. Păşind pe coridor, alunecând în odaia lui. Fără veste, Ajay a zbughit-o spre uşa bucătăriei, iar Eh e uimit când se vede dând înapoi, lăsându-l să treacă. Afară, bucătarii sunt tot mai alarmaţi.

— Găsiţi-l pe Tinu, le ordonă Eli. Acum.

— Trebuie să-mi spui, zice Eh ajungându-l din urmă, mergând cu spatele înaintea lui, în vreme ce Ajay caută cu neabătută concentrare camera lui Sunny, faci vreo nebunie? Dacă faci vreo nebunie...

Nu-şi termină fraza.

Ajay mărşăluieşte mai departe.

— Poate vrei să-l omori. Nu te învinuiesc, sincer. Şi eu vreau

să-l omor

câteodată.

Se uită în stânga şi în dreapta.

Coteşte pe coridor.

Dă cu ochii de usă.
Eli întinde braţele în fată.
— Ştiu ce îţi fac ei, spune. Ştiu ce fac. Şi nu-i corect.
Ajay se opreşte.
Eli stă între el şi usă.
îşi şterge zâmbetul de pe faţă.
Ia poziţie de luptă.
— Lasă-l să intre, zice din prag Sunny.

4.

/V_____

În casa de oaspeţi, Farah se apucă de îndată să-şi instaleze familia cât mai comod.

Umblă de colo-colo cu paşi mari, aruncând ordine către servitori şi rude laolaltă, poruncind cu atâta autoritate înnăscută personalului, că aceştia nu doar că o ascultă, dar o şi îndrăgesc pe loc.

A lipsit în gospodăria asta fermitatea unei femei.

Când e mulţumită de felul în care decurg lucrurile, îmbrăcată în sariul de mătase de Benares pe care i l-a dăruit Bunty, azvârle spre cameristă sticla goală de bere şi iese valvârtej din clădire, îndreptându-se spre conacul pe care mai că-l deţine deja.

Când dă să intre, e interceptată de una dintre gărzile de corp ale lui Bunty.

Bunty o aşteaptă în solariu. O maşinuţă de golf o va duce acolo. Şerpuind şi cotind pe cărarea mărginită de copaci.

Alţi doi paznici străjuiesc intrarea.

Farah porneşte spre ei cu paşi mari, cu capul înălţat.

— Papa! exclamă când îl vede înăuntru.

îl îmbrăţişează temeinic, îndelung, îşi apasă obrazul de al lui, îi adulmecă apa de colonie. Când se desprind, el zice:

— Hai să ne plimbăm.

Păşesc în tăcere un timp.

— La ce te gândeşti? întreabă Bunty.

— La cât sunt de fericită azi, zice ea şi-i aruncă o privire. Aici, cu tine.

— Nu-i nevoie să mă linguşeşti, zâmbeşte el. Ştiu că te întrebi: „Oare ce vrea de la mine hodorogul ăsta?”

Ea face o mutră oripilată.

— Papa, dar nu eşti bătrân!

El se încruntă puţin.

— Astăzi mă simt, după toţi anii ăştia.

— E normal într-o asemenea zi.

El încuviinţează coborând bărbia.

— Marchează o schimbare.

/v_____

îşi văd de plimbare. Pe Bunty îl apasă ceva, îşi dă seama Farah.

— La ce te gândeşti, Papa?

— Toate astea vor fi ale lui într-o zi.

— Şi îţi faci griji.

— În multe privinţe.

— E normal.

— Ţi-am spus despre incidentul de anul trecut.

— Mi-ai spus.

— L-a schimbat. E furios. Niciodată multumit.

— Dar ce bărbat e?

El îi atinge braţul.

— Bărbatul care se mărită cu tine.

— Nu mă tachina, Papa.

— Prea e emotiv, spune el, apoi tace o clipă. Aici seamănă cu maică-sa. Farah dă înţelegătoare din cap.

— Eu, din fericire, nu-s aşa. Minuni nu pot face, dar promit, spune luând poziţie de drepţi şi salutând vioaie cu degetul la tâmplă, că pun băţul pe el şi-l aduc pe calea cea bună.

El râde.

— Sunt sigur că aşa o să faci.

— M-am ocupat toată viaţa de ţipi ca Sunny, spune ea. E o joacă de copii. Şi eu mă pricep la copii. Când îi am în grijă, nu-s niciodată obraznici.

— E norocos să te aibă.

Păşesc mai departe.

— Mă preocupă mai mult să învăţ de la tine, continuă Farah. Mai ţii minte ce mi-ai spus în Bhutan?

— Am zis multe.

— Ai zis: „Nu mă aştept să te măriţi cu omul sau măcar cu familia. Mă aştept să te măriţi cu afacerea”. Ai fost de la început franc şi mi-a plăcut asta. Am văzut ivindu-se ocazia. Arată spre o plantă. Ce-i asta?

— *Solandra maxima.* Crin hawaiian.

— Şi asta?

— Crin de foc. *Glorios a.*

— E drăgălaşă.

— Şi otrăvitoare.

— Asta e preferata mea, spune Bunty călăuzindu-şi nora fascinată. Orhideea Shenzhen Nongke.

— Arată destul de banal.

El zâmbeşte.

— Nu a dat încă floarea. Dar costă extrem de mult. Stii de ce?

— Fiindcă e rară?

— Fiindcă e făcută de mâna omului.

Bunty strecoară o mână în buzunar şi scoate o cutiuţă de bijuterii.

— Ce-i asta, Papa?

— Am ceva pentru tine.

înăuntru: un uriaş inel cu diamante.

— Papa!

— Un cadou pentru o fată nesentimentală.

— E frumos.

— L-am ales atent. E din Sierra Leone.

II priveşte cu un surâs maliţios.

— Unde s-au dus să moară visurile familiei mele.

— Consideră-le renăscute. Scoate din găoacea lui inelul şi i-l pune pe arătător. Se potriveşte perfect, constată.

Farah scoate din poşetă un pachet de ţigări; încearcă fără succes să-şi depărteze picioarele, fiindcă e îmbrăcată cu un *banarasi sari.*

— Acum să discutăm afaceri, propune.

El desface larg braţele.

— Dă-i bătaie.

— Nu sunt aşa de drăguţă, şi orice proastă poate să nască, la o adică, un fiu. Vrei să-ţi extinzi teritoriul Am dreptate?

Bunty zâmbeşte.
— Ai.

— Dacă asa stau lucrurile, continuă ea, trebuie luată o decizie.

— O decizie? face Bunty amuzat.

— Vrei să capturezi doar comerţul cu spirtoase din Punjab? Sau vrei tot?

5.

S-au aşezat unul în fata celuilalt.

Ajay şi Sunny Wadia.

Pe scaune roşii de plastic, la măsuţa de cafea.

Sunny cu ochelari de soare. Ajay tară vreo tentativă de a-şi feri privirea.

— De băut? zice Sunny şi, tară să aştepte răspuns, toarnă două porţii generoase de whisky în pahare. Pentru vremurile de altă dată.

Pune în fiecare cuburi de gheaţă. împinge unul peste tăblie, Ajay întinde mâna să şi-l ia, mâneca jachetei se ridică, dezvăluind baza unui tatuaj.

— Ce-i aia? vrea Sunny să ştie.

Ajay se opreşte, trage mai sus mâneca.

Un pumnal grosolan peste care e încolăcit un şarpe grosolan.

— L-ai făcut singur? întreabă Sunny.

Ajay coboară fără un cuvânt mâneca, duce paharul la buze, soarbe cu codeală, apoi iarăşi, cu mai mult curaj. Lasă paharul pe măsuţă.

— Dă-mi o ţigară, zice.

Sunny întinde pachetul deschis, se uită în ochii injectaţi ai lui Ajay, vede tremurul uşor al braţului.

— Amândoi ne-am schimbat.

Ajay ia ţigara.

Sunny se apleacă peste masă cu bricheta aprinsă.

— Ce voiai să spui? Şi-o aprinde şi pe a lui şi stau aşa, fumând muţi, un timp. Ai idee măcar?

Ajay se uită la el fix, în tăcere.

— Aveai de gând să-mi faci vreun rău?

Avea de gând?

— Am auzit că înăuntru ai omorât nişte oameni.

Ajay îşi roteşte privirea prin încăpere.

— Unu sau doi.

Sunny îşi dă jos ochelarii.

— Ştiu că nu mai lucrezi pentru mine. Dar curând o să se schimbe totul.

— Asa ai zis şi ultima oară.

— Şi mi-ar fi de folos cineva ca tine.

În acel moment, Tinu dă buzna pe uşă. Se uită interzis la cei doi, aşezaţi, bând whisky.

— Tu... se stropşeşte, ţie ţi-am spus să aştepţi afară. Oftează apoi, clatină din cap. Acum, hai cu mine. Bunty are ceva să-ţi spună.

Sunny dă să se ridice.

— Nu tu, spune Tinu şi arată spre Ajay. El.

6.

Ajay stă înaintea biroului lui Bunty, cu Tinu de strajă, suflându-i în
ceafa. În izul stătut al fumului de ţigară, Bunty rosteşte:

— E prima ocazie pe care o avem să stăm de vorbă.

Ajay se uită la Bunty, îi aruncă o privire resemnată lui Tinu.

— Nu-i nimic de spus, replică.

— N-ai făcut nimic rău, zâmbeşte Bunty, apoi dă din cap spre Tinu: Poţi să ne lasi acum.

*

Pe veranda cea largă a conacului, Sunny fumează încă o ţigară. Scanează orizontul. Verifică pichetele discrete, cu puşcaşii lor ascunşi, de-a lungul împrejmuirii, îşi zice: „Dinesh ar face bine să nu dea greş”.

încearcă să-şi ordoneze totul în cap. Cine, ce, când şi unde. Singurul lucru pe care nu încearcă să-l afle este de ce.

Aude o uşă deschizându-se înăuntru, îl vede pe Tinu ieşind.

îl vede pe Tinu răspunzând la telefon.

Bunty se ridică, dă ocol mesei de lucru. Ajunge la o palmă de faţa lui Ajay. îl măsoară de sus până jos.

— Am o întrebare, şi m-aş bucura să-mi spui adevărul. înainte de povestea asta nenorocită cu fiul meu, te-ai întors acasă la tine.

Ce s-a întâmplat acolo?

Ajay îl priveşte drept în ochi.

— Am omorât trei oameni.
— De ce?
— Au încercat să mă fure.
— Ce au încercat să-ţi fure?
— Bani.
— Şi n-ai fost prins?
— M-am întors aici.
— înţeleg. Şi la penitenciar?
— Am omorât iarăşi.
— Pentru cine?
Ajay şovăie.
— Pentru mine.
Bunty chibzuieşte.
— Fiul meu ţi-a făcut o nedreptate, spune într-un târziu. N-o să neg asta. Dar a fost parte dintr-un plan mai mare. Şi, orice s-o fi întâmplat la puşcărie, ştiu că încă îmi eşti credincios. Lăsând o palmă pe umărul lui Ajay, continuă: Motivele încarcerării tale sunt complicate, dar nu mai e mult până când vor ajunge la un final. Se va face o înţelegere, curând, care
îţi va garanta libertatea. întrebarea mea este: ce-o să facă după aceea un bărbat ca tine?
Ajay se gândeşte la sora lui. îşi aminteşte cuvintele lui Vicky.
FĂ CUM TI SE SPUNE.
Dar acum are sansa de a mărturisi.
E cât pe ce să vorbească.
Însă... prea târziu...

Sunny e pierdut în gânduri turbulente când Tinu îl cheamă urgent la el, strigându-l din uşa biroului.
— Sunny, vino încoace, acum!
Tinu dispare înăuntru.
Când ajunge Sunny, îl vede pe Tinu şoptindu-i lui Bunty la ureche.
— Avem veşti, zice Bunty. Ceva ce nu putem ignora.
Tinu se întoarce spre Sunny.
— L-am găsit.
Simte că i se strânge stomacul.
— Aţi găsit pe cine?

Sunil Rastogi. A fost observat pe aleile din Old Delhi. Mai întâi un zvon,
de la un informator, acum au confirmat şi oamenii lui Tinu. L-au zărit în
7 #
Darya Ganj. A fost urmărit până la o veche comunitate creştină, o adunătură de căsuţe uitate de vreme, pitite pe după grădinile de trandafiri şi desişurile din zona Civil Lines.

— Şi-a luat un nume fals. Peter Mathews, zice Tinu. Pe fruntea lui # 7

Sunny se prelinge sudoarea.

— Avem oameni care supraveghează perimetrul, stăm cu ochii pe traseele de ieşire. Avem ochi pe străzile mai mari. Trebuie să fim atenţi să nu-l speriem, să nu scape iar. Cum a făcut în Saharanpur.

— În Saharanpur, adaugă Bunty, nu a scăpat prin forţe proprii.

Dinspre poarta din spate, şase SUV-uri Subaru se înşiruie înaintând spre conac. Agile, musculoase, prăfuite.

— Omorâţi-l, zice Sunny.

Bunty se uită la Tinu.

— I-am putea trimite pe Shiva sau pe Dadapir din Bombay.

Tinu ridică un braţ precaut.

— Dar mai întâi ar trebui să-l supraveghem.

— Nu-i nimic de supravegheat, zice Sunny. II vreau mort.

Tinu se uită pe telefon, propune o altă cale.

— Să aducem în noaptea asta nişte contacte din U.R Aş putea da nişte telefoane.

Cu coada ochiului, Ajay vede ecranele de pe zid. Maşini negre de teren sosind în fata conacului.

Din prima coboară Vicky, purtându-şi surtucul negru şi lung Pathani, cu un tilak roşu şi portocaliu trasat pe frunte, ochii acoperiţi de lentile semicirculare, degetele sclipind de inele.

Bunty ridică privirea de la Ajay spre monitor.

Şi iarăşi o coboară spre Ajay.

Îi observă ochii mari, mâinile tremurătoare.

— O s-o facă, zice Bunty.

Îi ia un moment lui Ajay să-şi dea seama că toţi se uită la el.

— N-are cum, protestează Tinu. A venit doar pentru nuntă. Tot la închisoare e.

Ochii lui Sunny s-au îndreptat însă deja înspre perete.

Vânzoleala de afară.

Bătăuşi năimiţi ieşind puhoi din celelalte maşini.

Vicky în mijlocul agitaţiei.

— Mă duc, zice Ajay. Dar, domnule, faceţi şi pentru mine ceva.

Duce mâna la buzunarul interior, scoate fotografia ruptă, uzată.

Sora lui.

Goală.

Singură.

O ridică spre el.

Bunty examinează femeia din pat tară să clipească, întoarce pe verso fotografia, citeşte cuvintele din fraza retezată... CE ŢI SE SPUNE.

— Ce-i asta?

— Sora mea.

— Ce vrei de la mine?

— E în Benares. Aveţi grijă să fie teafară.

Voci afară. Tărăboi.

Bunty se uită în ochii lui Ajay. Îi înapoiază fotografia.

— Adu-mi asta după ce e gata treaba. Şi o vom găsi. Ai cuvântul meu.

În clipa următoare, Vicky Wadia intră ţanţoş în birou.

— Mi se pare că petrecerea a început tară mine, rosteşte onctuos. Dar unde-i pileala, frăţioare?

Sunny pare îndurerat.

îşi pune ochelarii de soare.

— Trebuie să plec.

Dă să treacă pe lângă Vicky, însă acesta îl apucă de braţ.

— Felicitări, băiete.

Sunny îşi trage însă braţul.

— N-am crezut că vii, zice Bunty pe un ton măsurat.

Vicky se apropie de birou.

— Ai crezut greşit.

Se opreşte lângă Ajay.

— Ce-ţi face mama? zice batjocoritor. Şi surorile? Sunt bine toate?

— Hai să mergem.

Tinu se uită urât la Vicky, îl ia pe Ajay de braţ şi-l îndrumă afară.

— Vorbim mai încolo! strigă Vicky.

7.

În atmosfera de competenţă corporatistă a biroului lui Bunty, ochii lui Vicky ţintuiesc cu interes ager fotografiile de pe pereţi: Bunty lângă o moară de trestie-de-zahăr, Bunty pe un şantier, Bunty şi Ram Singh. Se opreşte la poza îngălbenită înfăţişând doi adolescenţi lângă cabina unui camion, unul ferindu-şi ochii de soare cu palma, celălalt cu un pistol în mână.

— A, iată-ne şi pe noi, zâmbeşte Vicky. Credeam că am fost radiat complet.

Bunty se aşază pe marginea mesei.

— Niciodată nu te-ai dat în vânt după poze.

— Ia uite la noi, murmură aproape nostalgic Vicky.

— Eram doar nişte puşti.

Subit, cu o lucire în ochi, Vicky se răsuceşte spre el.

— Şi cu băiatul acela ce voiai?

— Ajay.

— Asa îl cheamă?

— Ştii doar. Bunty se aşază în spatele biroului, îşi aprinde o ţigară.

Voiam să-i mulţumesc, atâta tot. A fost un servitor credincios.

— Şi un soldat bun.

O uitătură sfredelitoare.

— Poate pentru tine.

Vicky flutură un deget spre el.

— Nimic nu-ţi scapă.

Bunty îl cântăreşte fără grabă cu privirea.

— Acum spune-mi, frate, ce-ai mai făcut?

— Să fac?

— Pe la spatele meu.

— Imposibil, frate. Tu vezi tot.

— Nu şi în bezna unde alegi să trăieşti.

— Aleg? face Vicky întorcându-se de la poze. Dacă ţin bine minte, am

fost exilat.

Vocea lui Bunty este plată.

— Singur te-ai exilat. Erai în ultimul hal.

— Şi tu ai fost mereu cel care decide. Vicky se bate cu mâinile pe piept şi pe şolduri, rânjeşte, deschide braţele. Dar uită-te acum la mine!

Bunty respiră adânc, îşi trage scaunul mai aproape de masa de lucru,
examinează hârtiile înşirate acolo, ca un tată care s-a săturat de toanele unui
7
copil impertinent.

— Unele din lucrurile pe care le faci trebuie să înceteze, spune într-un târziu.

— Ca de pildă?

— Crezi că nu stiu de trafic? De fetele alea?

— Am presupus că mai treci şi tu cu vederea.

— Măcar câştigi ceva cu ele?

— Nici pe departe la nivelul tău. Vicky rămâne în loc, se îndreaptă de spate, întinde braţele şi-şi plesneşte palmele una din alta. Gigantul s-a ivit ca din senin. Dar în fine, banii nu sunt totul, spune.

Bunty clatină din cap.

— Lumea s-a schimbat. Nu mai suntem bandiţi.

— Niciodată n-am fost bandit, zice Vicky.

— Da, tot uit. Ai fost un om al lui Dumnezeu.

— Dumnezeu e peste tot.

Bunty deschide sertarul, apucă un obiect mic de metal, îl aruncă prin aer spre Vicky.

— Dumnezeu e un bănuţ.

Vicky prinde moneda şi, cu un gest iute, o face să dispară.

Disputa lor e la fel de veche ca şi scamatoria care o domoleşte de fiecare dată.

Bunty se înmoaie, se lasă pe spetează.

— Mereu ai avut o fire aprinsă.

Vicky păşeşte spre el.

— Iar tu ai fost mereu cel raţional. Totuşi, zice aplecându-se

peste tăblia biroului, violenţa ta a pornit totul.

Bunty îl priveşte impasibil.

— Ştii ce vreau, spune Vicky. Arată-mi.

Bunty clatină din cap scârbit.

— N-o lua de la capăt.

— De dragul celor ce-au trecut, stăruie Vicky. Arată-mi. Arată-mi palmele.

Bunty ezită, înfruntă privirea fratelui său.

Apoi stinge ţigara.

întinde mâinile.

Le întoarce încet, ca pe nişte cărţi secrete.

Dezvăluie două cicatrici adânci.

Canioane săpate în lungul palmelor.

— îmi amintesc ziua aia, zice Vicky cu ochi lucitori.

Ia într-ale lui mâinile lui Bunty, îşi trece smerit buricele degetelor mari peste despicături.

— Mi-a dat putere. Dar ţie ţi-a dat mult mai mult.

Bunty nu scoate o vorbă, însă dezaprobă cu ochii.

— încă îl mai ai? întreabă Vicky.

— Zmeul? Sigur, spune Bunty.

Vicky închide ochii.

— Mai tii minte cum zbura?

Vede cu ochii minţii zmeul din copilărie, planând pe un cer albastru, lipsit de nori.

Zmeul şi sfoara lui cea lungă, presărată cu sticlă pisată.

Dansând, smucindu-se, înfruntând alte zmeie de pe acoperişuri, în văzduh.

Despicându-le, retezându-le.

Vede, cu acel ochi al minţii, un chip.

Faţa grotescă a unui băiat.

— Cine mai trăieşte?

— Tinu. Eu. Tu, răspunde Bunty.

Un puşti însângerat.

— Ce sălbatici eram, râde Vicky deschizând ochii, eliberându-i palmele.

— Am făcut ce-a trebuit să facem, replică Bunty. Şi ne-am văzut de drum.

— Da, zice Vicky fluturând din braţe, şi acum trăieşti în gaura asta îmbâcsită, ascuns de lume. Scoate bănuţul de după ureche, îl azvârle cât colo. Putere de dragul puterii. Moneda ricoşează în

biroul lui Bunty. La asta râvneşti tu, adaugă. Pentru mine, puterea a fost întotdeauna altceva.

Plăcere. Durere.

Bunty îşi aprinde încă o ţigară.

— De aceea n-ai crescut mare.

— Ba am crescut, frate, cum nu. Şi s-a mărit şi distanţa. Asta e tragedia. Vicky trage cu putere, adânc, aer în piept, joacă nostalgia amintirilor. Mă gândesc des la zilele de odinioară. Ce chestie caraghioasă şi memoria, nu? Cine mai ştie ce s-a întâmplat de fapt? Nu cărţile de istorie. Nici gurile morţilor. Fireşte, *pe undeva* trebuie să existe un catastif. Cu chestiile, cu ce- am făcut.

Cuvintele îl fac pe Bunty să se retragă sub carapace.

— Gata cu jocurile, zice. Am de lucru. Du-te, bucură-te de seara asta.

Vicky se îndreaptă spre uşă.

— E o zi de bun augur. Corpurile cereşti s-au aliniat.

— Doar încearcă să nu-mi dai de furcă.

Vicky zâmbeşte cu gura până la urechi, ridică din umeri.

— N-am plănuit nimic.

În partea liniştită a conacului, departe de lumini, servitori şi zarvă, e parcat un Bolero. De pe o uşă lăturalnică apar Ajay şi Tinu. Ajay a căpătat haine noi. Jeanşi negri, un tricou negru simplu. I s-a dat şi un telefon mobil. O hartă desenată de mână, cu o schiţă a ţintei pe dos. Un teanc mic de bancnote.

— Nu-mi place asta, zice Tinu. Nu ştiu de ce te-a trimis pe tine. Dar s-a stabilit. Se uită în ochii injectaţi ai lui Ajay. Cum te simţi?

— Bine.

— Ai tot ce îţi trebuie, spune Tinu deschizând portiera din spate. Tragi în el la prima ocazie. Arma e la şofer.

Ajay urcă.

—^ /V

— Te duce la Kashmiri Gate, de acolo o să mergi pe jos. închide portiera după el.

Porneşte înapoi spre intrare.

— Lumea asta a luat-o razna.

Noaptea

8

.

IV

Întunericul se lasă ca o perdea, oaspeţii se revarsă înăuntru, se împrăştie ca nişte sloiuri de gheaţă prin incintă, conduşi de escorte siberiene înalte, blonde, binevoitoare, care arată exact câtă piele trebuie. Bărbaţi puternici din cercuri confidenţiale. Se împart băuturi şi gustări. Afară, drumul e
înţesat cu metal lucitor şi nerăbdarea claxoanelor. înăuntru, totul e presărat cu flori şi lumină. Recepţia e un festival, o *mela.*

Pe tărâmul lui Sunny: bărbaţi şi femei; beţi, mahmuri, iarăşi beţi. Prietenii lui, cei pe care i-a ispitit, i-a curtat şi i-a ruinat, cei care aşteaptă încă să fie ruinaţi, cei curioşi şi cutezători, cei care s-au înjosit destul ca să devină nişte moluşte agăţate de-o chilă de vas, cei îndeajuns de neînsemnaţi cât să fie mai mult sau mai puţin nebăgaţi în seamă ori cei cu suficientă putere cât să nu le pese. Au colonizat cu toţii vila din capăt şi piscina ei. Le-a fost rău şi răul le-a fost alungat, ziua întreagă, cu masaje. Au început să urce pe coama următorului val de ebrietate.

Ies din conac, o apucă pe aleea lată şi luminată prin beznă, îndreptându- se spre desişurile din spate, unde, într-o râpă ferită, petrecerea paralelă e pe cale să înceapă. DJ din Tokyo şi Berlin mixează psytrance, deep tech şi tech house. Barmani de la localul Death & Taxis înjghebează cocktailuri artistice, cu ingrediente exotice.

De droguri s-a ocupat Randy, vărul lui Farah. O sută de grame de cocaină, cincizeci de grame de MDMA. Speed-ul a venit de la Malana. Iarba, de la Kerala. LSD-ul sub formă de picături albe şi dense a fost trimis de la Amsterdam. Unele substanţe au fost ascunse în ouă de lemn decorative şi aşteaptă să fie descoperite. Altele le sunt împărţite doritorilor în plase de cadouri, împreună cu ceasuri, parfumuri şi, într-o punguţă norocoasă, cheia unui Maserati Quattroporte.

Pe peluza mare, atmosfera e mai calmă. Şaizeci de mese, fiecare cu câte douăsprezece scaune. La fiecare masă, câte patru sticle de Johnnie Walker, şase de Pol Roger la gheaţă, cutii de Montecristo No. 4, care pot fi împrospătate cât ai bate din palme.

Sunt treisprezece standuri separate, cu mâncare stradală din

toate colturile lumii.

Şi un bar lung, lung de tot, unde se găsesc toate băuturile de sub soare.

Sunt sculpturi în gheaţă acolo, cinci sute de lampioane de hârtie aranjate prin copaci, legate cu fire invizibile. Dincolo de zona meselor şi luminilor,

două scene domină peluza. O companie din Tel Aviv e însărcinată cu luminile, sunetul şi scenografia. O scenă pentru muzicieni clasici, alta pentru vedete de Bollywood. Momentan, muzicienii mai vârstnici interpretează o temă de raag uşoară, de lăsatul serii.

Pe lista invitaţilor se găsesc oameni de vază ai Indiei, înalţi funcţionari, chestori de poliţie, miniştri din tot spectrul politic, demnitari din aviaţie, mediu, sănătate, transport, minerit şi câţi alţii; sunt şi lideri religioşi, birocraţi ieşiţi la pensie, patru moguli de presă, redactori-şefi şi editorialişti de toate orientările şi culorile, un jurnalist neînfricat, dârz pescuitor prin mizerie, ştiut ca vânător de corupţi; se pot găsi producători de film, regizori, actori şi actriţe, legende, starlete şi eroii ce vor veni; au sosit reprezentanţi ai multinaţionalelor şi ai principalelor ONG-uri; industriaşi, baroni ai mineritului, miliardari ai oţelului, magnaţi ai investiţiilor imobiliare şi ai transporturilor, nu mai puţin de trei miniştri aflaţi în detenţie, dar eliberaţi, s-ar părea, pe motive medicale. Sunt şi vlăstare de viţă nobilă. Regi ai cărnii de pui şi piloţi de Formula 1. Sunt jucători de crichet şi vedete de hochei, luptători profesionişti şi trăgători la ţintă, prezentatori TV, chirurgi cunoscuţi şi specialişti cardiologi pufăind cu deliciu din trabucurile groase.

Ştiu cu toţii că o asemenea privelişte e rară; s-ar putea să nu mai vadă aşa ceva vreodată. Bunty Wadia şi toţi cei care i-au cerut sau cărora li s-a cerut complicitatea, adunaţi laolaltă. Pot încerca să ghicească, în această clipă suspendată, cât de departe şi-a întins firele plasei.

2.

Ajay îşi savurează minutele preţioase pe bancheta din spate a maşinii, ştiind că se vor sfârsi curând. S-a eliberat de toti stăpânii în inima lui. Şi

totuşi e aici iarăşi, ales, cules, trimis către moarte. De ce face asta? A, da.

Din nou se uită la imaginea surorii. Singurul lucru din lume care îl ţine sub control. Însă, după ce-o să o salveze, o să scape de ei? O să-şi taie parâma? Nu, mereu îl vor avea cu ceva la mână. I-o pot lua înapoi când au chef. La fel, pe mama lui şi pe sora mai mică. Poate doar să pretindă că nu-i pasă din

cale-afară. Oraşul înoată în capul lui, lumina de sulf. N-a mai văzut priveliştea nocturnă a metropolei din acea noapte în care s-a schimbat totul. O vede acum prin pâcla de Mandrax, boarea de whisky, o vede cu ochi ucigaşi. Priveşte perindarea lumii, numără banii daţi de Tinu.

Două mii de rupii.

„Ar fi destul să... ?”

Se uită la şofer.

— Arată-mi arma.

Şoferul îi aruncă o privire prin oglindă.

— Când ajungem.

Sunny şi Farah Wadia stau pe tron, pe podium, pe pajiştea întinsă, unul lângă altul, primind binecuvântările nuntaşilor. Darurile sunt puse de mai mulţi cărăuşi într-o latură, pe mese care gem sub greutate.

— Ai putea măcar să zâmbeşti, şuieră printre dinţi Farah. De ce nu poţi şi tu să te bucuri? Ai tot ce ţi-ai putea dori sau ţi-ar trebui vreodată.

Sunny nu răspunde, acceptă silenţios binecuvântările şi darurile invitaţilor, lipeşte de fiecare dată palmele în semn de mulţumire.

— Eşti cel mai nefericit ticălos de pe lume.

El scanează adunarea pe sub lentilele negre.

Căutându-l pe Dinesh.

Căutându-l pe Eh.

încercând să-şi stăvilească un atac de panică.

Se petrece acum. Nu mai e cale de întoarcere.

Gautam Rathore se ridică de la masă şi se aşază la rând. Un ospătar în trecere îi oferă un pahar de şampanie, pe care îl refuză politicos. N-a mai băut de patru ani, are ochii limpezi, e plin de vigoare. De când i-a murit tatăl în accidentul acela de elicopter, îşi îngăduie fire cărunte în păr şi o anumită severitate în purtări. E magnat imobiliar acum: contactele lui politice cumpără şi plasează terenuri agricole, genul de terenuri pe care adoră metropolele să se extindă. Va avea cât de curând averea şi

legăturile necesare pentru a deveni un factor de putere influent în statul său. Când vor veni la conducere liderii potriviţi, cine ştie în mâna cui vor ajunge drepturile de minerit?

Se opreşte în faţa lui Sunny, întinde un plic simplu, zăboveşte o clipă doar. Sperând, poate, să audă un cuvânt. Dar nu, Sunny înclină doar din

bărbie, împreunează a mulţumire palmele. Uitându-se la el după atâţia ani, Gautam simte un brusc impuls pavlovian să spună ceva tăios şi neobrăzat.

îşi aminteşte apoi Cei Doisprezece Paşi.

De la Unu până la Doisprezece: Bunty Wadia.

O complimentează sincer pe Farah şi se duce.

— Am nevoie de-o linie, spune Farah într-un moment de respiro. Mă gândesc serios să trag una. Cum el nu se clinteşte, îi dă o scatoalcă peste coapsă. Crede-mă, am tot ce-ţi trebuie. Se ridică, le face tuturor cu mâna, îi
aruncă o ultimă privire lui Sunny. II anunţă: O să fiu lângă lac, între locul ăsta şi pădure.

Dispare şi ea.

Singur.

Sunny a rămas singur.

Pe tron, uitându-se de sus la oaspeţi. Niciodată nu s-a simţit atât de singur.

Şi acum îl izbeşte atacul de panică cu care s-a luptat ziua întreagă, toată săptămâna, toată luna. Panica adunată în ani. Solitudinea unei vieţi întregi. Furia. Gândul că se întâmplă în seara asta. Fiindcă mai mult ca sigur se va întâmpla. Şi nici măcar nu ştie exact ce. A lăsat *asta pe* seama lui Dinesh Singh. Ştie doar că taţii lor vor fi curând înlăturaţi, vârâţi în vreo tărăşenie care are să-i macine, îngăduindu-le lui Sunny şi Dinesh să ia coroana. Coroana.

Dumnezeule!

Tronul şi coroana.

Nici pe tronul *ăsta* nu poate sta, darămite pe celălalt.

Ridică privirea şi se pătrunde de vastitatea lumii tatălui său.

întortocheatul registru pe care-l păstrează Bunty în minte.

Iar el...

El nu se poate gândi nici măcar la două mutări în avans la şah.

De ce o face?

De ce?

Dinesh... în cazul lui, ştie. Pentru putere. Ba poate chiar pentru binele statului. Din credinţa în democraţie, domnia legii, ce-o mai însemna şi asta.

Însă el, Sunny Wadia, de ce? Din răzbunare. Din ură. Pentru o inimă zdrobită? Din niciun motiv anume. Din dorinţa de a eroda tot ce e asociat cu greşelile sale. Da, iarăşi îşi aruncă viaţa în aer. Dă foc oceanului,

atmosferei, îsi transformă lumea într-un astru muribund.

Şi ce-o să rămână după ce-a isprăvit?

Vor reuşi s-o scoată la capăt?

Nu, nu e în stare.

Se uită la Bunty, aşezat la masă, cu trabucul în gură, în vreme ce oaspeţii îl bat pe spate cu palma, îi şoptesc la ureche.

Nu poate face aşa ceva.

Nici măcar să respire nu poate.

Pe frunte i se scurge sudoarea. Dumnezeule mare!

Una e să nutreşti lăuntric ciuda, alta, s-o azvârli asupra lumii.

Oare să ia telefonul, să anuleze?

Nu. Nu.

Frătică, i-am dat drumul.

Şi dacă Farah are dreptate?

Ai tot ce ţi-aiputea dori sau ţi-ar trebui vreodată.

De ce nu poţi şi tu să te bucuri?

De ce?

Apoi îşi aminteşte.

Ecograma.

Imaginea plutitoare a copilaşului plutitor, pierdut pe vecie în spaţiu şi timp.

Se scufundă instantaneu în oceanul rece şi negru al minţii sale.

Ajunge la nisip, la mare, la foc. Momentul în care crede că a fost conceput copilul.

Nu poate zăbovi aici?

Nu.

E dus la noaptea accidentului.

Sânge. Whisky. Cocaină. Furie.

Izul de metal şi benzină.

Faţa însângerată a lui Ajay.

Chipul schimonosit al Nedei.

Şi cuvintele tatălui care l-au bântuit o viată.

Nemilos. Trebuie să fii nemilos.

Ei bine, tată, uite-mă.

Dumnezeule mare!

Tată.

Da, se îneacă.
îneacă.
Nn mi-am dorit decât viata aceea.
Strânge pumnii.
Isi cere să rămână calm.
Atunci îi vede sosind pe Ram şi Dinesh Singh.
Dă-o în mă-sa!
Se întoarce şi o tuleşte către pădure.

Farah se uită lung în apa lacului, care reflectă luna.

Nu înalţă ochii spre el.

— Nu eram sigură că o să vii.

— Am nevoie de ceva.

Se apropie împleticit, dându-şi jos ochelarii şi dezvăluindu-şi ochii înfricoşaţi.

— Ceva e întotdeauna mai bine decât nimic.

Ea zâmbeşte. Vocea îi e domoală, alinătoare. II ia de mâna lipicioasă şi îl trage între copaci. Dincolo, în dreptul conacului, petrecerea licăreşte.

Şi din vizuina ascunsă se aude intermitent, adus de vânt, duduitul basului psytrance.

Însă aici sunt doar ei.

Sunny e scuturat de un fior.

— Am nevoie de ceva.

— **Sss.**

Farah îl mângâie pe obraz, scoate o punguţă de coca dintre sâni. El îi aruncă o privire, scutură din cap.

— Am nevoie de ceva mai mult. îmi trebuie...

— Spune-mi ce.

— Am nevoie... Vocea i se frânge. Să fiu fericit, reuşeşte să spună.

— Scumpule, spune ea în şoaptă împingând la loc punguţa şi întinzând o mână spre penisul lui. Te fac eu fericit.

El închide ochii.

îşi stăvileşte panica.

Farah, cu gesturi exersate, se strecoară, îşi plimbă uşurel

degetul mare în susul şi-n josul mădularului lipsit de viaţă.

— Cu mine, zice, fericirea e garantată.

— Nu asta, spune el. îmi trebuie mai mult de-atât.

— Am ce-ţi trebuie. Deschide cu mâna liberă poşeta, scoate din ea o cutiută şi-l îndeamnă: Deschide-o. Simte cum lui i se înmoaie scula când

atenţia i se mută spre cutie, aşa că i-o strânge niţel între degete. Nu-nu-nu, capeţi bunătăţile numai dacă te porţi frumos cu mine. *Concentrează-te.*

Dar nu are rost.

— Ce-i acolo? întreabă el.

Şase capsule mari de MDMA.

— Fericirea pe care o cauţi, îi răspunde ea.

3.

Ajay stă în margine la Kashmiri Gate, autogara e luminată puternic în spatele lui, cu nenumărate familii înfofolite în şaluri, dormind printre bagaje, aşteptându-şi plecarea în aerul nocturn tot mai rece, în vreme ce alte autobuze pornesc la drum. Acesta e locul în care a sosit plin de speranţă, cu cartea de vizită a lui Sunny Wadia în mână. Are acum în mână harta lui Tinu cu locurile unde trebuie să se infiltreze, arma pe care trebuie s-o folosească şi schiţa bărbatului pe care trebuie să-l omoare. A ajuns, într- un fel sau altul, departe.

Se uită peste şosea către cimitirul Nicholson. Pasarela sub care îşi fac drogaţii veacul e spre dreapta. Se năpusteşte afară, se fereşte de trafic, sare peste separatorul de benzi, iese cu bine pe cealaltă parte. Cumpără un pachet de ţigări, o cutie de chibrituri şi pătrunde în colonia din Civil Lines.

La recepţie, Ram şi Dinesh Singh, cu anturajul lor, îşi iau în primire mesele.

Bârfele despre prăpastia dintre tată şi fiu au fost date uitării. Dinesh a negociat cu fermierii o înţelegere satisfăcătoare pentru toţi. Dinastia lor se îndreaptă spre următoarele alegeri slăbită, însă tot puternică. Ram Singh o apucă direct spre Bunty, în vreme ce Dinesh, sorbind dintr-un pahar cu apă gazoasă, se

amestecă prin mulţime.

În bezna unui trotuar neluminat, sub un arbore neem, Ajay fumează o ţigară şi se uită mai îndeaproape la armă. Un Luger cu opt cartuşe şi seria ştearsă. Şoferul i-a spus aşa: „E dur, o să-şi facă treaba”. Verifică piedica,

strecoară arma la brâu, în fată. Desface iarăşi harta, se concentrează să-şi

[7] # # [7] #

vină în fire, apoi o ia pe aleea din faţă. Pe la jumătatea aleii, la stânga, o modificare în aspectul cărămizilor marchează locul în care o proprietate ia locul celei de dinainte. Aici e locul de escaladare. Odată ce a trecut de zid, sare în tufe şi se ghemuieşte, cu urechea ciulită după câini.

Simte că-i bubuie inima şi-i zvâcneşte capul.

Cu băgare de seamă, îşi aruncă privirea spre peluza imaculată dincolo de care se află un bungalow pătrăţos, în stil colonial. Locul pare mai degrabă pustiu, cu doar câteva luminiţe în faţă.

Se lasă tăcut pe vine.

Aşteaptă o vreme.

Aşteaptă.

Simte greutatea liniştitoare a armei.

Sunny stă singur pe coama movilei ce fereşte petrecerea lui, cea dezlănţuită, de ochii curioşilor, se uită la valea luminată stroboscopic, cu trupurile transpirate dansând, cu feţe care ţipă şi râd, cu barurile, corturile, focurile ei. Nu o poate atinge. Aşteaptă însă, cu furnicături în stomac, să se coacă fructele MDMA-ului.

MDMA-ul.

Da.

A luat o doză eroică.

0 simte în starea de greaţă, în ochii împâcliţi, în moleculele atenuate ale vieţii.

[1]
Aşteaptă ca substanţa să-i spună că totul va fi bine.

II simte înainte să-l vadă.

— Te uiţi în direcţia greşită, zice Vicky. Se lasă în iarbă cu un geamăt

surprinzător de vulnerabil. îmbătrânesc, mărturiseşte privindu-l duios.

Sunny e cutremurat de fiori la apropierea lui.

— Ce vrei de la mine?

Ajay dă târcoale, îşi face drum spre uşa din faţă a bungalów-ului. E
deschisă, înăuntru întrezăreşte lumină.

Cât să aştepte aici?

N-ar fi mai bine să se suie pe acoperiş?

Să se uite pe toate geamurile? Ori să intre şi gata?

încearcă să-şi limpezească povestea, dar nici măcar nu are o poveste.

Are numai o lipsă cruntă de Mandrax şi o armă. În timp ce înaintează pe alee, un câine negru şi gras iese la trap de după uşă. Porneşte spre el cu mers legănat, bâţâind din labe.

— Văd că ţi-ai făcut o prietenă!

Din grădina din dreapta apare un bărbat tânăr, îndesat şi bărbos, înfăşurat într-un şal gros. Nu pare nici uimit, nici temător. Nu pare să creadă că Ajay nu e la locul lui acolo.

Ajay nu ştie ce să zică.

— N-ai grijă, nu muşcă. Doar trage băşini! Dar e un preţ mic de plătit pentru că-mi ţine noaptea de cald, îşi alătură palmele. Sunt fratele Sanjay, apropo. Te-ai rătăcit?

— Da, se aude Ajay rostind.

— Poţi vorbi?

— Da.

— Poate ai nevoie să te odihneşti?

— Un pic de apă aş vrea.

— Sigur, sigur! Un drept fundamental al tuturor! exclamă luându-l de braţ ca să-l conducă înăuntru. Şi de unde vii, prietene?

— De nicăieri.

— Aoleu, mamă, face fratele Sanjay. Nimic nu-i mai nasol! Chiar dacă se zice că „ignoranţa e binecuvântare”, nu? Dar eu prefer cunoaşterea, păi, clar. Eh, e clar că duci lipsă de o baie şi de ceva de mâncat. Crede-mă, nu eşti primul!

Dincolo de încăperea recepţiei, un studio străvechi, căptuşit cu cărţi, cu semineu.

Lumină caldă.

Pacea mintii.

— Ce vreau eu de la tine? se preface surprins Vicky. Nimic! Absolut nimic!

— Atunci dă-mi pace! ţipă el şi se simte scârbit de cum sună, ca un copil cu năbădăi.

Vicky lasă o palmă pe umărul lui.

— Doar că mă doare sufletul, atâta tot, să văd ce-ai ajuns.

Ce-ar trebui să răspundă la asta?

— Da, mă doare sufletul, reafirmă Vicky.

— Ce-am ajuns?

— Te faci praf.

Sunny scutură din cap.

— Dar nu-i nimic, continuă Vicky. Ţi-am studiat harta astrală. Am văzut totul, de la început. Ce ai făcut, mocirlele în care te-ai scufundat, chinul pe care l-ai îndurat, toate te-au dus aici. Astăzi e ziua în care-o să devii bărbat.

— Cine-i acolo? Cine-i acolo?

Fratele Sanjay îl călăuzeşte pe Ajay către adâncimea bungalow-ului.

— Avem un musafir! anunţă chiuind.

Trec pe sub o boltă interioară şi intră într-o sufragerie unde o masă solidă, din lemn dur, cu loc cât pentru douăzeci de persoane, se întinde în
lungul odăii, pe mijloc. În capul ei şade un bărbat, un preot vârstnic, în alb, chel, aproape surd şi aproape orb, mâncând cârnaţi cu piure.

— Ce-i asta?! răcneşte.

— Un călător ostenit! răspunde fratele Sanjay.

— Nu, nu vreau un cărucior!

— Nu-l băga în seamă, îl mai apucă uneori.

Fratele Sanjay îl bate pe Ajay pe umăr, liniştitor.

Acestea fiind zise, preotul cel bătrân se retrage în lumea lui.

— Aşa, zice fratele Sanjay, aşază-te, o să-ţi aduc de mâncare.

Ajay se uită împrejur, zguduit şi confuz.

Mişcat de bunătatea spontană.

Cu gândul la armă.

La misiunea pe care o are.

Sanjay revine cu două farfurii cu orez şi dai, cu garnitură de *sabzi.* Se uită la ceasul de pe perete şi ţâţâie a nemulţumire.

— Mereu întârzie.

— Cine?! răcneşte bătrânul preot.

— Peter Mathews, răspunde fratele Sanjay.

— Mie să-mi lăsaţi cârnaţii în pace! zbiară bătrânul Se iveşte un bucătar posac şi bărbos.
— Părinte! Totul în regulă?
— Vrea cârnatii mei!

Bucătarul îi face lui Ajay cu ochiul. Spre preot strigă:

— II tin la distantă!

În vreme ce bucătarul dispare, o altă siluetă intră în sală. E un individ tăcut, meditativ, cu capul plecat şi părul tuns, nu tocmai stilat, castron.

Se înclină spre preotul cel bătrân, apoi se aşază de cealaltă parte a mesei faţă de Ajay, lângă Sanjay.

— Bună seara, zice şi duce palma la inimă. Sunt Peter Mathews.

— De ce-mi faci asta?

Sunny îşi ţine capul în palme.

— Ţin minte ziua când te-ai născut, răspunde Vicky. A fost eclipsă. Frumoasă zi. Mi-am dorit să-i pot fi alături mamei tale.

— Te rog. Nu mă mai tortura!

Simte înălţarea MDMA-ului desprinzându-l de priponul realităţii, înmuindu-i mortarul mâniei.

— Regret toţi anii ăştia, oftează Vicky.

Sunny întoarce capul să-l privească şi îşi vede, lămurit, propriul chip.

— Ce îmi faci? spune iar.

Vicky îi oferă un zâmbet distorsionat.

— Nimic din ce nu ţi-ai făcut deja singur. Trage de pe degetul mic un inel de aur cu smarald şi-i zice: Ea a vrut să-ţi dau ăsta.

Sunny se uită pierdut în verdele pulsatil al nestematei.

— I-am spus că o să aştept.

— Am ajuns, trecând prin viaţă, tot mai convins că mor în fiecare clipă, zice Peter Mathews. Nu-mi pot opri senzaţia. De fiecare dată când trec strada, cred că a dat peste mine o maşină. O versiune a mea îşi vede de drum, cealaltă moare. Sunt gânduri groaznice, ştiu, dar nu mă pot dezbăra de ele. Ai auzit de multivers, frate Sanjay?

— Nu pot zice c-am auzit.

— Sunt lumi infinite unde se înfiripă orice existenţă posibilă. În asta de- aici aş putea să mă înjunghii chiar acum, zice Peter Mathews, ori pe tine, frate Sanjay, sau pe noul nostru amic abia

sosit.

— Doamne sfinte!

— Aici am fi morţi cu totii, dar în alte lumi am fi încă vii.

— întunecat gând[7], face fratele Sanjay, apoi, mai cu vioiciune: Asta

totuşi nu-i o scuză ca să nu te porţi cu bunătate.

Ajay se tot holbează la Peter Mathews.

Stie oare?

Bănuieşte?

Ar trebui să scoată acum pistolul şi să-l omoare? Peter Mathews răspunde uităturii lui cu un zâmbet.

— De unde vii? întreabă.

— E de nicăieri, răspunde glumeţ fratele Sanjay. Mathews îşi toarnă un pahar cu apă.

— Nu, în seara asta a venit din altă parte.

— De la pârnaie vin, zice Ajay.

— Da, încuviinţează Mathews, mi-am dat seama după tatuaj. Lucrez mai tot timpul cu deţinuţi. Şi ce-ai făcut?

— Am omorât oameni.

— Doamne sfinte, râde fratele Sanjay, poate chiar *tu o să* fii ăla care o să ne ucidă la noapte.

Sunny ţine în palmă inelul ce iradiază, pulsează.

Pe chip îi mijeşte un rânjet.

Rosteşte cuvântul.

— Rastogi.

Vicky dă înţelegător din cap şi zâmbeşte.

— Rastogi, repetă Sunny şi se saltă pe picioare, începe să râdă. Dezlănţuit.

— Da, încuviinţează Vicky, da, Rastogi.

— Nu, scutură din cap Sunny. Nu, n-ai înţeles.

Hohotele lui umplu aerul.

— Am scăpat de voi amândoi! strigă.

Aruncă inelul spre Vicky.

— Unde crezi că s-a dus Ajay?!

Zâmbetul lui Vicky dispare.

— Sunil Rastogi o să moară!

Nu ştie dacă se împiedică ori e îmbrâncit, însă Sunny se dă de-a berbeleacul pe pantă.

Un monstru de pe dealuri.

Aterizează la pământ cu un bufnet, în ritm cu bubuitul basului.

Un hipiot cu dreaduri face jonglerii cu foc la stânga lui. Focul îşi alungeşte văpăile în mintea lui Sunny.

Spune lucruri plăcute despre lume, îi spune că totul va fi bine.

Sare în picioare, începe să danseze, îşi aruncă braţele în aer.

II privesc cu toţii.

/v

II strigă pe nume.

S-a întors Sunny Wadia!

SUN-NY!

SUN-NY!

Şi deasupra tuturor, nevăzut, Vicky Wadia scoate mobilul.

*

— O secundă, vă rog, zice Peter Mathews trăgând din buzunar un telefon

Nokia uzat şi înălţând în aer un deget. Da? răspunde amabil. înţeleg, înţeleg, oftează. Nu pot promite nimic. Dar încerc.

închide telefonul, îl lasă să alunece iarăşi în buzunar.

7 #

În acel moment, degetul lui Ajay trage piedica de pe patul de lemn al pistolului Luger.

— Totul în regulă? întreabă fratele Sanjay.

Peter Mathews începe să spună:

— To...

Dar înainte să sfârşească s-a şi ridicat, şi-a înnodat braţul pe după gâtul lui Sanjay, l-a săltat de pe scaun, a apucat de pe masă, în mişcare, cuţitul pentru câmaţi al bătrânului preot şi a şi început să-l târască pe călugăr, sub ameninţarea lamei, către cămara din spate.

Se întâmplă cât ai clipi, iar Ajay e lent.

Până să scoată arma, Mathews şi Sanjay s-au evaporat.

Bătrânul preot răcneşte:

— Ce naiba se petrece?!

În cămară, Mathews îl trage pe Sanjay, care protestează, către uşa ce dă spre exterior. Când Ajay dă colţul, lansat în urmărire, Mathews îl izbeşte pe fratele Sanjay cu capul de zid şi-i face vânt în faţa lui, prin aer, aşa încât Ajay să nu poată trage. Iar până să-l ocolească Ajay ori să treacă peste el, Peter Mathews dispare.

O casă de oaspeţi cu două etaje se înalţă în spate.

Ajay aude paşi urcând pe casa scării.

Aude strigătele bucătarului.

Ridică ochii şi îl vede pe Mathews cotind pe treptele de la primul etaj.

Se lansează în urmărire, urcă în fugă scările, în vreme ce bucătarul tâsneste afară cu un satâr în mână.

La etajul întâi, toate uşile sunt închise pe amândouă părţile.

Şi aude paşi urcând.

Dă buzna pe urmele paşilor, se împiedică.

Vede, când se năpusteşte la etajul al doilea, o uşă deschisă.

Intră tară să se gândească.

Goneşte peste prag, cu arma gata să tragă.

Numai că înăuntru nu e nimeni.

Când aude iarăşi paşii, aproape că e prea târziu.

Se răsuceşte şi vede o teavă de metal coborând spre fata lui.

Ridică braţul stâng.

Trosnet de os.

Iar Mathews, acum, e călare pe el.

Se încolăcesc, se apucă, Ajay cu degetele încleştate pe armă, Mathews încercând să i-o smulgă din mâna dreaptă.

— Strici tot, zbiară Mathews.

Mâna stângă a lui Ajay este acum în agonie. N-o poate folosi.

Aşa că loveşte în schimb cu picioarele, încearcă să-l doboare pe Mathews, numai că Mathews e tulburător de puternic. Neavând încotro, Ajay strânge din dinţi. Cu toată forţa, îşi proiectează braţul fracturat în gâtlejul lui Mathews.

O durere îngrozitoare săgetează prin braţul lui Ajay.

Dar s-a săvârşit.

Rastogi cade pe spate, sufocându-se.

Chinuindu-se să respire.

Şi acum Ajay are libertatea de a-l lua pe Rastogi în cătarea armei.

Trebuie doar să apese pe trăgaci, să lichideze monstrul.

Doar că nu poate.

— Stai, stai! ţipă Mathews, cu lacrimi în ochi.

Şi Ajay se opreşte.

De atâta e nevoie. Buzele lui Mathews încep să se încreţească într-un surâs nepământean.

Ajay, transfigurat bizar, spune:

— Eşti Sunil Rastogi.

Mathews dă din cap că aşa-i.

— Eu sunt.

Ajay priveşte cum iese Rastogi la iveală. Orice urmă din umilul Mathews a pierit.

Rastogi aruncă acum ocheade spre uşă, către zarva care creşte la etajele inferioare.

— O să vină după tine, zice, ştii asta, nu? Ai face bine să mă împuşti acum, iar dacă nu, şterge-o.

— Trebuie să te împuşc, răspunde Ajay.

— Atunci fa-o.

Mâna lui Ajay tremură.

— Nu pot.

— De ce?

— Nu Stiu.

— Cred că ştiu eu de ce, zâmbeşte Rastogi.

Vocea lui Ajay e o şoaptă.

— Zi-mi.

— Nu mai vrei să fii sclav.

— Dar trebuie să te omor, spune Ajay. Nu am de ales.

— Suferi, zâmbeşte Rastogi. Văd în ochii tăi. Ştiu cum e, tu şi cu mine suntem ca fraţii.

— Trebuie să trag.

— Ţii minte, zice Rastogi, ce-am vorbit jos. Imaginează-ţi un univers unde n-a trebuit să ucizi. Unde ai fi?

Vede că mâna lui Ajay îşi pierde concentrarea, începe să tremure.

— Acasă, murmură Ajay.

— Acasă?

Ajay închide ochii.

— În munţi.

— Păi, întoarce-te acolo.

— Nu pot! ţipă Ajay.

Cu imensă dificultate şi dureri sfâşietoare, îşi strecoară degetele în buzunarul blugilor şi extrage fotografia pe care a avut-o atâta amar de vreme asupra lui.

0 întinde între buricele degetelor mâinii vătămate.

Rastogi i-o ia, o ridică în faţa ochilor. Devorează imaginea, fata de pe pat, în bordel, atât de înverşunată, atât de temătoare. Rastogi îşi plimbă privirea de la poză la bărbatul din faţa lui.

— Cine-i asta? zice Rastogi înmuind conciliator vocea.

— Sora mea! suspină Ajay. Sora mea! Trebuie să te omor ca s-o salvez.

— Frate, începe Rastogi să hohotească, asta nu-i soră-ta.

— Cum adică?

— Adică te-au mintit.

— Cum adică?!

— Ce vreau eu să zic e că asta nu e soră-ta.

— Ce?!

— Fiindcă o ştiu pe fata asta. O ştiu chiar prea bine. E din Bihar de fel, prietene. O cheamă Neha. în poză e la un bordel din Benares. Ştiu, fiindcă am lucrat acolo cândva.

— Nu! Nu-i adevărat! E sora mea.

— Poate că e şi greşesc eu.

— Este!

— Sau poate că te-au minţit, frate. Ascultă-mă. Eu pe fata asta o *ştiu.* Uită-te la ea! Nici măcar nu seamănă cu tine.

Rastogi întinde fotografia spre faţa lui Ajay.

Ajay se uită la poză de parcă ar fi pentru prima oară.

Şi întreaga lui lume se prăbuşeşte în ruine.

Poate e adevărat. Poate că nu-i ea.

Şi dacă asa stau lucrurile?

— Da, te-au minţit, zice Rastogi. Cum mint pe oricine. Au promis c-o
salvează, asa-i?

7 # Ajay ridică privirea.

— Da.

— Dar te-au trimis aici, de fapt, ca să mori.

Capul lui Ajay doare şi zvâcneşte, sevrajul de la Mandrax, şocul, agonia confuziei, agonia braţului rupt.

De jos vine zarva unei mulţimi agitate.

Rastogi arată spre geamul deschis din spate.

— Poţi aştepta aici să te prindă. Să te omoare. Să te predea. Ori poţi să fugi. Să fugi şi să fii liber.

Pe scări în sus, bucătarul deschide calea, urmat de câţiva băietandri din vecini cu bâte de crichet, crose de hochei, cuţite de bucătărie. Se îmbulzesc, înaintează temători, se strigă unii pe alţii. „Acolo!” Ţipă la uşă, dau buzna înăuntru.

Peter Mathews zace pe jos văicărindu-se.

— A încercat să mă omoare! se tânguie. Arată spre fereastră: A fugit!

Bucătarul se năpusteşte spre geam, spintecă întunericul nopţii cu satârul.

— Duceţi-vă după el, răcneşte Peter Mathews.

Gloata se supune, oamenii ies pe uşă grăbiţi, coboară scările, se împrăştie, cer cu voci ridicate să fie cercetată proprietatea.

Sunil Rastogi se culege de pe jos, recuperează fotografia pe care Ajay, în deznădejdea lui, a lăsat-o în urmă.

Zâmbeşte în barbă.

Îi cercetează trupul, chipul.

N-a mai văzut-o în viaţa lui pe femeia asta.

*

Acum, pe drumul de acces spre conacul Wadia se apropie un nou convoi.

O flotilă de echipaje ale Forţelor Speciale şi ale Agenţiei Anticorupţie.

.

Rastogi trece la pas prin mijlocul bungalow-ului în vreme ce căutarea intrusului se înteţeşte. Duce în spinare, prinsă transversal, o geantă de voiaj verde şi lunguiaţă.

Se îndreaptă direct spre uşa din faţă, apucând în drum şi o cască de motociclist.

Iese pe poartă şi scoate telefonul.

Formează un număr.

— Problema e rezolvată.

Ajuns în stradă, urcă pe o motocicletă Yamaha sport a cărei cheie o are, porneşte motorul, îl ambalează puternic şi o ia spre autogară.

La recepţie, staturile de la Bollywood dansează pe scenă.
Bunty îşi pufăie trabucul, satisfăcut de mersul lumii.
Dinesh Singh se uită la Vicky.
Vicky zâmbeşte spre telefon.

Şi, în râpă, mintea lui Sunny explodează.
Plăcere. Durere.
Nu are stăpâni.
Iartă lumea.
Totul va fi bine.

Convoiul a ajuns acum la porţile domeniului Wadia.
Maşinile sunt întâmpinate de agenţii de pază. Ce poftesc?
Nu au idee cine locuieşte aici?
Nu stiu ei a cui nuntă este?
Ba Stiu.
Nu le pasă.
Au un mandat de percheziţie pentru proprietatea în cauză.
Şi unul pentru arestarea lui Ram Singh şi a lui Bunty Wadia.
E necesară o semnătură.

Vicky se uită peste mulţime la Bunty, care răspunde la telefonul ce târâie.

Ia o postură relaxată, urmărind cum creşte agitaţia în rândul personalului.

Vede cum câteva persoane importante răspund la telefoane.
II priveşte pe şeful securităţii alergând spre Tinu.
Fata lui Tinu devine brusc cenuşie.
i i

În zare, vehiculele de poliţie alunecă pe aleea de acces.

Bunty, în tot acest timp, rămâne pe scaun, arborând un zâmbet demn.

Însă unii dintre oficialii guvernamentali, birocraţi, miniştri se ridică de pe locurile lor. Ecranele telefoanelor se aprind. Se schimbă apeluri.

Ce se întâmplă acum?
Ştie cineva?

Să arestezi un prim-ministru în funcţie şi pe socrul-mare în noaptea nunţii. Şi încă pe Bunty Wadia. în faţa musafirilor.

Nu s-a mai auzit.
Cineva are să plătească.
Mandatul este prezentat.

Se instaurează haosul.
Ram Singh e cuprins de mânie.

Au ieşit la lumină documente – fotografii, scrisori, casete, înregistrări audio. O serie de omoruri, răpiri, acte de corupţie săvârşite din anii ’90 până în ziua de azi. Au loc razii, chiar acum, prin întregul Uttar Pradesh. Totul duce la Bunty Wadia şi Ram Singh.

Ram Singh îşi pierde capul.

Îi insultă pe agenţii de poliţie, îi îmbrânceşte.

însuşi faptul că s-a luat o asemenea măsură împotriva lui. E un păcat.

Că cineva i-a ştiut atât de puţin de fricã.

Mai dihai, stie că acel cineva îi e fiu.

Cu toate că Bunty rămâne calm, recepţia e zgâlţâită zdravăn.

Puzderia de girofaruri.

Oamenii în uniformă.

Ram Singh făcând o criză de nervi.

O învalmăşeală. O mică încăierare.

Oamenii lui Ram atacă.

Se trag arme din tocuri.

Mulţimea e în debandadă totală.

Unii, persoane extrem de importante, bat deja în retragere spre şoferii şi maşinile lor.

Alţii se îmbulzesc să stea de vorbă cu poliţia.

Şi Bunty zâmbeşte cordial.

Asta vede Sunny, tras de Eh afară din bula paradiziacă de uitare.

în forfota de pe aleea de acces a conacului, Tinu îl trage deoparte pe Sunny.

Îl trage spre unul dintre SUV-urile lor.

— L-au săltat, o să ne ţinem după ei.

Îl împinge pe Sunny cel asudat şi cu ochi tulburi pe bancheta din spate. Eli sare alături, punându-şi în toc pistolul Jericho.

Poliţia îi transportă pe Ram şi pe Bunty în vehicule separate. Se înşiruie pe alee către poartă.

Tinu e la telefon, zbierând.
Şi Sunny e pierdut în iluminaţie.
— Ce frumos, strigă.
Pune palma pe umărul lui Eli.E real?
— Da, tembelule, zice Eli. E real, în mă-sa.

Convoiul iese de pe drumul de acces spre colonie şi măreşte viteza.

Tinu, Sunny şi Eli sunt la trei maşini în spatele celei în care se află Bunty.

— Cine face asta? urlă Tinu. Află! După ce închide, mârâie: Cine a făcut asta e mai rău ca mort. Se întoarce spre Sunny. O să iasă într-un ceas. Nu-l au cu nimic la mână. E o ofensă.

Sunny dă înţelegător din cap.

— Totul are să fie în regulă.

În faţă, în vehiculul lui Bunty, domneşte o tăcere studiată. Poliţiştii sunt deferenţi, respectuoşi.

Bunty stă cu spatele drept ca o scândură, fără să trădeze

furie ori frică. Convoiul ajunge la Mehrauli.

În faţă, un Tempo a făcut pană. E un blocaj.

Poliţiştii din capul convoiului coboară.

încep să dirijeze traficul, îi pun pe alţii să împingă duba din drum.

Sunny coboară geamul şi scoate capul afară.
încearcă să se catăre, să zărească ceva.
Aud schelălăitul ascuţit al motorului înainte să vadă.
Vaietul strident al unei motociclete Yamaha sport care schimbă vitezele. De cealaltă parte a separatorului de benzi, pe contrasens.
Accelerând din spate.
Sunny se uită cum alunecă pe lângă ei.
Înclinându-se.
încetinind.
Oprind.

În rând cu vehiculul Forţelor Speciale unde e ţinut Bunty.

Motociclistul cu cască înfige în pământ talpa stângă.
Scoate obiectul din geanta de voiaj.

/v

Îl cumpăneşte în braţe.
Metal.
închis la culoare.
Lung.

Bunty aruncă o privire în dreapta.
Vede, în acel crâmpei de secundă.
Îl trage peste el pe poliţistul de alături ca pe un scut uman.

Ţeava fulgeră.
Păcănitul care-ţi sparge timpanele.
Al unei arme automate AR-15 dotate cu magazie cu tambur de o sută de gloanţe.
Ciuruind vehiculul de poliţie.
Despicând metal şi carne.
După care motocicleta prinde iarăşi viteză.
Se roteşte la giratoriu, o apucă spre est către Sainik Farms.

Eh e pe cealaltă parte a maşinii.
Până apucă să iasă şi să tragă e în zadar.
Poliţiştii apar şi ei, cu Glock-uri 17.
Însă motocicleta e departe.

Sunny coboară împleticindu-se din maşină.
Se holbează la ce-a rămas.
La carnea sfâşiată, măcelărită din interior.
Care i-a fost # [7] cândva tată.

După unu dimineaţa, pe undeva prin Punjab, autobuzul HRTC spre Manali opreşte la o dhaba din marginea şoselei. Pasagerii încep să coboare somnoroşi. Ajay printre ei, cu tricoul şi pantalonii negri. Lugerul a fost deja aruncat. Pe această lume, tot ce are sunt câteva mii de rupii, îndurerarea şi libertatea. Se va face nevăzut în munţii tinereţii lui. Se aşază la masă,[7] comandă chai şi dal fry. Ridică apoi privirea către emisiunea de ştiri de la televizor.

# # #

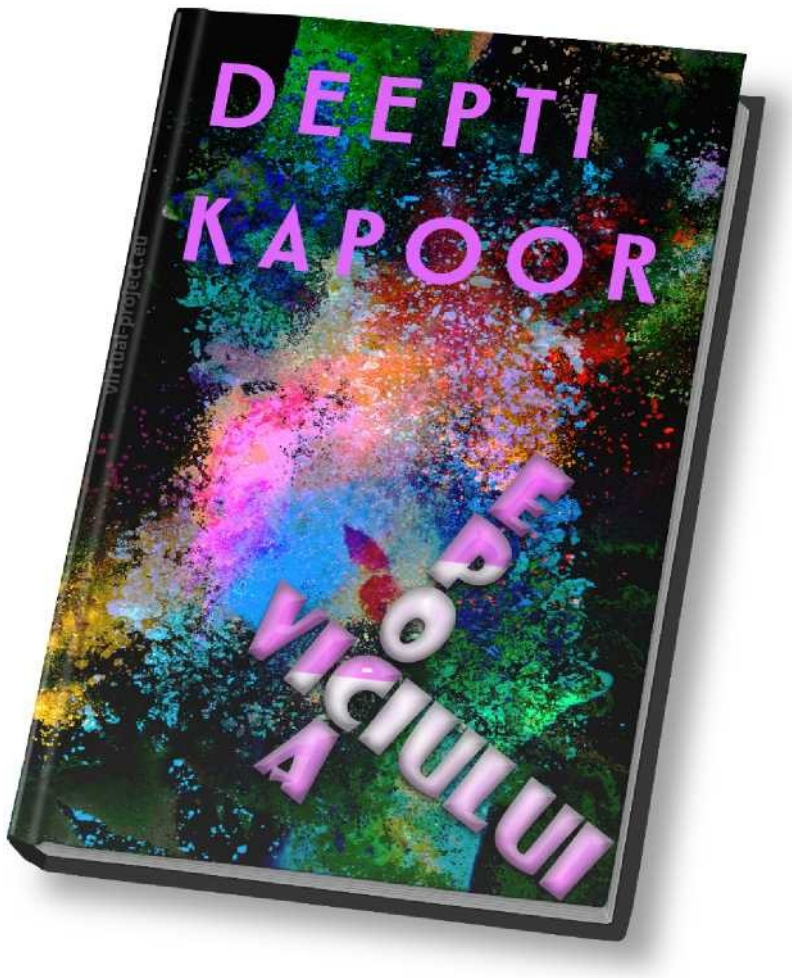

virtual-project.eu

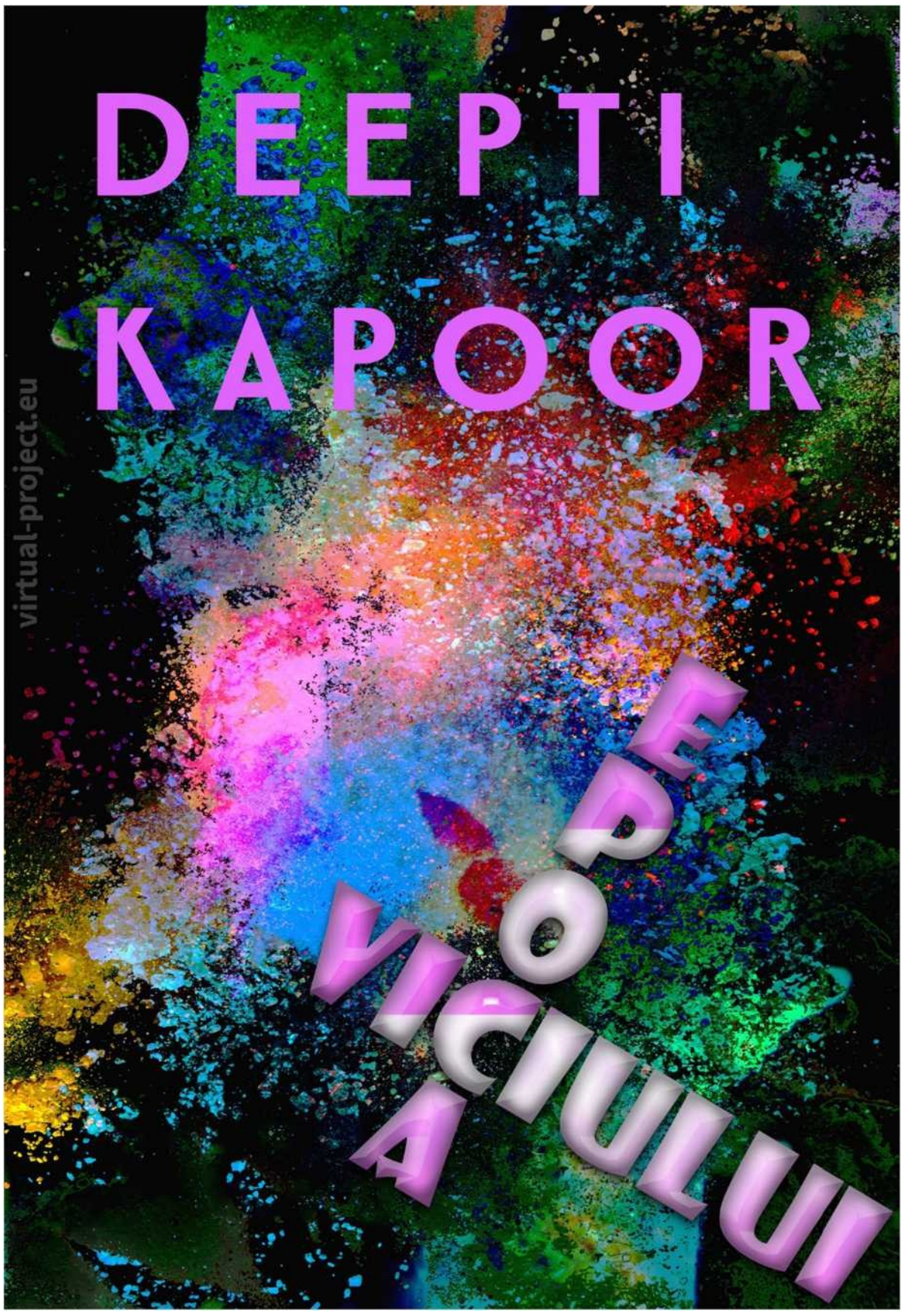
DEEPTI
KAPOOR
virtual-project.eu
EPOVIC
ATULUI